

Cổ Long

Đạch
Thạch
Thiên
Thử

Ebook Nguyen Van

Bạch Thạch Thiên Thủ

Tác giả: Cổ Long

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Một tác phẩm của tác giả kiếm hiệp nổi tiếng Cổ Long, hứa hẹn sẽ đem đến cho các bạn những tình tiết kiếm hiệp đầy hấp dẫn.

Mục lục:

- [Chương 1: Nhạc khúc và giai nhân](#)
- [Chương 2: Hào Phú Vương: phú xưng vô địch](#)
- [Chương 3: Từ Quân Sơn đến Hoài Giang](#)
- [Chương 4: Ánh Tử Quang mang theo thảm họa](#)
- [Chương 5: Thảm cảnh xảy ra, thân côai cút](#)
- [Chương 6: Truy tìm vật phát sinh phiến toái](#)
- [Chương 7: Những nghi ngờ quanh ánh Tử Quang](#)
- [Chương 8: Trong cốc khẩu bị người lợi dụng](#)
- [Chương 9: Lương Nghi nhị động và Cửu Âm](#)
- [Chương 10: Quân Sơn đại thịnh hội võ lâm](#)
- [Chương 11: Loạn động võ lâm Thất đại phái](#)
- [Chương 12: Bối ngoại cảnh tạo nên định kiến](#)
- [Chương 13: Sa xuống vực đầu nhập Cổ thành](#)
- [Chương 14: Đang yên lành sát tinh xuất hiện](#)
- [Chương 15: Đến Quân Sơn quyết lần đầu vết](#)
- [Chương 16: Đến Giang Nam xảy chuyện làm lẫn](#)
- [Chương 17: Chạm trán Võ lâm Thất đại phái](#)
- [Chương 18: Vạch rõ chân tướng Hào Phú Vương](#)
- [Chương 19: Không muốn hệ lụy phải dùng kế](#)
- [Chương 20: Người điên vẫn có thể chữa thương](#)
- [Chương 21: Phát hiện tung tích kẻ phản đồ](#)
- [Chương 22: Kẻ mưu sâu gặp người tâm cơ](#)
- [Chương 23: Thế ngoại cao nhân đầy thần bí](#)
- [Chương 24: Ẩn tình sau tiếng sáo Cửu Âm](#)
- [Chương 25: Đến Quân Sơn gặp Gia Cát Hưởng](#)

[Chương 26: Loạt chiến quần hùng lâm hiểm cảnh](#)

[Chương 27: Những bí ẩn dần dần hé lộ](#)

[Chương 28: Phát hiện mới về Ứng Trảo công](#)

[Chương 29: Cơ gia trang lâm cảnh hoang tàn](#)

[Chương 30: Bồi uất ức nhi nữ lộ tình](#)

[Chương 31: Liên tay Tử Quang đối Tử Quang](#)

[Chương 32: Quá nôn nóng nên suýt bắt kình](#)

[Chương 33: Những nhân vật không ngờ lại gặp](#)

[Chương 34: Toàn bộ chân tướng bị phơi bày](#)

[Chương 35: Diệt ác ma: sắp mưu bày kế](#)

[Chương 36: Tử Quang xuất, Bạch Thạch nan tiêu](#)

[Chương 37: Vượt kiếp nạn, võ công thất tán](#)

-----oOo-----

Chương 1: Nhạc khúc và giai nhân

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trên nền trời ửng đỏ vì ráng chiều vùng đồi núi nhấp nhô, Sa Thạch cương nhiều năm qua không có bóng người lai vãng bỗng lộ rõ hàng trăm nhân vật giang hồ với khinh thân pháp tuyệt đỉnh lao vun vút lên theo triền núi!

Vút...

Vút...

Họ xuất hiện gần như là ồ ạt, chứng tỏ họ không phải ngẫu nhiên cùng tìm đến!

Chúng khẩu đồng tử - đã là đồng đạo ắt phải chung đường hay nói ngược lại đã đi chung đường ắt phải có cùng một chủ đích!

Tuy nhiên, không hiểu sao giữa nhóm đồng nhân số đến vậy, ở bọn

nhân vật giang hồ này tịnh không có lấy một lời đối thoại!

Họ cứ làm lười thi triển khinh thân pháp tùy theo đường lối sở học của họ. Họ có thần thái rất khẩn trương!

Phải chăng họ đang chạy thi với thời gian?

Sau lúc trời ráng chiều, bóng đêm sẽ phải buông phủ, đó là điều tất yếu!

Họ vội vì lẽ này?

Không phải!

Họ khẩn trương vì những nguyên nhân khác quan yếu hơn.

Vì đã là người thuộc giới võ lâm họ nào ngại bóng đêm!

Vả lại, đối với nhân vật giang hồ có vùng thiên nhai địa giác nào làm cho họ phải nao lòng?

Nguyên nhân khiến họ phải khẩn trương chính là ngôi cổ thành kỳ quái chợt xuất hiện trước mặt họ khi họ lần lượt dừng lại!

Là một ngôi thành nhưng được kiến tạo ngay trên phần lư bằng duy nhất gần kề với một triền núi dốc đứng và một bên là một vực thẳm sâu muôn trượng - đúng là kỳ quái?

Những lớp rong rêu bám bên ngoài tường đá của ngôi thành vẫn không che giấu hết lớp sơn son vổn có của ngôi thành - một ngôi cổ thành màu đỏ, màu của sự kỳ quái - càng tạo thêm sự kỳ quái của ngôi thành!

Và càng kỳ quái hơn, liên quan đến ngôi cổ thành màu đỏ là thanh âm phát thoại được bọn nhân vật giang hồ vừa tìm đến bỗng lên tiếng hướng vào trong ngôi cổ thành :

- Thành chủ Cổ Huyết thành! Các hạ có đảm lược, quyết khôi phục uy danh Cổ Huyết thành ngày nào, Võ lâm Thất đại phái đã đến đây, sao các hạ không có gan hiện thân?

Ngôi cổ thành những tưởng bỏ hoang không ngờ lại có người cư ngụ và còn được gọi tôn là Thành chủ, điều này cũng là điều kỳ quái!

Và điểm kỳ quái trên tất cả mọi sự kỳ quái chính là danh xưng của ngôi thành: Cổ Huyết thành!

Một danh xưng hàm chứa những sát khí hay uất khí?

Huyết là huyết của những nạn nhân bị Thành chủ Cổ Huyết thành hạ thủ hay là huyết của môn hạ Cổ Huyết thành bị địch nhân hạ thủ khiến cổ thành phải nhuộm đỏ toàn màu huyết?

Điều nghi vấn này ngay lập tức được minh bạch khi từ trong Cổ Huyết thành có lời phát thoại vang ra :

- Võ lâm Thất đại phái? Bọn người lại đến đây phải chăng muốn diễn lại trường thảm sát ba mươi năm trước khiến bản thành phải tuyệt tử tuyệt tôn? Hành vi đuổi tận giết tuyệt này có lẽ nào là hành vi của bọn người tự xưng là danh môn chính phái?

Vút!

Câu hỏi gay gắt nọ vừa dứt, một bóng nhân ảnh lập tức xuất hiện ngay phía trước Cổ Huyết thành.

Bọn giang hồ Võ lâm Thất đại phái không thể không nhất loạt kêu ồ lên :

-Ồ...! Thành chủ Cổ Huyết thành sao lại là nữ nhân?

Không sai!

Một nhân vật dám đơn thân độc lực xuất hiện từ Cổ Huyết thành, ung dung đối đầu với Võ lâm Thất đại phái có đến cả trăm người đã là điều hiếm có!

Và thật là hi hữu khi rõ ra nhân vật này chỉ là một nữ nhân với niên kỷ chỉ ngoại tam tuần chút ít!

Nữ nhân nọ đảo mắt nhìn từng người trong bọn đối phương :

- Biết bốn thành còn hậu nhân, bọn Võ lâm Thất đại phái các người tin tức kẻ thông linh? Nhưng lẽ nào bọn người không hiểu theo thông lệ của bốn thành chỉ có nam nhân mới đảm trách cương vị Thành chủ?

Phản ứng của Võ lâm Thất đại phái sau khi nghe nữ nhân nọ nhắc đến điều này thật khó diễn tả! Nhưng tựu trung có thể giải thích ngắn gọn những phản ứng này bằng hai từ vắn vẹn: sợ hãi!

Và sự sợ hãi đó lập tức được biến đổi thành cuồng nộ khi tất cả cùng nhận thức rõ sự chênh lệch về thế lực của đôi bên. Một bên là Thất đại phái với nhân số đến trăm người và bên còn lại hiệ? thời chỉ có một!

Với nhận thức đó, một nhân vật có vóc dáng cao to và có giọng nói sang sảng bỗng từ đám đông uy nghi bước ra :

- Không ngờ Cổ Huyết thành không những vẫn còn hậu nhân mà còn ngang nhiên thu dụng môn hạ! Được, bất luận người là gì của Thành chủ Cổ Huyết thành, lần này Võ lâm Thất đại phái quyết diệt trừ tận gốc mọi mầm móng đại họa phát xuất từ Cổ Huyết thành.

Long mắt nhìn nhân vật vừa phát thoại bằng lời lẽ đầy dọa nạt, nữ nhân nọ bĩu môi :

- Nhìn hữu hảo đang được người vận dụng, nếu ta nhận định không lầm, người chính là Ưng Trảo Nhiếp Hồn Bạch lão nhi, Chưởng môn Không Động phái?

Quả nhiên nhân vật có vóc dáng cao to kia đang xoè rộng dần hữu trảo! Và khi bị nữ nhân nọ nhận ra lai lịch, nhân vật kia đành cườì ngạo nghễ, những mong khóa lấp đi sắc thái đang biến động vì kiến văn lịch lãm của nữ nhân nọ :

- Ha.. Ha... Ha...! Những ba mươi năm dài chui rúc ẩn cư, không ngờ so với giang hồ, kiến thức của Cổ Huyết thành vẫn không phải nông cạn! Không sai, bản Chưởng môn Ưng Trảo Nhiếp Hồn bấy lâu nay vẫn có tâm nguyện được mục kích tuyệt học danh chấn vũ nội của Cổ Huyết thành là Tử Khí Tam Ngươn chưởng! Xin được chỉ giáo! Đỡ!

Vút...

Bạch chưởng môn động thân lao đến và tuyệt kỳ danh môn Ưng Trảo Nhiếp Hồn cũng xuất hiện.

Vụt...

Phàm thiện bất lai - lai giả bất thiện, với tình thế trước mắt nữ nhân nọ dù biết khó tránh khỏi việc phải động thủ, nhưng thay vì ra chiêu nghênh đón, nữ nhân nọ bỗng lùi lại và quát lên :

- Ngừng tay! Tuyệt học truyền đời của bản thành từ lúc nào có thêm Tử Khí Tam Ngươn chưởng? Bạch lão nhi phải chăng đang có điều ngộ nhận?

Việc thoái bộ của nữ nhân khá nhanh khiến chiêu trảo của vị Chưởng môn Không Động phái họ Bạch phải rơi vào khoảng không!

Điều đó khiến Bạch chưởng môn phải thẹn! Thẹn sanh giận, đó là điều tất nhiên, Bạch chưởng môn lập tức tung người cuốn hút theo bước chân lùi của nữ nhân :

- Một tay không thể che kín cả bầu trời! Cổ Huyết thành vì muốn chiếm đoạt Tử Khí Tam Ngươn chưởng, ba mươi năm trước đã

thăm sát toàn bộ Quan Vũ miếu Mạnh gia! Người có muốn biện bạch cũng vô ích. Đỡ!

Vút!

Vụt... Vụt...

Lần này như không muốn nữ nhân nọ kịp tránh thoát, khiến chiêu thức thành danh là Ưng trảo phải đả vào khoảng không, Bạch chưởng môn cùng một lúc vận dụng đủ song trảo, phủ kín mọi bề tiến thoái của nữ nhân!

Nữ nhân nọ động dung :

- Vẫn là chuyện Mạnh gia, Quan Vũ miếu? Đến lúc nào bọn người mới chịu tin đó không phải hành vi của bọn thành? Đỡ thì đỡ! Tiếp chiêu!

Ào... Ào...

Với ngọc thủ dụng đứng, khi nữ nhân nọ vừa dứt lời, từ tâm chưởng liền phát ra một luồng lực đạo với khí thế uy mãnh chẳng khác nào bài sơn đảo hải!

Bị luồng lực đạo bức dồn khiến trảo kinh của Bạch chưởng môn dù lao vào từ phương vị nào cũng như bị bức tường kinh khí ngăn cản!

Tiếng chạm kinh không thể không vang lên.

Ầm! Ầm!

Với nội lực đã hội tụ đủ đầy là vậy nhưng Bạch chưởng môn nghiêm nhiên phải thất thủ do không ngờ nữ nhân nọ lại có nội công uyên thâm hơn.

Thịch... Thịch...

Bị bức lui hai bộ, điều đó không làm Bạch chưởng môn phải thẹn bằng sự yếu kém nội lực so với đối phương chỉ là một nữ nhân vốn dĩ tiên thiên bất túc!

Động nộ, Bạch chưởng môn nghiêng răng lao đến :

- Ác phụ Cổ Huyết thành! Bỏ Chưởng môn không thể không giết người? Hãy xem Ưng Trảo Du Hồn Nhân!

Vụt... Vụt...

Bóng trảo kinh của Bạch chưởng môn lần này như hóa thành muôn ngàn bóng trảo, tất cả cùng đổ dồn vào nữ nhân và uy hiếp khắp các đại huyết của nữ nhân!

Những tưởng phen này nữ nhân nọ phải bó tay do vô phương ứng phó.

Bạch chưởng môn phải rùng mình khiếp đảm khi phát hiện song thủ của nữ nhân chọt chập vào nhau với tư thức thật kỳ quái!

Bọn người Võ lâm Thất đại phái có không ít người cùng kêu thất thanh :

- Bạch Thạch Thiên Thủ?!!

Đúng lúc đó, khi song thủ của nữ nhân nọ bất ngờ phát sáng trắng, một tiếng niệm Phật hiệu bỗng vang lên :

- A di đà Phật? Bạch chưởng môn đừng nên xem thường Bạch Thạch Thiên Thủ! Mau lùi lại nào!

Bảo Bạch chưởng môn lùi, lẽ dương nhiên nhân vật vừa niệm Phật hiệu phải tiến lên thế chỗ!

Và...

Vút!

Một tăng nhân có niên kỷ ngoại lục tuần lập tức dương ngón tay phát xạ chỉ kinh điểm thẳng vào song thủ đang phát sáng trắng và đang được nữ nhân nọ bất ngờ hất mạng về hai bên.

Viu... Viu...

Lúc ngọn chỉ kinh xuất hiện cùng là lúc có tiếng quát ồm ồm từ bên trong Cổ Huyết thành vang ra :

- Tán Hoa Kim Cang chỉ! Mai nhi lùi mau!

Vút!

Ầm!

- Ha... Ha... Ha..

Bóng người lao ra.

Bóng chưởng xuất hiện chạm thẳng vào chỉ kinh tạo thành tiếng chấn động long trời lở đất.

Tiếp đó là một tràng cười cuồng thiên ngạo địa do bóng người vừa xuất hiện há miệng phát ra, tất cả làm cho cảnh quang ở phía trước Cổ Huyết thành đang khấn trương bỗng sặc sụa mùi tử khí!

Và mùi tử khí đó phải lên đến đỉnh điểm khi vị tăng nhân khi nãy tuy bị chấn lùi nhưng vẫn còn chút kinh lực để hô hoán :

- Chính là Thành chủ Cổ Huyết thành! Tri Thế Nhân ba mươi năm trước hóa ra vẫn còn giữ vững sinh mạng?

Lão nhân vừa xuất hiện chột quắc mắt nhìn vị tăng nhân và đáp lời :

- Cổ nhân sau ba mươi năm gặp lại, lão phu nhất định sẽ đền đáp

ân trọng hậu đã được Thiện Duyên lão trợ người ban cho!

Thiện Duyên lão trợ chính là vị tăng nhân vừa xuất phát chỉ kinh Tán Hoa Kim Cang chỉ! Thiện Duyên phải bước lùi như bị thần quang của lão nhân Tri Thế Nhân uy bức!

Cũng dùng thần quang loang loáng đó, Tri Thế Nhân đảo mắt nhìn mọi người thuộc Võ lâm Thất đại phái :

- Lão phu chẳng muốn phí lời với bọn không biết đến liêm sỉ các người! Huyết án Mạnh gia Quan Vũ miếu, các người nếu muốn hỏi cứ hỏi ở lão phu! Và đây cũng là cơ hội cho lão phu đòi ở bọn người món nợ hơn ba mươi nhân mạng của bản thành đã bị bọn người hạ thủ ba mươi năm trước!

Vừa nói lời quả quyết này bất chấp thị phi và bất chấp mọi nguyên ủy đúng sai, lão nhân Tri Thế Nhân vừa vận dụng nội kinh vào song thủ!

Cho đến khi song thủ tự phát sáng trắng, cũng là lúc công phu Bạch Thạch Thiên Thủ được vận dụng đến độ chói, Tri Thế Nhân nhợt gằm vang :

- Nào! Đã đến lúc mọi ân oán phải được giải quyết! Trong bọn người kẻ nào muốn nạp mạng trước? Hãy động thủ đi!

Miệng thì gằm hỏi những mong sẽ có kẻ tiến lên nạp mạng nhưng chính lão nhân Tri Thế Nhân, Thành chủ Cổ Huyết thành lại là người trước tiên xuất lực, nhắm vào Thiện Duyên đại sư :

- Thiện Duyên lão trợ! Một chưởng của người ba mươi năm trước lão phu xin hoàn trả cho người! Đỡ!

Vù... Vù...

Thiện Duyên đại sư từ khi phát hiện đích thân Thành chủ Cổ Huyết thành xuất hiện lẽ đương nhiên đã ngầm giới bị!

Và công phu sở học Thiếu Lâm phái liền được Thiện Duyên đại sư thi triển với tiếng gầm kinh thiên động địa :

- Thiên võng khô khô, sơ nhi bất lậu! Tri Thế Nhân! Lần này lão đừng mong thoát chết? A di đà Phật... Đánh!

Ào... Ào...

Tiếng quát sau cùng của Thiện Duyên đại sư mười phần đủ mười chính là ám hiệu đã được định sẵn!

Vì thế, không riêng gì Bạch chưởng môn Không Động phái tung người lao vào nhập cuộc, những nhân vật khác thuộc đủ Võ lâm Thất đại phái cũng cùng lúc lao lên

- Giết!

- Phải diệt trừ mầm mống đại họa!

- Phải hủy diệt Cổ Huyết thành!

- Tiếp chiêu!

...

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm! Ầm! Ầm!

Nhân sĩ Võ lâm Thất đại phái kéo đến vùng đồi núi Sa Thạch cương này đông bao nhiêu thì cũng bằng ấy nhân số triển khai sở học vây hãm một Thành chủ Cổ Huyết Thanh với một nữ môn hạ duy nhất được gọi là Mai nhi!

Với cân cân lực lượng này những tưởng chỉ trong thoáng mắt người của Võ lâm Thất đại phái sẽ nghiền nát hai nhân vật Cổ Huyết thành ra trăm nghìn mảnh vụn! Nhưng khi chiến trận chỉ mới bắt đầu khai diễn, Thành chủ Cổ Huyết thành lập tức chứng tỏ một bản lĩnh hơn người, một sở học kinh nhân!

Với công phu có danh xưng là Bạch Thạch Thiên Thủ được vận dụng ngay từ đầu, chưởng tay phát màu sáng trắng của lão nhân Tri Thế Nhân như cùng một lúc hiện hữu ở khắp nơi.

Ở phía đông hoặc phía tây, để đối kháng những chiêu thức thiên hình vạn trạng của đối phương, chưởng tay phát màu sáng trắng của Thành chủ Cổ Huyết thành không những xuất hiện đúng lúc mà còn có đủ đầy uy lực để hóa giải tất cả! Những tiếng chạm kinh vì thế cứ vang lên bất tận:

Vù... Vù...

Ầm! Ầm!...

Ào... Ào

Ầm! Ầm!

Ở bắc diện hoặc nam diện cũng vậy, uy lực của công phu Bạch Thạch Thiên Thủ cũng ngang nhiên nghênh đón mọi chiêu thức do quần hùng Thất đại phái đổ ập vào, trong đó có cả trường kiếm, đại đao hoặc đoản thương do người các phái vận dụng toàn bộ tuyệt kỹ quyết lấy mạng Thành chủ Cổ Huyết thành!

Tiếng chấn động vang lên liên tiếp, cứ như những tiếng kim thiết va vào nhau.

Vù... Vù...

Ầm! Choàng...

Ào... Ào...

Ầm! Keng... Keng...

Thân thủ của Tri Thế Nhân thành chủ quả bất phàm! Và bằng những sát na ngắn ngủi của trận chiến lúc mới bắt đầu, quần hùng Thất đại phái có nhiều người lần đầu mục kích thân thủ này đã phải thất thanh hô hoán hoảng sợ :

- Đây chẳng phải là công phu kim cương bất hoại thân sao?

- Ô! Nhục thể của lão như không sợ đao thương? Công phu này chỉ văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình!

- Hừ! Lão quả nhiên đang ỷ trọng vào song thủ rắn chắc như Bạch Thạch! Ta không tin khắp người lão chỗ nào cũng cứng rắn y như vậy!

Cùng với những lời hô hoán loạn xạ này, một thanh âm tràn đầy uy lực cũng vang lên :

- Đừng phạm vào chưởng tay của lão Tri thất phu! Hãy tìm những chỗ sơ hở, tập kích vào những đại huyết của lão!

Lúc đó nữ nhân môn hạ Cổ Huyết thành tuy đang bị một nhóm đông nhân vật vây hãm nhưng vẫn có đủ thời gian để nhìn khắp lượt và lượng định tình hình!

Khi nghe có người lớn tiếng minh thị biện pháp ứng phó với công phu Thiên Thủ Bạch Thạch, nữ nhân nọ giận dữ đưa mắt nhìn người đó :

- Hay lắm! Nếu Du Hoàng Vân người đã đoán biết như thế sao không dùng kiếm pháp tuyệt truyền Côn Luân phái để tự thân đối phó với công phu Bạch Thạch Thiên Thủ? Hãy xem đây!

Vút...

Ào... Ào...

Không khác gì Thành chủ Cổ Huyết thành, nữ nhân nọ dẫu đang bị nhiều người vây công nhưng vẫn ung dung tả xung hữu đột! Và khi vừa dứt lời, bằng khinh thân pháp vô thượng nữ nhân nọ lập tức di hình hoán vị tiến thẳng đến kẻ vừa lớn tiếng minh thị được nữ nhân gọi đích danh là Du Hoàng Vân!

Người lao đi thì chưởng tay phát màu sáng trắng cũng được nữ nhân đẩy bật đi.

Du Hoàng Vân tay lăm lăm trường kiếm, phát hiện nữ nhân nọ dù đang bị nhiều người vây hãm nhưng hề muốn đi là đi và đang chiếu những bóng chưởng tay cứng rắn như Bạch Thạch về phía mình! Họ Du lập tức hoành kiếm, miệng quát inh ỏi :

- Ai bảo bọn Chưởng môn không dám tự thân ứng phó? Xem Tán Xuyên Ngũ Vân kiếm!

Véo... Véo Tán Xuyên Ngũ Vân, qua danh xưng cũng đủ biết kiếm pháp của Du Hoàng Vân chỉ lấy thực chiêu làm trọng, bất luận chiêu thức của đối phương có dày đặc hoặc có bao phủ một phạm vi rộng đến bao nhiêu, kiếm chiêu của họ Du sẽ nhanh chóng nhận định phương vị điểm cần công kích và chỉ một chiêu một duy nhất sẽ xuyên thủng và phát tán toàn bộ mọi biến hóa trong chiêu thức hư ảo của đối phương?

Du Hoàng Vân quả nhiên đang làm như vậy! Và trường kiếm của họ Du lập tức hóa thành một móng bạc, lung linh chiếu sáng như độc long xuất động, lao thẳng vào muôn ngàn bóng chưởng tay phát sáng của nữ nhân kia.

Véo...

Nữ nhân nọ gằn giọng :

- Hảo kiếm pháp! Nhưng họ Du người chớ quá tự phụ vào Tán Xuyên Ngũ Vân kiếm đến thế! Xem đây!

Ào... Ào...

Bỗng chưởng tay của nữ nhân nọ vẫn xuất hiện rợp trời và sau hai chữ “xem đây”, những bóng chưởng tay đó bắt chợt được liên kết lại tạo thành một mảng lưới kinh to rộng cuộn thẳng vào chiêu kiếm xé gió Tán Xuyên của họ Du.

Ầm!

Choang...

Tia móng bạc được Du Hoàng Vân vận dụng liền biến mất ngay khi bị mảng lưới kinh cuộn trói vào giữa. Tiếng va chạm giữa thanh kiếm được luyện bằng kim thiết với hữu thủ cứng rắn như Bạch Thạch ngay sau đó vẫn tiếp tục ngân vang.

Và tiếng vang này còn chưa dứt thì tiếng thét phẫn nộ của nữ nhân nọ đã tiếp nổi vang lên :

- Sự lợi hại của Bạch Thạch Thiên Thủ vẫn chưa hết! Xem đây!

Ào... Ào...

Vù... vù...

Khua khoảng hai tay giữa tinh không, nữ nhân nọ thoạt chập hai tay lại và sau đó mở rộng về hai phía! Những trăm nghìn bóng chưởng phát sáng trắng do nữ nhân nọ thi triển lập tức tái hiện vây chặt Du Hoàng Vân!

Du Hoàng Vân biến sắc :

- Vong Khôi Thiên Thủ?!!

Và tuy Du Hoàng Vân buộc phải vận dụng kiếm pháp mong chi trì sinh mạng nhưng thái độ của họ Du rõ ràng đã mất hết nhuệ khí! Đó là do Du Hoàng Vân đã biết thế nào là sự lợi hại của chiêu Vồng Khôi Thiên Thủ đang được nữ nhân nọ thi triển!

Cũng nhận thức sự lợi hại này, một tiếng niệm Phật hiệu bỗng vang lên đúng lúc :

- A di đà Phật! Du chưởng môn chớ kinh hãi, bản tăng Thiện Nhân nguyện tiếp ứng?

Vút...

Với tăng bào phát phơ, ngón tay chỉ của Thiện Nhân đại sư liền phát xạ một ngọn chỉ kinh uy mãnh, xé gió lao vào giữa muôn ngàn bóng chưởng tay rợp trời.

Viu... Viu...

Phát hiện có đạo chỉ phong lao đến, nữ nhân nọ bĩu môi khinh thị :

- Tán Hoa Kim Cang chỉ đâu đủ lợi hại để..

Chỉ nói đến đây, nữ nhân nọ chợt thất sắc và gương mặt nhìn đăm đăm vào một vật dường như vô hình đang cùng lúc xuất hiện với ngọn chỉ phong kia, miệng kêu lấp bắp :

- Thủ đoạn... Thủ đoạn thật đê tiện...

Tuy đang kinh hoảng nhưng nữ nhân nọ vẫn còn đủ điềm tĩnh để dịch lánh qua một bên.

Vút...

Thật bất ngờ chính Thiện Nhân đại sư là người thi thố Tán Hoa Kim Cang chỉ cũng không sao hiểu nổi. Nữ nhân nọ hoặc là đã cuồng tâm, hoặc đã đến số chết, khi không lại tự dịch người lao thẳng vào

ngọn chỉ phong uy mãnh của Thiện Nhân đại sư.

Việc xảy ra thật nhanh khiến Thiện Nhân đại sư chỉ kịp có một nhận thức là có điều bất ổn thì ngọn chỉ phong Tán Hoa Kim Cang chỉ đã chạm đích.

Soạt...

- Ôi...! Cương Ty... Hự!

Nữ nhân nọ loạng choạng bước lùi và dùng một tay bịt kín vùng tâm thất vừa bị Tán Hoa Kim Cang chỉ xuyên thủng đến phải ứa huyết lai láng.

Du Hoàng Vân cả mừng gào to :

- Chỉ pháp quả lợi hại! Ác phụ đã bị trúng thương rồi? Hãy mau nạp mạng đi nào!

Du Hoàng Vân lao đến.

Vút!

Trường kiếm trên tay họ Du liền bật lóe lên những tia mỏng bạc.

Véo... Véo...

Bị kiếm chiêu bức dồn, nữ nhân nọ cảm nhận đã đến bước đường cùng bèn vận lực kêu bi thảm :

- Sư phụ...! Mai nhi xin vĩnh biệt!

Vút!

Bóng nhân ảnh của nữ nhân nọ như bị kiếm chiêu lạnh lẽo của họ Du hất tung lên cao! Và tiếp đó cứ như hòn đá bị ai đó ném đi, nữ nhân nọ bắt đầu rơi xuống, rơi đúng vào vực thẳm sâu muôn trượng cạnh

Cổ Huyết thành.

Ào... Ào...

Tiếng kêu bi thương này lập tức được hồi đáp bằng tiếng gầm lồng lộng của Tri Thế Nhân :

- Bọn ngươi muốn chết! Mai nhi! Sư phụ lập tức báo thù cho đồ nhi!
A... A...

Ào... Ào...

Như mãnh hổ bị bọn liệp hộ dồn đuổi đến chỗ phải vùng vẫy, Tri Thế Nhân vừa kêu gào vang vang vừa phát xạ tận lực tuyệt học Bạch Thạch Thiên Thủ!

Từng bóng chưởng phát sáng trắng cứ loang loáng lao đi và chạm đích.

Vù... Âm!

Ào... Âm!

Những tiếng gào rú bi thảm của bọn Võ lâm Thất đại phái cũng theo đó vang lên khắp vùng Sa Thạch cương.

- A... A...

- Chết!

Hự!

- Hự!

Thần sắc của Tri Thế Nhân, Thành chủ Cổ Huyết thành càng lúc càng trở nên hung hãn! Vã mỗi lượt Tri Thế Nhân cất tay là một lượt có ít nhất một người thiệt mạng.

Ào... Âm!!

Vù... Âm!!

Những tiếng gào vẫn vang lên.

- Oa!

- Hự? A... A...

Máu đã nhuộm lai láng khoảng lư bằng nhỏ hẹp ngay phía trước
ngôi thành cổ màu đỏ kỳ quái!

Sa Thạch cương trong phút chốc phải được đổi thành danh xưng
khác: Huyết Thạch cương!

Thây người của bọn Võ lâm Thất đại phái càng lúc càng phơi đổ
ngay phía trước Cổ Huyết thành, biến Cổ Huyết thành thành khu mộ
tràng của những thây người bất động!

Đã thế, sự hung hãn của Tri Thế Nhân vẫn chưa dừng lại :

- Ba mươi năm trước, chính bọn Thất đại phái các người đã gây ra
thảm cảnh cho bọn thành! Giờ đây các người phải đến lúc đền tội?
Ha.. Ha...

Ào... Ào...

Âm! Âm

- Oa... Oa...

- Hự!Hự!Hự!

- Ha... Ha... Ha...! Giết! Giết hết bọn vô sỉ các người dám tự xưng là
danh môn chính phái! Ha... Ha...

Ào... Ào...

Vù... Âm!!

Ào... Âm!!

Hư! Hư! Hư!

Quần hùng Thất đại phái càng lúc càng hoảng loạn! Họ loạn vì sự hung hãn thập phần ghê rợn của Thành chủ Cổ Huyết thành! Họ hoảng vì nhân số gần trăm người của họ giờ chỉ còn non nửa! Hơn thế nữa, họ càng hoảng loạn vì chính họ trong lúc giao phong với Tri Thế Nhân đã không ít lần phải giẫm bừa vào thi thể của những nhân vật xấu số đã chết trước đó!

Sa Thạch cương càng thêm nhuộm máu do những thi thể này bị quá nhiều người luân phiên giẫm bẹp?

Sa Thạch cương..

Cổ Huyết thành Huyết Thạch Cương...

Cổ Huyết thành thêm nhuộm huyết thêm thâm phơi mẫn địa.

Sát khí nhuộm tràn, đến nỗi nhân vật có đức độ cao sâu như Thiện Duyên đại sư phải há miệng quát lên những lời độc địa :

- Tri Thế Nhân! Người tàn độc đến thế sao? Vậy người đừng trách Thiện Duyên ta phải phạm đến đức hiếu sinh của Phật tổ? Xem đây!

Viu... Viu...

Cùng với Thiện Duyên đại sư, Thiện Nhân đại sư cùng quát tháo :

- Nếu phải giết một người để cứu muôn vạn sinh linh, chính Phật tổ cũng phải ra tay sát thủ! Đỡ!

Viu... Viu...

Từ hai phía, hai ngọn chỉ phong Tán Hoa Kim Cang được hai vị đại sư có pháp danh Thiện Duyên và Thiện Nhân cùng phát xạ vào một Tri Thế Nhân đang hung hãn tột độ!

Không để mất phần, sáu nhân vật khác thuộc sáu phái còn lại: Võ Đang, Hoa Sơn, Nga Mi, Không Động, Côn Luân và Điểm Thương cũng vũ lộng đủ loại khí giới cùng lao vào.

- Phải giết chết Tri ác ma để loại trừ đại họa!

- Đỡ kiến!

- Xem đao

- Tiếp chiêu?

Ào... Ào...

Véo... Véo...

Vụt... Vụt...

Tri Thế Nhân vẫn không ngớt tiếng cười, là tiếng cười của kẻ đang cơn cuồng nộ :

- Ha... Ha... Ha...! Kẻ nào lao đến, kẻ đó phải nạp mạng trước! Ha... Ha...

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Tuyệt học Bạch Thạch Thiên Thủ được Tri Thế Nhân vận dụng đến độ chót.

Và...

Ầm! Ầm!..

Choang... Choang...

Keng... Keng...

Nhưng lần này do có đến hai ngọn chỉ phong Tán Hoa Kim Cang tấn công, Tri Thế Nhân vì mãi mê quần thảo nên phải có một thoáng sơ suất.

- Hự!

Từ đầu vai bên tả của Tri Thế Nhân lập tức xuất hiện một lỗ thủng. Lỗ thủng này tuy chỉ to bằng đầu ngón tay, xem ra không gây táng mạng, nhưng lại làm cho tả thủ của Tri Thế Nhân phải bị phế bỏ!

Cảm nhận sự thất bại tất yếu sẽ đến, Tri Thế Nhân giận dữ gầm vang :

- Quân tử báo thù mười năm vẫn chưa muộn! Ta...

Chẳng khác nào nữ nhân Mai nhi lúc trước, tiếng gầm của Tri Thế Nhân đột nhiên phải bỏ lửng cùng với cánh tay hữu của họ Tri bất ngờ chộp động.

Vù...

Tri Thế Nhân khua hữu thủ, đánh vào một vật vô hình ở giữa hư không.

Thế nhưng, sự chộp động của Tri Thế Nhân bỗng tạo nên một tiếng động chạm cực nhỏ và thanh thoát.

Reng...

Dẫu là tiếng động chạm cực nhỏ nhưng vẫn không thoát thính lực khá tinh tường của những người đương diện!

Họ kinh ngạc, trở mắt nhìn vào bàn tay hữu đang nắm chặt của Tri Thế Nhân.

Họ mơ hồ đoán biết trong lòng bàn tay đang được Tri Thế Nhân nắm chặt đó chắc hẳn phải ẩn chứa điểm bí mật?

Nhưng họ chưa kịp minh bạch đó là điều bí mật gì, Tri Thế Nhân bỗng ngẩng mặt thìn lên trời và cười sặc sụa :

- Đây là thủ đoạn của bọn danh môn chánh phái các người sao? Ha...Ha... Ha...

Vẫn cười, đột nhiên Tri Thế Nhân, chớp động thân hình.

Vút!

Du Hoàng Vân thất kinh hô hoán :

- Đừng để lão chạy vào Cổ Huyết thành? Ôi...? Lão tẩu thoát mất rồi!

Không cần Du Hoàng Vân nói, tất cả đều nhìn thấy bóng nhân ảnh của Tri Thế Nhân vừa biến mất vào Cổ Huyết thành kỳ bí!

Họ thấy nhưng vẫn đứng yên!

Họ không dám đuổi theo? Hay họ vừa có cảm nhận đã xảy ra điều kỳ bí ngoài sức tưởng của họ? Là vật gì vừa bị Tri Thế Nhân tóm gọn vào giữa lòng bàn tay? Tại sao Tri Thế Nhân trước lúc bỏ đi đã gọi đó là thủ đoạn của bọn danh môn chính phái?

* * * * *

Vào trong Cổ Huyết thành, Tri Thế Nhân bỗng dừng lại, nhìn vào một khoảng tối đen ngay trước mặt!

Từ khoảng tối đen đó lập tức có tiếng người lạnh lùng vang lên vồn vện một câu :

- Ta chờ ngươi lâu lắm rồi! Đánh!

Ào... Ào...

Bị tấn công khá bất ngờ, Tri Thế Nhân gầm thi uy :

- Cầu tặc muốn chết! Đỡ!

Ào... Ào...

Nhưng chiêu thức của Tri Thế Nhân vừa thoát đi bỗng phải dừng lại! Và toàn thân của Tri Thế Nhân chợt run bắn lên để chỉ thốt ra mỗi một câu oán thán :

- Cương Tỵ Tàn Hồn Diệp.?! Là ngươi...

- Hư!

Vẫn từ khoảng mờ tối đó, một bóng nhân ảnh chợt lao ra.

Vút!

Và một vàng kình như Thái Sơn liền đổ ập trọn vện lên người Tri Thế Nhân.

- Lão cẩu phải chết!

Vù...

Ầm!!

Sau tiếng chấn kinh, khi thân hình của Tri Thế Nhân phải bị chấn vỡ ngũ tạng lục phủ, bóng nhân ảnh nọ bất ngờ lạng lẽ lao đi mất dạng!

Vút!

Chính lúc đó, do quần hùng vì nghe có tiếng chấn kinh vang ra từ Cổ Huyết thành, họ lao vào và tận mắt nhìn thấy một Tri Thế Nhân đã chết!

Cổ Huyết thành đã bị tận diệt?

-----oOo-----

Chương 2: Hào Phú Vương: phú xưng vô địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vòng tay thủ lễ, một tay kiếm khách với khí phách hiên ngang chọt lên tiếng :

- Chịu ân sâu cứu tử, hai năm qua Cơ Vĩnh này vẫn mong có dịp đền đáp! Nay được tin Hào Phú Vương cho vời phải chăng đã có dịp cho tạt hạ thỏa chí nguyện bình sinh?

Khách sảnh của Hào Phú Vương quả nhiên có khí thế của nhân vật phú xưng địch quốc! Những vật dụng trưng bày nếu không bằng ngọc thì cũng được phủ bạc dát vàng!

Tuy thế, y phục của Hào Phú Vương lại rất bình dị, tạo tư thái dễ hòa đồng cho bất kỳ ai có dịp được Hào Phú Vương tiếp đãi!

Phát nhẹ tay áo của chiếc trường bào bằng vải gai thô, Hào Phú Vương sau đó xoè tay với những ngón tay được chăm chút cẩn thận, chỉ vào cấm đôn cạnh đó :

- Khoái Kiếm Cơ Vĩnh, một đại kiếm khách vang danh thiên hạ! Phải nói đây là dịp may ngàn năm một thuở của Chu mỗ mới đúng! Ngồi xuống nào! Một hào phú tầm thường như Chu mỗ một đại kiếm khách như Cơ các hạ bất tất phải quá đa lễ! Mời ngồi!

Đặt nhẹ thanh kiếm là vật bất ly thân sang một bên, Cơ Vĩnh không khách khí ngồi ngay vào cầm đôn được Hào Phú Vương đưa tay mời!

Nhìn tư thế đĩnh đạc của Cơ Vĩnh, kể chịu ân cứu tử độ nào như Cơ Vĩnh vừa tự nhận, nhưng việc giữ lễ không làm mất đi phong độ uy dũng của một đại kiếm khách.

Hào Phú Vương tám tắc :

- Cơ các hạ quả nhiên có khí khái bất phàm, không hổ danh hai chữ Khoái Kiếm! Hai năm trước, việc cứu tử chỉ là điều tình cờ, Chu mỗ đã không bận tâm hà tất Cơ các hạ phải xem trọng!

Cơ Vĩnh khẽ nhồm người :

- Hào Phú Vương quả nhiên là người khoáng đạt! Nhưng có câu: hữu ân tất báo, tại hạ đã nói sẽ nghĩ cách đền đáp tất nhiên không phải chỉ là lời nói suông!

Hào Phú Vương bật cười! Và thật là lạ, người có niên kỷ xấp xỉ ngũ tuần như Hào Phú Vương nhưng sao ở khoé miệng vẫn chưa hẳn nếp nhăn của thời gian.

- Những nhân vật giang hồ như Cơ các hạ vẫn luôn nói như vậy, âu cũng là cái hay cái dũng của nam nhi đại trượng phu! Được lắm, đã thế Chu mỗ có một việc cần nhờ Cơ các hạ trợ giúp!

Cơ Vĩnh thoáng trầm tư :

- Người có tiền của nhiều đến vạn ức như Hào Phú Vương nhất

định luôn bị bọn đao tặc dòm ngó, phải chăng...

Hào Phú Vương xua tay :

- Người giang hồ luôn đưng chạm đao kiếm, đó là điều tất yếu! Một Hào Phú Vương như Chu mõ đương nhiên không thể tránh bị bọn đao tặc quấy nhiễu! Đao lý này thật ra là quá tầm thường, Chu mõ nào dám vì bọn đao tặc cõn con làm phiền đến một đại kiếm khách uy danh hiển hách như Cơ các hạ?

Cơ Vĩnh lấy lại vẻ bình thản :

- Là một đại phú đến phải xưng Vương, hay Hào Phú Vương đang bị kẻ thù uy hiếp, muốn sai tại hạ đối phó?

Hào Phú Vương nhăn mặt, tuy thế vẫn không tạo bất kỳ nếp nhăn nào ở hai bên khóe miệng :

- Chuyện tầm cừu rửa hận, đừng nói là bọn thường nhân, những hào phú như Chu mõ rất ngại nói đến! Hay nói cách khác, Chu mõ sợ điều đó như sợ cùi hủi! Cơ các hạ đoán sai rồi.

Mỉm cười, Cơ Vĩnh lắc đầu :

- Những ưu tư của bậc hào phú quả nhiên bọn giang hồ thô tục như tại hạ khó có thể suy đoán! Rất cuộc là chuyện gì, chỉ cần Hào Phú Vương nói ra, cho dù là dầu sôi lửa bỏng Cơ Vĩnh này nhất định không từ nan!

Hào Phú Vương đột nhiên chuyển đổi đề tài :

- Nghe nói Khoái Kiếm Cơ Vĩnh rất yêu thương thê tử?

Cơ Vĩnh kinh ngạc :

- Người nào có thê tử mà chẳng yêu thương? tại hạ nào phải ngoại lệ?

Hào Phú Vương thở dài :

- Có hồng nhan tri kỷ để đầu áp tay gối, đó là điều diễm phúc! Lại có thêm quý tử để nối dõi tông đường, đó là bậc đại phú? Trong khi đó Chu mỗ đến một diễm phúc nho nhỏ cũng không hề có! Hà..

Cơ Vĩnh trầm mặt :

- Tại hạ cũng nghe Hào Phú Vương muốn tìm người san sẻ chút phú quý giàu sang nhưng chưa thỏa nguyện. Phải chăng Hào Phú Vương muốn nhờ tại hạ mai mối cho một giai nhân khuynh quốc khuynh thành?

Hào Phú Vương lắc đầu quày quật :

- Sai rồi! Thứ nhất Chu mỗ đã là người luống tuổi, chuyên tư tình nhi nữ kể như không còn hứng thú! Thứ hai, nếu có hứng thú đi chăng, dùng Cơ Khoái Kiếm vào việc mai mối là hoàn toàn thất sách.

Chợt nghiêm mặt, Hào Phú Vương bảo :

- Chu mỗ đề cập đến thê tử của Cơ các hạ là muốn hiểu sự ưu ái của Cơ các hạ dành cho thê tử nhiều đến bậc nào! Có như thế Cơ các hạ mới thông cảm và hiểu tận tường nỗi lòng của Chu mỗ đối với điều Chu mỗ ưu ái!

Cơ Vĩnh chợt hiểu :

- Hào Phú Vương có những thú vui thâm kín hơn những khoái lạc tầm thường?

Hào Phú Vương gật đầu :

- Không sai! Nếu Cơ các hạ yêu thương thê tử một, Chu mỗ yêu thích những thú vui riêng tư đến mười.

Cơ Vĩnh dùng gạt đầu :

- Tại hạ hiểu rồi! Ngoài nội nhân là hồng nhan tri kỷ được tại hạ hết mực yêu thương, tề nhi Cơ Thạch nay được mười hai cũng được tại hạ xem như chính sinh mệnh?

Võ đài Hào Phú Vương kêu. :

- Xem như chính sinh mệnh, câu này quá nhiên nói đúng tâm trạng Chu mỗ.

Đứng bật dậy, Hào Phú Vương có phần đặc ý :

- Bình sinh Chu mỗ chỉ yêu thích các loại cổ kiếm, chỉ là để thưởng lãm mà thôi! Cơ các hạ cũng là danh gia kiếm thuật, nếu có nhã hứng hãy đi theo Chu mỗ đến Tàng Kiếm thất!

Cũng đứng bật dậy, nhanh không kém gì Hào Phú Vương, Cơ Vĩnh kêu :

- Yêu thích cổ kiếm? Hào Phú Vương có cả một Tàng Kiếm thất ư? Nếu vậy tại hạ nhất định không bỏ lỡ cơ hội được đại khai nhãn giới!

Thái độ háo hức của Cơ Vĩnh càng khiến Hào Phú Vương đặc ý :

- Hay lắm! Gặp người tri âm tri kỷ như Cơ các hạ, Chu mỗ như được cõi tất lòng! Nào, mời Cơ các hạ quá bước đến Tàng Kiếm thất?

Hào Phú Vương tất bật đi trước, thái độ như trẻ con muốn khoe món đồ đang ưa thích.

Cơ Vĩnh đi theo sau cũng vội vã như muốn biết trong Tàng Kiếm thất của Hào Phú Vương có đáng với tên gọi không!

Hào Phú Vương bỗng có thái độ cẩn trọng khi ngập ngừng dùng tay phát động cơ quan khai mở Tàng Kiếm thất.

Sè... sè...

Bí môn của Tàng Kiếm thất vừa khai mở, tuy không có ánh hào quang nào rực rỡ phát ra nhưng Cơ Vĩnh vẫn lặng người ngẩn ngơ.

Thái độ của Cơ Vĩnh khiến Hào Phú Vương thán phục :

- Cơ các hạ quả nhiên là đại danh gia về kiếm thuật! Những loại cổ kiếm thường không phát sáng, Cơ các hạ thoạt nhìn đã nhận ra chứng tỏ Chu mỗ không chọn lầm người.

Khoa chân định bước vào Tàng Kiếm thất, câu nói của Hào Phú Vương khiến Cơ Vĩnh dừng lại :

- Không chọn lầm người? Hào Phú Vương muốn nói việc sắp sai phái tại hạ là có liên quan đến cổ kiếm?

Hào Phú Vương cười gượng :

- Đứng trước chân nhân, Chu mỗ nào dám che giấu? Tuy nhiên đã lỡ đến Tàng Kiếm thất rồi, Cơ các hạ hãy cứ từ từ xem qua tất cả những gì Chu mỗ đã hao phí nhiều tâm huyết để thu thập! Chuyên kia để sau hãy nói!

Cười theo phụ họa, Cơ Vĩnh ung dung tiến vào :

- Không sai? Tại hạ đã nói, quyết không sai lời. Bảo phải mở rộng tầm mắt là phải mở rộng tầm mắt! Bảo phải đến đáp ân cứu tử là phải vì người mà tận lực!

Không chờ Hào Phú Vương lên tiếng Cơ Vĩnh tuần tự nhìn và gọi tên của từng thanh cổ kiếm vốn được Hào Phú Vương sắp bày cẩn thận :

- Đây là Thái A Kiếm? Đây là đệ nhất Kiếm Ngư Trường!... Chà! Có cả đôi Thư - Hùng Xuân Thu nhị kiếm! Trời! Đúng là một Tàng Kiếm

thất độc nhất vô nhị với đủ loại danh kiếm từ thời cổ thượng bấy lâu
ngờ đã không còn.

Chậm chậm đi theo sau Cơ Vĩnh, sắc mặt của Hào Phú Vương
bỗng trở nên u buồn :

- Nhưng tất cả những danh kiếm này nếu so với Tử Quang Kỳ Kiếm
cũng chỉ là sự so sánh khập khiễng giữa ánh sáng đom đóm và
vàng nhạt dương!

Cơ Vĩnh quay người lại, diện đối diện với Hào Phú Vương :

- Tử Quang Kỳ Kiếm? Cơ Vĩnh này nói thật, danh xưng này tại hạ
chưa bao giờ nghe ai đề cập đến!

Hào Phú Vương thở dài :

- Hà...! Nói làm gì một mình Khoái kiếm Cơ Vĩnh chưa từng nghe
qua, đến như Chu mỗ là người bấy lâu nay luôn có tâm nguyện tìm
hiểu và thu thập cũng chỉ biết đến danh xưng đó vào những lúc gần
đây thôi!

Cơ Vĩnh kinh nghi :

- Do ai nói? Lời nói của người ấy liệu có đáng tin không? Lấy gì làm
bằng chứng rằng Tử Quang Kỳ Kiếm cũng là một trong những thanh
cổ kiếm quý?

Hào Phú Vương nhìn trân trân vào Cơ Vĩnh :

- Hỏi hay lắm! Do Chu mỗ cũng đang muốn minh bạch hư thực
chính những vấn nạn này nên đành phải khuất tất Cơ các hạ một
chuyến!

Cơ Vĩnh trầm giọng :

- Chỉ tìm hiểu hư thực hay nhân tiện đưa luôn Tử Quang Kỳ Kiếm về

cho Hào Phú Vương?

Tỏ vẻ khoan khoái lạ, Hào Phú Vương vội vàng phong bế Tầng Kiểm thất và nhanh nhẩu đưa Cơ Vĩnh trở lại khách sảnh khi này!

Vừa phân ngôi chủ khách để cùng ngồi đối diện quanh một bàn tiệc được bọn gia nhân sắp dọn sẵn, Hào Phú Vương vội lên tiếng :

- Không như những nhân vật giang hồ thường nghĩ cách chiếm đoạt khi gặp phải những vật trân quý, bọn hào phú như Chu mỗ có những cách giải quyết thuận lợi hơn. Chỉ cần Cơ các hạ cất công dò tìm và thông tin cho Chu mỗ biết, tự Chu mỗ sẽ lo những phần còn lại!

Cơ Vĩnh gật đầu :

- Cũng có thể Hào Phú Vương nói đúng. Dùng kim ngân tài vật để đánh đổi vật được Hào Phú Vương ưa thích, cách giải quyết này xem ra thuận tiện hơn! Trừ phi...

Hiểu Cơ Vĩnh muốn đề cập đến vấn đề gì, Hào Phú Vương chợt nói bằng giọng thật cả quyết :

- Cơ *** hạ muốn nói có những người vì quá yêu thích vật trân quý nên không chịu đánh đổi bất luận với lượng kim ngân cho dù to tát đến đâu? Nếu là vậy Cơ các hạ yên tâm, hạng người này Chu mỗ chưa từng gặp qua! Có chăng, đó cũng là nhân vật thuộc giới giang hồ. Với hạng người này, Chu mỗ luôn có thái độ kính nhi viễn chi, càng xa họ càng tốt, hoàn toàn không dám nghĩ đến việc thương lượng hoặc chiếm hữu vật trân quý của họ!

Thái độ của Hào Phú Vương là thái độ của người vì quá giàu sang nên không muốn chuốc lấy phiền toái. Cơ Vĩnh mỉm cười :

- Đáng tiếc cho Hào Phú Vương chỉ vì có ý nghĩ này nên ít có dịp giao du thân cận với giới giang hồ! Từ đó mà suy, hai năm trước, lúc tại hạ lâm phải trọng thương và buộc phải lẩn tránh sự truy sát của kẻ thù, Hào Phú Vương dám ra tay cứu giúp, chuyển nguy thành an

cho tại hạ, đó là hành vi vừa ngẫu nhiên vừa chứng tỏ đờm lược bậc hào kiệt của Hào Phú Vương! Tại hạ bấy lâu nay vẫn khắc cốt ghi tâm đại ân này!

Hào Phú Vương nâng cao vò rượu :

- Chuyện đã qua và cũng chỉ làm Chu mỗ hao tổn lượng kim ngân không đáng kể. Cơ các hạ hà tất cứ nhắc đi nhắc lại mãi! Đây là rượu Trúc Diệp Thanh đã cất ngoài trăm năm, Chu mỗ kính mời Khoái Kiếm Cơ Vĩnh một chén! Cơ Vĩnh nhận lấy chén rượu vừa được Hào Phú Vương rót đầy và đưa lên môi :

- Cung kính bất như tòng mạng! Tại hạ cũng mượn hoa hiến Phật, kính Hào Phú Vương một chén!

Đặt chén rượu đã uống cạn xuống bàn, Cơ Vĩnh chép miệng :

- Một bữa tiệc được bắt đầu bằng chén rượu, không hiểu chuyện có liên quan đến Tử Quang Kỳ Kiếm kia, tại hạ phải bắt đầu từ đâu?

Cũng cạn xong chén rượu, Hào Phú Vương bắt đầu nói :

- Cách đây không lâu, ở phụ cận vùng Quân Sơn có lời đồn đại liên quan đến sự xuất hiện của Thần Kiếm! Đó là những tia Tử Quang bất ngờ bật loé lên vào những đêm trăng rằm! Rõ ràng nhất là đêm trăng rằm vừa qua! Cũng theo lời đồn đợi thì đó là ánh kiếm phát ra từ Tử Quang Kỳ Kiếm! Cơ các hạ chỉ cần bắt đầu từ đây, dò tìm xem những nhân vật nào đó có dịp mục kích ánh kiếm Tử Quang và họ đã nhìn thấy những gì!

Đang chờ đợi để được nghe Hào Phú Vương nói tiếp, nào ngờ Hào Phú Vương chỉ nói đến đó rồi dừng lại, Cơ Vĩnh hoang mang :

- Chỉ cần dò hỏi bấy nhiêu đó thôi sao?

Hào Phú Vương gật đầu :

- Để minh bạch xem Tử Quang Kỳ Kiếm có thật sự tồn tại hay không, theo Chu mỗ, chỉ cần dò hỏi bấy nhiêu đó là đủ!

Cơ Vĩnh hoài nghi :

- Những kẻ có thể nhìn thấy ánh Tử Quang đương nhiên không chỉ có hạng thường nhân! Hào Phú Vương nghĩ sao nếu tại hạ buộc phải dò hỏi những nhân vật giang hồ?

Hào phú Vương bật tay đánh tách :

- Hỏi đúng lắm Vì nếu chỉ cần dò hỏi ở hạng thường nhân Chu mỗ sẽ dễ dàng dùng bọn gia nhân cho việc này, riêng phải dò hỏi ở những nhân vật giang hồ, Chu mỗ dù có gan to bằng trời cũng không dám mạo hiểm!

Cơ Vĩnh dần dần hiểu ra :

- Hóa ra Hào Phú Vương đã có sẵn chủ định! Tại hạ muốn hỏi, đại để Hào Phú Vương đã biết chút tin gì về một nhân vật giang hồ cụ thể đã tình cờ phát hiện ánh Tử Quang kia chưa?

Hào Phú Vương khẽ thở phào :

- Phàm giới giang hồ mỗi khi có việc khẩn trương thường vẫn kiêm trình đi trong đêm! Và trong số đó ắt có không ít người vì quá hiếu kỳ đã cố tình tìm đến tận nơi để dò hỏi, giả sử họ có phát hiện ánh Tử Quang! Để minh bạch xem đó có phải là do Tử Quang Kỳ Kiếm, Chu mỗ chỉ trông mong vào việc dò hỏi ở những nhân vật này! Như bọn gia nhân báo về, có một nhân vật như vậy thuộc giới giang hồ! Người này có tính danh là Từ Khắc Kim, ngoại hiệu thường dùng là...

Cơ Vĩnh nhăn mặt :

- Rõ rồi! Đó là mộ gã đầu trộm đuôi cướp không hơn không kém! Buột phải liệt Diệu Thủ Không Không Từ Khắc Kim vào những nhân

vật thuộc giới giang hồ, tại hạ cảm thấy hổ thẹn thay!

Hào Phú Vương trợn mắt :

- Sao nghe nói thân thủ của họ Từ rất tinh minh mẫn tiệp, chỉ vãng kỳ thanh bất kiến kỳ hình, hóa ra chỉ là phường trộm đạo thôi sao?

Cơ Vĩnh thở dài :

- Nói gì thì nói, nếu Từ Khắc Kim không nhanh tay sao được gọi là Diệt Thủ Không Không? Và nếu y không nhanh chân thì mạng của y sao còn chi trì đến tận bây giờ?

Hào Phú Vương nhăn nhó :

- Ý của Cơ các hạ như muốn nhân dịp này xử trị tội trộm đạo của họ Từ?

Cơ Vĩnh chưa kịp đáp, Hào Phú Vương vôi xua tay nói luôn :

- Như thế không được! Chu mỗ xin nói rõ, chỉ cần Cơ các hạ dò tìm và báo cho Chu mỗ biết những ai đã tình cờ nhìn thấy và nhìn thấy như thế nào, như thế là đủ! Tuyệt nhiên Chu mỗ không hề muốn có chuyện ân oán giang hồ nào xảy ra?

Ngừng lời, Hào Phú Vương cười nhẹ với Cơ Vĩnh :

- Như đã nói đây là việc phải khuất tất đến thanh danh hiển hách của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh, Chu mỗ không dám lạm bàn cũng không một lời nhắc đến ân cứu từ năm xưa! Khi xong việc, nếu Từ Quang Kỳ Kiếm thực sự hiện hữu, chính Chu mỗ sẽ có cách tạ ân trọng hậu của Cơ các hạ!

Nhắc thanh trường kiếm cầm trên tay, Cơ Vĩnh đứng lên :

- Tại hạ hiểu rồi! Chuyện ân nghĩa không cần bàn đến, nếu có tại hạ cùng chẳng muốn nghe! Bất luận phải khuất tất như thế nào, tại hạ

nhất định phải nhẫn nại, không để hệ lụy đến Hào Phú Vương, một người tuy không biết võ công nhưng có tâm tư khoáng đạt của khách giang hồ! Hào Phú Vương cứ ở đây chờ tin! Từ gã Từ Khắc Kim, tại hạ sẽ dò lần ra những nhân vật khác!

Đứng lên và đưa tay ngăn lại, Hào Phú Vương bảo :

- Người nhanh nhẩu như Cơ các hạ, mọi việc ắt sẽ thành sự! Đường từ Quân Sơn về đến đây chẳng phải gần nếu khi có tin Cơ các hạ chỉ cần tìm đến bất kỳ một phạm điểm nào có ký tự của họ Chu và đưa vật này ra! Người nhận ra vật này ắt sẽ tự đưa tin đến cho Chu mỗ!

Nhìn khối ngọc trong suốt được tác thành hình một thỏi bạc, Cơ Vĩnh thật sự ngần ngại :

- Vật này có giá trị liên thành, tại hạ nào dám.

Ấn khối ngọc vào tay tả Cơ Vĩnh, Hào Phú Vương nghiêm mặt :

- Giá trị trọng yếu của vật này là được dùng như một tín vật nhận dạng? Từ vật này, nếu Cơ các hạ muốn, có thể thu nhận một số kim ngân tài vật rất lớn ở các Chu phạm điểm! Chu mỗ vì kính trọng và ngưỡng mộ Khoái Kiếm Cơ Vĩnh nên không ngại giao cho các hạ! Hy vọng Cơ các hạ không từ chối và cũng đừng làm Chu mỗ phải thất vọng?

Nếu đây là vật được dùng thay cho sự đền đáp, có lẽ Cơ Vĩnh sẽ phải quyết khước từ. Nhưng do hai chữ kính trọng và ngưỡng mộ được Hào Phú Vương vận dụng đúng lúc, Cơ Vĩnh đưa tay nhận lấy như nhận một trọng trách!

Cơ Vĩnh khẽ khom người :

- Hào Phú Vương đã tin tưởng, tại hạ bất luận thế nào cũng quyết tận lực không để Hào Phú Vương thất vọng! Cáo biệt và sẽ sớm có tin.

Nhìn Khoái Kiếm Cơ Vĩnh hăm hờ bỏ đi, Hào Phú Vương mỉm cười ý nhị.

-----oOo-----

Chương 3: Từ Quân Sơn đến Hoài Giang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Quân Sơn gần Động Đình hồ, người qua lại tấp nập không phải là điều đáng để ngạc nhiên.

Do đó, cùng chung ai phải ngạc nhiên khi phát hiện có một gã với vóc dáng nhỏ thó cứ gấp rút lách qua người này, luồn qua người kẻ khác.

Gã nhỏ người nên có lợi thế của kẻ nhỏ người. Gã đi nhanh như vậy nhưng hầu như không hề va chạm vào bất kỳ ai, ngoại trừ một lần dường như gã cố tình va chạm vào một phụ nhân to béo.

Do bị va chạm, vị phụ nhân suýt ngã ngựa!

Gã nhỏ thó như biết lỗi, vội choàng tay đỡ vào lưng phụ nhân miệng lắp bắp những lời vô nghĩa :

- Xin đại nương lượng thứ. Tiểu nhân... tiểu nhân thật là... thật là..

Ít nhiều gì đó cũng là lời xin lỗi, vị phụ nhân to béo vội tỏ ra đại lượng miệng cười gượng khi bắt gặp ánh mắt nhìn hiếu kỳ của những người xung quanh :

- Không hề gì! Tiểu ca không cố ý thì thôi, ta nào dám trách!

Xoa tay khắp người phụ nhân, gã nhỏ thó liếng láu :

- May mà đại nương chưa bị ngã! Bằng không tiểu nhân phải ân hận biết chừng nào!

Vị phụ nhân càng thêm ngỡ ngàng vì cử chỉ thái quá của gã nhỏ thó. Cố đưa chân bước nhanh, vị phụ nhân cũng bắt đầu lấp bắp :

- Ta đã bảo không trách là không trách! Tiểu ca... tiểu ca...

Dòng người lại tuôn chạy, cuốn cả vị phụ nhân to béo cũng đi!

Gã nhỏ thó mỉm cười đắc ý, khẽ xoay người định đi ngược nhưng mà gã vừa bị dòng người cuốn đến!

Bước chân của gã chưa kịp dịch chuyển, một bàn tay của ai đó chợt chạm vào đầu vai gã!

Tiếp đó, một giọng nói âm trầm khẽ rót vào tai làm gã phải giật bản thân mình.

- Trò của người diễn quả không tồi đấy, Từ Khắc Kim!

Gã quay ngoắt lại và nhìn sửng vào nhân vật vẫn còn đang đặt tay lên vai gã.

- Khoái Kiếm Cơ Vĩnh?!

Cơ Vĩnh chợt mỉm cười, khiến gã họ Từ dù đang bất an cũng cảm thấy nhẹ nhõm. Huống chi, Cơ Vĩnh còn lên tiếng trấn an gã :

- Người yên tâm. Ta gặp người chỉ để hỏi chuyện. Chỗ kim ngân người vừa trở tài diệu thủ, đoạt của vị đại nương kia, ta sẽ không nhắc đến nếu người ngoan ngoãn đi theo ta!

Từ Khắc Kim ngạc nhiên nhìn Cơ Vĩnh chỉ khi gã nhìn thấy thanh kiếm bất ly thân đang được Cơ Vĩnh cắp trong tay, gã mới dám tin

người đứng trước mặt chính là Cơ Vĩnh Khoái Kiếm.

Gã hoang mang :

- Ton? giá muốn hỏi chuyện tiểu nhân? Là chuyên? gì?

Thu tay về khỏi vai gã, Cơ Vĩnh quay người bước đi :

- Cứ theo ta sẽ rõ!

Cơ Vĩnh bước đi như tin chắc Từ Khắc Kim sẽ phải theo chân!

Điều đó quả nhiên không hề sai chạy. Từ Khắc Kim sau khi chớp mắt vài lượt và nhìn theo bước đi uy dũng của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh, như gã biết gã sẽ nhận lấy hậu quả gì nếu dám làm ngược lại lời sai khiến của Cơ Vĩnh? Gã khẽ thở hắt ra và vội vàng bám theo Cơ Vĩnh, đi xuyên qua dòng người tấp nập!

Đến một nơi có một khu rừng khá vắng vẻ, Cơ Vĩnh quay lại và mỉm cười một lần nữa với Từ Khắc Kim :

- Xem ra người cùng là người dễ bảo! Cứ đà này, ta sẽ xong việc với người sớm và sẽ để người tiếp tục ung dung tự tại với tài diệu thủ của người!

Từ Khắc Kim đang nôn nao đợi chờ điều xấu nhất sắp xảy đến, nghe Cơ Vĩnh nói như thế, gã có khác nào người sắp chết đuối bỗng vớ được phao :

- Ý của tôn giá sẽ không khó để tiểu nhân?

Cơ Vĩnh nheo mắt nhìn gã :

- Không hề! Ngoại trừ chính người tự làm khó cho người!

Từ Khắc kim nuốt nước bọt.

- Nếu điều tôn giá định hỏi là điều tiểu nhân am tường, tiểu nhân nhất định không giấu giếm!

Cơ Vĩnh gật đầu :

- Ta chỉ mong như vậy.

Dứt lời cánh tay hữu của Cơ Vĩnh chợt chớp động.

Một tia kiếm quang chợt loé lên rồi tắt ngấm!

Từ Khắc Kim khi nhận ra sự việc thì ở ngực áo của gã bỗng có làn gió mát dịu thổi ùa vào!

Gã nhìn Cơ Vĩnh, Cơ Vĩnh vẫn nguyên vị với thanh kiếm vẫn còn nguyên trong vỏ và vẫn được cầm giữ trong tay!

Gã nhìn vào gã, ngực áo của gã đang nguyên lành bỗng bị hở một mảng thấy rõ thịt da! Điều đó chứng tỏ tia kiếm quang vừa rồi đã làm cho y phục của gã phải bị rách ròi!

Gã kinh hoảng!

Trong khi đó, Cơ Vĩnh mỉm cười xòe bàn tay tả cho Từ Khắc Kim nhìn thấy một túi bạc nho nhỏ :

- Số bạc này là của vị đại nương khi nãy! Chỉ cần người ngoan ngoãn cho ta biết những điều cần biết, nhất định số bạc này sẽ được hoàn trả cho người?

Từ Khắc Kim xanh mặt :

- Khoái kiếm quả nhiên là Khoái Kiếm, danh bất hư truyền! Tiểu nhân nguyện cung xưng tất cả nếu đó là điều tiểu nhân thật sự am tường.

Cơ Vĩnh trầm giọng :

- Người thật sự am tường! Nghe đây, đêm trăng rằm vừa rồi phải chăng người đã nhìn thấy có ánh Tử Quang xuất hiện ở tại Quân Sơn này?

Từ Khắc Kim rúng động :

- Tôn giá cũng biết ư? Đó là điều cho đến nay tiểu nhân vẫn lấy làm kỳ quái!

- Sao lại kỳ quái?

Từ Khắc Kim chớp mắt :

- Đất Quân Sơn này không hề có kỳ vật, ánh Tử Quang kia từ đâu xuất hiện? Vậy chẳng là kỳ quái sao?

Cơ Vĩnh thoáng thất vọng :

- Người thật sự không biết ánh Tử Quang kia từ đâu phát xuất?

Từ Khắc Kim thở dài :

- Hoặc tiểu nhân chậm chân, hoặc ánh Tử Quang nọ đột nhiên biến mất! Lúc tiểu nhân tìm đến chỉ thấy Dư nhị huynh đệ vừa rời đi vừa bàn luận về ánh Tử Quang kỳ quái nọ.

Cơ Vĩnh chớp lấy cơ hội :

- Dư nhị huynh đệ nào? Phải chăng là Song quái Hoài Giang Dư Hào và Dư Vong?..

Từ Khắc Kim gật đầu :

- Chính là họ!

Nhìn chằm chằm vào họ Từ, biết gã quả nhiên đã nói hết những

điều cần biết và đã biết. Cơ Vĩnh đưa tay trả ra

- Túi bạc của người đây, mau đến nhận lấy!

Từ Khắc Kim cả mừng, vội chồm đến đón nhận lại túi bạc vốn được gã cất trong người nhưng bị Khoái Kiếm của Cơ Vĩnh đoạt mất!

Gã quá vội đến nơi vô tình vấp vào một rễ cây nằm lồi trên mặt đất!

Gã chấp chới ngã về trước!

Hự!

Cơ Vĩnh không nỡ nhìn gã ngã, vội đưa tay đỡ lấy gã.

Được đích thân Cơ Vĩnh đón đỡ, gã họ Từ cảm kích :

- Hôm nay tiểu nhân quả đã gặp may! Vừa không bị tôn giá lấy mạng vừa được tôn giá nể tình đón đỡ kẻ chẳng ra gì là tiểu nhân! Đại ân này...

Cơ Vĩnh ấn vội túi bạc vào tay gã :

- Người đi đi! Có thể lần sau khi gặp lại, ta sẽ không dễ dãi như lần này!

Gã họ Từ kinh hoảng vội tung người chạy đi như bị ma đuổi.

Vút!

Mỉm cười nhìn gã chỉ vì một câu hăm dọa phải vận dụng khinh thân pháp giữa thanh thiên bạch nhật, Cơ Vĩnh khoan thai đi trở lại Quân Sơn!

Phạn điểm Ân Thiên là phạn điểm to lớn nhất ở đất Quân Sơn này!

Cơ Vĩnh bước ngay vào phạn điểm khi phát hiện tí trên cao có cảm

ngọn tiêu ký mang chữ Chu!

Đón tiếp Cơ Vĩnh là một gã tiểu bảo :

- Khách quan dùng cơm?

Cơ Vĩnh xua tay :

- Phải chăng vị chưởng quỹ đằng kia cũng là chưởng quầy? Ta muốn thương lượng một việc hệ trọng.

Tên tiểu bảo nhìn dò xét Cơ Vĩnh! Và cũng như gã Từ Khắc Kim, thanh kiếm trên tay Cơ Vĩnh làm cho tên tiểu bảo phải thay đổi thái độ :

- Thất lão gia đúng là chưởng quầy? Khách quan nếu muốn thương lượng xin cứ tùy tiện! Tiểu nhân không muốn làm phiền khách quan!

Tên tiểu bảo bỏ đi và lo sẵn đón người khách kế tiếp vừa bước vào phạm điểm!

Đứng trước mặt vị chưởng quầy được tên tiểu bảo gọi lên là Thất lão gia, Cơ Vĩnh xưng danh :

- Tại ha Cơ Vĩnh! Có việc muốn nhanh chóng đưa tin đến Chu chủ nhân Hào Phú Vương!

Thất chưởng quầy cười nhẹ :

- Lão hủ đã nghe chủ nhân căn dặn! Cơ đại gia xin cứ tự nhiên cho.

Cơ Vĩnh cùng mỉm cười :

- Tại ha có tín vật của...

Cơ Vĩnh ngừng lời do phát hiện tín vật của Hào Phú Vương đã không cánh mà bay!

Thất chưởng quỳ như nhận thấy có điều bất ổn :

- Cơ đại gia làm sao rồi?

Cơ Vĩnh thu nhanh nụ cười :

- Diệu Thủ Không Không Từ Khắc Kim quả to gan! Chưởng quỳ mau nhanh chóng đưa tin đến chủ nhân, đừng để Từ Khắc Kim lợi dụng tin vật này gây cho chủ nhân nhiều bất lợi.

Thất chưởng quỳ gật đầu :

- Cơ đại gia có thể yên tâm về điều đó? Hay còn tin tức gì nữa không, đại gia?

Cơ Vĩnh thuật cho Thất chưởng quỳ nghe những gì Từ Khắc Kim đã nói! Cơ Vĩnh sau đó đề xuất :

- Tại hạ dò hỏi rồi. Dự nhệ huynh đệ hiện đã quay về Hoài Giang! Tại hạ sẽ đi ngay đến đó! Nếu có tin gì mới...

Thất chưởng quỳ xoa tay :

- Ở Hoài Giang cũng có những phạm điểm của Chu gia! Lão hủ lập tức báo cho họ biết để dễ dàng nhân ra đại gia, đồng thời nhận mọi tin báo của đại gia.

Đến lúc này Cơ Vĩnh mới tìm lại được nụ cười :

- Sanh ý của Hào Phú Vương không ngờ gai rộng khắp đến vậy! Nếu đúng như chưởng quỳ vừa nói, tại hạ thật sự yên tâm cáo biệt, hãy chuyển đến Hào Phú Vương lời tạ lỗi của tại hạ!

Thất chưởng quỳ mỉm cười thần bí khi đưa mắt nhìn theo Cơ Vĩnh đang đi khuất dần...

* * * * *

Hoài Giang tuy chỉ là một nhánh sông nhỏ của dòng Dương Tử Giang nhưng do có địa hình uốn khúc, lượn quanh một quả núi có dáng hình như Kỳ Lân (Kỳ Lân Sơn) nên dân ngụ cư quanh vùng đông có đến mấy vạn!

Dân ngụ cư đông nên sinh hoạt cùng nhộn nhịp, muôn màu muôn vẻ! Và sinh hoạt này càng trở nên phức tạp khi lẫn vào dân ngụ cư có thêm những phường đạo tặc, sống bất chấp vương pháp!

Nói là sống bất chấp vương pháp điều đó không hàm ý bọn đạo tặc không có những quy luật - những quy luật của riêng bọn chúng do bọn chúng đặt ra và tự bọn chúng buộc phải tuân thủ!

Những quy luật này tuy không bao hàm đạo nghĩa giang hồ, những đạo nghĩa của giới giang hồ quen sống với đầu đao mũi kiếm buộc phải tuân theo, nhưng chúng cũng có phần giống như vậy.

Và đã có những quy luật bọn đạo tặc đương nhiên muốn tuân thủ ắt phải sinh sống có tổ chức, như các bang phái khác trên giang hồ! Có tổ chức ắt phải có tôn ti thứ bậc, có người trên có kẻ dưới có thủ lĩnh có thuộc hạ!

Phe hắc đạo ở Hoài Giang nhờ có vị đầu lĩnh là Bát Tý Cuồng Đao Tạ Linh Oai với công phu sở học hơn người nên những quy luật kia càng được tuân thủ nghiêm ngặt!

Cơ Vĩnh vừa đặt chân đến vùng Hoài Giàng ngay lập tức phát hiện mọi hành tung của bản thân đã bị bọn thuộc hạ của Tạ Linh Oai phát giác!

Không cần tránh né, Cơ Vĩnh ung dung quay người, diện đối diện với một lão nhân đã từ lâu luôn bám sát từng bước chân của Cơ Vĩnh!

Nhìn lão nhân đang có sắc mặt thẳng thốt, Cơ Vĩnh phát thoại :

- Là khách không thể qua chủ, phương giá liệu có thể bấm báo đến quý chủ nhân rằng tại hạ, Khoái Kiếm Cơ Vĩnh có việc cần được cầu kiện?

Lão nhân nọ giả vờ ngỡ ngác :

- Chủ nhân nào? Khách quan nói như thế làm sao lão đây hiểu được?

Cơ Vĩnh cười nhẹ :

- Phương giá muốn như thế nào mới chịu hiểu? Hoặc giả phương giá muốn xem qua kiếm của Cơ Vĩnh này có thật sự là khoái kiếm hay không mới chịu hiểu?

Lão nhân nọ biến sắc :

- Đây là nơi nào, khách quan hẳn đã biết rõ? Muốn động thủ, phải chẳng khách quan cho rằng Hoài Giang là chốn không người, muốn diêu võ dương oai thế nào cũng được?

Như lão nhân cố tình kêu lớn?

Và điều đó lập tức làm cho không ít người vì hiếu kỳ bắt đầu tụ tập lại, gây cản ngại cho những ai khác vô can khó bề đi lại.

Cơ Vĩnh cười lớn :

- Vậy là phương giá đã tự cáo giác lai lịch rồi! Thế mới phải chứ! Chư vị nghe đây?

Hướng mắt về phía những người vừa tụ tập lại, Cơ Vĩnh lớn tiếng :

- Tại hạ là khách không mời mà đến! Nay theo lệ, Khoái Kiếm Cơ Vĩnh tại hạ xin được cầu kiện quý chủ nhân Bát Tý Cuồng Đao Tạ Linh Oai! Nhờ chư vị bấm báo cho!

Cơ Vĩnh nhận định không lầm!

Đa số không người tụ tập nơi đây không chỉ vì hiếu kỳ! Chính họ là thuộc hạ của Tạ Linh Oai, vốn xem thường sống chết vì nghe động họ mới kéo đến. Chứ nếu họ thật sự chỉ là hạng thường nhân thì khi gặp phải những chuyện tương tự, họ lo tranh còn không kịp nói gì đến có thừa đờm lược để đứng xem chuyện động thủ của giới giang hồ?

Vòng người đứng vây quanh sau khi nghe Cơ Vĩnh dứt lời đều đổ dồn ánh mắt vào một người đang đứng lẫn trong họ!

Cơ Vĩnh nhìn theo và trông thấy đó là một văn nhân yếu ớt với sắc mặt dường như lúc nào cũng nhợt nhạt!

Cơ Vĩnh động dung, tự lên tiếng :

- Tại hạ từng nghe nói dưới trướng Bát Tỳ Cuồng Dao có một nhân vật đa mưu túc trí! Nhân vật đó phải chăng là các hạ Độc Thủ Bệnh Nho Gia Cát Hưởng?

Vị văn nhân tiến lên phía trước với những bước chân di chuyển khá chậm chạp! Định mở miệng đáp lời, vị văn nhân bỗng ôm ngực ho sù sụ!

Lập tức một nữ lang xinh đẹp đứng ngay phía sau vị văn nhân vội thò tay về trước! Trên tay nữ lang là một hoàn linh đan màu đen nhánh.

Vị văn nhân chép miệng và cảm thán như bất đắc dĩ lắm phải đưa tay nhận lấy hoàn linh đan nọ :

- Thật khổ cho ngươi. Hà nhi! Luyện Bách Linh đan, ngươi phải hao tổn nhiều tâm lực! Vậy mà ngươi vẫn lo lắng cho ta, vẫn tìm đủ cách để cứ bảy ngày là phải có cho ta một hoàn! Ta thật sự không những muốn dùng, ngạt nổi...

Nữ lang no nhỏ nhẻ lên tiếng :

- Sinh mạng của Hà nhi còn có được như ngày hôm nay là do Gia Cát tiên sinh ban cho. Đừng nói là chịu khổ, dẫu phải chết để Gia Cát tiên sinh vĩnh viễn không bị bệnh tật làm khổ, Hà nhi cũng cam lòng.

Nuốt khan hoàn linh đan nọ vào bụng, vị văn nhân thở phào và đưa mắt nhìn Cơ Vĩnh :

- Dù là hắc đạo hay bạch đạo cũng cần có đạo nghĩa! Và đạo nghĩa của phe nào cũng có cái hay của phe đó. Các hạ thử nhìn Hà nhi mà xem! Lời lẽ của Hà nhi tuy mực thước như người từng trải nhưng thật ra niên kỷ của Hà nhi chỉ mới có mười ba..

Quay mặt lại phía sau, vị văn nhân nghiêng đầu nhìn Hà nhi :

- Ta vừa nói đúng hay sai vậy Hà nhi?

Nữ giang nọ cúi đầu :

- Chỉ ít ngày nữa là Hà nhi được đúng mười ba! Tiên sinh tuy có nói sớm nhưng kể như là chuẩn xác!

Vị văn nhân gật đầu, quay lại nhìn Cơ Vĩnh :

- Vậy là mười ba! Điều đó có nghĩa là Hà nhi đã phải côi cút đúng năm năm! Côi cút đây không có nghĩa là song thân của Hà nhi vì yểu thọ phải mất sớm! Trái lại, do trong những nhân vật tự xưng là danh môn chính phái có kẻ lòng lang dạ sói, khẩu Phật tâm xà, đang tay hạ thủ song thân của Hà nhi là hai người chỉ biết dùng y thuật để cứu người. Rất tiếc, y thuật của họ không thể tự cứu lấy bản thân họ.

Không kèm nổi sự tò mò, Cơ Vĩnh nhìn Hà nhi :

- Là ai đã hạ thủ? Chỉ cần tiểu cô nương nói ra, chỉ đích danh hung thủ đã hàm hại gia thân, Khoái kiếm này của Cơ Vĩnh nhất định sẽ dò lại công đạo cho tiểu cô nương.

Hà nhi chớp chớp mắt nhìn Cơ Vĩnh :

- Lời của đại gia là lời nói thật?

Vị văn nhân chợt mỉm cười :

- Người bất tất phải nghi ngờ, Hà nhi! Ai nói thì ta có thể không tin nhưng nếu là do Khoái Kiếm Cơ Vĩnh thì...

Lại ôm ngực ho sù sụ, cử chỉ của vị văn nhân khiến Cơ Vĩnh phải hiểu rằng tùy theo thái độ của Cơ Vĩnh ở đất Hoài Giang này, là địch hay là bạn, vị văn nhân mới cho lời của Cơ Vĩnh là đáng tin hay không đáng tin!

Nữ lang nọ vì không hiểu ý tứ sâu xa nên cứ lo lắng nhìn vị văn nhân đang ho thành tràng dài :

- Bệnh của tiên sinh đã thâm nhập xương tuỷ, hay tiên sinh thử tăng thêm liều lượng. Dùng một hoàn Bách Linh đan e không đủ...

Cơ Vĩnh chợt lên tiếng :

- Dùng nhiều Bách Linh đan e chỉ thêm tổn hại. Nếu Gia Cát Bệnh tiên sinh không ngại, tại hạ nguyện ý truyền cho phút nguyên khí bản thân, trấn áp độc thương đã hành hạ tiên sinh ít lắm là mười năm!

Vừa nói, Cơ Vĩnh vừa tiến đến gần vị văn nhân như sẵn sàng thực hiện điều vừa nói, là truyền cho vị văn nhân một ít nguyên khí!

Những người đứng quanh bỗng xôn xao! Và Hà nhi là người duy nhất dám lên tiếng ngăn cản thái độ của Cơ Vĩnh :

- Thành ý của đại gia, Hà nhi xin thay mặt Gia Cát tiên sinh tâm lĩnh.

Việc truyền chân khí đương nhiên không thể bắt cần như vậy!

Nhưng vị văn nhân bỗng xoa tay :

- Ta tự biết lo liệu. Hà nhi người bắt tất phải lo lắng!

Đưa mắt nhìn Cơ Vĩnh, vị văn nhân ung dung bảo :

- Nếu các hạ thật sự có hảo ý...

Cơ Vĩnh mỉm cười :

- Đỡm lược của tiên sinh khiến tại hạ bội phục! Còn hảo ý hay không tiên sinh cứ chờ xem sẽ rõ!

Áng một tay vào Khí hải huyết của Vị Văn nhân, Cơ Vĩnh bỗng nghiêm mặt :

- Hãy thâm hiểm hơn thần! Tại hạ không muốn tự chuốc họa vào thân! Bắt đầu đây!

Ánh mắt của vị văn nhân chợt lóe sáng một cái rồi tắt ngấm! Tiếp theo đó, sắc mặt của vị văn nhân bỗng hồng hào dần.

Như đã đủ, vị văn nhân bỗng tự dịch người lùi lại :

- Chân khí tiên thiên của Cơ Vĩnh Khoái Kiếm quả danh bất hư truyền. Cứ thế này tuổi thọ của Gia Cát mỗi ít nhiều cũng kéo dài thêm năm năm nữa!

Hà nhi vẫn chăm chú dõi nhìn phải kinh ngạc kêu lên :

- Hóa ra nội lực của vị đại gia đây là xuất phát từ Tiên Thiên chân khí của đạo gia? Gia Cát tiên sinh quả có phúc phận hơn người, không chỉ sống thêm năm năm mà còn có thể...

Cơ Vĩnh bỗng cười gượng :

- Tiểu cô nương định nói gì, tại hạ thừa hiểu. Thật không may cho Gia Cát tiên sinh, ngoài nội thương đã từ lâu không chữa trị, hình như tiên sinh còn bị thù gia hạ độc nữa!

Vị văn nhân biến sắc :

- Sao các hạ biết rõ như vậy?

Cơ Vĩnh khẽ thở ra :

- Đúng ra qua việc tiên sinh cứ bảy ngày phải dùng một hoàn Bách Linh đan, tại hạ chỉ biết tiên sinh đã bị trúng độc! Đến khi tại hạ định dùng chân khí để trấn áp mới phát hiện kinh mạch của tiên sinh cũng đã bị tổn thương! Từ đó mà suy, nếu tiên sinh không liệu cách hóa giải toàn bộ độc chất, Tiên Thiên chân khí của tại hạ vẫn vô phương giúp tiên sinh khôi phục hoàn toàn!

Vị văn nhân bật cười :

- Hảo tiên kiến. Không ngờ một Cơ Vĩnh ngoài Khoái Kiếm vang danh thiên hạ lại còn có kiến thức hơn người! Độc trong người Gia Cát mỗi nếu không có tiên đan diệu dược sẽ không thể hóa giải trọn vẹn! Dầu thế, có sống thêm năm năm cũng là đủ cho rồi! Ha... Ha..

Cơ Vĩnh đáng lý phải cười theo cho phải lễ thì lại giữ gương mặt nghiêm nghị :

- Nội thương của tiên sinh phải chăng có liên quan đến chuyện ở Cổ Huyết thành mười năm trước?

Vị văn nhân ngưng cười :

- Không sai! Chỉ vì chút hiếu kỳ, mười năm trước từ một Độc Thủ Gia Cát Hướng, mỗi phải thêm vào hai chữ Bệnh Nho!

Cơ Vĩnh cảm khái :

- Lần đó, nếu không vướng bận thế này còn trẻ dại, có lẽ tại hạ hoặc là mất mạng hoặc cũng trở thành...

Gia Cát Hương xoa tay :

- Đó là số của các hạ hãy còn may mắn! Chẳng biết lần này các hạ tìm đến Hoài Giang là có điều gì cần chỉ giáo...

Cát Cát Hương chuyển đổi đề tài khi đột ngột, khiến bao nhiêu lời chuẩn bị sẵn của Cơ Vĩnh phải mất cơ hội giải bày!

Cơ Vĩnh sau một lúc ngẫm nghĩ chợt nói thẳng :

- Tại hạ có việc cần phải hỏi rõ Dư nhị huynh đệ.

Gia Cát Hương trầm ngâm :

- Là Song quái Dư Hâu và Dư Vọng? Nếu vậy các hạ không gặp may rồi.

Cơ Vĩnh động tâm :

- Họ chưa về Hoài Giang?

Gia Cát Hương lắc đầu :

- Đi về! Nhưng do tội đã gây ra ở Quân Sơn, tể Minh chủ đã có lệnh giam cả hai vào thiên lao chờ định tội!

- Họ đã gây tội gì ở Quân Sơn?

Gia Cát Hương không đáp, chỉ hỏi vặn lại :

- Các hạ muốn hỏi họ điều gì?

Cơ Vĩnh đáp mơ hồ :

- Cũng là chuyện có liên quan đến Quân Sơn.

Gia Cát Hương giật mình :

- Phải chăng Trang chủ Phong Nguyệt trang nhờ các hạ đến hỏi tội bọn Dư Hầu?

Cơ Vĩnh ngỡ ngác :

- Tại hạ chưa gặp qua Bàn Thục, Trang chủ Phong Nguyệt trang.

Gia Cát Hương thở dài :

- Là hắc đạo nhưng bọn mõ vẫn có những quy luật cần tuân thủ! Ở Quân Sơn, nhân đêm trăng rằm, Dư Hầu và Dư Vọng không hiểu sao bỗng giở thói ghẹo nguyệt trêu hoa! Họ không trêu vào ai lại nhè ngay thiên kim ái nữ của Bàn Thục mà trêu ghẹo! Vì chuyện đã lỡ lầm, Dư Hầu và Dư Vọng sợ Bàn Thục trừng trị phải vội quay về đây! Chúng thà bị giam giữ còn hơn là bị Bàn Thục ra tay lấy mạng!

Cơ Vĩnh nhẹ chớp mắt :

- Nói như vậy, sự trinh bạch của Bàn Tố Quyên, ái nữ của Bàn Thục...

Dùng ánh mắt ngăn Cơ Vĩnh lại, Gia Cát Hương ra hiệu bảo Cơ Vĩnh nên dè dặt khi đang có Hà nhi là nữ lang ngây thơ đứng bên cạnh! Gia Cát Hương báo :

- Là chuyện có liên quan đến sự sống chết, nhất định phải là chuyện tà trời!

Cơ Vĩnh gật đầu :

- Tại hạ hiểu rồi! Nếu bọn Dư Hầu đã bị giam giữ, tại hạ cũng không thể miễn cưỡng! Xin cáo biệt!

Gia Cát Hướng kinh ngạc :

- Các hạ không thể nói rõ là định hỏi họ điều gì sao?

Cơ Vĩnh lắc đầu :

- Có nói cũng vô ích. Tại hạ e bọn chúng vì mãi gheo nguyệt trêu hoa nên không biết gì. Đa tạ sự quan tâm của Gia Cát huynh!

Tuy nói với Gia Cát Hướng như vậy nhưng khi tìm đến một phạm điểm cũng có cấm ngọn tiêu ký của họ Chu, Cơ Vĩnh vẫn bảo gã chường quày :

- Dư Hầu và Dư Vọng tuy có phát hiện ánh Tử Quang, nhưng do có sự xuất hiện của một nữ lang xuân sắc là Bàn Tố Quyên, dục vọng phát sinh khiến chúng lo chuyện trăng hoa nên quên ánh Tử Quang nọ. Hãy báo với Hào Phú Vương, tại hạ lập tức đến ngay Phong Nguyệt trang. Hy vọng Bàn Tố Quyên có thể giúp tại hạ tìm chút ít manh mối!

Cơ Vĩnh bỏ đi và không ngờ gã chường quày sau đó cũng lẳng lặng lý khai phạm điểm với bộ võ phục của một dạ hành nhân vừa khoác vội vào người!

-----oOo-----

Chương 4: Ánh Tử Quang mang theo thảm họa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cơ Vĩnh hoàn toàn bất ngờ khi cùng một lúc chạm trán với ba nhân vật vốn nổi danh: Giang Hồ tam hiền. Ngay tại một trong Tam Hiền trang là Phong Nguyệt trang!

Cơ Vĩnh buộc phải thi lễ :

- Quả là hạnh ngộ, tại hạ cùng một lúc được tái kiến tam vị Trang chủ Phong Vân, Phong Nguyệt và Phong Tuyết Tam Hiền trang!

Là chủ nhân, Trang chủ Phong Nguyệt trang Bàn Thục vội vòng tay đáp lễ :

- Ngọn gió nào đã đưa Khoái Kiếm Cơ Vĩnh đến tận Phong Nguyệt tệt trang ở đất Hoài Nam xa xôi này?

Cơ Vĩnh buột miệng :

- Tại hạ nhờ đi đến Hoài Giang nên mới rõ hung tin của lệnh ái! Vì thế...

Choang!

Choang!

Hai vị Trang chủ của Phong Vân và Phong Tuyết nhị trang bỗng không rút kiếm khiến lời nói của Cơ Vĩnh phải gián đoạn.

Và Cơ Vĩnh chỉ rõ khi nghe Bàn Thục cười lạnh :

- Nếu Khoái Kiếm Cơ Vĩnh định đến xin tội cho Song quái cầu cuồng thì quả đã xem thường Tam Hiền trang rồi! Trừ phi người có bản lĩnh vượt qua được Tam Tài kiếm trận của bọn Tam Hiền trang chúng ta!

Vừa dứt lời Bàn Thục cũng rút kiếm.

Choang!

Cơ Vĩnh thất sắc :

- Chư vị hãy nghe tại hạ nói hết đã!

Bàng Thục quát :

- Chớ nhiều lời vô ích! Hay để kiếm chiêu thay cho tài miệng lưỡi!
Đánh!

Véo...

Cùng với Bàng Thục hai vị Trang chủ kia cũng hiệp lực tiến chiêu.

Véo... Véo...

Véo...

Bỗng dưng bị Tam Tài kiếm trận vây hãm, Cơ Vĩnh có cảm nhận nếu không cho họ ném chút lợi hại, có lẽ sẽ không dễ gì bảo họ ngừng tay!

Cơ Vĩnh gầm thét uy :

- Tại hạ đành đắc tội! Đỡ!

Hai chữ Khoái Kiếm của Cơ Vĩnh không phải ngẫu nhiên mà có!
Vừa xuất phát chiêu đầu, kiếm chiêu của Cơ Vĩnh liền chiếu ngay vào tay cầm kiếm của Bàng Thục.

Bàng Thục dù biết rõ đối phương là ai, nhưng với kiếm chiêu lạnh lẽo như thế nào quả là ngoài sức tưởng của Bàng Thục!

Bàng Thục phải kêu lên kinh hãi :

- Hảo kiếm pháp! Khoái Kiếm quả danh bất hư truyền! Ta...

Trong khi đó hai kiếm còn lại của nhị vị Trang chủ kia do kịp cuộn

đến, Cơ Vĩnh buộc phải thu chiêu và tung bổng người ra khỏi trận.

Vút!

Cơ Vĩnh ung dung gọi :

- Tại hạ không có ý mạo phạm!

Mong tam vị lượng thứ!

Bị thất thủ Bàng Thục nổi xung :

- Ta không cần biết ngươi muốn hay không muốn mạo phạm! Khoái Kiếm của ngươi vị tất hóa giải nổi Tam Tài kiếm trận! Xem đây!

Véo...

Một lần nữa kiếm trận Tam Tài lại tái diễn nhằm vây hãm một mình Cơ Vĩnh! Điều đó khiến Cơ Vĩnh càng thêm khó xử!

Nhưng dẫu có khó xử hay không, để bảo vệ, một lần nữa Cơ Vĩnh phải xuất chiêu :

- Muốn như thế nào chư vị mới chịu dừng tay nghe tại hạ nói? Đành thất lễ vậy! Đỡ kiếm!

Véo...

Lần này Cơ Vĩnh cùng một lúc xuất phát đủ ba chiêu và chiêu nào cũng lanh lẹ nhanh ảo như chiêu nào!

Khoái Kiếm của Cơ Vĩnh lập tức làm cho Tam Tài kiếm trận phải có một thoáng đình trệ.

Tuy nhiên chiêu đó chỉ khiến tam vị Trang chủ Tam Hiền trang vì thẹn mà sinh giận!

Họ đẩy nhanh trận chiến :

- Tam Tài Quy Nguyên! Đánh!

Véo... Véo...

Véo... Véo...

Cơ Vĩnh biến sắc! Chỉ một chút nhân nhượng cho không muốn sự ngộ nhận cứ thế tục tồn tại, Cơ Vĩnh vì nương tay trong loạt chiêu vừa rồi nên bị Tam Tài kiếm trận dồn vào tình thế bị động!

Cổ nhân có nói: nhân nhượng với người chính là độc ác với bản thân!

Cảnh ngộ đành xảy đến cho Cơ Vĩnh đã minh chứng cho câu nói này!

Cơ Vĩnh động nộ khua nhanh trường kiếm :

- Do chư vị bức bách mà ra!

Hãy xem Hoạt Khoái Kiếm của tại hạ!

Véo... Choang!

Véo... Choang!

Véo... Choang!

Với tuyệt kỹ Hoạt Khoái Kiếm linh diệu, đầu mũi kiếm của Cơ Vĩnh lần lượt chạm thẳng vào đầu mũi kiếm của bọn Tam Hiền trang! Sự động chạm này khiến mọi uyên ảo của Tam Tài kiếm trận vô hình chung bị hóa giải và biến thành cuộc tỷ đấu nội lực.

Cơ Vĩnh có Tiên Thiên chân khí, đầu mũi kiếm của Cơ Vĩnh khi toát ra nội lực ngay lập tức làm cho ba thanh kiếm kia mỗi thanh bị gãy

mất một mẩu.

Bọn Bàn Thục kinh hoàng và từ kinh hoàng biến thành sát cơ ngàn ngạt!

Bàn Thục gào vang dậy :

- Mọi nhục bại này trừ phi Cơ Vĩnh người phải chết bọn ta mới hả dạ!

Bàn Thục lại khua khoắng thanh kiếm vừa bị đoạn gãy mất một mẩu.

Trong tình thế này Cơ Vĩnh đành nặng nhọc buông lời :

- Tam vị thật cố chấp! Tại hạ đành phải khuất tất tam vị vậy! Trúng!

Véo... Hự!

Véo... Hự!

Véo... Hự!

Lại ba kiếm tung ra và lần này huyết Định Thân của cả ba đều bị Cơ Vĩnh dùng đầu kiếm chế trụ!

Nhìn họ tuy bị khống chế nhưng lục quang vẫn xạ những tia nhìn căm phẫn, Cơ Vĩnh thở dài, nói cho họ nghe chuyện có liên quan đến ánh Tử Quang ở Quân Sơn là nguyên nhân khiến Cơ Vĩnh phải lặn lội tìm Bàn Tổ Quyên.

Nghe xong Bàn Thục bỗng long lanh khoé lệ anh hùng :

- Đây là lần đầu tiên ta nghe nói đến ánh Tử Quang ọ! Từ khi xảy ra chuyện ở Quân Sơn, tiểu nữ như người mất trí, nào có nói rõ những gì đã xảy ra khiến tiểu nữ bất ngờ lọt vào tay bọn trộm đạo hái hoa!

Cơ Vĩnh kinh ngạc :

- Vậy sao Trang chủ biết kẻ hãm hại lệnh ái chính là người ở Hoài Giang?

Bàng Thục cười khở :

- Đó là do tiểu nữ luôn làm nhảm nhắc đến bọn Song quái. Hai tên này là hạng người như thế nào đương nhiên ta phải hiểu chuyện gì đã xảy ra cho tiểu nữ!

Cơ Vĩnh nghi ngại :

- Trong lời làm nhảm lệnh ái không một lần đề cập đến ánh Tử Quang sao?

Bàng Thục nghiêng răng ken két :

- Phải chi do ánh Tử Quang gì đó khiến tiểu nữ vì hiếu kỳ phải mang họa ta không việc gì phải uất ức! Trái lại tâm tánh của tiểu nữ vốn hiền thực lại hâm mộ Phật pháp. Như lời làm nhảm của tiểu nữ có nhắc đến hai chữ Thiện Quả ta nghĩ đêm đó ở Quân Sơn có lẽ lão trọc Thiện Quả cũng tình cờ có mặt! Tiểu nữ đã tự tìm đến bãi phông nên làm mưu kẻ ác!

Cơ Vĩnh bỗng khoa kiếm:

Véo...

Sau khi dùng đầu mũi kiếm giải khai huyết đạo cho tam vị Trang chủ Tam Hiền trang, Cơ Vĩnh liền vòng tay bái tạ :

- Chuyện của lệnh ái, nếu tam vị không chê tại hạ nguyện đem thân đến tận Hoài Giang đưa Song quái về đây cho tam vị xét xử!

Bàng Thục ngay khi cử động được, cử chi đầu tiên là đưa tay gạt lệ

:

- Trước đánh, sau xoa. Cơ Vĩnh người vẫn có lệ như thế sao?

Cơ Vĩnh cười ngược nghịu :

- Nếu tam vị ngay từ đầu chịu để tại hạ giải bày, đâu có chuyện gì xảy ra? Nếu Bàng trang chủ có ý nghi về tại hạ như thế cũng không hề gì! Hãy xem đó là hành vi bồi tội của tại hạ vậy!

Bàng Thục cười mỉa :

- Như người nói bọn ta phải chờ bao lâu?

Cơ Vĩnh cả quyết :

- Nhanh là mười ngày, chậm là mười hai!

Bàng Thục bĩu môi :

- Có cần lâu như vậy không? Bọn ta định ngay ngày mai sẽ xuất binh có khi không đến năm ngày đã có kết quả.

Cơ Vĩnh lắc đầu :

- Thế lực của hắc đạo Hoài Giang không thể xem thường, Tam vị nên nhẫn nại và chờ tin của tin hạ?

Bàng Thục lên tiếng sau một lúc ngẫm nghĩ :

- Cũng được! Tạm thời cứ tin ở người vậy!

Cơ Vĩnh mỉm cười :

- Tam vị sẽ không thất vọng đâu! Cáo biệt!

Vút!

Ở Hoài Nam cũng có những phạm điểm dưới quyền Hào Phú Vương, sau khi đưa tin, Cơ Vĩnh vội kiêm trình đi ngay đến Tung Sơn Thiếu Thất.

Cơ Vĩnh hy vọng sẽ có đủ thời gian từ Thiếu Thất quay về Hoài Giang lo việc cho Bàn Thục là bắt Song quái về Cho Bàn Thục trị tội!

Đêm đó, Tam Hiền trang lâm cơn phong ba đại kiếp vận.

* * * * *

Câu trả lời của Thiện Quả đại sư, một trong Tứ Đại Thần Tăng thiếu lâm phái làm cho Cơ Vĩnh ngỡ ngàng :

- A di đà Phật! Đã lâu rồi bản tăng hầu như không hỏi đến chuyện giang hồ, kể cả việc ở bổn tự! Lấy việc vân du tứ phương bát hải làm tâm niệm, bản tăng đến Quân Sơn chỉ là lẽ tự nhiên! Ánh Tứ Quang gì đó như Cơ thí chủ vừa đề cập, bản tăng không hề biết đến!

Cơ Vĩnh vẫn hoài nghi :

- Đến như Diệu Thủ Không Không Từ Khắc Kim cùng nhìn thấy, người có thân thủ như đại sư lẽ nào không để tâm?

Đang ngồi xếp bằng ở dưới cội bồ đề, Thiện Quả bỗng vụt mở hai mắt :

- Lời giang hồ thường đồn đại tứ đại thần tăng Duyên - Ngô - Nhân - Quả có khi cũng không đáng tin! Bản tăng thừa nhận sở học của tam vị sư huynh Thiện Duyên, Thiện Ngô và Thiện Nhân là đã đạt mức thượng thừa! Riêng bản tăng, ngay khi quy y đầu Phật chỉ biết lấy kinh kệ làm vui! Hai chữ thần tăng không chỉ hàm ý võ học mà còn do Phật học của bản tăng mà có!

Cơ Vĩnh thờ dài :

- Thảo nào trong tứ đại thần tăng thường mấy khi có Thiện Quả xuất hiện! Nếu không do đại sư tự nói ra tại hạ sẽ vẫn nghĩ thân thủ của đại sư...

Thiện Quả niệm Phật :

- A di đà Phật! Luyện võ là giúp thân thể cường tráng! Nhưng cường tráng để làm gì nếu trong thâm tâm không có Phật? Chính vì vậy mười năm trước cho dù bản tăng đã có lời can ngăn, tộ Phương trượng vẫn cùng tam sư huynh Thiện Nhân để cho lòng háo thắng thúc giục cả hai đã đến Sa Thạch cương liên thủ với quần hùng hủy diệt Cổ Huyết thành! Sau lần đó như tộ Phương trượng cho đến giờ vẫn còn ân hận!

- Ân hận? Tại sao?

Thiện Quả chép miệng :

- Võ lâm Thất đại phái như có người đứng sau lưng xúc xiểm! Kết quả tuy Thành chủ Cổ Huyết thành phải thiệt mạng nhưng kẻ hạ thủ lại không phải người của Thất đại phái.

Cơ Vĩnh kinh nghi :

- Có chuyện này sao? Đây là lần đầu tiên tại hạ nghe nói như vậy!

- A di đà Phật! Sau câu chuyện đầy bí ẩn đó ngoại trừ số đã chết, những ai còn sống rất ít khi đề cập đến, nhất là những ẩn tình bên trong! Bản tăng thấy Cơ thí chủ là người có lòng ngay dạ thẳng nên không thể không thổ lộ! Theo bản tăng, chuyện có liên quan đến ánh Tử Quang có lẽ chỉ là do ai đó thù dật, Cơ thí chủ bất tất phải phí công làm gì!

Cơ Vĩnh hiểu ý, đối với Thiện Quả những gì cần nói nhất định sẽ nói, còn những điều không cần hoặc không có bằng chứng xác thực

đại sư ý muốn khuyên Cơ Vĩnh chớ để lời thêu dệt làm dao động!

Cơ Vĩnh chột hỏi :

- Theo đại sư đêm đó ở Quân Sơn liệu có bao nhiêu người có thể nhìn thấy ánh Tử Quang?

Thiện Quả đại sư từ từ nhắm mắt :

- Như Cơ thí chủ vừa thuật lại, ngoài Bàn Tố Quyên đã hóa cuồng vì gặp họa, như chỉ có mỗi một mình Từ Khắc Kim phát hiện ánh Tử Quang?

Cơ Vĩnh đáp :

- Không sai! Tuy chưa trực diện hỏi Song quái nhưng tại hạ nghi bọn chúng không hề nhìn thấy ánh Tử Quang!

Thiện Quả lại mở to đôi mắt :

- Như vậy là rõ rồi! Nếu là nhiều người cùng nhìn thấy, Cơ thí chủ nghĩ xem liệu tin này có thể giữ kín, chỉ có một mình Cơ thí chủ cất công đi dò hỏi không?

Cơ Vĩnh thảm hoang mang vì như Hào Phú Vương nói thì ánh Tử Quang kia đã xuất hiện nhiều lần và có nhiều người trong bọn thường nhân đã nhìn thấy! Nhưng theo nhận định của Thiện Quả thì ngược lại.

Và như vậy nếu tin đây chỉ là sự thêu dệt thì do ai cố tình tạo ra? Tạo ra để làm gì? Nhắm vào ai?

Nghi nghi hoặc hoặc Cơ Vĩnh tìm đến một phạn điểm có cắm ngọn tiêu ký mang chữ Chu!

Chờ nghe Cơ Vĩnh thuật xong, vị chưởng quầy mỉm cười :

- Vậy là rõ rồi! Ý của chủ nhân là muốn nhờ Cơ đại hiệp dò xét hư thực! Và khi đã biết đây chỉ là sự thêu dệt của bọn người vô công rồi việc, Cơ đại hiệp có thể an tâm quay về! Chờ khi tiểu nhân bẩm báo tất cả đến chủ nhân, tự chủ nhân sẽ có lời giao phó với đại hiệp!

Cơ Vĩnh bỏ đi với nhiều điều cần phải ngẫm nghĩ!

Sự việc không những chỉ chấm dứt cách đột ngột mà việc quá cả tin của vị chưởng quầy, tin mà không cần bỏ công dò xét lại khiến Cơ Vĩnh sinh nghi!

Nghĩ lại những gì Hào Phú Vương đã nói đã có thái độ buồn nản vì trong Tàng Kiếm thất hỷ còn thiếu Tử Quang Kỳ Kiếm, tất cả những điều này tạo cho Cơ Vĩnh một cảm giác mơ hồ về một mê hồn trận.

Muốn làm rõ sự việc Cơ Vĩnh chỉ còn mỗi một tia hy vọng mỏng manh!

Đó là Bàn Tô Quyên rất có thể cũng đã nhìn thấy ánh Tử Quang!

* * * * *

Sau ba ngày kiêm trình đi ngược trở lại Hoài Nam, cảnh tang thương của Phong Nguyệt trang khiến Cơ Vĩnh sửng sốt!

Phong Nguyệt trang bây giờ chỉ còn là đồng tro tàn!

Qua dấu vết đã nguội lạnh, Cơ Vĩnh đoán Phong Nguyệt trang ít ra đã bị thảm họa này vào bốn năm ngày trước.

Với cảm nhận mơ hồ Cơ Vĩnh quay quả lao về Quân Sơn!

Khẽ thở phào nhẹ nhõm, Cơ Vĩnh có phần yên tâm vì sau khi dò xét vẫn không nghe ai nói đến cái chết hoặc điều gì đó tương tự đã xảy đến cho Diệu Thủ Không Không Từ Khắc Kim!

Điều này có nghĩa là không phải bất kỳ ai được Cơ Vĩnh tìm đến đều bị hãm hại.

Đang ngẫm nghĩ như thế Cơ Vĩnh chợt nghe có tiếng niệm Phật hiệu vang lên khe khẽ :

- A di đà Phật! Cho hỏi người đi ở phía trước chính là Khoái Kiếm Cơ Vĩnh?

Cơ Vĩnh lạnh người quay phắt lại :

- Chính là tại hạ! Đại sư đây là...

Trước mặt Cơ Vĩnh vị tăng nhân có niên kỷ độ tứ tuần bỗng rùng mình thảng thốt :

- Cách đây ít ngày phải chăng Cơ thi chủ có tìm đến bái phỏng tỳ sư thúc Thiện Quả?

Cơ Vĩnh cũng rùng mình :

- Thiện Quả đại sư đã làm sao?

Vị tăng nhân nọ chợt quái :

- Cuồng đồ còn giả vờ hỏi nữa sao? Mau đền mạng cho tứ sư thúc ta!

Vù... Vù...

Bị chấn động Cơ Vĩnh tròn mắt nhìn vị tăng nhân nọ, quên cả việc dịch người để tránh chưởng!

Hự!

Kinh mạch xao động Cơ Vĩnh bừng tỉnh :

- Dừng tay!

Nhưng vị tăng nhân nọ đang đà thắng thế lẽ nào chịu dừng?

- Cứ nạp mạng đi đã!

Vù... Vù...

Động tâm Cơ Vĩnh lập tức vẩy kiếm xuất chiêu.

Với khoái kiếm vang danh thiên hạ, đầu kiếm của Cơ Vĩnh liền chỉ ngay huyệt Mi Tâm của vị tăng nhân!

Thoạt biến sắc, ngay sau đó vị tăng nhân bỗng thét :

- Võ nghệ không tinh bằng người! Ngô Tịnh này thà chết quyết không buông tha kẻ thù! Đỡ!

Dù đang bị uy hiếp nhưng chưởng tay vẫn được Ngô Tịnh xô mạnh ra.

Ào... Ào...

Theo bản năng tay kiếm của Cơ Vĩnh liền thích nhẹ về phía trước.

Soạt!

Cơ Vĩnh sau đó cũng phải hốt hoảng vì hành vi quá nhanh nhạy của bản thân. Và Cơ Vĩnh phải tung người tháo chạy do không muốn nhìn lâu hơn nữa cái chết kiêu hùng của vị tăng nhân Ngô Tịnh!

Vút!

...

Vừa về đến gia trang, Cơ Vĩnh với sắc mặt hầy còn hốt hoảng vội hỏi một phụ nhân vừa bước ra :

- Lan muội! Thạch nhi đâu?

Phụ nhân nghi hoặc :

- Vừa về đến chưa kịp nghỉ ngơi phu quân hỏi Thạch nhi làm gì?

Cơ Vĩnh cố trấn tĩnh :

- Ta đã gây tai họa rồi! Lan muội hãy mau tìm Thạch nhi để ta đưa mẫu tử nàng tìm nơi ẩn náu!

Phụ nhân nọ ngỡ ngác :

- Sao phu quân lại gây họa? Là họa gì?

Hỏi xong, như muốn Cơ Vĩnh yên tâm, phụ nhân nọ bảo :

- Lẽ thường vào giờ này Thạch nhi thường lên ra sau núi tập kiếm. Nếu phu quân muốn thiếp xin đi gọi Thạch nhi về!

Cơ Vĩnh xua tay :

- Không can! Lan muội nên nhanh tay thu dọn ít hành trang! Ta và muội cùng đến chỗ Thạch nhi vậy!

Phụ nhân nọ bàng hoàng :

- Chúng ta thực sự cần bỏ trốn?

Cơ Vĩnh thở dài :

- Chuyện kể ra khá dài! Nói tóm lại ta tin chắc người của hắc đạo Hoài Giang hoặc môn hạ Thiếu Lâm phái không bao lâu nữa sẽ tìm đến tận đây hỏi tội ta!

Phụ nhân kinh hãi :

- Hỏi tội? Là tội gì khiến một Khoái Kiếm như phu quân phải hốt hoảng?

Cơ Vĩnh định giải thích nhưng phải biến sắc kêu lên :

- Ôi chao! Không kịp nữa rồi. Không ngờ họ đến nhanh như vậy.

Một tràng cười ngạo nghễ bỗng vang lên :

- Ha... Ha... Ha...

Căn cứ theo hướng xuất phát của tràng cười, Cơ Vĩnh nhanh chóng trấn tĩnh :

- Lan muội! Chúng ta chưa hết cơ hội! Mau theo ta!

Miệng bảo tay Cơ Vĩnh cấp bách nắm lấy tay phụ nhân! Cả hai cùng động thân lao ngược về phía sau núi!

Vút!Vút!

Một tiếng quát đến lúc đó mới vù lên :

- Cơ Vĩnh! Đã là nam tử hán đại trượng phu, đến người cũng phải có hành vi trốn chạy sao? Đứng lại!

Ào... Ào...

Sau tiếng quát như tiếng sấm động là một luồng lực đạo uy mãnh như muốn quật đuổi theo bóng nhân ảnh của Cơ Vĩnh và phu nhân.

Ầm!

Rào... Rào...

Luồng kinh lực tuy không làm gì được Cơ Vĩnh do Cơ Vĩnh có khinh

thân pháp quá nhanh, nhưng toàn bộ ngôi gia trang mộc mạc của Cơ Vĩnh phải gánh chịu số phận thay cho chủ nhân.

Dù không đưa mắt nhìn lại phía sau nhưng tiếng chấn động của nguyên ngôi nhà sụp đổ cũng cho Cơ Vĩnh và phu nhân biết rõ những gì vừa xảy ra!

Cơ Vĩnh càng thêm uất hận khi nghe nội thê hỏi :

- Phu quân! Rốt cuộc điều gì đã xảy ra? Tại sao phe hắc đạo Hoài Giang lại cùng hiệp lực với phái Thiếu Lâm kéo đến hỏi tội phu quân.

Có dịp giải thích Cơ Vĩnh nói :

- Như Hào Phú Vương đưa lệnh ta đã đến hội diện và nhận giúp Hào Phú Vương dò xét một việc, có liên quan đến thần vật đời thượng cổ là Tử Quang Kỳ Kiếm! Cũng theo tin tức Hào Phú Vương thu thập ta bắt đầu từ Diệu Thủ Không Không Tử Khắc Kim ở Quân Sơn! Và do họ Từ ta tìm đến Hoài Giang...

Chờ nghe Cơ Vĩnh thuật xong, phu nhân lên tiếng :

- Như phu quân nói trước sau phu quân đã tìm đến bốn nơi: Quân Sơn, Hoài Giang, Hoài Nam và sau cùng là Thiếu Lâm?

Cơ Vĩnh thừa nhận :

- Không kể ta đã tận mắt nhìn thấy Phong Nguyệt trang bị san bằng, Thiệt Quả đại sư cũng bị mất mạng! Giờ thêm phe hắc đạo Hoài Giang tìm đến, ta tin chắc Song quái Dư Hào và Dư Vọng cũng đã bị hãm hại! Hung thủ đi gây nên những chuyện này như muốn trút đổ mọi tội lỗi lên đầu ta!

- Phu quân muốn ám chỉ kẻ đó là Hào Phú Vương?

Cơ Vĩnh thở dài :

- Thoạt tiên ta cũng có ý ngờ cho Hào Phú Vương nhưng nghĩ kỹ lại thì không phải! Hào Phú Vương không phải người thuộc giới võ lâm, thật khó có thể tin Hào Phú Vương trong một thời gian ngắn dám gây ra hàng ấy chuyện tà đình.

Phụ nhân nói cả quyết :

- Bất luận thế nào chuyện này cũng có liên quan đến Hào Phú Vương!

- Lan muội chớ quá nóng nảy! Ta nghi tất cả là do ánh Tử Quang lạ kỳ kia! Vì ta dò tìm tung tích của những ai vô tình nhìn thấy ánh Tử Quang, điều này làm cho chủ nhân của ánh Tử Quang đó bị kinh động! Y muốn giấu kín sự việc nên tuần tự hạ thủ những nhân vật này, vô tình trùng khớp với những người ta đã từng dò hỏi! Rất có thể hiện giờ chính bản thân Hào Phú Vương cũng đang gặp nguy.

Phụ nhân tỏ vẻ lo lắng :

- Nói như phu quân, đối với bọn người đang tìm đến chúng ta không có gì để giao phó cho họ?

Cơ Vĩnh gật đầu :

- Hoàn toàn không có! Trừ phi chúng ta thoát kiếp nạn này và sau khi ta đã lo cho mẫu tử muội nơi ẩn náu an toàn, đích thân ta sẽ truy tìm kẻ chủ hung và bắt hắn phải đền tội.

Vừa nói đến đây Cơ Vĩnh cũng vừa nhìn thấy một đứa bé tuổi trạc mười hai đang loay hoay luyện kiếm trên một thảm cỏ xanh mơn mớn! Cạnh đó là một tuần mã đang thành thoi gặm cỏ.

Cơ Vĩnh định cất tiếng gọi đứa bé thì đứa bé do nhìn thấy nên gọi trước :

- Phụ thân! Có ba vị cao tăng vừa mới hỏi hỏi về hành tung của

phụ thân!

Cơ Vĩnh thất sắc :

- Họ đâu rồi Thạch nhi?

Đứa bé chưa kịp đáp Cơ Vĩnh liền nghe tiếng niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Không ngờ chúng bần tăng có may mắn tìm thấy Cơ thí chủ trước!

Đưa mắt nhìn ba vị tăng nhân đang tuần tự bước ra từ một ngách đá lẩn khuất, Cơ Vĩnh càng thêm động dung :

- Tam vị thần tăng Thiện Duyên, Thiện Ngộ và Thiện Nhân cùng lúc xuất hiện. Phải chăng ý tam vị đã đề quyết Thiên Quả là do tại hạ xuống tay?

Vị tăng nhân đi đầu với thiền trượng Chưởng môn cầm trên tay vẫn thản nhiên lên tiếng :

- A di đà Phật! Như vậy thì không phải! Qua cung cách chết của tứ sư đệ tuy cũng bị kiếm chiêu đả tử nhưng tuyệt nhiên không phải lối hạ thủ thường thấy của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh! Lão nạp chỉ muốn biết Cơ thí chủ và tứ sư đệ đã đề cập những gì ở lần gặp gỡ kể như cuối cùng đó? Và Cơ thí chủ vì sao phải sai người lên hành thích tứ sư đệ?

Cơ Vĩnh cười gượng :

- Rốt cuộc, bất luận thế nào Thiện Duyên phương trượng vẫn đề quyết cái chết của Thiên Quả là do tại hạ gây ra? Tam vị liệu có chịu nghe tại hạ giải thích?

Thiện Duyên hừ nhẹ :

- Nếu lời giải thích của Cơ thí chủ có thể làm cho tứ sư đệ chết đi

sống lại, lão nạp chẳng tiếc gì mà không chịu nghe. Rất tiếc Cơ thí chủ buộc phải đáp lại minh bạch những vấn nạn lão nạp vừa nêu!

Phu nhân của Cơ Vĩnh buột miệng nói xen vào :

- Đại sư sao lại hẹp lượng, không cho chuyết phu cơ hội giải thích?

Thiện Duyên đại sư đưa mắt nhìn phu nhân :

- Nữ đàn việt dây phải chẳng là nội tử của Cơ Vĩnh vốn có danh Chưởng Trung Hữu Phi Kiếm Thất Xảo Lan?

Phụ nhân cười nhẹ :

- Chỉ là chút hư danh nào dám làm bản tai tứ đại thần tăng Thiêu Lâm phái!

Thiện Duyên mở to hai mắt :

- Lão nạp hiểu rồi! Phải chẳng tặc sư đệ chết là do phi kiếm của nữ đàn việt?

Thất Xảo Lan quắc mắt :

- Đại sư chớ hồ đồ võ đoán! Đã nhiều năm trôi qua tiểu nữ chưa hề rời khỏi nơi này dù chỉ là nửa bước!

Thất Xảo Lan vừa dứt lời, một tiếng quát to như sấm bồng vang lên :

- Nếu không phải người ngấm ngầm dùng phi kiếm hạ thủ Song quái Dư Hầu và Dư Vọng vốn bị bổn tọa giam ở thiên lao sao bồng dựng uổng mạng?

Vút! Vút!

Sau tiếng quát nhiều bóng nhân ảnh lần lượt xuất hiện!

Nhìn họ, Cơ Vĩnh bình tâm :

- Bát Tý Cuồng Đao cũng đến nữa sao?

Nhân vật được Cơ Vĩnh gọi là Bát Tý Cuồng đao cứ hùng hổ tiến đến gần :

- Cơ Vĩnh! Kế mưu của ngươi quá thâm độc! Giả vờ tỏ chút thành ý để trước là dò xét nơi bốn tọa giam giữ hạ nhân, sau lén ám trợ giúp thể tử âm thầm hạ sát Song quái! Ta hỏi ngươi, hành vi đó liệu có quang minh chính đại không?

Thất Xảo Lan một lần nữa phải quắc mắt mắng át đi :

- Tạ Linh Oai, các hạ chớ nói năng hàm hồ! Nếu như phái giết Song quái do hành vi bất chính của chúng, bản nương cũng không cần phải giấu giếm!

Tạ Linh Oai cười dài :

- Ha... Ha... Ha...! Nói hay lắm! Với đờm lược này thảo nào Khoái Kiếm Cơ Vĩnh khi tìm đến Hoài Giang vẫn luôn cỏ thái độ mực hạ vô nhân!

Ngưng cười Bát Tý Cuồng Đao Tạ Linh Oai chọt quát :

- Bất tất phải phí lời! Giết người phải đến mạng! Tạ Linh Oai ta...

Nhưng Chưởng Trung Hữu Phi Kiếm Thất Xảo Lan như không còn kềm nén được nữa lòng bất bình, cất tiếng quát còn lớn hơn tiếng quát của Tạ Linh Oai :

- Bọn Song quái tội ác đầy người, có chết trăm lần cũng chưa xứng tội! Câu giết người phải đền mạng họ Tạ ngươi nói ra mà không thấy thẹn sao?

Tạ Linh Oai lập tức có phản ứng :

- Phải chăng vì nghĩ như vậy tiện nhân người đã hạ sát Song quái, bất luận bọn chúng vẫn còn có người đầu lãnh là Tạ Linh Oai ta? Bọn người thật quá xem thường ta! Tội đáng chết! Đỡ!

Vút!

Tạ Linh Oai lao đến và ánh đao quang cũng xuất hiện.

Vụt... Vụt...

Nhưng ánh đao quang của họ Tạ phải dừng lại vì đột nhiên có bóng tăng bào thấp thoáng xuất hiện chặn đứng chiêu đao :

- Dừng tay! A di đà Phật!

Thu đao về Tạ Linh Oai quắc mắt nhìn vị tăng nhân vừa ra tay ngăn cản :

- Thiện Duyên phương trượng có ý gì khi ra tay ngăn cản?

Thiện Duyên đại sư chậm rãi nói từng tiếng :

- Phu phụ Cơ Vĩnh còn chưa nói rõ nguyên uỷ cái chết của tỳ sư đệ Thiện Quả! Tạ thí chủ làm như vậy chẳng phải là quá đáng sao?

Tạ Linh Oai cười lạnh :

- Nào chẳng riêng Cơ Vĩnh phải có lời giao phó với mỗi phái Thiếu Lâm? Tạ mõ nghĩ chính hành vi ngăn cản của Phương trượng mới là quá đáng!

Thiên Duyên vẫn từ tốn niệm Phật hiệu :

- A di đà Phật! Tìm thấy người trước chính là tỳ phái Thiếu Lâm! Có quá đáng hay không bản tăng thiền nghĩ, tự Tạ thí chủ hãy tự suy xét!

Hàm ý của Thiện Duyên đại sư là thế nào, Tạ Linh Oai thân là Minh chủ phe hắc đạo Hoài Giang đương nhiên phải hiểu! Do đó sau cái lướt mắt nhìn quanh để lượng định tình thế.

Tạ Linh Oai thân nhiên cấp đao bước lui lại :

- Được lắm! Âu cũng là dịp để Tạ Linh Oai này được mở rộng tầm mắt xem tuyệt học Thiếu Lâm bằng cách nào thu phục Khoái Kiếm vang danh thiên hạ!

Thái độ nhún nhường của Tạ Linh Oai thoát tiên làm Khoái Kiếm Cơ Vĩnh kinh ngạc, vì xem ra quá mâu thuẫn với thái độ hùng hùng hổ hổ ngay từ đầu, lúc Tạ linh Oai cùng chúng thuộc hạ xuất hiện, Nhưng sự kinh ngạc của Cơ Vĩnh phải dừng lại ở đó do Thiện Duyên đại sư bất ngờ đưa ra một đề xuất :

- A di đà Phật! Tình thế lúc này sẽ bất lợi như thế nào lão nạp nghĩ Cơ thí chủ thừa biết! Để tránh việc động thủ không cần thiết lão nạp hy vọng Cơ thí chủ hãy ngoan ngoãn đi theo lão nạp về Thiếu Thất Sơn thì hơn!

Cơ Vĩnh do đã có chủ định vội lên tiếng :

- Đại sư! Tại hạ không đến Thiếu Lâm phái ngay bây giờ! Nếu đại sư là người đại lượng và thông tình đạt lý hãy thứ cho tại hạ một tuần trăng! Nhất định tại hạ sẽ có lời giao phó thật rõ ràng với quý phái về cái chết oan uổng của Thiện Quả đại sư!

Thiện Duyên nhăn mặt :

- Kế trì hoãn của Cơ thí chủ quá ấu trĩ, không đủ sức thuyết phục lão nạp phải tin theo.

Cơ Vĩnh bỗng danh giọng :

- Nội tình hãy còn nhiều uẩn khúc, tại hạ đã bắt đầu manh nha hiểu

trong việc này tất có những âm mưu thâm độc! Đại sư nên...

Bất chợt Thất Xảo Lan kêu :

- Thạch nhi...

Phản ứng của Cơ Vĩnh thật nhanh nhạy! Cả kiếm lẫn người đều được Cơ Vĩnh tận lực lao đi với tiếng gầm thịnh nộ :

- Họ Tạ người dám dùng thủ đoạn đê hèn này sao? Xem kiếm!

Vút!

Véo... Véo...

Đưa mắt nhìn, Thiện Duyên đại sư phát hiện mưu đồ của Tạ Linh Oai! Lúc nãy khi phải lùi lại nhường Cơ Vĩnh cho phái Thiếu Lâm, Tạ Linh Oai chỉ giá vở mà thôi! Thật ra y đã ngấm ngầm để ý đến đứa bé và đúng vào lúc mọi người không ai ngờ y thản nhiên tung một đao sát thủ vào đứa bé!

Bị phát giác sau đó khoái kiếm của Cơ Vĩnh chiếu đến thật nhanh, Tạ Linh Oai buộc phải hồi đao, phát chiêu cuồng nộ vào Cơ Vĩnh :

- Là tụi người tìm chết, đừng trách ta! Đỡ!

Vụt... Vụt...

Choang! Âm!

Đà lao đến của Cơ Vĩnh vì thế bị chặn đứng! Tuy nhiên khi thấy đứa bé vẫn an lành, Cơ Vĩnh bỗng cười dài :

- Họ Tạ người thật không hổ danh Minh chủ phe hắc đạo Hoài Giang! Được lắm! Ta cũng muốn biết Bát Tý Cuồng Đao thật sự có lợi hại như lời truyền tụng chẳng! Tiếp chiêu!

Véo... Véo...

Tạ Linh Oai chưa kịp phát chiêu bỗng có tiếng Thiên Duyên quát bên tai :

- Bàn tăng vừa nói những gì, Tạ thí chủ quên rồi sao? Mau dừng lại nào!

Nhưng Tạ Linh Oai chột quát trả :

- Cây muốn lặng nhưng gió chẳng chịu ngừng. Đại sư không thấy đây là do Cơ Vĩnh ra tay trước sao?

Vừa quát Tạ Linh Oai vừa hươ mạnh đại đao như muốn cùng Cơ Vĩnh phân tài cao hạ!

Thất Xảo Lan không nhịn được liền động thân lao vào :

- Chính người dùng thủ đoạn đê hèn thúc bách phu quân ta phải ra tay! Đã thế này, ta đành phải lĩnh giáo cuồng đao của người! Hãy đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Trong nháy mắt kể từ khi có Thiên Duyên và Thất Xảo Lan lao vào, giữa đương trường liền diễn khai hai trận đấu! Một trận là sinh tử đấu, đó là trận chiến giữa Tạ Linh Oai và Thất Xảo Lan! Trận còn lại tuy cũng quyết liệt không kém nhưng hầu như không có ý nghĩa sống còn, đó là trận giữa Phương trượng Thiếu Lâm phái Thiên Duyên đại sư và Cơ Vĩnh với danh xưng Khoái Kiếm.

Thiên Duyên vẫn thản nhiên dùng nội lực của người đã khổ luyện ngoài sáu mươi năm bức bách Cơ Vĩnh phải tận lực giao chiến, cho dù Cơ Vĩnh chẳng hề muốn.

Thiên Duyên còn ung dung thuyết phục :

- Cơ thí chủ! Nếu nói về kiếm pháp, Khoái Kiếm của Cơ thí chủ có thể xem là không có đối thủ! Nhưng so về nội lực, lão nạp e kiếm pháp của Cơ thí chủ sẽ chẳng có cơ hội vận dụng hết biến ảo tinh kỳ! Sao Cơ thí chủ không thuận lời theo lão nạp về tề phái một chuyến?

Đó là điều đang được Cơ Vĩnh nhận thức! Thiên Duyên nói không sai, mọi chiêu kiếm biến hóa của Cơ Vĩnh hầu như đều bị luồng nội lực hùng hậu của Thiên Duyên phong tỏa!

Nhưng nếu bảo Cơ Vĩnh vì thế phải tự nạp mình cho Thiếu Lâm, Cơ Vĩnh bất phục!

Do bất phục, Cơ Vĩnh cứ hét toáng lên :

- Tại hạ đã nói rồi! Đại sư hãy cho tại hạ cơ hội. Bằng không, tại hạ đành phải thất lễ! Đờ!

Véo...

Véo...

Thích nhanh hai kiếm với tốc độ như hai tia chớp Cơ Vĩnh hy vọng sẽ xuyên thủng vàng kinh phong tỏa của Thiên Duyên đại sư!

Thiên Duyên biến sắc :

- Hảo kiếm pháp! Xem ra lão nạp cần phải nặng tay hơn mới được. Xem đây!

Víu... Viu...

Bất ngờ bị Thiên Duyên đại sư phát xạ hai ngọn chỉ kinh với ý đồ ngăn cản hai chiêu kiếm thần tốc, Cơ Vĩnh vốn đang dè dặt trước nội lực quá uyên thâm của Thiên Duyên nên vội thu chiêu tránh việc

chạm kiếm biến thành việc so tài nội lực!

Hóa giải được hai chiêu kiếm này của Cơ Vĩnh, Thiện Duyên bỗng thở phào :

- A di đà Phật! Tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng! Sao Cơ thí chủ không biết tự lượng sức?

Chính lúc đó Cơ Vĩnh nghe có tiếng kêu hoảng của Thất Xảo Lan :

- Phu quân hãy xem Thạch nhi kia!

Cơ Vĩnh hốt hoảng đảo mắt nhìn! Và điều nhìn thấy khiến Cơ Vĩnh thất kinh. Đứa bé đang bị hai gã thủ hạ của Tạ Linh Oai bức dồn từ hai phía và đứa bé buộc phải dùng thanh kiếm như đồ chơi để ngăn cản ý đồ đen tối của hai gã nọ.

Thiện Duyên cũng nhìn thấy nhưng vẫn lơ đi :

- Tình thế càng lúc càng trở nên bất lợi, Cơ thí chủ còn chờ gì nữa không buông kiếm quy hàng?

Cơ Vĩnh động nộ :

- Đại sư chớ nhiều lời! Hoặc tại hạ chết ở đây hoặc sau này tại hạ sẽ có lời giao phó! Chớ trách tại hạ phải mạo phạm! Đỡ!

Véo... Véo...

Kiếm pháp của Cơ Vĩnh chợt biến đổi. Tuy vẫn là Khoái Kiếm nhưng kiếm chiêu của Cơ Vĩnh như cùng lúc xuất hiện và uy hiếp khắp các đại huyệt trọng yếu của Thiện Duyên!

Thiện Duyên kinh tâm :

- Phải chăng đây là Hoạt Khoái Kiếm gì đó ít khi được Cơ Vĩnh người dùng đến?

Cơ Vĩnh đẩy nhanh tốc độ kiếm chiêu :

- Không sai! Chỉ là do tình thế chẳng dặng dừng mà ra! Nếu đại sư không lui nghĩa là chịu chết!

Véo...

Véo...

Thiện Duyên buộc phải lùi trong tâm trạng phẫn nộ :

- Hừ! Đã thế hãy đỡ Tán Hoa Kim Cang chỉ của...

Thiện Duyên chưa dứt lời, vì thế cả chỉ kinh nữa cũng chưa phát xạ, bóng nhân ảnh của Cơ Vĩnh bỗng biến mất!

Vút!

Nhìn theo, Thiện Duyên thấy Cơ Vĩnh đang xuất phát Khoái Kiếm ngăn cản đòn sát thủ của hai gã nọ dành cho đứa bé!

Cơ Vĩnh quát lồng lộng :

- Bọn người chỉ là lũ vô sỉ đáng chết!

Véo...

Thiện Nhân và Thiên Ngộ, cả hai đến lúc này mới ra tay :

- A di đà Phật! Cơ thí chủ còn chưa buông kiếm sao?

- Cơ Vĩnh người chớ quá tự phụ! Xem tuyệt kỹ Thiếu Lâm phái đây!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Bị Thiện Nhân và Thiện Ngộ xuất chiêu ngăn cản, lúc đó tính mạng của đứa bé chưa thật sự được an toàn vẫn bị hai gã nọ uy hiếp, hành vi của Cơ Vĩnh thật mạo hiểm!

Cơ Vĩnh chột nghiến răng và giữ nguyên hai thức kiếm bất chấp bản thân đang là đối tượng cho hai chưởng của Thiện Nhân và Thiện Ngộ! Có một tiếng rít phát ra từ giữa hai hàm răng nghiến chặt của Cơ Vĩnh :

- Nạp mạng!

Véo... Phập!

Véo... Phập!

Đúng vào lúc hai gã nọ phải mất mạng, Cơ Vĩnh cũng bị nhị kinh của Thiện Nhân và Thiện Ngộ kích trúng Cơ Vĩnh loạng choạng ngời lùì và buột miệng kêu :

- Hự!

Phát hiện Cơ Vĩnh ngay sau đó vẫn có phần ung dung bình ổn cước bộ, Thiện Duyên cũng vừa lao đến bỗng thất thanh :

- Là Tiên Thiên chân khí? Hóa ra Cơ Vĩnh người chính là truyền nhân của Đạo Kiếm Thượng Nhân?

Cơ Vĩnh không đáp lời! Ngược lại Cơ Vĩnh bất ngờ nhấc bổng đứa bé lên và đặt nhanh lên lưng tuấn mã!

Dùng chưởng tay vỗ vào mông tuấn mã, Cơ Vĩnh hét lên lạc giọng :

- Hãy chạy mau, Thạch nhi!

Bị vỗ đau, tuấn mã bỗng chồm vó cất cao thân hình và sau đó thần tốc lao đi!

Thái độ của Cơ Vĩnh tuy khá bất ngờ nhưng Thất Xảo Lan bỗng kêu kinh hoàng :

- Phu quân hãy cẩn trọng! Ôi...Thạch nhi!??

Cơ Vĩnh quay người lại vừa vặn nhìn thấy hai đạo phi quang bay đi, một nhắm vào chính Cơ Vĩnh và một còn lại thì quá ác độc khi cứ lao vùn vụt vào hậu tâm của địa bé đang cố ngồi giữ yên trên lưng tuấn mã!

Veo... Veo...

Phần nộ, Cơ Vĩnh vẫy kiếm.

Véo...

Keng! Keng!

Hai đạo phi quang liền tắt ngấm, chứng tỏ Khoái Kiếm của Cơ Vĩnh vẫn nhanh hơn hai đạo phi quang kia!

Lúc đó, do kịp hoàn hồn, Thất Xảo Lan bỗng liều lĩnh lao vào kẻ vừa phát xạ hai đạo phi quang :

- Tạ Linh Oai! Thủ đoạn của ngươi thật đê tiện! Hãy xem phi kiếm của ta?

Vù...

Viu... Viu...

Cơ Vĩnh đang trong tâm trạng phần nộ cũng vẫy kiếm lao về phía Tạ Linh Oai :

- Họ Tạ ngươi muốn chết? Đờ!

Véo...

Chợt có tiếng gầm của Thiện Duyên làm cho Cơ Vĩnh phải nhớ đến thực tại :

- Là họ Cơ người muốn chết thì có! Đỡ!

Viu... viu...

Biết Thiện Duyên đang phát xạ chỉ kình Tán Hoa Kim Cang, Cơ Vĩnh buộc phải hồi bộ và hoành kiếm :

- Đại sư thật sự bức bách tại hạ sao? Hãy đỡ!

Véo!

Ầm!

Đầu mũi kiếm của Cơ Vĩnh phải chạm đúng vào Tán Hoa Kim Cang chỉ của Thiện Duyên khiến tay kiếm của Cơ Vĩnh phải tê chồn và suýt nữa phải rơi kiếm!

Và Cơ Vĩnh hoàn toàn thất sắc khi nghe một lần nữa tiếng kêu hốt hoảng của Thất Xảo Lan :

- Phu quân hãy cẩn trọng!

Cơ Vĩnh vội quay người định phát xạ kiếm chiêu. Và Cơ Vĩnh kịp nhận ra do hồ khẩu tay còn bị chấn động nên kiếm chiêu không thể biến ảo như ý muốn! Cảm nhận sự bất lợi, Cơ Vĩnh vội dịch người định tránh chiêu đao lợi hại do Bát Tý Cuồng Đao Tạ Linh Oai đang cuộn vào!

Thế nhưng Cơ Vĩnh chưa kịp thực hiện ý định thì ánh đao quang của Tạ Linh Oai bỗng bị bóng hình của Thất Xảo Lan xen vào giữa ngăn cản! Thất Xảo Lan còn thét :

- Phu quân mau chạy đi!

Phập Oa!

Nhìn Thất Xảo Lan nội tử mạo hiểm dùng thân hình đón đỡ chiêu đao của Tạ Linh Oai khiến phải vong mạng, hai mắt của Cơ Vĩnh liền bắn xạ hai luồng hung quang chói ngời :

- Tạ Linh Oai! Người phải chết!

Véo...

Chiêu kiếm cực kỳ thần tốc của Cơ Vĩnh bỗng phải dừng lại do có hai tiếng quát giận dữ của Thiện Nhân và Thiện Ngộ vang lên :

- Mau buông kiếm!

- Nằm xuống nào Cơ Vĩnh!

Vù... Vù...

Ầm! Ầm!

Bị kích trúng hai kinh trong lúc bất phòng, toàn thân Cơ Vĩnh phải bị đẩy bắn về phía trước!

Vút!

Trong hoàn cảnh hoàn toàn bất lợi, Cơ Vĩnh vẫn nghiến răng nhịn đau đưa thẳng mũi kiếm vào huyết mi tâm của Tạ Linh Oai là kẻ thù vừa hạt sát nội thể Thất Xảo Lan.

Véo...

Tạ Linh Oai kinh tâm khiếp đảm vội bạt đao đỡ bừa một chiêu!

Choang!

Nội lực của Cơ Vĩnh sau hai lượt bị trúng kình không ngờ đã bị thất tán quá nửa. Điều đó được minh chứng qua chiêu dao của Tạ Linh Oai vừa bất ngờ đẩy bật trường kiếm của Cơ Vĩnh qua một bên! Và cũng với đà bạt đao đó của họ Tạ, nửa người của Cơ Vĩnh ngay tức khắc bị đại đao của Tạ Linh Oai uy hiếp.

Nhìn sinh mệnh của Cơ Vĩnh đang như chỉ mảnh treo chuông, Thiện Duyên bỗng quát vang dậy :

- Hãy thu đao lại nào Tạ Linh Oai!

Tạ Linh Oai vội thu đao, thủ trước mặt.

Tuy nhiên đà lao đến của Cơ Vĩnh vô tình khiến Cơ Vĩnh mất mạng!

Phập!

Nửa người của Cơ Vĩnh dọc theo chân liền bị lưỡi đao sắc bén của Tạ Linh Oai cắm ngập vào!

Việc xảy ra quá bất ngờ khiến Tạ Linh Oai phải dùng tay đỡ thân hình Cơ Vĩnh lùi lại!

Điều này vô tình làm cho đại đao của Tạ Linh Oai càng cắm sâu hơn nữa vào người Cơ Vĩnh!

Huych!

Cơ Vĩnh rơi xuống nặng nề và hồn du địa phủ.

Sợ Thiện Duyên vì giận dữ sẽ ra tay động thủ, Tạ Linh Oai giã nảy kêu :

- Tạ mỗ không cố ý! Là do Cơ Vĩnh bị chưởng kình đẩy vào chỗ chết!

Thiện Duyên bỗng thở hắt ra :

- Người chết thì đã chết! Bần tăng cũng không ngờ Cơ Vĩnh phải hứng chịu kết cục này! A di đà Phật! A... di... đà... Phật!

Vừa niệm Phật, Thiện Duyên vừa chậm rãi rời chân và Thiện Nhân, Thiện Ngộ cũng đi theo!

Chờ họ đi khuất, Tạ Linh Oai bỗng ngửa mặt lên trời cười sặc sụa :

- Ha... Ha...

Vút!

-----oOo-----

Chương 5: Thảm cảnh xảy ra, thân côی cút

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tạ Linh Oai bỗng dừng lại! Y đưa lên miệng một chiếc còi tre và thổi lên một tràng dài âm thanh the thé.

Hoe... Hoét...

Từ bốn phía có nhiều bóng nhân ảnh lần lượt xuất hiện!

Tất cả đều lo sợ nhìn Tạ Linh Oai đang quắc mắt nhìn từng người.

Sau cùng, Tạ Linh Oai cất giọng lạnh lùng hỏi :

- Đã tìm thấy tiểu oa nhi Cơ Thạch chưa?

Bọn mới đến bèn đưa mắt nhìn nhau. Điều đó khiến Tạ Linh Oai nổi

giận :

- Bọn người chỉ là một lũ vô dụng! Ta đã lường trước điều này, đã bố trí bọn người mai phục tứ phía, không lý nào trong bọn người không kẻ nào nhìn thấy đứa bé được một thốt tuấn mã đưa đi?

Có một lên bạo dạn bước ra :

- Bọn thuộc hạ có nhìn thấy một tuấn mã cuống cuồng chạy loạn! Nhưng trên lưng tuấn mã không hề có bóng dáng bất kỳ ai!

Tạ Linh Oai biến sắc :

- Có thật không? Tuấn mã chạy về phía nào?

Tên nọ đưa tay chỉ về hướng Bắc :

- Là hướng này!

Tạ Linh Oai càng thêm thất thần :

- Người thật sự không nhìn thấy đứa bé?

Tên nọ sợ hãi :

- Thuộc hạ không thấy!

Tạ Linh Oai bỗng thừ người một lúc lâu! Sau đó y đành giọng :

- Bất luận thế nào bọn người cũng phải đuổi theo và phải hạ sát đứa bé! Cũng vậy, chuyện xảy ra hôm nay ta cấm bọn người không được hở môi nói cho ai khác biết! Nghe rõ chưa? Thực hiện đi! Hừ!

Càng thêm hãi sợ bọn thuộc hạ của Tạ Linh Oai vội tung người chạy về phía Bắc, nơi có con tuấn mã đã chạy qua.

Còn lại một mình, Tạ Linh Oai bỗng lâm bẫm :

- Lẽ nào Đạo Kiếm Thượng Nhân vẫn còn tại thế và đã giải cứu tiểu oa nhi?

Y lại thừ người! Và sau tiếng chép miệng ngao ngán, Tạ Linh Oai tung người lao đi.

* * * * *

Cách đó không xa, nơi vừa diễn ra thảm cảnh kinh nhân hải tặc, ngoài hai hình hài bất động của Cơ Vĩnh và Thất Xảo Lan, bỗng xuất hiện thêm ba bóng người.

Họ gồm một văn nhân bệnh hoạn và hai đứa bé, một nam một nữ!

Hai đứa bé này như cùng trạc niên kỷ, chúng chỉ mới mười hai hoặc mười ba là cùng.

Nhưng phản ứng của đứa bé trai trước hai thi thể nọ thật sâu thẳm. Điều này quả khác thường, vì nam nhi vẫn dễ kèm chế xúc động hơn nữ nhân.

Trong khi đó, nếu đứa bé gái kia chỉ lẳng lặng đứng nhìn hai thi thể nọ thì đứa bé trai lại nấc lên từng tiếng khóc xé lòng!

Để mặc cho đứa bé trai khóc thêm một lúc lâu, vị văn nhân bệnh hoạn bỗng bất ngờ vươn tay chế trụ huyệt đạo của nó!

Đến lúc được giải khai huyệt đạo, đứa bé trai vừa đưa mắt nhìn quanh vừa ngơ ngác hỏi :

- Đây là nơi nào? Sao thúc thúc đưa hài nhi đến đây? Còn song thân của hài nhi đâu?

Hỏi đến đây đứa bé trai chực khóc.

Vị văn nhân bệnh hoạn vội gắt :

- Khóc như người thì có ích gì? Song thân người đã thảm tử, nếu người quả là nam nhi đại trượng phu phải biết nén nhịn đau thương và nghĩ đến việc báo thù.

Đứa bé nờ đó không còn khóc nữa! Tuy nhiên ở hai khoé mắt của nó vẫn để lệ tuôn dài.

Không nỡ gắt, vị văn nhân bỗng thở dài :

- Bảo người phải nén nhịn đau thương, ta biết là làm khó cho người! Nhưng dẫu sao người cũng nên biết một điều!

Đưa tay chỉ đứa bé gái ngồi bên cạnh, vị văn nhân bệnh hoạn bảo :

- Hà nhi cũng từng trải thảm cảnh như người! Tuy là phận nữ nhi nhưng vì chí phục thù, Hà nhi nào khóc nhiều như người bây giờ?

Đứa bé trai ngơ ngác nhìn đứa bé gái nọ :

- Song thân của tỷ tỷ cũng đã bị thù thân thảm sát sao?

Đứa bé gái gạt đầu :

- Lời của Gia Cát tiên sinh nói không sai! Ta đã từng nghĩ ta càng khóc càng tạo cơ hội cho kẻ thù đắc ý! Do vậy ta không khóc! Ngược lại, nếu có dịp ta sẽ cho kẻ thù phải khóc hận!

Đứa bé trai lập tức đưa tay gạt lệ mắt nhìn về phía văn nhân bệnh hoạn :

- Kẻ thù của hài nhi phải chăng chính là lão họ Tạ và bọn tăng nhân Thiếu Lâm phái?

Vị văn nhân lắc đầu :

- Ta nghĩ không phải! Họ chỉ là công cụ, và là công cụ vô tình của

một kẻ khác. Nhưng để biết kẻ khác đó là ai, theo ta, ngay bây giờ người chớ nên bận tâm. Trước hết người hãy lo khổ luyện võ học! Đến lúc có thân thủ ngang bằng hoặc vượt trội hơn thân thủ của phụ thân người càng tốt, lúc đó hãy truy nguyên mọi ẩn tình!

Đưa bé trai giận dỗi :

- Thúc thúc nói sai sự thật rồi! Chẳng phải lúc hài nhi bị ngã ngựa và vô tình được thúc thúc đón đỡ, đưa trở lại nơi song thân của hài nhi bị kẻ thù vây đánh, chính lão họ Tạ là kẻ dùng đao lấy mạng gia phụ sao?

Vị văn nhân bệnh hoạn lại thở dài :

- Cơ Thạch! Những gì người vừa nhìn thấy ta cũng nhìn thấy nào kém gì người? Chỉ có điều nguyên nhân sự việc như thế nào, người còn chưa biết rõ, đừng quá vội tin vào những gì mắt thấy tai nghe để rồi sinh lầm lẫn khiến kẻ thù địch thực của người được dịp đắc ý!

Cơ Thạch tròn mắt nhìn vị văn nhân :

- Nguyên nhân sự việc là thế nào? Thúc thúc như có vẻ am tường?

Vị văn nhân chép miệng :

- Cách đây không bao lâu ta và phụ thân người có tình cờ đối mặt nhau! Đó là lúc phụ thân người vì dò tìm tung tích của Song quái nên phải đến tận Hoài Giang! Theo ta biết từ việc của Song quái phụ thân người đã đi đến Phong Nguyệt trang ở Hoài Nam! Sau đó, chẳng hiểu sao phụ thân người lại đi đến phái Thiếu Lâm ở Bắc Tung Sơn.

Lại buông tiếng thở dài, vị văn nhân bệnh hoạn nói tiếp :

- Hà...! Kể ra cũng lạ, dường như sau mỗi bước chân của phụ thân người đều có người phải bị thảm tử! ở Hoài Giang cũng vậy, lúc phụ thân người đã thật sự ly khai Hoài Giang, ở thiên lao của bọn ta,

Song quái Dư Hầu và Dư Vọng đột nhiên thăm tử! Chính vì lẽ đó...

Cơ Thạch kêu hoảng :

- Thúc thúc vừa nói đến hai chữ bọn ta phải chẳng thúc thúc cũng là thuộc hạ của lão họ Tạ?

Vị văn nhân nhẹ gật đầu :

- Không sai! Ta...

Cơ Thạch bỗng đứng bật dậy :

- Rõ ràng thúc thúc không muốn hài nhi xem lão họ Tạ là kẻ thù! Lời của thúc thúc hoàn toàn không đáng tin.

Đứa bé gái ngồi cạnh đó bỗng lên tiếng :

- Người đừng nên ngộ nhận! Nếu đúng như người nói, Gia Cát tiên sinh đâu cần phí công giải thích cho người hiểu mọi việc? Tiên sinh cũng đâu phải phí lực lo an táng chu tất cho song thân người?

Cơ Thạch ngỡ ngác :

- An táng ư?

Vị văn nhân gật đầu :

- Vì ta không muốn người tiếp tục đau buồn, trước khi đưa người đến đây chính ta và Hà nhi đã chu tất mọi hậu sự cho song thân người.

Cơ Thạch nghi ngại :

- Trong khi lão họ Tạ tìm đủ cách sát hại gia phụ tại sao thúc thúc có hành vi ngược lại?

Vị văn nhân cười buồn :

- Vì ta biết trong việc này phụ thân ngươi có điều oan khúc! Hay nói đúng hơn, ta ngưỡng mộ khí phách quang minh lỗi lạc của phụ thân ngươi! Cũng như trong việc Dư Hầu và Dư Vọng bị sát hại, ta biết phụ thân ngươi một là không thể dễ dàng đột nhập thiên lao mà không bị người phá hiện, hai nữa là phụ thân ngươi lúc đó đã thật sự ly khai Hoài Giang!

Cơ Thạch phẫn nộ :

- Vậy tại sao thúc thúc không giải thích việc này cho lão họ Tạ rõ?

Vị văn nhân lắc đầu :

- Sao ngươi biết là ta chưa giải thích? Chỉ có điều, ta và Tạ Linh Oai tuy là đồng đạo, là bằng hữu nhưng tính khí của họ Tạ không được trầm tĩnh như ta! Vì thế khi biết họ Tạ đưa người đến tận đây tìm phụ thân ngươi, ta cũng lên bám theo!

Nhìn ngay vào mắt Cơ Thạch, vị văn nhân bỗng hạ thấp giọng :

- Có lẽ ngươi cũng đã nhìn thấy Tạ Linh Oai cười như thế nào sau khi biết song thân ngươi đã chết! Từ đây trở đi ta nghĩ ngươi phải khéo che đậy hình tích, chớ để Tạ Linh Oai hoặc lũ thuộc hạ biết ngươi là Cơ Thạch là hậu nhân của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh! Nếu không với tính khí của họ Tạ, ta e ngươi phải mất mạng!

Cơ Thạch rùng mình :

- Lão ác độc thế sao?

Vị văn nhân cười nhẹ :

- Không riêng gì Tạ Linh Oai, theo ta biết người của Tam Hiền trang gồm: Phong Nguyệt, Phong Vân, Phong Tuyết và tăng nhân Thiếu Lâm phái cũng không buông tha ngươi! Người cũng đã nghe rồi đó,

cái chết của Thiện Quả đại sư như cũng có liên quan đến việc phụ thân người tìm đến Tung Sơn!

Đứa bé gái chột hỏi :

- Sao tiên sinh cũng đề cập đến Tam Hiền trang?

Vị văn nhân đáp :

- Theo suy nghĩ của ta, nếu quả thật mọi bước chân của Cơ Vĩnh đều có kẻ thần bí bám sát và gây họa, Tam Hiền trang e cũng có chung số phận như Song quái hoặc Thiện Quả!

Cơ Thạch long mắt dữ tợn :

- Nhân vật thần bí đó là ai? Có thù oán gì đến phải dồn gia phụ vào tử địa?

Vị văn nhân nói với nét mặt hoang mang :

- Điều đó sau này tự người phải tìm hiểu! Phải chi ta biết rõ nguyên nhân tại sao phụ thân người muốn tìm Song quái, rất có thể ta sẽ biết được chút ít manh mối! Đằng này, tuy ta có hỏi nhưng phụ thân người như cố tình không muốn nói ra!

Nói đến đây vị văn nhân bỗng đứng dậy :

- Ta không thể vắng mặt ở Hoài Giang lâu! Để tránh những hiểu lầm đáng tiếc giữa ta và Tạ Linh Oai, ta cần phải quay về!

Cơ Thạch hốt hoảng :

- Thúc thúc không thể đưa hài nhi theo sao?

Vị văn nhân buồn rười rượi :

- Tuy ta có thọ chút ân tình của phụ thân người nhưng rất tiếc điều

này là không thể!

Cơ Thạch lo sợ :

- Hài nhi chỉ còn lại một mình, cô thân cô thích, hài nhi biết phải làm gì bây giờ?

Vị văn nhân lặng người, sau đó mới nói :

- Đất trời bao la lo gì người không tìm được chỗ dung thân? Chỉ cần người cẩn trọng, đừng để lộ lai lịch, ta nghĩ sẽ không ai biết người chính là đứa bé họ đang tìm!

Trong khi Cơ Thạch quá thất vọng đột nhiên vị văn nhân bảo :

- Khi này ta có nghe lão trọc Thiện Duyên vô tình đề cập đến Đạo Kiếm Thượng Nhân. Nếu ta nghe không lầm đó chính là sư phụ của phụ thân người! Hay hơn hết người hãy cố công tìm cho được vị Thượng nhân này! Nếu hoàng thiên còn thương tưởng, đây chính là cơ hội duy nhất giúp người sau này báo thù cho song thân!

Cơ Thạch mừng rỡ :

- Hài nhi biết tìm Thượng nhân ở đâu?

Vị văn nhân đáp :

- Đạo Kiếm Thượng Nhân tính đến nay phải ngoài ba mươi năm tuyệt tích giang hồ! Đến ta cũng không thể nói rõ nơi ẩn cư của Thượng nhân giả như Thượng nhân hãy còn tại thế!

Nhìn nét mặt thất vọng của Cơ Thạch vị văn nhân bảo :

- Người đừng quá vội thất vọng! Cũng lâu lắm rồi ta có nghe người đề cập đến nơi chốn xuất hiện cuối cùng của Thượng nhân! Đó là Cửu Khúc động tại Đại Lương sơn.

Cơ Thạch lẩm nhẩm nhắc lại địa danh này và không hề ngần ngại khi nghe vị văn nhân nói thêm :

- Từ đây đi đến Đại Lương sơn đường dài vạn dặm, một đứa bé như người muốn đi không phải dễ?

Cơ Thạch ngược mắt nhìn vị văn nhân :

- Bất luận thể nào hài nhi cũng muôn phần cảm kích lời điểm chỉ của thúc thúc! Tiện đây hài nhi xin được thỉnh giáo tính danh của thúc thúc!

Vị văn nhân mỉm cười khích lệ :

- Người quả là đứa bé can trường và có khí phách! Ta là Gia Cát Hưởng, thường được mọi người biết đến qua ngoại hiệu Độc Thủ Bệnh Nho!

Đưa tay chỉ đứa bé gái, Gia Cát Hưởng bảo :

- Tạm thời người cứ gọi Hà nhi là Hà tử tử, còn thân thế lai lịch của Hà nhi là thế nào chờ lần sau gặp lại, nếu tiện, chính Hà nhi sẽ nói cho người nghe.

Cơ Thạch vội thủ lễ :

- Gia Cát thúc thúc, Hà tử tử! Cơ Thạch xin bái biệt, nhất định sau này chúng ta sẽ gặp lại!

Gia Cát Hưởng nghiêm giọng :

- Người nhớ phải bảo trọng đó! Tạm biệt!

-----oOo-----

Chương 6: Truy tìm vật phát sinh phiên toái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thái độ của đứa bé thật đáng nghi! Bọn tửu bảo dù đang bận bịu phục dịch nhiều lượt khách đang tấp nập ra vào tửu quán vẫn bảo nhau nhìn dè chừng về đứa bé nọ!

Không như những đứa trẻ khác trạc tuổi và có vẻ ngoài tương tự, cũng y phục bần thiêu, đầu tóc lồi thoi nhếch nhác, đa phần những đứa bé này chỉ dám lảng xảng bên ngoài tửu điếm và nhìn như dán mắt vào những vị thực khách cao sang sau một bữa cơm rượu no nê đang đĩnh đạc đi ra! Bọn chúng thường sẵn đón những vị thực khách này, hy vọng gặp được người có lòng đại từ đại bi sẽ bố thí cho chúng chút ít bạc vụn là số tiền thừa quá ít ỏi đến bọn tửu bảo cũng chê không thèm nhận!

Đứa bé kia thì không như vậy? Nó cứ thập thò ngoài cửa nhìn đầu đầu vào những đĩa thức ăn hầy còn nguyên vẹn do bọn tửu bảo vừa dọn ra cho khách!

Điều đó chứng tỏ đứa bé không phải hạng ngửa tay xin bố thí tiền, càng không phải hạng chỉ chuyên chờ đợi ném chỗ cơm thừa canh cặn!

Đã không phải hai hạng người này, cách thập thò và cách nhìn như muốn rớt cả đôi tròng mắt ra, đứa bé nhất định đang có tâm địa bất chính?

Phải như thế hay không, điều đó bọn tửu bảo đã để ý gần hai canh giờ vẫn chưa có câu trả lời xác đáng! Đó là do đứa bé kia đã dừng lại ở mức độ nhìn thập thò, chưa có thêm biểu hiện nào khác khả nghi.

Dẫu sao bọn tửu bảo vẫn bảo nhau, phải luôn để mắt đến đứa bé, đừng để đứa bé kịp giờ trò khiến những thực khách đang dùng bữa

phải bị kinh động đáng tiếc!

Mà kể cũng lạ, đứa bé rõ ràng đã nhiều phen nuốt nước bọt khan, chứng tỏ cái nhìn của đứa bé về những đĩa thức ăn là cái nhìn thèm thuồng, cái nhìn của người đói bụng đã lâu đang mong đợi có một bữa ăn no nê! Tuy nhiên hoặc đứa bé đã biết bọn tửu bảo đang cảnh giác nhìn chừng nó, hoặc vì ý nào khác chỉ có đứa bé hiểu, nó chưa hề giở trò như bọn tửu bảo đang chờ đợi!

Phàm điều gì cũng vậy, bất luận ai đang trông chờ điều gì đó xảy ra nếu chưa xảy ra thì nôn nao lo lắng và dễ dàng biến sự nôn nao chờ đợi này thành một thiên kiến, một định kiến khó thể thay đổi!

Bọn tửu bảo cũng vậy! Chúng đang chờ đứa bé giở trò thì trong tâm tưởng của bọn chúng trước sau gì đứa bé cùng giở trò!

Dường như đó là một định kiến bất di bất dịch!

Với định kiến đó bất chợt ở bên trong tửu điểm có tiếng kêu hoảng :

- Túi ngân lượng của ta! Có người đánh cắp túi ngân lượng của ta!

Lập tức, ngoại trừ những thực khách đang nhìn chú mục vào vị thực khách vừa kêu toáng lên, hầu hết những ánh mắt của bọn tửu bảo đều đổ dồn về phía đứa bé nọ!

Và mọi việc xảy ra, sau đó là điều không tránh khỏi?

Đứa bé liền bị bọn tửu bảo tóm gọn, bắt cháp trong bọn thực khách có người đang há miệng hô hoán :

- Kẻ cắp! Đừng để kẻ cắp chạy thoát!

Yên chí kẻ cắp chính là đứa bé khả nghi, một tên tửu bảo vừa mò sục khắp người đứa bé vừa quát tháo om sòm :

- Tiểu oa nhi chỉ mới bằng tuổi này đã dám làm chuyện kinh thiên

động địa rồi sao? Phen này đã bị lão Tứ ta phát hiện, người sẽ phải như đòn và từ nay bỏ hẳn thói trộm đạo bất chính!

Đứa bé kêu lên với sắc mặt thảng thốt :

- Buông ta ra! Ta không là kẻ cắp, càng không phải hạng trộm đạo! Các người làm rồi!

Tên tửu bảo vẫn tiếp tục mò sục với tròng cười khả ố :

- Làm à! Để xem là ta làm hay người làm! Hà... Hà...

Đang cười tên tửu bảo phải ngậm miệng lại do ở ngay bên ngoài bỗng có tiếng quát vang lên như tiếng sấm động :

- Từ Khắc Kim! Ta biết thế nào người cũng phải lộ diện và chính tài diệu thủ của người đã hại chính người!

Nghe tiếng quát tên tửu bảo vội xô bật đứa bé bị bắt oan ra ngoài, miệng lắp bắp sợ hãi :

- Hóa ra tổng chương quản đã đến và kẻ cắp chính là Từ Khắc Kim!

Bị xô khá mạnh đứa bé mất tự chủ phải té chúi nhủi vào một người đang kinh hoảng bước lùi!

Người này có vóc dáng nhỏ bé, sự kinh hoảng của người này là điều dễ hiểu nếu ai đó nhìn thấy nhân vật tổng chương quản với thân hình cao to bệ vệ đang bức dồn người nhỏ bé phải lùi dần!

Đang lùi như vậy, người có vóc dáng nhỏ bé đương nhiên phải giật mình khi bị đứa bé bắt ngờ ngã chúi vào từ phía sau!

Do giật mình y phải đưa mắt nhìn lại! Và khi nhìn thấy đó là do đứa bé tự va vào, y sinh bực dùng tay đẩy mạnh đứa bé qua một bên :

- Người muốn chết cao? Cút!

Lại bị xô một lần nữa đứa bé lần này hoàn toàn phải té ngời và nếu không có cánh cửa của tửu điểm đỡ lại, có lẽ đứa bé phải lăn luôn vào trong!

Tức giận vì hai lần bị xô đẩy mà lý do rõ ràng không phải do nó, đứa bé hả hê nhìn người có vóc dáng nhỏ thó kia đang bị lão cao to uy hiếp quát nạt :

- Từ Khắc Kim! Người tưởng có thể lẩn trốn bọn ta mãi được sao? Mau giao vật kia cho bọn ta nào!

Thật đáng kinh ngạc, sự kinh hoàng của nhân vật nhỏ thó trong tức khắc đã bay biến đi! Thay cho sự kinh hoàng, y chợt sùng sộ ngược lại :

- Người bảo Từ mỗ phải giao vật gì? Có phải bọn người ỷ lại vào tiền của hàng đồng vạn của Hào Phú Vương nên muốn ngậm máu phun người lúc nào cũng được sao? Từ mỗ đã lập đi lập lại bao nhiêu lần rồi, Từ mỗ không hề biết đến vật gì có liên quan đến Hào Phú Vương!

Tổng chương quản cười lạnh :

- Có ngậm máu phun người hay không trừ phi người cho ta lục soát khắp người người!

Từ Khắc Kim biến sắc :

- Lục soát? Hào Phú Vương không phải quan nha, bọn người cũng không phải sai dịch, bằng vào đâu người đòi lục soát khắp người mỗ?

Tổng chương quản vụt xò đôi bàn tay :

- Tuy Hào Phú Vương không phải nhân vật giang hồ nhưng để tránh những kẻ như người quấy nhiễu, đôi chương tay của ta đôi khi cũng

được việc! Người thừa biết bản lĩnh của ta, Cửu Quyền Thôi Mệnh chứ? Hãy ngoan ngoãn nào!

Từ Khắc Kim lập tức tru tréo :

- Được, soát thì soát! ở đây có khá đông người mỗi nhất định phải đòi ở người một giao phó rõ ràng! Bằng không, thanh danh của Hào Phú Vương kể như bị bọn người bôi tro trát trấu, sẽ không có thực khách nào dám vào ăn ở các phạm điểm hoặc tửu điểm của Hào Phú Vương!

Tổng chương quản lạnh giọng :

- Người muốn giao phó thế nào?

Từ Khắc Kim đưa mắt nhìn mọi người tình cờ có mặt trong tửu điểm :

- Trong chư vị rõ ràng vừa có người bị mất túi ngân lượng và mỗi đang là kẻ bị tình nghi. Giả như trong người mỗi không hề có bất cứ vật gì để kết tội, chúng tỏ mỗi bị hàm oan!

Đưa mắt nhìn lại vị tổng chương quản, Từ Khắc Kim ngạo nghễ đưa đề xuất :

- Và khi chúng thực mỗi bị oan, bọn người trước hết phải dập đầu tạ lỗi, trả lại thanh danh cho mỗi! Sau đó...

Tổng chương quản hừ khan :

- Người có thanh danh gì đáng kể ngoài bốn chữ Diêu Thủ Không Không?

Từ Khắc Kim cười nhẹ :

- Chưa biết là ta hay thuộc hạ của người là diêu thủ! Và nếu không phải là ta, túi ngân lượng của người vừa bị mất phải do bọn người

có trách nhiệm bồi hoàn! Sao?

Tổng chưởng quản gật đầu nôn nóng :

- Được! Nhất thanh bất biến! Để xem người đắc ý được bao lâu!

Nhưng khi thấy tổng chưởng quản định tiến đến soát xét, Từ Khắc Kim xua tay kêu giật giọng :

- Chậm đã!

Tổng chưởng quản bật cười :

- Người sợ rồi sao? Vậy người sao không ngoan ngoãn tự giao vật ra?

Từ Khắc Kim bĩu môi :

- Ta việc gì phải sợ? Có chẳng ta sợ người vì không tìm thấy vật cần tìm, người thì thổ thủ đoạn ám muội để hãm hại ta!

Tổng chưởng quản động dung định phát tác thi Từ Khắc Kim vụt đưa tay ngoắc một tên tửu bảo :

- Người lại đây! Ta đã nhìn thấy người mò sục đứa bé khi nãy, xem ra để người lục soát có khi là rất công bằng!

Tên tửu bảo này đúng là tên khi nãy đã mò tìm khớp người đứa bé, gã lập tức đưa mắt nhìn tổng chưởng quản để dò hỏi!

Tổng chưởng quản gật đầu :

- Cũng được! Bất luận trong người y có vật gì người phải lấy hết ra?

Được lệnh tên tửu bảo nhanh nhẹn thực hiện!

Và khi thấy sắc mặt của gã tửu bảo hoàn toàn ngờ nghệch do không

tìm thấy bất kỳ vật gì, Từ Khắc Kim cười âm lên :

- Tất cả trông thấy rồi chứ? Ha... Ha...

Phát hiện tổng chương quản đang nhìn một cách giật dữa, tên tửu bảo lấp bắp :

- Bẩm... bẩm... Tiểu nhân cho rằng... cho rằng...

Tổng chương quản động nộ :

- Người cho như thế nào? Nói!

Tên tửu bảo cả sợ, nói thật nhanh :

- Tiểu nhân cho rằng y không phải kẻ cắp!

Tổng chương quản gầm vang :

- Có lý nào như thế? Từ Khắc Kim! Người cất giữ vật đó ở đâu?

Từ Khắc Kim vụt đánh giọng :

- Này! Có phải người định dùng vũ lực bắt ép ta phải nhận điều mà ta không hề làm? Ta cho người hay Cửu Quyền Thôi Mệnh của người tuy lợi hại nhưng không phải vì thế người có thể ung dung xem thường đạo lý!

Đưa mắt nhìn quanh và như Từ Khắc Kim cố tình đưa mắt về phía bàn trong cùng, nơi đang có đôi nam thanh nữ tú ngồi dùng bữa. Từ Khắc Kim hỏi lớn :

- Chư vị nghĩ Từ mỗ nói có đúng không?

Bắt gặp ánh mắt nhìn của Từ Khắc Kim, đôi nam thanh nữ tú kia từ từ đứng dậy :

- Bất luận nguyên uỷ của sự việc là thế nào, khi việc lục soát đã xong và trong người của vị huynh đài kia không có vật cần tìm, bọn tại hạ Hoa Sơn song nhận thiển nghĩ đạo lý cần phải được thực hiện!

Tổng chưởng quản có phần nao núng :

- Nhị vị đây là Nhất Khiêm Nhị Khả, đôi cao đồ có công phu trác tuyệt nhất của Chưởng môn Hoa Sơn phái Trác lão anh hùng?

Nam nhân nọ nhẹ gật đầu :

- Câu chữ Nhất Khiêm Nhị Khả là do sư huynh đệ đồng môn vui miệng gọi đùa! Tại hạ thật sự chỉ là đại đệ tử của Trác lão nhân gia, tên gọi Khiêm Hạ! Còn đây là nhị sư muội Khả Tú Tú! Mong được Cửu Quyền Thôi Mệnh Văn lão huynh chỉ giáo!

Phát hiện sự nao núng của Cửu Quyền Thôi Mệnh, Từ Khắc Kim cười lớn :

- Người thấy rồi đó! Hoa Sơn song nhận vốn là đôi anh tài hiệp lữ, bất kỳ chuyện bất bình nào, nếu để họ nhìn thấy nhất định không bỏ qua! Theo ta người nên dập đầu tạ lỗi Từ mõ nầy thì hơn!

Cửu Quyền Thôi Mệnh trợn mắt :

- Không được! Phải đích thân ta soát xét người mới được!

Từ Khắc Kim được thể làm già :

- Người muốn soát xét? Được thôi! Nhưng liệu sau khi người lục soát xong còn ai nữa sẽ tiếp tục đòi lục soát ta, cố tình lẫn tránh việc dập đầu tạ lỗi?

Khiêm Hạ cố nhin cười vì thừa biết ý đồ của Từ Khắc Kim :

- Từ nhân huynh có thể nghe Khiêm mõ nói một lời? Già néo đứt

dây, nếu được Từ nhân huynh hãy vì mỗ bỏ qua việc này! Mỗ cam đoan sau này Văn lão huynh hoặc ai khác sẽ không còn gây khó khăn gì cho Từ nhân huynh nữa!

Cửu Quyền Thôi Mệnh biến sắc :

- Khiêm huynh đệ đừng nên can thiệp vào chuyện này! Họ Từ kia không phải hạng người như Khiêm huynh đệ nghĩ!

Nhưng Từ Khắc Kim nào bỏ lỡ cơ hội :

- Nếu đã có Hoa Sơn song nhận đứng ra nói hộ, được, việc này Từ mỗ quyết không nhắc đến nữa.

Nháy mắt trêu chọc Thôi Mệnh Cửu Quyền, Từ Khắc Kim bảo :

- Người phải nên cảm kích Hoa Sơn song nhận mới đúng! Được như thế này quả là quá tiện nghi cho người rồi! Ta đi đây! Hừ.

Nhìn Từ Khắc Kim ung dung bỏ đi, Cửu Quyền Thôi Mệnh hậm hực liếc xéo Khiêm Hạ :

- Già néo đứt dây, đó là câu họ Khiêm người vừa nói? Sau này nếu có chuyện gì không hay người đừng trách Văn lão nhị này sao không bảo trước!

Nghe thế, Khả Tú Tú cười thành tiếng :

- Cửu Quyền Thôi Mệnh người chưa đủ tư cách để dọa nạt bọn ta! Đại ca! Chúng ta đi thôi! Mọi cũng cho rằng nếu tiếp tục lưu lại ắt sẽ có chuyện không hay xảy ra thật! Ha... Ha...

Trước khi bỏ đi Khiêm Hạ còn nhẹ nhàng ném cho Thôi Mệnh Cửu Quyền một câu :

- Lời người nói Khiêm Hạ ta xin ghi nhớ. Ngược lại người cùng nên biết rằng việc gì Hoa Sơn song nhận đã nhúng tay vào nhất định

không bao giờ hối hận!

Khi tất cả đã bỏ đi tên tửu bảo khi nãy bỗng quét mắt nhìn và phát hiện đứa bé lúc mới rồi không hiểu đã lẳng lặng bỏ đi từ khi nào không biết. Y lẩm bẩm :

- Cũng may hán rốt cuộc vẫn không giờ trò!

Trong khi đó đứa bé vì muốn tránh xa nơi sắp xảy ra xô xát nên giờ đây đang thất thểu đi dưới ánh nắng chang chang!

Với sức nóng nắng như thiêu như đốt này những ai đang trong cảnh ngộ như đứa bé rất dễ bộc lộ những nhược điểm. Và nhược điểm của đứa bé thật ra chỉ là những điểm rất tầm thường, nó đang đói và đói đến sắp lả!

Nó lả đi thật!

Những bước chân nhỏ bé của nó không những đang chệch choạng mà dường như đã không còn đủ lực để chi trì tám thân hình hài đang quá ốm yếu của thính nó nữa!

Nó ngã!

Huych!

Đúng lúc đứa bé ngã xuống một bóng nhân ảnh chợt xuất hiện cạnh nó!

Đó là Từ Khắc Kim! Gã nhìn đứa bé với nụ cười chế giễu trên môi! Sau đó gã lẩm bẩm :

- Thoạt nhìn qua ta đã biết người là đứa bé đã chịu đói lâu ngày? Hừ! Tại sao người có gan chịu đòn lại không có đờm lược để giật bữa một món ăn cho thỏa cơn đói khát?

Đứa bé tuy lả nhưng chưa ngất hẳn. Nghe những tiếng lẩm bẩm kia

nó gắng gượng mở mắt :

- Lại là thúc thúc?

Từ Khắc Kim kinh ngạc :

- Người vẫn nhớ ta?

Đứa bé gật đầu :

- Tuy thúc thúc đã xô vào tiểu điệt khá mạnh nhưng không vì thế mà tiểu điệt giận thúc thúc!

Từ Khắc Kim bĩu môi :

- Dù người giận cũng không làm gì được ta, đúng không?

Đứa bé cười yếu ớt :

- Tuy đó là sự thật nhưng tiểu điệt vẫn có thể không cần mở miệng với thúc thúc!

Từ Khắc Kim bật cười :

- Người làm như ta cần người nói chuyện lắm vậy? Hà... Hà...! Thật nực cười!

Đứa bé gắng gượng ngồi lên và phát thoại thật yếu ớt :

- Thúc thúc không cần nhưng tiểu điệt cần! Vì vô hình chung... a...

Từ Khắc Kim thoáng có vẻ lo ngại :

- Tại sao người cần phải mở miệng nói chuyện với ta? Vô hình chung như thế nào?

Đứa bé không thể biết tại sao Từ Khắc Kim có phần lo ngại! Nó chỉ

nói ra những gì nó cho là cần thiết :

- Vì cũng như tiểu điệt thúc thúc vừa bị người nghi oan, cho thúc thúc là một kẻ cắp!

Nét mặt của họ Từ chợt giãn ra :

- Người nghĩ ta không phải kẻ cắp?

Đứa bé vừa mới ngồi lên giờ phải xiêu xiêu thân hình như sắp ngã nằm xuống :

- Một người có tướng mạo như thúc thúc nhất định không phải kẻ cắp! Đến như tiểu điệt là kẻ tuy đã chịu đói khát lâu ngày nhưng bất luận thế nào đi nữa tiểu điệt cũng không thể tự biến mình thành kẻ cắp!

Từ Khắc Kim có phần chột dạ! Và để khỏa lấp gã nạt :

- Người là người, ta là ta! Đâu thể từ người mà suy ra bụng dạ của ta! Vả lại, hừ, để xem khi có thức ăn đặt ngay trước mặt, đang lúc bụng đói như thế này liệu người có thể chịu đựng mà không giở trò cướp giật để có cái ăn hay không!

Dứt lời Từ Khắc Kim bỗng đưa ra cho đứa bé nhìn thấy một đùi gà đã nấu chín. Và mùi thơm từ đó tỏa ra làm cho đứa bé tỉnh hẳn!

Nhìn đứa bé đang cố nhịn để không phải nuốt nước bọt thèm thường, Từ Khắc Kim cười hềnh hếch :

- Người có bản lĩnh thì cứ giật lấy mà ăn! Hề... Hề...

Để mở được miệng, đứa bé đành phải nuốt tất cả chỗ nước bọt vốn đã tuôn ra đầy miệng :

- Ực! Tiểu điệt sẽ không giật! Và cũng không xin! Trừ phi thúc thúc tự ý cho, nếu không tiểu điệt đành cứ vậy mà nhịn!

Những tưởng sắp được thưởng thức một trò đùa, lời nói của đứa bé làm Từ Khắc Kim cut hứng! Gã lâu bầu :

- Hừ! Thuở bằng tuổi người ta đã... Hừ! Sĩ diện như người chỉ là sĩ diện hão?

Và Từ Khắc Kim chột giật mình khi có âm thanh bỗng vang lên từ phía sau :

- Nếu ta biết không lầm, kẻ bắt đầu học thói ăn cắp từ thuở nhỏ sau này đã thành danh là Diệt Thủ Không Không phải là người không, Từ Khắc Kim?

Từ Khắc Kim quay lại thật nhanh :

- Các hạ là ai? Sao bỗng dưng có lời cợt nhả, xem thường Từ mỗ?

Nhân vật vừa bất ngờ xuất hiện bỗng đưa tay tự chỉ vào nửa bên mặt, nơi có vết sẹo hình sao :

- Người cố vận dụng trí nhớ xem nào? Từ vết sẹo này ta không tin người chưa từng biết ta là ai?

Từ Khắc Kim phải vận dụng trí nhớ thật! Và gã chột hốt hoảng :

- Các hạ là Cổ Thống, Bán Quỷ Bán Nhân?

Nhân vật nọ vụt xoè tay :

- Kể ra người có trí nhớ không tồi! Nào vật gì người đang giữ hãy giao cho ta nào!

Từ Khắc Kim lùi lại :

- Các hạ được Cửu Quyền Thôi Mệnh sai đến đòi vật?

Cổ Thống bĩu môi :

- Người nói sai rồi! Chỉ có ta mới có quyền sai phái Cửu Quyền Thôi Mệnh Văn Tường!

Từ Khắc Kim bồng chóp mắt :

- Hay thật! Không ngờ một cao thủ hữu danh như Cổ Thống các hạ lại cam tâm làm nha khuyển cho lão Chu, Hào Phú...

Cổ Thống chột gằm vang :

- Câm! Ta hỏi người, người muốn giao vật hay giao tính mạng?

Từ Khắc Kim biến sắc :

- Trong người ta không có vật gì khác ngoài cái đùi gà này! Không lẽ người đang đói muốn giành lấy thức ăn trên tay ta?

Cổ Thống bất ngờ lao đến :

- Rõ ràng Từ Khắc Kim người muốn chết! Vậy đừng trách ta! Đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Từ Khắc Kim vội dịch người.

Vút!

Chưởng của Cổ Thống vì thế thay vì quật vào Từ Khắc Kim lại quật ngay vào đứa bé vốn đang ngồi ngay phía sau Từ Khắc Kim, trước lúc gã dịch thân!

Ào...

Đứa bé tròn mắt kinh hoàng vì không tưởng nó vô tình lại là người thể mạng cho Từ Khắc Kim!

Như nhận ra hậu quả của hành vi vừa rồi vô tình đưa đứa bé vào tử địa, Từ Khắc Kim vội chuộc lại lỗi lầm bằng cách ném mẩu thịt trên tay vào ngay mặt Cổ Thống :

- Vật người đang cần dày! Đừng sát hại đứa bé!

Vụt!

Nghe bảo đó là vật đang cần Cổ Thống tuy đã lỡ phát kinh nhưng vẫn có thừa thân thủ để biến đổi chiêu chưởng ra chiêu trảo?

Đến khi chộp trúng vào mẩu thịt, biết đã bị Từ Khắc Kim dối gạt Cổ Thống lại gầm lên :

- Từ Khắc Kim! Ta không tin Vân Vân Áo Bộ của người có thể thoát khỏi Thiểm Điện chưởng thần tốc của ta! Đờ!

Vừa dứt lời Cổ Thống quả nhiên quật ra một chưởng thần tốc thật! Và lẽ đương nhiên cách dịch chuyển của Từ Khắc Kim dù lợi hại vẫn không sao kịp tránh chưởng Thiểm Điện của Cổ Thống!

Từ Khắc Kim lúng túng đến nỗi chỉ biết ngây người nhìn chiêu chưởng của Cổ Thống sắp sửa đoạt mạng gã!

Bất chợt có một ánh kim quang bỗng loé lên.

- Dừng tay!

Véo...

Bị kiếm chiêu ngăn cản, Cổ Thống hậm hực nhìn đôi nam thanh nữ tú vừa xuất hiện :

- Hoa Sơn song nhận? Như vậy chứng tỏ Văn Tường nói không sai,

Hoa Sơn phái thật sự muốn can thiệp vào chuyện này?

Khiêm Hạ từ từ thu kiếm về :

- Nếu Văn Tường đã nói cho các hạ biết sự can thiệp của bọn ta, hẳn y không quên nói cho các hạ biết những gì bọn ta đã cam đoan với vị nhân huynh họ Từ?

Cổ Thống cười gằn :

- Họ Khiêm người thật sự tin vào lời của một kẻ như Diệu Thủ Không Không?

Khiêm Hạ nghiêm giọng :

- Ta chỉ tin vào những gì ta tận mắt mục kích! Văn Tường đã cho người lục soát và trên người của Từ nhân huynh không hề có bất kỳ vật gì! Đối với ta, thế là đủ!

Cổ Thống mai mỉa :

- Từ Khắc Kim vốn xảo quyệt! Có thể trên người y không giữ vật đó, nhưng đứa bé kia xem ra được y đặc biệt chú tâm, biết đâu chính y đã nhờ đứa bé cất giấu hộ?

Bị gán tội cách vô lý đứa bé phẫn nộ :

- Sao bọn người cứ luôn miệng đề quyết ta là một kẻ cắp? Được, người cứ đến mà lục soát ta.

Cổ Thống hăm hở bước đến :

- Đó là điều ta đang muốn làm không cần tiểu oa nhi nói!

Khiêm Hạ chọt khoa kiếm :

- Khoan đã!

Cổ Thống động nộ :

- Người khác có thể sợ Hoa Sơn song nhận nhưng ta thì không!
Tránh ra!

Khiêm Hạ lạnh giọng :

- Ta cũng không nói các hạ sợ! Nhưng trước khi các hạ lục soát, ta muốn có một giao phó rõ ràng!

Cổ Thống quát :

- Hạng như người chưa đủ tư cách để buộc ta phải đưa ra một giao phó?

Từ Khắc Kim chột ngoác miệng kêu :

- Sao lại có chuyện kỳ như vậy? Không lẽ trên đời này không còn đạo lý gì nữa sao?

Khiêm Hạ bắt đầu vận lực vào thanh kiếm :

- Nếu các hạ không thuận theo đề xuất của ta, thanh kiếm này nhất định sẽ phải ngăn cản hành vi bất chấp đạo lý của các hạ!

Cổ Thống liền vung tay :

- Kẻ nào ngăn ta phải chết! Đỡ!

Vù... Vù...

Thanh kiếm trên tay Khiêm Hạ cũng nhanh tốc khoa lên :

- Chớ nhiều lời! Cứ thẳng thanh kiếm của ta rồi hãy đắc ý! Đỡ!

Véo...

Ầm!

Sau tiếng chấn kinh, Khiêm Hạ là người bị chấn lùi!

Cổ Thống cười lớn :

- Khi này là dò ta bắt phòng nên người có cơ hội chiếm thượng phong! Lần này ắt người phải biết thế nào là lợi hại! Đỡ!

Vù Vù...

Khiêm Hạ giận dữ xuất kiếm chiêu :

- Người đừng đắc ý quá sớm! Đỡ!

Véo... Véo...

Khả Tú Tú bất ngờ lao vào :

- Đại ca! Là y khiêu chiến với Hoa Sơn song nhận! Hãy để muội cùng đại ca liên thủ?

Vút!

Véo... Véo...

Dù có thêm Khả Tú Tú nhưng Cổ Thống vẫn cao ngạo :

- Được lắm! Ta chấp cả hai! Xem Hoa Sơn song nhận thật sự có bản lĩnh cao minh như thế nào! Tiếp chưởng!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Có Khả Tú Tú hiệp lực kiếm pháp của Hoa Sơn càng thêm phát huy

uy lực.

Vừa giữ được bình thủ sau hai tiếng chạm kinh, Khiêm Hạ chợt quát :

- Hãy xem chiêu Nguyệt Treo Thiên Đỉnh!

Véo... Véo...

Khả Tú Tú cũng phụ họa với Khiêm Hạ :

- Đây là chiêu Tảo Phong Cuồng Lang! Đỡ!

Véo... Véo...

Hai kiếm của Song Nhạn một tấn công thượng bàn một tập kích hạ bàn, khiến Cổ Thống biến sắc :

- Hảo kiếm pháp! Xem đây!

Vù... Âm!

Ào... Âm!

Khiêm Hạ vội nương theo chưởng kinh đảo lộn người trên không :

- Thiểm Điện chưởng quả danh bất hư truyền! Không ngờ đồng tiền của Hào Phú Vương lại có thể sai khiến một nhân vật như các hạ! Đỡ!

Véo... Véo...

Khả Tú Tú cũng rùn bộ xuất kiếm liên tay với Khiêm Hạ :

- Có lẽ vật bị mất đi là vật của Hào Phú Vương! Không hiểu vật đó trọng yếu như thế nào khiến các hạ phải liều mình mạo hiểm? Đỡ kiếm!

Véo...

Cổ Thống bất ngờ phân khai song thủ :

- Bọn người bất tất phải hỏi nhiều! Hãy xem chiêu Thiên Tàn Địa Khuyết của ta!

Ào... Âm!

Vù... Âm!!

Quá bất ngờ trước thân thủ thật sự lợi hại của Cổ Thống, ngang nhiên chiêu chiết chiêu với cả hai, Khiêm Hạ chợt quát đanh giọng :

- Thật uổng cho các hạ phen này phải thân bại danh liệt! Hãy xem Song Nhạn Hồi Đầu!

Véo...

Kiểm chiêu của Khiêm Hạ chợt hóa thành tia sáng cắm vút vào nửa người bên hữu của Cổ Thống! Cũng tương tự nửa người bên tả của Cổ Thống liền bị tia kiếm nhanh như chớp giật của Khả Tú Tú uy hiếp Véo...

Cổ Thống chấn động vội chập mạnh hai tay vào nhau.

- Bọn người muốn chết!

Ào...

Tuy nhiên, là tên chiêu Song Nhạn Hồi Đầu nên hai thanh kiếm của Khiêm Hạ và Khả Tú tú không chỉ có một thức đơn giản!

Đang lao cắm vào hai bên Cổ Thống ngay khi Cổ Thống vận dụng chưởng lực định chấn vào hai thanh kiếm thế nào cũng bị chập lại, Khiêm Hạ và Khả Tú Tú bất ngờ xoay người!

Vút! Vút!

Khiêm Hạ xoay người lạng về bên tả và lập tức đẩy ngược thanh kiếm chui qua cánh tay! Với biến chuyển này thanh kiếm của Khiêm Hạ bỗng đâm thốc ngược về phía sau xoáy ngay vào Linh Đài huyết của Cổ Thống. Cũng y cách như vậy, Khả Tú Tú xoay người về bên hữu, đưa lưng về phía Cổ Thống! Và từ dưới cánh tay của Khả Tú Tú thanh kiếm bỗng xuất hiện, đâm ngược vào huyết Khí Hải của Cổ Thống!

Lúc này do Cổ Thống đã lở đờ chấp hai tay vào giữa nên không thể có phản ứng kịp thời nhằm bảo vệ hai yếu huyết đang bị chiêu Song Nhận Hồi Đầu của Hoa Sơn song nhận liên tay uy hiếp!

Cổ Thống cả giận vừa đánh liều tung thân lên cao vừa rống lên :

- Hai người...! Hự! Hự!

Vút!

Soạt...! Soạt..!

Phản ứng của Cổ Thống đủ nhanh nhưng dẫu sao vẫn có phần chậm nên không thể tránh việc bị hai đầu kiếm cùng một lúc phạm vào người!

Cùng với hai thanh âm ghê rợn nọ, y phục của Cổ Thống bị kéo rách, tiếp đó là những giọt máu hồng tuôn rơi!

Thất kinh và hoảng hốt, Cổ Thống bật tung người lao đi sau khi ném lại một câu hăm dọa :

- Là do hai người tự chuốc họa vào thân! Sau này đừng trách ta...

Vút!

Câu hăm dọa giữa chừng của Cổ Thống tuy không làm Hoa Sơn song nhận khiếp hãi nhưng chính Khiêm Hạ cũng tự nhận thức một điều và bắt đầu lẩm nhẩm hoang mang :

- Cũng là câu nói như Cửu Quyền Thôi Mệnh? Điều này phải chăng đứng phía sau Cổ Thống hãy còn có nhân vật lợi hại hơn?

Khả Tú Tú cũng kinh nghi :

- Nghĩ như đại ca, nếu bọn họ thật sự là những người chịu sự sai phái của Hào Phú Vương phải chăng Hào Phú Vương không phải một phú gia bình thường?

Từ Khắc Kim chột lên tiếng :

- Nhị vị nói rất phải! Bằng không bọn người này đâu vì một vật...

Có cảm nhận đã nói hớ Từ Khắc Kim chột đổi giọng vờ kêu lên :

- Thế nào tiểu tử? Sao người nhăn nhó nhí nhí vậy?

Đưa mắt nhìn Khiêm Hạ tuy phát hiện sắc mặt của đứa bé kia trông thật thảm não nhưng vẫn phải kinh nghi khi nghe đứa bé kia lên tiếng đáp lại câu hỏi của họ Từ :

- Tiểu điệt nào nhăn nhí như thúc thúc vừa nói?

Khiêm Hạ buột miệng hỏi :

- Từ nhân huynh! Đứa bé này là lệnh điệt à?

Từ Khắc Kim xua tay :

- Không phải! Chỉ là tình cờ gặp mặt thôi! Và lại giữa y và Từ mỗi có một điểm chung là bị người khác ngờ là kẻ cắp?

Khiêm Hạ nghiêm giọng :

- Lờn nói dở khi nầy của Từ nhân huynh như Từ nhân huynh biết vật họ muốn tìm là vật gì?

Từ Khắc Kim chớp mắt vài lượt :

- Từ mỗ làm sao biết được? Nếu biết, chẳng hóa ra Từ mỗ đã đánh cắp vật của họ thật sao?

Khả Tú Tú cũng nghi hoặc :

- Bọn ta đã đem bốn chữ Hoa Sơn song nhận bảo chứng cho nhân huynh! Ta hy vọng nhân huynh không đem bọn ta ra làm trò đùa và cũng đừng biến bọn ta thành những kẻ ngu xuẩn.

Từ Khắc Kim chợt ưỡn ngực bước lên mấy bước :

- Đến nhị vị cũng không tin Từ mỗ sao? Nếu vậy Khiêm huynh đệ có thể lục soát cho rõ hư thực!

Khiêm Hạ nhăn mặt :

- Bọn ta từng biết Từ nhân huynh có danh là Diệu Thủ Không Không nhưng việc lục soát này...

Không chờ Khiêm Hạ nói dứt lời, Từ Khắc Kim vội dùng hai tay vỗ bồm bộp vào khắp người :

- Trong người Từ mỗ thật sự không cất giấu vật gì! Nhị vị hãy xem đây?

Bằng những thanh âm nghe được, Khiêm Hạ nghi hoặc :

- Vậy tại sao bọn họ vẫn cứ đề quyết Từ nhân huynh đã lấy vật gì đó của họ?

Khả Tú Tú cau mày :

- Nhưng là vật gì? Sao họ chỉ muốn thu hồi vật mà chưa muốn lấy mạng của nhân huynh?

Từ Khắc Kim giật mình :

- Ý cô nương muốn nói họ xem vật đó quan trọng hơn cả tính mạng của mẹ?

Khả Tú Tú gật đầu :

- Nhìn bề ngoài có thể đoán chắc là như vậy! Chỉ có điều nếu họ thật sự không tìm thấy vật họ muốn tìm rất có thể họ sẽ đổi ý? Và lần sau Từ nhân huynh đừng mong gặp may mắn!

Cả sợ, Từ Khắc Kim bỗng đưa tay ngoắc đứa bé :

- Người đói lắm phải không? Hãy theo ta! Hôm nay ta nhất định thết đãi người một bữa no nê?

Thái độ của Từ Khắc Kim khiến Khiêm Hạ nghi hoặc! Khiêm Hạ nhìn đứa bé và hỏi họ Từ :

- Phải chăng Cổ Thống nghi ngờ đúng? Đứa bé này đang cất giấu vật gì đó hộ nhân huynh?

Từ Khắc Kim đảo nhanh tròn mắt :

- Nhất định không thể có việc này. Mẹ và đứa bé này chỉ là bình thủy tương phùng! Đứa bé này có tư cách gì để làm đồng bọn với mẹ?

Đứa bé tuy vẫn ngồi nhưng chột ưỡn ngực ra, y như cách Từ Khắc Kim vừa làm :

- Nếu tiểu điệt thật sự có giấu vật, ắt chỉ có đầu đó ở trong người! Thúc thúc và cô cô nếu không tin có thể tự lực soát!

Như muốn cho Hoa Sơn song nhận tin hơn, đưa bé sau đó cũng dùng tay vỗ khắp người!

Bất chợt đưa bé bỗng ôm bụng lăn lộn :

- Ôi chao!

Khiêm Hạ kinh ngạc :

- Tiểu huynh đệ làm sao rồi?

Đưa bé rên hừ hừ :

- Tiểu điệt... Hừ... Hừ! Tiểu điệt... đói!

Từ Khắc Kim bỗng thở phào và liền miệng kêu :

- Thật sự y đã đói lắm rồi! Nếu không có gì cản ngại, Từ mỗ cần tìm cho y một bữa ăn!

Những thống khổ vì đói của đưa bé là thật. Khả Tú Tú chép miệng :

- Quả nhiên y đã đói lắm rồi! Đại ca! Chúng ta đi thôi! Đừng quá chậm trễ kẻo đưa bé sẽ không chịu đựng nổi.

Nghe Khả Tú Tú nói như thế, Từ Khắc Kim vội bước đến xốc đưa bé lên tay và bước đi thật khẩn trương!

Đưa mắt nhìn nhau, Khiêm Hạ bỗng hạ thấp giọng :

- Phải chăng nhị muội có ý nghi ngờ đưa bé kia?

Khả Tú Tú nháy mắt :

- Chúng ta cứ lẳng lẳng bám theo! Có nghi ngờ hay không sẽ biết!

Khiêm Hạ gật đầu và nhẹ nhàng cùng Khả Tú Tú lướt đi!

-----oOo-----

Chương 7: Những nghi ngờ quanh ánh Tử Quang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đang được Tử Khắc Kim xúc trên tay, đứa bé bỗng chuội người nhả ào xuống :

- Sao thúc thúc dám dối gạt tiểu điệt, dối cả người đã chịu lụy vì thúc thúc?

Tử Khắc Kim sửng người :

- Người nói gì vậy? Ta nói dối những gì?

Đứa bé chọt cho tay vào bọc áo! Và khi lấy ra, trên tay đứa bé ngoài một túi vải đựng vật gì chưa biết còn có cả một khối ngọc được tạc thành hình một nén bạc :

- Thúc thúc đã nhanh tay giấu hai vật này vào người tiểu điệt? Phải chăng vì thế thúc thúc có danh hiệu Diệu Thủ Không Không?

Tử Khắc Kim lập tức vung tay chộp nhanh vào hai vật nọ :

- Đưa đây nào!

Nhưng một bóng nhân ảnh chọt lướt qua.

Vút!

Và khi nhìn lại Tử Khắc Kim thẳng thốt nhìn Khiêm Hạ đang uy nghi

xuất hiện cùng Khả Tú Tú! Trên tay Khiêm Hạ là hai vật vừa được đưa bé lấy ra.

Phát hiện sắc mặt ngỗ ngàng của họ Từ, Khiêm Hạ cười lạnh :

- Nếu Từ nhân huynh không giải thích rõ mọi chuyện đừng trách Khiêm mỗ trở mặt buộc phải lấy lại thanh danh của Hoa Sơn song nhận!

Biết khó thể chối cãi Từ Khắc Kim chột thờ dài :

- Túi ngân lượng kia thì không có gì để nói! Riêng khối ngọc là do Từ mỗ vô tình nhặt được!

Khiêm Hạ càng lạnh giọng :

- Đối với Diệu Thủ Không Không, hai chữ “nhặt được” đương nhiên không thể hiểu theo lối thông thường. Từ nhân huynh đừng quanh co nữa! Đây là vật đang được Cổ Thống và nhiều người nữa ráo riết truy tìm, nhất định phải có lai lịch! Khiêm mỗ đang chờ Từ nhân huynh giải thích đây!

Từ Khắc Kim chớp mắt vài lượt :

- Thôi được! Nói thì nói! Nhưng trước hết mỗ muốn biện minh một điều!

Khiêm Hạ đổi giọng ôn tồn :

- Là điều gì, Từ nhân huynh cứ nói!

- Khi lấy vật này, mỗ vẫn không ngờ đây là vật trọng yếu khiến mỗ có thể mất mạng! Vì không ngờ nên lai lịch của nó như thế nào mỗ hoàn toàn không biết!

Sợ Từ Khắc Kim cứ mãi tiếp tục quanh co Khiêm Hạ nôn nóng :

- Chỉ cần Từ nhân huynh giải thích vật này từ đâu mà có, tỳ Khiêm mỗ sẽ biết đó là vật có lai lịch ra sao!

Và Khiêm Hạ phải giật mình khi nghe Từ Khắc Kim bảo :

- Trước đây độ một tuần trăng, tại Quân Sơn mỗ vô tình chạm trán Cơ Vĩnh...

- Là Khoái Kiếm Cơ Vĩnh?

Danh tỳ Khoái kiếm Cơ Vĩnh khiến mọi người chú tâm. Và không ai để ý đến sắc mặt thật khó coi của đứa bé!

Từ Khắc Kim gật đầu :

- Chính là người này. Và khối ngọc này là do Từ mỗ lén lấy được từ người Cơ Vĩnh!

Khiêm Hạ hoang mang :

- Phụ phụ Cơ Vĩnh đã bị sát hại, Từ nhân huynh đã biết chưa?

Từ Khắc Kim giật mình :

- Có chuyện này sao? Từ mỗ thật sự không biết! Là do ai hạ thủ?

Khiêm Hạ thở dài :

- Bọn ta cũng chỉ mới biết! Nghe đâu Cơ Vĩnh hạ thủ Song quái Hoài Giang, tiếp đó là hạ sát đại sư Thiện Quả! Chính Thiếu Lâm phái và phe hắc đạo Hoài Giang do Tạ Linh Oai cầm đầu đã giết Cơ Vĩnh để báo thù!

Từ Khắc Kim kêu :

- Thảo nào Cơ Vĩnh đã dò hỏi Từ mỗ về tung tích của Song quái?

Khả Tú T-ú lên tiếng :

- Cơ Vĩnh đã dò hỏi như thế nào?

Từ Khắc Kim định đáp bỗng vỗ mạnh vào trán :

- Lạ thật! Vào đêm có ánh Tử Quang xuất hiện nghe đâu Thiện Quả đại sư cũng vô tình vân du đến Quân Sơn.

Khiêm Hạ hoài nghi :

- Ánh Tử Quang nào?

Từ Khắc Kim chép miệng :

- Rất có thể là như vậy rồi! Hóa ra Cơ Vĩnh vì lần theo dấu vết Tử Quang đã lần lượt tìm đến Song quái, sau đó là Thiện Quả đại sư. Đúng là chuyện kỳ quái!

Khiêm Hạ nôn nóng :

- Từ nhân huynh hãy nói rõ xem nào! Là ánh Tử Quang gì đã xuất hiện ở Quân Sơn?

Từ Khắc Kim thuật lại :

- Vừa gặp mặt Cơ Vĩnh đã hỏi ngay phải chăng Từ mỗ là một trong những người đã nhìn thấy ánh Tử Quang xuất hiện vào đêm rằm trước đó ở Quân Sơn? Khi Từ mỗ thừa nhận điều này Cơ Vĩnh lại hỏi còn những ai cũng đã nhìn thấy ánh Tử Quang nọ?

Khả Tú Tú kinh nghi :

- Và nhân huynh đã điếm chỉ Song quái?

Từ Khắc Kim gạt đầu :

- Không sai! Đêm đó lúc phát hiện ánh Tử Quang Tử mỗ vì hiếu kỳ nên định đi đến xem thử! Nào ngờ lại phát hiện Song quái đang có hành vi tồi bại...

Không nghe họ Tử nói tiếp, Khiêm Hạ vì hiểu ý nên hỏi :

- Song quái vẫn luôn có những hành vi dâm bôn! Rồi điều gì đã xảy ra sau đó?

Tử Khắc Kim nhăn mặt :

- Hóa ra Khiêm huynh đệ cũng biết rõ tính khí của Song quái! Bấy lâu nay vì ngại những phiền toái không đâu Tử mỗ nào dám hé răng thuật lại những gì đã thấy! Nhị vị có giết Song quái đã cưỡng bức ai không? Là ái nữ của Trang chủ Phong Nguyệt trang, Bàng Tố Quyên cô nương.

Khiêm Hạ chột tròn mắt :

- Bàng Tố Quyên? Có nghĩa là đêm đó nếu còn ai khác nhìn thấy ánh Tử Quang phải là Bàng cô nương.

Tử Khắc Kim kinh ngạc :

- Sao Khiêm huynh đệ cũng có ý quan tâm đến ánh Tử Quang?

Khiêm Hạ sửng người :

- Chuyện là thế này, ngoài Song quái và Thiện Quả bị mất mạng, Tam Hiền trang: Phong Vân, Phong Nguyệt, Phong Tuyết cũng chỉ một đêm bị thảm sát! Điều này có nghĩa là những ai được Cơ Vĩnh tìm đến, sau đó đều bị mất mạng! Điều đáng hồ nghi là tại sao Tử nhân huynh vẫn bình yên không bị Cơ Vĩnh hãm hại?

Đứa bé này giờ cứ lẳng lặng đứng nghe, bỗng gào lên :

- Gia phụ không giết người! Những người này không do gia phụ sát

hại!

Khả Tú Tú quay phắt lại :

- Tiểu huynh đệ gọi Cơ Vĩnh là gia phụ? Tại sao?

Đứa bé thất sắc và ấp úng :

- Tiểu diệt...

Đúng lúc đó có nhiều loạt cười từ tứ phía vang đến :

- Hay lắm! Đỡ cho bọn ta khỏi phải phí công truy tìm! Hôm nay tất cả bọn người đừng mong thoát mạng! Ha... Ha...

Vút! vút Có bốn bóng nhân ảnh xuất hiện, vô tình vây kín Hoa Sơn song nhận, Từ Khắc Kim và cả đứa bé!

Nhận ra họ, Khiêm Hạ cau mặt :

- Không ngờ viện thủ của Cổ Thống người chính là Miêu Cương tam yêu!

Cổ Thống không để chậm, bất ngờ vẩy tay ra hiệu cho ba nhân vật kia có sắc phục loè loẹt nửa người nửa yêu tinh :

- Tiểu oa nhi kia chính là Cơ Thạch, hậu nhân của Cơ Vĩnh! Giết! Không tha bất kỳ tên nào!

Vút! Vút! Vút!...

Trong khi Tam yêu Miêu Cương vồ vập lao vào Từ Khắc Kim và đứa bé. Cổ Thống giận dữ lao đến Khiêm Hạ và Khả Tú Tú :

- Mỗi nhục bại lần trước, lần này hai người phải trả lại! Đỡ!

Vù.. Vù...

Sự xuất hiện và hành vi cùng lời lẽ của Cổ Thống khiến Khiêm Hạ nghi hoặc! Vừa xuất kiếm giao đấu với Cổ Thống Khiêm Hạ vừa hô hoán :

- Nhị muội cứ để mặc ta! Tự ta sẽ có cách chi trì cục diện! Nhị muội mau ra tay đối phó với Tam yêu, đừng để chúng giết hại Cơ tiểu huynh đệ!

Tâm ý vốn liên thông, Khả Tú Tú lập tức lao về phía Tam yêu :

- Bọn ác độc các ngươi sao dám vào tận Trung Nguyên gây loạn? Xem kiếm!

Véo... Véo...

Ý trượng vào nhân số đông hơn, Tam yêu Miêu Cương lập tức phân khai, chỉ lưu lại một người để ứng phó với kiếm chiêu của Khả Tú Tú! Hai nhân vật còn lại cũng chia ra một lo hạ sát Cơ Thạch và một quyết liệt hạ thủ Từ Khắc Kim!

Từ Khắc Kim ngoài tài Diệu Thủ, võ học không có gì để nói, gã đã bắt đầu bán loạn kể từ lúc thấy Cổ Thống Bán Quỷ Bán Nhân đưa Tam yêu xuất hiện! Vì thế buộc phải một mình đối phó với một trong Tam yêu, Từ Khắc Kim đành vận dụng Vân Vân Ảo Bộ, lẩn tránh được bao nhiêu hay bấy nhiêu!

Khả Tú Tú ngay từ khi xuất lực vẫn luôn dõi mắt nhìn Cơ Thạch, nhờ đó phát hiện thái độ luôn khiếp đảm của Từ Khắc Kim.

Khả Tú Tú chợt quát :

- Từ nhân huynh đừng vì quá khiếp đảm mà để mất hết nhuệ khí! Ta lập tức đến ngay để tiếp trợ!

Chiêu kiếm của Khả Tú Tú lập tức biến đổi.

Véo...

Do không kham nổi, tên Miêu Cương đang cùng Khả Tú Tú giao chiến đành phải thoái bộ!

Vụt!

Không bỏ lỡ cơ hội Khả Tú Tú bất ngờ lao vọt đi!

Tên đang giao chiến với Từ Khắc Kim ngỡ Khả Tú Tú đang muốn lao về phía y nên thoáng chững lại trong tâm trạng chờ đợi!

Nào ngờ ở phía đũa bé đang bị tên Tam yêu Miêu Cương còn lại uy hiếp bỗng có tiếng hét giận dữ của Khả Tú Tú vang lên :

- Cuồng đồ muốn chết! Xem kiếm!

Véo... Véo...

Mưu đồ của Khả Tú Tú vô tình làm cho cả ba tên Miêu Cương tam yêu phải bối rối! Nhờ đó, ngoài việc Cơ Thạch bình an vô sự, Từ Khắc Kim cũng nhân cơ hội đó lạng người chạy đi!

Vút!

Khi biết đã làm kế của Khả Tú Tú, Tam yêu Miêu Cương lập tức hiệp lực trút hết oán hận vào mỗi một mình Khả Tú Tú đang tìm cách che chắn cho Cơ Thạch!

Bọn chúng gầm vang :

- Yêu nữ thật to gan! Đừng trách Miêu Cương tam yêu bọn ta phải dùng đến độc thủ! Xem đây!

Vừa dứt lời cả ba tên liền đồng loạt lấy từ trong người ra những thứ khí giới quái dị! Đó là những vật màu trắng đục với chiều dài chỉ bằng những thanh đoản côn! Và điều quái dị ở những vật này là

chúng có hình thù như những mẩu xương ống chân của những thi thể đã chết! Có khác chăng là trên thân của những vật này được bọn Tam yêu Miêu Cương cố tình khoét nhiều lỗ thủng vừa nhỏ vừa thẳng hàng! Thế là từ những lỗ thủng đó khi được bọn chúng khuấy loạn vào không khí gió chui vào và lúc chui ra bỗng phát ra thành thanh âm, những tiếng kêu như tiếng sáo!

U... U... U...

Khả Tú Tú phải thất kinh khi nghe có tiếng của Khiêm Hạ gọi với sang đề tỉnh :

- Nhị muội chớ để Bạch Cốt U Hồn khúc làm quấy nhiễu tâm trí! Đừng để ý đến tiếng sáo, hãy vận dụng kiếm pháp chính đạo tiêu trừ U Khúc tà ma!

Chợt hiểu tiếng sáo Bạch Cốt U Hồn chỉ có tác dụng làm loạn người thần, Khả Tú Tú vội vận dụng định lực thi triển nhanh Hoa Sơn kiếm pháp!

- Hóa ra độc thủ của bọn người chỉ là những trò tà mị! Xem kiếm!

Véo... Véo...

Với toàn bộ người thần được tập trung vào chiêu kiếm, một mình Khả Tú Tú vẫn ung dung tiến thoái giữa sự vây công của Tam yêu Miêu Cương. Cục diện chẳng mấy chốc phải đi đến chỗ cân bằng!

Ngược lại, một mình Khiêm Hạ càng lúc càng khốn đốn vì Thiểm Điện chưởng của Cổ Thống!

Điều này như ngoài dự kiến của Khiêm Hạ nên Khiêm Hạ chợt kêu lên :

- Từ Khắc Kim! Nếu bọn ta không đủ sức chi trì sau khi bọn ta bị hại, nhất định bọn chúng sẽ không buông tha cho nhân huynh! Bây giờ chúng ta đều là người có cùng số phận, Từ nhân huynh có giúp bọn

ta chính là tự giúp cho bản thân.

Khả Tú Tú đưa mắt nhìn, phát hiện khi nãy tuy Từ Khắc Kim lạng người tránh đi nhưng thật ra vẫn nấp lánh gần đó! Có lẽ họ Từ đang chờ cục diện thật ngã ngũ mới quyết định thái độ, hoặc bỏ chạy trước hoặc cùng liên tay hiệp thủ với Hoa Sơn song nhận.

Và khả Tú Tú liền nghe Từ Khắc Kim hỏi với tâm trạng hoang mang :

- Dù Từ mỗ muốn giúp nhưng không có bản lĩnh cũng bằng thừa! Khiêm huynh đệ bảo mỗ phải làm gì đây?

Khả Tú Tú kêu lên :

- Ai bảo Từ nhân huynh không có bản lĩnh? Từ nhân huynh hãy vận dụng sở trường, cố tìm cách khiến đối phương phân tâm! Những việc còn lại cứ để ta đối phó!

Thấy Từ Khắc Kim vẫn chân chừ vì sợ, Khả Tú Tú lại hét :

- Nhanh lên nào Từ nhân huynh! Chỉ cần triệt hạ xong lũ Tam yêu này bọn ta thừa sức đả bại Cổ Thống, tiêu trừ mọi tai họa về sau cho Từ nhân huynh!

Nghe thế, Từ Khắc Kim lập tức lao vào!

Vút!

Với bộ pháp Vân Vân Áo Bộ tuy không mấy lợi hại nhưng cách xen vào của Từ Khắc Kim cũng có phần kiến hiệu!

Từ Khắc Kim ngoài sở trường là tài diệu thủ, những năng lực còn lại đều không đáng kể! Do đó, Từ Khắc Kim đành vận dụng tột độ sở trường!

Y lao vào và bất ngờ dùng diệu thủ sờ nắn khắp người của một

trong Tam yêu :

- Hãy xem ta lấy vật gì của ngươi đây! Ha... Ha...

Bị sờ nắn, dù chưa biết có mất vật gì không, nhưng gã nọ vẫn phải giận dữ xoay người phát chiêu :

- Ngươi quả nhiên đã chán sống! Đỡ!

U... U...

Khúc Bạch Cốt trong tay gã vừa chuyển hướng về phía Từ Khắc Kim, trường kiếm trên tay Khả Tú Tú liền như thần long xuất động.

- Chỉ có ngươi mới là chán sống? Trúng!

Véo...

Phập!

Bất ngờ bị kiếm thương gã nọ lập tức ném khúc bạch cốt vào Khả Tú Tú :

- Đây mới là độc thủ của ta!

Vụt!

Không ngờ gã nọ vẫn còn sức lực để dùng khí giới ném như ám khí, Khả Tú Tú vội xoay kiếm tạt mạnh vào khúc bạch cốt nọ.

Cạch!

Khúc Bạch Cốt vừa vỡ đôi bất ngờ bọn Tam yêu cùng lùi lại và có một gã hô hoán :

- Cổ hương chủ mau chạy thôi! Đừng để Hủ Thi độc chạm vào người!

Nghe thế, trong khi Khả Tú Tú và Từ Khắc Kim tái mặt lo sợ, Cổ Thống vùng cười lên :

- Hay lắm! Thủ đoạn của Tam yêu huynh đệ quả vi diệu! Đi! Ha...
Ha...

Vút! Vút!

Chúng đến đã nhanh mà khi lui đi lại còn nhanh hơn bội phần!

Khiêm Hạ đứng bên ngoài nhìn vào chỉ thấy bao quanh Khả Tú Tú, Từ Khắc Kim và Cơ Thạch là lớp vân vụ mờ ảo có màu hồng nhạt!

Biết lớp vân vụ có độc, Khả Tú Tú và Từ Khắc Kim vội bế khí và tung người lao ra!

Chợt nhìn thấy Cơ Thạch bắt đầu lao đảo, Khiêm Hạ sau một thoáng chần chừ bèn động thân lao vào giữa màn vân vụ!

Vút!

Khả Tú Tú cả kinh kêu lên :

- Đại ca đừng quá mạo hiểm!

Nhưng, Khiêm Hạ đã lao trở lại với Cơ Thạch đang có sắc mặt xám ngoét.

Với những bước đi hầy còn xiêu vẹo, Cơ Thạch gượng cười :

- Tiểu đệ đã trúng độc rồi, không ngờ còn làm hệ lụy đến thúc thúc!
Đại ân này...

Chỉ mới nói đến đây Cơ Thạch bỗng kinh ngạc nhìn Khiêm Hạ, Khả Tú Tú và Từ Khắc Kim bắt đầu chệnh choáng nghiêng ngã như người say!

Chưa biết phải làm gì trong cảnh ngộ này Cơ Thạch càng thất thần khiếp đảm trước sự khuyụ ngã của từng người một.

Huych! Huych! Huych!

Cử chỉ của họ cho Cơ Thạch biết tất cả đều bị Hủ Thi độc công phạt! Và Cơ Thạch chợt đâm ra nghi ngờ bản thân vì không hiểu sao cho đến giờ nó vẫn chưa ngã xuống hôn mê như họ!

Định tâm tìm hiểu điều này, Cơ Thạch ngờ ngác nhìn quanh và bất ngờ nhìn thấy trong lòng bàn tay của Từ Khắc Kim đang cầm giữ một lọ ngọc xanh biếc!

Kinh nghi Cơ Thạch bước vội đến! Chỉ khi nhìn thấy hàng chữ ghi bên ngoài lọ ngọc, Cơ Thạch mới mừng rỡ kêu lên :

- Hóa Tán Hủ Thi?! Phải chăng đây chính là giải dược?

Bất chấp đúng sai, Cơ Thạch vội mở lọ ngọc và trút ra ba hoàn linh đan chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay út!

Nạp Hóa Tán Hủ Thi vào miệng của mỗi người Cơ Thạch sau đó ngồi yên chờ đợi!

Càng chờ càng thất vọng do họ đã lâu vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Cơ Thạch chợt rơi lệ!

Đến khi giọt lệ rơi đúng vào tay, Cơ Thạch bỗng cả quyết đưa tay gạt lệ!

Không hề mở miệng nói bất kỳ lời nào, Cơ Thạch chợt sục tìm trong người Khiêm Hạ!

Sau khi đã lấy ra túi ngân lượng và khối ngọc hình nén bạc, vốn là vật do Từ Khắc Kim đánh cắp và bị Khiêm Hạ nhanh tay thu hồi, Cơ Thạch buồn bã đứng lên và bắt đầu bỏ chạy.

Cơ Thạch chỉ biết chạy và chạy! Nó quên rằng đã lâu bản thân phải chịu đói khát! Và nó cũng quên rằng bản thân nó có khi cũng đã trúng phải Hủ Thi độc!

Chạy được một lúc khi bắt đầu đặt chân lên vùng đồi núi nhấp nhô Cơ Thạch bỗng hẫng người và bắt đầu ngã chúi về phía trước!

Hự!

Dù ngã đau nhưng với những điều đang vẩn vơ trong tâm tưởng, Cơ Thạch vừa gắng gượng bò đi vừa lảm nhảm :

- Ta không thể chết!... Dù đang đói, dù bị độc chất hành hạ, ta nhất định không thể chết.

Vẫn lảm nhảm như vậy, Cơ Thạch hết bò lại trườn, bất luận nơi nó đang bò đang trườn là nền sỏi đá cứng ngắc hay gai góc mọc loạn.

Sột... Soạt...

Cơ Thạch vẫn tiếp tục dịch chuyển như loài bò sát và không biết rằng nó đang vô tình bò vào một cốc khẩu âm u.

Sột... Soạt...

Cốc khẩu tuy âm u nhưng nào phải là nơi không có người!

Tiếng động do Cơ Thạch bò tạo ra và tiếng nó lảm nhảm rất cuộc cũng làm kinh động đến một nhân vật đang lưu ngụ trong cốc khẩu.

Nhân vật này liền xuất hiện. Sau tia mắt nhìn đầu tiên về phía Cơ Thạch, nhân vật nọ bỗng mỉm cười hài lòng!

-----oOo-----

Chương 8: Trong cốc khẩu bị người lợi dụng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vừa lai tỉnh Cơ Thạch vội hỏi :

- Là tiền bối đã cứu mạng tiểu sinh?

Trước mặt Cơ Thạch là một văn nhân trung niên có đôi ánh mắt nhìn như nhiếp hồn đoạt phách!

Nhân vật nọ nhếch mép cười nửa miệng :

- Sao ngươi biết ta đã cứu ngươi?

Cơ Thạch không ngờ lại bị hỏi vặn, nó đành đáp :

- Tiểu sinh vốn đang bị trúng Hủ Thi độc của Tam yêu Miêu Cương! Nếu không do tiền bối giải cứu, có lẽ tiểu sinh không thể tỉnh lại như bây giờ!

Nhân vật nọ lắc đầu và giọng nói vẫn vô biểu cảm :

- Nếu vậy, ta không hề cứu ngươi! Là tự ngươi cứu ngươi thì đúng hơn.

Cơ Thạch kinh ngạc :

- Tiểu sinh đã tự cứu?

Đưa ra cho Cơ Thạch xem lọ ngọc màu xanh biếc, nhân vật nọ bảo :

- Trong này chính là giải dược của Hủ Thi độc...

Cơ Thạch quá mau miệng :

- Như vậy thì không phải!

Nhân vật nọ có vẻ hậm hực vì bị Cơ Thạch ngang nhiên ngắt lời :

- Cái gì không phải? Không phải giải được hay người chưa từng dùng qua vật đựng trong lọ này?

Có hỏi hận cũng muộn, Cơ Thạch giải thích :

- Tiểu sinh không chỉ trúng độc một mình! Hãy còn ba nhân vật nữa có bản lĩnh khá cao minh! Tiểu sinh có thử cho họ dùng giải được, nhưng...

Nhân vật nọ xạ ánh mắt nhiếp hồn nhìn Cơ Thạch :

- Nghĩa là người chưa dùng?

Cơ Thạch càng lúc càng thấy khiếp sợ ánh mắt kỳ quái của nhân vật này. Nó đành đáp thật nhẹ :

- Tiểu sinh không dùng?

Vụt!

Bằng thủ pháp thật nhanh nhân vật nọ bỗng chộp tay vào uyển mạch của Cơ Thạch.

Cơ Thạch định rút tay về nhưng chưa kịp thực hiện ý định thì nghe nhân vật nọ kêu :

- Lạ thật!

Cả kinh Cơ Thạch hỏi :

- Tiền bối vừa bảo gì? Phải chăng...

Với thái độ gần như độc đoán không muốn nghe ai khác nói về bất

kỳ điều gì ngoài điều đáng quan tâm, nhân vật nọ xoa tay :

- Người thật sự chưa dùng giải dược?

Cơ Thạch không thể nói khác, ngoài lời thú nhận :

- Chưa!

Nhân vật nọ cười lạnh :

- Quả nhiên đó là do số phận của người không được may mắn! Phải chi người cứ dùng, rất có thể đời người sẽ qua bước ngoặt khác, hanh thông hơn!

Cơ Thạch thất kinh :

- Nghĩa là tiểu sinh đã bị trúng độc? Tiền bối mau đưa giải dược cho tiểu sinh!

Nhân vật nọ lắc đầu :

- Người có dùng vào lúc này cũng đã muộn! Thoạt tiên ta cứ ngỡ ngộ cho rằng người đã vô tình ăn phải dược vật trân quý khiến người có thể hóa giải bách độc. Nhưng sau khi xem qua kinh mạch cho người, ta mới biết là nhờ người có luyện qua một loại tâm pháp hộ thể! Tâm pháp này có lẽ người đã luyện từ bé vì thế nó giúp người tạm thời bảo hộ tâm mạch không bị Hủ Thi độc công phạt trong thời gian ngắn. Đến lúc này, độc chất kể như đã xuyên tâm, bản thân người có thể bị độc phát thân vong bất kỳ lúc này!

Cơ Thạch liền có thái độ giận dữ :

- Bất luận như thế nào, tiền bối cứ giao giải dược cho tiểu sinh! Tiểu sinh chưa muốn chết.

Nhân vật nọ ném lọ ngọc cho Cơ Thạch :

- Đây! Người cứ dùng sẽ biết ta nói đúng hay sai! Hừ! Đáng tiếc! Vì ta muốn người làm giúp ta một việc nên mới phải phí phạm hết mấy hoàn Hồi Hoàn đan! Nếu biết trước là thế này, hừ...! Người đi đi!

Sau khi nuốt bừa vài hoàn giải dược, thái độ xua đuổi của nhân vật nọ khiến Cơ Thạch chán ghét! Nó bảo :

- Chỉ là vài hoàn Hồi Hoàn đan, nếu tiểu sinh qua được kiếp nạn này nhất định sẽ tìm cách hoàn lại cho tiền bối.

Nhân vật nọ giận dữ :

- Hồi Hoàn đan tuy không phải là vật chí báu nhưng nhờ có nó ta mới kéo dài sinh mạng đến tận bây giờ! Người có biết với vài hoàn như vậy ta sẽ sống thêm được bao lâu không? Xấp xỉ một trăm ngày đó! Chỉ vì người, ta phải bỏ phí đi những một trăm ngày, người có biết không?

Cơ Thạch thất kinh :

- Hệ trọng đến thế sao?

Nhân vật nọ bĩu môi :

- Người cũng biết là hệ trọng sao? Người đi đi! Ta không muốn nơi này như bần vì cái chết chưa biết xảy đến lúc nào của người! Đi đi!

Cơ Thạch đến bây giờ mới hiểu tại sao khi tỉnh lại nó đã cảm thấy sáng khoái như chưa từng nhìn đời lâu ngày! Nó đứng dậy :

- Hiện giờ tiểu sinh vẫn chưa chết, đó là sự thật? Vô công bất thụ lộc, hoặc hữu ân tất báo, việc gì tiền bối định nhờ tiểu sinh làm? Chỉ cần tiểu sinh chưa chết nhất định sẽ hoàn thành cho tiền bối, gọi là đền đáp trong muôn một.

Nhân vật nọ nhìn nó :

- Người thật sự muốn đền đáp?

Cơ Thạch chỉ mới gạt đầu chưa kịp nói gì thêm, nhân vật nọ bỗng đánh giọng :

- Việc ta định nhờ người cũng có nhiều nguy cơ khiến người phải mất mạng, người nghĩ sao?

Cơ Thạch nhún vai :

- Nếu đã là số chết, có chết cách nào mà chẳng vậy?

- Khá lắm! Ta đã định tâm nếu người giúp ta làm xong chuyện này, ta sẽ thu người làm môn hạ. Nhưng với tình cảnh của người hiện nay, ý định đó kể như bất thành, miễn phải bàn đến. Như thế này vậy, người cứ nói hết tâm nguyện của người! Để sau khi người chết và ta đắc thành sở nguyện, ta sẽ thực thi những tâm nguyện của người!

Cơ Thạch thoáng ngạc nhiên vì sự thay đổi tâm tính của nhân vật này? Và nó chợt hiểu nhân vật này tuy có vẻ ngoài và có lời nói năng cục cằn khó ưa, nhưng bản chất vẫn là người tốt.

Sau một lúc ngẫm nghĩ, Cơ Thạch bỗng nói :

- Có chuyện này hy vọng tiền bối có thể giúp tiểu sinh?

Nhân vật nọ vẫn có lời nói năng độc đoán :

- Người có thù nhân? Là ai?

Cơ Thạch lắc đầu :

- Tiểu sinh còn bé như thế này làm gì có ai đáng gọi là thù nhân?

- Vậy là việc gì?

- Tiền bối hãy nhìn qua vật này!

Đưa mắt nhìn khối ngọc có hình nén bạc đang được Cơ Thạch đưa cho xem, nhân vật nọ lắc đầu :

- Không phải tìn vật của các phái. Vật này có ý nghĩa gì? Lai lịch ra sao?

Cơ Thạch đem câu chuyện của Từ Khắc Kim đã kể, nói cho nhân vật nọ nghe và cố tình không nhận nó chính là hạm nhân của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh.

Thuật xong, Cơ Thạch bảo :

- Chỉ là tình cờ tiểu sinh được họ Từ giao cho vật này! Tiểu sinh có nghi ngờ Khoái Kiếm Cơ Vĩnh đã bị người lợi dụng.

Nhân vật nọ gật đầu :

- Người nghĩ đúng! Vì nếu Cơ Vĩnh phải ra tay nhất định không thể tha cho Từ Khắc Kim! Trái lại bọn gia nô của Hào Phú Vương lại vì vật này luôn tìm cách thu hồi và sát hại họ Từ, cho thấy Hào Phú Vương phải có liên quan! Người muốn ta làm gì?

Cơ Thạch đưa hai ngón tay :

- Minh oan cho Cơ Vĩnh, và tìm hiểu hư thực về ánh Tử Quang nọ!

Nhân vật nọ nhăn nhó :

- Hai việc thì quá nhiều trong khi ta chỉ nhờ người có một việc!

Cơ Thạch không ngờ gặp phải người thích so kè bớt một thêm hai! Nó thở hắt ra :

- Thôi được! Tiền bối chỉ cần minh oan cho Cơ Vĩnh là xong.

Nhân vật nọ bỗng hấp háy mắt :

- Người quá quan tâm đến Cơ Vĩnh, tại sao?

Cơ Thạch đã có chủ tâm nên đối đáp trôi chảy :

- Tiểu sinh tuy còn nhỏ nhưng vốn không thích bất kỳ việc gì có vẻ bất minh,! Cơ Vĩnh bị kẻ khác lợi dụng và hãm hại, tiểu sinh cảm thấy bất nhẫn!

- Chỉ có thể thôi sao? Được rồi, bây giờ đến lượt ta nói cho người biết việc ta muốn nhờ người thực hiện!

Tuy bảo là nói nhưng nhân vật nọ lại không chịu nói ngay. Thay vào đó bằng cách di chuyển thật lạ kỳ, Cơ Thạch để ý nhìn và thấy nhân vật nọ cứ mỗi lần đưa Cơ Thạch tiến về phía trước bốn bước lại xoay người đi chệch về bên tả hoặc bên hữu một bước, cứ như thế, nhân vật nọ đưa Cơ Thạch tiến càng lúc càng sâu hơn vào cốc khẩu âm u hoang lạnh!

Nhân vật nọ bỗng dừng lại và đặt Cơ Thạch đứng trước một thạch động kỳ vĩ với nhiều khối đá đủ hình đủ dạng nằm lổn nhổn ở bên trong!

Đưa tay chỉ vào thạch động, nhân vật nọ bảo :

- Người đừng thấy hình thù kỳ quái của Lang Nha Động mà hoảng sợ. Sau khi tiến đến cuối động người chắc chắn phải nhìn thấy hai lối rẽ về hai phía. Người rẽ theo lối bên tả và đi độ năm trượng, ở đó người sẽ nhìn thấy một đầm nước! Cạnh đầm nước có một di hài của một nhân vật đã chết! Vì là người đã chết nên người bắt tất phải sợ! Người hãy tiến đến cạnh người đó và nếu nhìn thấy một ngọn sáo màu đen, đó là vật ta muốn người lấy về cho ta!

Nhân vật nọ dừng lời và đưa mắt nhìn Cơ Thạch :

- Người ghi nhớ tất cả chứ?

Vừa thấy Cơ Thạch gật đầu nhân vật nọ vẫn quen với lối nói độc đoán liền lên tiếng căn dặn :

- Người phải làm đúng lời ta dặn! Đến lối rẽ người tuyệt đối không được đi theo lối bên hữu, nếu không, giả như người gặp phải hậu quả khó lường lúc đó đừng trách ta không căn dặn trước!

Đầu thì gật nhưng Cơ Thạch không thể không hỏi :

- Muốn thực hiện việc này thật ra quá đơn giản, tại sao tiền bối không tự thân làm lấy?

Nhân vật nọ lại bắn xạ tia nhìn nhiếp hồn đoạt phách khiến Cơ Thạch rùng mình kinh hãi! Tuy nhiên, có lẽ đây là lần đầu tiên Cơ Thạch phát hiện nhân vật nọ có phần nhân nhượng, nhân vật nọ phá lệ giải thích :

- Ta vẫn luôn dùng Hội Hoàn đan để chi trì mạng sống, điều đó người đã nghe ta nói qua! Do vậy với người đang bị Linh Hàn khí hành hạ như ta càng đến gần đầm nước ta càng dễ mất mạng. Người rõ rồi chứ?

Cơ Thạch hoang mang :

- Như vậy đầm nước chính là Hàn đầm? Liệu tiểu sinh có bị việc gì không nếu cứ miễn cưỡng tiến đến đầm nước?

Cũng là lần đầu Cơ Thạch nhìn thấy nhân vật nọ nhoèn cười :

- Người đừng quên bản thân người không bị Linh Hàn Khí đe dọa! Duy nhất có điều này khiến ta lo ngại người đang vương phải Hủ Thi độc và không biết sẽ bị độc phát vào lúc nào. Ta lo rằng hoặc người không thể đi đến nơi, hoặc giúp ta thu hồi ngọn sáo nhưng không đủ lực đem về đây cho ta!

Cơ Thạch cả quyết :

- Về việc này tiền bối bắt tất phải lo lắng, tiểu sinh nhất định sẽ tận lực! Ngược lại tiểu sinh hy vọng tiền bối đừng bao giờ quên lời đã hứa với tiểu sinh!

Nhân vật nọ khảng khái gật đầu :

- Người yên tâm! Điều gì ta đã hứa quyết không sai lời. Quân tử đại trượng phu, nhất ngôn như cửu đỉnh!

Quả nhiên Cơ Thạch hoàn toàn yên tâm về những gì nhân vật nọ đã hứa. Riêng về bản thân, Cơ Thạch chỉ có thể yên tâm khi tự nó cố tình nuốt hết hai hoàn giải dược cuối cùng trong lọ ngọc Hóa Tán Hủ Thi!

Ném bỏ lọ ngọc, Cơ Thạch hăm hở tiến vào Lang Nha Động.

Vì không biết bản thân sẽ bị độc phát thân vong vào lúc nào, với tâm nguyện muốn rửa sạch nỗi oan khiến cho phụ thân thảm tử, Cơ Thạch thật tình không dám chậm trễ.

Cơ Thạch rẽ nhanh về phía tả, không một lần thử đưa mắt nhìn về phía hữu, nó tiến luôn đến Hàn đầm!

Hàn khí nơi này quả nhiên lạnh khác thường, nhưng điều đó chỉ làm Cơ Thạch thêm quyết tâm!

Cơ Thạch chạy vội đến chỗ có di hài của một người đang tọa công!

Người này quả nhiên đã hóa vật và do hàn khí luôn toát ra từ Hàn đầm khiến thi thể người này hầu như chưa bị hủy hoại.

Bên cạnh di hài của người này, Cơ Thạch không thể không nhìn thấy một ngọn sáo màu đen nhánh!

Cơ Thạch khom người xuống, đưa tay chộp vào ngọn sáo!

Tay vừa chạm vào, ngọn sáo quá lạnh và cái lạnh lập tức truyền khắp người Cơ Thạch. Cơ Thạch vừa thu tay vừa kêu thành tiếng :

- Ôi chao! Lạnh cứ như bị bỏng vậy!

Do cử chỉ của Cơ Thạch quá vội và có phần lóng ngóng, nó vô tình chạm vào thi thể nọ khiến thi thể đó phải bật ngã qua một bên.

Coong...

Tiếng chạm giữa thi thể nọ và nền đá cứ ngân vang khiến Cơ Thạch phải nghĩ đó là thi thể của một đồng nhân, không phải của người bình thường đã chết cứng!

Sợ mạo phạm đến vong linh người đã chết, Cơ Thạch vội đưa tay đỡ thi thể nọ ngồi lại nguyên vị!

Toàn thân của thi thể nọ cũng giá lạnh, chẳng khác nào cái lạnh của ngọn sáo. Tuy nhiên, Cơ Thạch nghĩ nếu nó một lần nữa rút tay về ắt sẽ khiến thi thể nọ phải ngã thêm một lần nữa, và đó sẽ là điều mạo phạm khó thể tha thứ! Vì thế nó cố chịu đựng!

Hai tay bị cái lạnh truyền vào cứ như bị bỏng lửa và Cơ Thạch phải kinh hoàng khi nhìn thấy hai lòng bàn tay do tiếp xúc lâu với thi thể giá lạnh đã bắt đầu đỏ ửng.

Cũng với tư thế nhìn xuống như vậy, Cơ Thạch chợt nhìn thấy ngay bên dưới nền đá, cạnh nơi thi thể nó vừa bật ngã có một dòng chữ: “Nghịch đồ đáng chết!”.

Dòng chữ quá ngắn, nội dung quá cô đọng khiến Cơ Thạch cảm thấy khó hiểu.

Định tâm tìm hiểu minh bạch điều này, Cơ Thạch bỗng kêu thất thanh :

- Ôi chào! Nóng! Sao khắp người lại nóng như thế này? Nguy tai! Không lẽ đã đến lúc Hủ Thi độc phát tác?

Cả kinh và nhất là sợ việc rửa oan cho phụ thân sẽ bị hồng Cơ Thạch chộp nhanh ngọn sáo. Và cũng nhanh như vậy, Cơ Thạch quay đầu chạy trở lại!

Nhưng...

Huych!

Sức nóng đang hiện hữu khắp người đã bất ngờ quật Cơ Thạch ngã xuống.

Càng thêm hoảng loạn, biết sinh mạng khó thể chi trì lâu, Cơ Thạch càng cuống cuống dùng tứ chi bò trở ra!

Đến chỗ có lối rẽ trong lúc hoang mang, Cơ Thạch không biết phải rẽ về phía nào để đi trở ra Lang Nha Động!

Kinh hoảng, nó cố mở miệng gào to :

- Tiền bối! Tiểu sinh đã lấy được ngọn sáo rồi! Tiểu sinh đang bị...

Ở mé hữu của Cơ Thạch bỗng có tiếng gọi giật giọng của nhân vật nọ :

- Nếu lấy được rồi sao người không nhanh chân đem đến đây cho ta?

Biết mé hữu là mé dẫn ra ngoài, Cơ Thạch vội chuyển hướng.

Nhưng sức nóng càng lúc càng bộc phát dữ dội khiến Cơ Thạch có cảm tưởng sắp phải chết đến nơi! Nó hét hoảng gào to hơn :

- Tiểu sinh đang bị độc phát, không thể đi trở ra!

Lập tức, nhân vật nọ lớn tiếng thúc giục :

- Đi không được thì bò ra! Nhanh lên!

Cơ Thạch càng gào :

- Tiểu sinh đã kiệt sức rồi! Không thể...

- Hãy ném ra! Người hãy ném ra! Nhanh lên...

Vì muốn nổi oan của phụ thân sớm được phơi bày, hoàn toàn không vì lời thúc giục nôn nóng của nhân vật kia, Cơ Thạch tận lực ném ra:

Coong...

Cạch cạch cạch...

Dù Cơ Thạch ném không xa nhưng như vậy là quá đủ cho nhân vật nọ.

Và Cơ Thạch biết ý nguyện của nhân vật nọ đã đạt qua tràng cười đắc ý vọng vào :

- Ha... Ha... Ha...! Rốt cuộc Tưởng Hồng Nhu ta cũng có được Cửu Âm sáo! Linh Hàn Khí sẽ bị giải trừ! Lão cầu ơi lão cầu! Lão dù chết vẫn không thể ngờ Linh Hàn Khí của lão đã vô tình giúp Cửu Âm sáo của ta đạt mức uy lực thượng thừa! Ha... ha...

Tiếng cười của Tưởng Hồng Nhu, là nhân vật nọ vừa tự xưng, là tiếng cười được phả đầy nội lực, khiến Cơ Thạch dù còn cách xa ngoài mười trượng vẫn bị long đầu và choáng tai! Nội thể của Cơ Thạch càng thêm vật vờ như người chưa quen sóng nước đang bị bão táp vập vùi!

Với thể trạng như thế, Cơ Thạch vì mất phương hướng bỗng bò loạn!

Hoặc nó đã bò sai hướng, hoặc nó bò nhưng ngỡ là không bò, Cơ Thạch có cảm nhận đường bò ra Lang Nha Động sao lại xa tít tắp!

Để tin chắc là nó đang cố dịch chuyển, Cơ Thạch vừa bò vừa thâm đếm :

- “Một... hai... ba...! Được nửa trượng rồi. Chỉ còn hơn chín trượng nữa, cố lên nào! Một... hai... ba... ”.

Không khí quanh nó đang nóng dần và nó vẫn không hề hay biết.

Hoặc có biết đi nữa Cơ Thạch lại nghĩ đó là do sức nóng toát ra từ bên trong cơ thể nó, làm cho có cảm nhận xung quanh nó đang tiết trời hạ.

Nó vẫn bò.

Và khi cái nóng đã tăng đến mức độ không thể chịu nổi, Cơ Thạch buộc phải dừng lại và đưa tay gạt những dòng mồ hôi đang thay nhau chảy xuống làm thị tuyến phải mờ đi, khung cảnh trước mặt bỗng đập vào mắt nó!

Cơ Thạch thất kinh :

- Ô hay! Hình thể của Lang Nha Động sao lại thấy đổi? Chao ôi! Ta đã bò sai hướng rồi? Phải chăng đây là lối rẽ bên hữu, lão kia từng dẫn ta đừng bao giờ khinh suất đi vào?

Mười phần đủ mười là như vậy! Vì nếu ở trong cùng Lang Nha Động chỉ có duy nhất hai lối rẽ và một trong hai lối đó, như Cơ Thạch đã đi vào, chính là nơi có khí lạnh toát ra từ Hàn đàm! Và bây giờ thay vì Cơ Thạch nhìn thấy những khối đá thiên hình vạn trạng ngoi là Lang Nha Động, đó là lối nó phải bò trở ra, trước mặt nó là một ao nước đang sôi sùng sục! Điều đó chứng tỏ nó đã bò sai hướng, nó đã vô tình bò nhầm vào lối rẽ bên hữu nơi có khung cảnh mà nó chưa nhìn thấy bao giờ!

Biết là nhầm và biết nó sắp phải đối đầu với những hậu quả khôn lường như Tường Hồng Nhu thoát đầu đã cảnh báo, Cơ Thạch vội vã bò lui!

Tuy nhiên cơ thể của nó hầu như đã bị vắt kiệt mọi sức lực, dưới sức nóng kinh hoàng! Cơ Thạch muốn bò lui nhưng lực bất tòng tâm.

Mục quang của Cơ Thạch mờ dần, trong khi đó nhiệt khí ở bên ngoài lẫn ở bên trong nội thể càng lúc càng làm cho Cơ Thạch thêm khó chịu. Cơ Thạch cố vận dụng tứ chi.

Cuối cùng Cơ Thạch cũng khiến tứ chi động đậy! Nhưng lúc này hầu như vô thức đã ngự trị khắp tâm trí Cơ Thạch. Nó không biết đang làm những gì và những việc làm đó sẽ đưa đến những hậu quả ra sao. Nó chỉ biết vận dụng tứ chi theo bản năng. Và nó cứ vận dụng như thế cho đến lúc hoàn toàn ngất lịm...

-----oOo-----

Chương 9: Lưỡng Nghi nhị động và Cửu Âm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Luồng nhiệt khí trong người bỗng xộc lên thiên đỉnh khiến Cơ Thạch bừng tỉnh. Và tiếng kêu đầu tiên của Cơ Thạch lại là tiếng kêu hoảng :

- Ôi chao! Nóng! Nóng đến chết mất!

Do không thể chịu nổi mức độ nóng đến thiêu cháy lục phủ ngũ tạng, Cơ Thạch bỗng vùng dậy và cắm đầu chạy loạn!

Nó chạy mà không biết tại sao nó lại có sức lực để chạy. Chỉ duy

nhất có một điều mà Cơ Thạch cho đến giờ vẫn nhớ đó là có một nơi sẽ giúp nó hóa giải sức nóng đang tiềm tàng trong nội thể.

Cơ Thạch chạy đến Hàn đàm!

Và nó hoàn toàn không làm!

Với tâm trạng sảng khoái như người đang hưởng tiết xuân mát mẻ, Cơ Thạch bỗng đưa mắt nhìn vào thi thể nọ!

Tuy thi thể nọ vẫn ngồi nguyên vị như Cơ Thạch đã đặt lại trước đó, nhưng qua ánh mắt nhìn của Cơ Thạch dường như thi thể đó vừa có những cử động mơ hồ.

Thất kinh ngỡ là gặp quỷ nhập tràng, Cơ Thạch bước lùi lại thật nhanh.

Bõm!

Rơi vào Hàn đàm, cơ thể của Cơ Thạch bắt chợt lạnh đi.

“Nguy tai! Ta phải mau chóng bước lên khỏi Hàn đàm! Bằng không, ta cũng phải chết cồng như thi thể kia!”.

Vội vã leo lên, tuy nhiên, toàn thân Cơ Thạch bắt đầu run lên bần bật!

Và dưới sức lạnh lần này, Cơ Thạch nghĩ, có lẽ ngoài ao nước sôi sùng sục bên kia sẽ không còn nơi nào giúp nó hóa giải nhanh sự lạnh giá đang làm nó rét run!

Cơ Thạch lại chạy.

Nhìn ao nước với mặt nước luôn xao động như đang sôi, Cơ Thạch nghi ngại không dám mạo hiểm nhảy xuống.

Nhờ thái độ chán chừ này, Cơ Thạch bỗng có một nhận thức:

“Ta không cảm thấy rét lạnh nữa! Điều đó chứng tỏ ta cùng không cần phải mạo hiểm nhảy vào ao nước đang sôi kia!”

Cùng với nhận thức này, Cơ Thạch chợt nảy sinh một nghi ngờ:

“Tại sao ta đang bị nhiệt khí hành hạ, ngõ Hủ Thi độc phát tác làm ta phải thiệt mạng, nhưng hiện tại ta vẫn sống? Phải chăng hàn khí ở Hàn đầm đã vô tình giúp ta hóa giải Hủ Thi độc?”.

Để minh bạch điều này, Cơ Thạch tự nhìn lại khắp thân thể!

Và nó phải thật kinh khi phát hiện ở hai lòng bàn tay của nó nếu lúc trước bị đổ ửng thì giờ đây bỗng đen xạm lại thật kỳ quái!

- Chậc...! Hủ Thi độc vẫn còn! Phen này đúng là đã đến lúc độc phát thân vong.

Không ngờ vận số của Cơ Thạch ta lại... ôi chao...!

Cơ Thạch bỗng kêu toáng lên do nhiệt khí bỗng xuất hiện trở lại trong cơ thể.

Lần này không cần biết đó là nhiệt khí do khí nóng xung quanh tạo ra hay do Hủ Thi độc phát tán, Cơ Thạch vội quay trở lại Hàn đầm!

Cũng may, Cơ Thạch còn kịp chạy đến Hàn đầm, trước khi bị nhiệt khí tăng cao đến đỉnh điểm quật nó ngã xuống như lần trước.

Bõm!

Lần này là tự ý Cơ Thạch nhảy vào Hàn đầm!

Vừa bắt đầu cảm thấy thơi thới để không bị nước ở Hàn đầm là lạnh cóng, Cơ Thạch nhanh nhẹn leo lên!

Bỗng Cơ Thạch nhìn thấy thi thể nọ từ từ khuyu xuống.

- Ma!

Định bỏ chạy nhưng do nhìn thấy từ thi thể nọ bỗng rơi ra một mảnh hoa tiên có rất nhiều tự dạng, Cơ Thạch bạo gan đứng lại!

Nhờ đó, Cơ Thạch vẫn minh bạch là thi thể nọ rốt cuộc cũng chỉ là một thi thể, không phải ma như nó vừa kinh hoàng một cách vô lý.

Khom người nhặt lấy mảnh hoa tiên, Cơ Thạch lầm nhảm đọc :

“Hậu nhân nhã giám!

Lão hủ tin rằng người đọc được di thư này sẽ không là nghịch đồ phản sư Tường Hồng Nhu... ”.

Cơ Thạch hốt hoảng phải kêu lên :

- Là nhân vật ta đã giao Cửu Âm sáo? Vậy nhân vật bị họ Tường kêu là lão cầu phải chăng chính là...

Cơ Thạch ngậm ngùi, đưa mắt nhìn thi thể nọ giờ đang có tư thế thật khó coi, nửa nằm co nửa nằm sấp mặt Cơ Thạch đọc tiếp :

“... Sở học của lão hủ toàn là nhờ vào Sáo Cửu âm. Để luyện đến mức thượng thừa, lão hủ vô tình phát hiện Lưỡng Nghi nhị động, một bên âm hàn, một bên dương nhiệt.

Danh xưng này là do lão hủ ngẫm nghĩ tự đặt ra và định tâm sẽ tìm hiểu những tấu xảo kỳ bí chắc chắn phải có nếu hóa công tạo ra hai động thất tuy âm dương hữu biệt nhưng lại cận kề bên nhau!

Do hiếu kỳ là tánh vẫn thường có ở mỗi người, lão hủ không cảm lòng đã lỡ bước sang Dương động?

Không ngờ vì sự lầm lỡ này toàn bộ công phu Cửu Âm của lão hủ đã bị nhiệt khí bên Dương động làm cho thất tán!

Lợi dụng cơ hội này nghịch đồ đã để lộ tâm bất chính, y muốn giết lão hủ và đoạt Cửu Âm sáo.

Với chút lực tàn, lão hủ đành phải vận dụng công phu tối hậu, dồn hàn khí vào kinh mạch nghịch đồ!

Sợ trước lúc chết nghịch đồ vì phần hận sẽ hủy hoại di thể của lão hủ, để diệt trừ y, lão hủ đã tẩm chất kịch độc vào y phục! Và để khích nộ y, lão hủ cố tình lưu tỵ trên nền đá! Chỉ cần y đọc qua và vì giận sẽ chạm vào người lão hủ, chất độc đó sẽ khiến y thảm tử!

Sau khi sắp đặt xong lão hủ mới biết rằng đã toan tính quá đáng! Vì nghịch đồ một khi đã bị Linh Hàn Khí, y sẽ không dám tự ý đi vào Âm động! Nếu miễn cưỡng, y sẽ chết ngay đương trường.

Rất tiếc lão hủ không còn cách nào để cải sửa những gì đã sắp đặt. Đành hy vọng người đọc được di tỵ này sẽ không bị chất độc trên người lão hủ làm thiệt mạng.

Hãy giữ lấy Cửu Âm sáo. Ở bên trong, lão hủ có lưu lại toàn bộ sở học. Lão hủ không muốn sở học này mãi mãi bị tuyệt truyền! Vì chỉ có Cửu Âm công từ Cửu Âm sáo mới có thể đương đầu với Tử Khí Tam Ngươn chừng là thiên hạ đệ nhất công phu.

Mong hậu nhân bảo trọng!

Cửu Âm lão nhân tuyệt bút!”.

Khoảng thời gian đủ cho Cơ Thạch đọc xong bức di thư thật khó có thể nói Cơ Thạch đã mấy lần từ bên Âm động chạy sang Dương động và ngược lại.

Mỗi khi Cơ Thạch bắt đầu cảm thấy rét lạnh liền chạy sang Dương động! Rồi không ngờ nhiệt khí phát sinh đến mức độ khó chịu, Cơ Thạch lại chạy trở lại bên Âm động.

Và mỗi lần như thế, mảnh hoa tiên trong tay Cơ Thạch hết mềm ra vì sức nhiệt thấm vào lại khô cứng vì bị hàn khí làm cho lạnh.

Cũng vậy, qua tư thế nằm của thi thể Cửu Âm lão nhân luôn thay đổi, Cơ Thạch chợt hiểu đó là do nhiệt khí từ trong người nó toát ra làm cho thi thể giá lạnh của lão nhân phải mềm ra trước khi bị hàn khí ở Hàn đàm làm cho giá lạnh trở lại!

Đến lúc đọc xong toàn bộ di thư, nghĩ đến Hủ Thi độc trong người và chất kịch độc có trên y phục của thi thể nó, Cơ Thạch thử nhìn vào lòng hai bàn tay và thăm ngở ngang.

“Phụ thân từng nói độc có thể trị độc. Phải chăng vì đạo lý này nên Hủ Thi độc sau khi bị chất kịch độc nó dẫn dụ đến hai lòng bàn tay giờ đã dần dần bị hóa giải?”.

Cơ Thạch nghĩ như thế do hai lòng bàn tay của nó hiện giờ hầu như đã trở lại bình thường!

Yên tâm về điều này, Cơ Thạch lại cảm thấy bất ổn khi nhớ đến lời lẽ của Tướng Hồng Như lúc đắc thủ Cửu Âm sáo! Đồng thời với tâm trạng này, Cơ Thạch cảm thấy hối tiếc vì đã bỏ mất cơ hội luyện Cửu Âm công vốn được Cửu Âm lão nhân giấu trong lòng Cửu Âm sáo!

Mất cơ hội này cũng kể như mất cơ hội luyện tuyệt nghệ có thể giúp Cơ Thạch báo thù cho song thân! Cơ Thạch bất giác nghĩ đến tâm nguyện khác của Cửu Âm lão nhân! Đó là khám phá những tấu xảo phải có ở Lưỡng Nghi nhị động!

Đối với Cơ Thạch lúc này, nó nào ngại chuyện đi qua Dương động hoặc đi trở lại Âm động!

Chép miệng, Cơ Thạch tự nhủ :

- “Đã sẵn cơ hội ta nên thử tìm hiểu Lưỡng Nghi nhị động! Biết đâu ta sẽ nhân họa đắc phúc, sẽ tìm thấy những hi hữu tuyệt thế?”.

Cũng như lúc mãi mê đọc di thư của Cửu Âm lão nhân, Cơ Thạch lưu lại Âm động cho đến lúc đủ giá lạnh liền chạy sang Dương động!

Nhân khi cơ thể chưa bị nhiệt khí hành hạ, Cơ Thạch tìm tòi quanh Dương động.

Và khi nhiệt khí bắt đầu tái hiện, Cơ Thạch lại đi qua Âm động để dò tìm những bí ẩn!

Đi đi lại lại như thế có đến gần hai mươi lần, Cơ Thạch không hề phát hiện điều bí ẩn gì ngoài một điều khiến nó phải hoang mang: đó là nước ở trong Hàn đầm dường như bớt lạnh dần! Cũng vậy ao nước ở bên Dương động như không còn xao động nữa!

Để thử xem nhận định này là đúng hay là sai, Cơ Thạch thử nhúng người vào Hàn đầm! Nước ở Hàn đầm thật sự không còn giá lạnh như trước nữa.

Cũng y cách như thế, Cơ Thạch mạo hiểm ngâm mình vào ao nước bên Dương động. Ao nước chỉ âm ảm.

Không thể hiểu nguyên nhân tại sao, Cơ Thạch đành tự chấp nhận đây là do tiết trời bỗng thay đổi mà ra. Và điều đó đã làm cho thi thể của Cửu Âm lão nhân phải trở nên mềm mại!

Điều cần tìm hiểu vẫn không thể tìm hiểu, Cơ Thạch vì sợ thi thể của Cửu Âm lão nhân do vậy sẽ bị thối rữa nên vội đào huyệt an táng!

Ly khai cốc khẩu âm u trong tâm trạng hoang mang, Cơ Thạch bước đi mà không chú tâm đến phương hướng!

* * * * *

- Úy! Sao người vẫn chưa chết?

Tiếng quát của Cổ Thống Bán Quỷ Bán Nhân làm cho Cơ Thạch kinh hoàng!

Không dám chậm trễ Cơ Thạch cầm đầu bỏ chạy!

Vút!

Cổ Thống bỗng lao vượt qua và ngang nhiên xuất hiện chặn lối Cơ Thạch :

- Người chạy sao thoát? Nạp mạng!

Vù...

Thiểm Điện chường của Cổ Thống quả nhiên thần tốc.

Ầm!

Cơ Thạch bị kích trúng phải ngã lăn tròn về phía sau!

Cổ Thống lại lao đến :

- Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu của người!

Vút!

Ào...

Đang lăn tròn, Cơ Thạch vì thất kinh vội dụng lực lăn nhanh hơn.

Ầm!

Thấy Cơ Thạch may mắn thoát chường thứ hai, Cổ Thống động nộ :

- Mạng của tiểu oa nhi người dài đến thế sao? Trúng!

Vù...

Đang ngỡ phải chết vì không thể nào kịp tránh, Cơ Thạch bỗng vui mừng khi nghe hai tiếng quát đồng loạt vang lên :

- Dừng tay!

- Xem kiếm!

Vút! Vút Hai bóng người lao đến và hai tia kiếm quang cũng xuất hiện.

Véo...

Véo...

Ầm!

Cổ Thống bị chấn lùi, miệng gầm vang :

- Hoa Sơn song nhận? Cả hai người vẫn chưa chết vì Hủ Thi độc?

Cơ Thạch ngồi bật dậy, vỗ tay reo hò :

- Hay lắm! Hóa ra tiểu điệt đã cho nhị vị dùng đúng giải dược!

Khả Tú Tú kinh ngạc nhìn Cơ Thạch :

- Là tiểu huynh đệ nạp giải dược vào miệng bọn ta?

Trong khi đó, Khiêm Hạ chọt quát :

- Cổ Thống! Người chạy đi đâu? Hãy tiếp kiếm!

Véo...

Nhưng khi Cơ Thạch đưa mắt nhìn thì thấy Cổ Thống chỉ còn là bóng nhân ảnh mờ nhạt!

Khả Tú Tú chạy đến với Cơ Thạch :

- Tiểu huynh đệ có bị sao không?

Cơ Thạch đứng lên và ngỡ ngác lắc đầu :

- Tiểu đệ không sao! Dường như Cổ ác tặc chưa muốn giết tiểu đệ!

Khiêm Hạ cùng bước đến :

- Sao lại không muốn giết? Lúc bọn ta nghe động chạy đến, rõ ràng Cổ Thống đang phải vận dụng toàn lực!

Khả Tú Tú sau khi dò xét khắp người Cơ Thạch cũng phải hoang mang :

- Tiểu huynh đệ xem ra vẫn an tường! Lại thật! Có lý nào Cổ Thống thật sự không muốn giết tiểu huynh đệ?

Khiêm Hạ tuy cũng nghi hoặc nhưng vì không biết phải giải thích như thế nào trước một Cơ Thạch đang thật sự bình an vô sự nên lẩm bẩm :

- Một Hào Phú Vương với những hành tung đáng ngờ thì những hành vi của bọn chúng xem ra có khó hiểu cũng không có gì là lạ!

Cơ Thạch động tâm khi nghe nhắc đến Hào Phú Vương :

- Thúc thúc đã dò xét được những gì về Hào Phú Vương?

Khiêm Hạ bỗng chăm chú nhìn Cơ Thạch :

- Tiểu huynh đệ có đúng là di tử của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh?

Cơ Thạch lộ vẻ đau buồn :

- Đúng ra tiểu điệt phải giữ kín lai lịch, không để thù nhân phát giác hãm hại. Nhưng chuyện đã như thế này, tiểu điệt có muốn giấu cũng vô ích. Song thân của tiểu điệt chết thật oan uổng.

Khiêm Hạ vụt trầm giọng :

- Phải chăng là do Thiếu Lâm phái cùng liên tay với hắc đạo Hoài Giang?

Cơ Thạch nghiêng răng cắn phần :

- Như trước đây thúc thúc có ý nghi ngờ những ai được gia phụ tìm đến đều bất ngờ bị thảm tử. Rõ ràng không phải do gia phụ xuống tay, bằng không Từ thúc thúc sao vẫn toàn mạng? Nhưng Thiếu Lâm phái và lão họ Tạ ở Hoài Giang cứ quyết liệt dồn gia phụ vào tử địa, không cho gia phụ có cơ hội truy nguyên hung thủ! Mối thù này tiểu điệt nhất định không bỏ qua.

Khiêm Hạ chột bảo :

- Sau khi tỉnh lại và biết Hủ Thi độc đã không đưa bọn ta đến Quỷ Môn quan, ta có khẩn báo tin này đến gia sư và còn cấp báo đến các phái nữa. Tuy việc dò xét có vấp nhiều trở ngại do Hào Phú Vương đã bất ngờ biệt tăm nhưng phần Thiếu Lâm phái và Tạ Linh Oai, cả hai đều cố ý phủ nhận việc bức hại lệnh tôn! Tiểu huynh đệ liệu có nhìn sai khi đề quyết họ là hung thủ?

Cơ Thạch phẫn nộ :

- Chính mắt tiểu điệt mục kích họ đã liên thủ và đả tử gia phụ như thế nào, sao họ dám phủ nhận?

Khiêm Hạ dần giọng :

- Tiểu huynh đệ hãy hãy cân nhắc trước khi đáp lời ta câu này! Hiện giờ chuyện liên quan đến ánh Tử Quang kỳ bí đã được mọi người

biết đến và quần hùng các phái lúc này đều tề tựu ở Quân Sơn, tiểu huynh đệ có dám cùng bọn ta đi đến đó để đối chất với Thiếu Lâm phái không?

Tuy Cơ Thạch đang muốn gấp rút đến Đại Lương sơn, Cửu Khúc động để tìm tung tích Đạo Kiếm Thượng Nhân sư tổ, nhưng nghe nói được đến Quân Sơn để đối mặt với kẻ thù Cơ Thạch tỏ ra hăm hờ :

- Được! Người xuất gia thường có cảm điều vọng ngữ, tiểu đệ muốn biết họ sẽ có thái độ như thế nào một khi bị tiểu đệ vạch rõ chân tướng!

Quãng thời gian Cơ Thạch được cùng đồng hành với Hoa Sơn song nhận để đi đến Quân Sơn tuy không phải là dài nhưng đó lại là quãng thời gian Cơ Thạch được biết đến thế nào là sự bình yên không phải đêm ngày nơm nớp lo sợ.

Nếu không kể đến thời gian mười hai năm được cận kề bên song thân cũng là thời gian bình yên và hạnh phúc, từ khi song thân Cơ Thạch bị hãm hại buộc Cơ Thạch phải bắt đầu kiếp bôn tẩu giang hồ thì quãng thời gian này có thể ví như những yên tĩnh chốc lát trước khi xảy đến giông gió phũ phàng!

Cơ Thạch nào biết những gì đang chờ đợi nó ở Quân Sơn? Và nó càng không biết từ Quân Sơn trở đi cứ mỗi ngày trôi qua là mỗi ngày nó phải đối mặt với cái chết, đối mặt với đủ loại thù nhân.

Nhưng, điều gì đến tất phải đến! Là phúc thì không là họa, mà đã là họa thì dù có muốn tránh cũng không sao tránh khỏi.

Chưa đến Quân Sơn, sự hiện diện của quá nhiều nhân vật giang hồ đang tấp nập và lũ lượt kéo đến đã khiến Cơ Thạch phải cảm thấy choáng ngợp!

Những cảm giác bình yên của những ngày vừa qua bỗng rơi dần theo sự xuất hiện ngày càng nhiều của đủ loại nhân vật giang hồ! Họ

gồm đủ: Tăng ni, đạo, tục! Đủ cả nam - phụ - lão - ấu!

Với tâm trạng ngày càng bất ổn, Cơ Thạch càng thêm giật mình khi bất ngờ có tiếng quát hỏi :

- Phải chăng tiểu oa nhi đi bên cạnh Song Nhạn chính là di tử của Cơ Vĩnh?

Âm thanh chưa dứt thì đã có ba bóng người xuất hiện.

-----oOo-----

Chương 10: Quân Sơn đại thịnh hội võ lâm

Nguồn: EbookTruyen.VN

Vút! Vút! Vút!

Khả Tú Tú khẽ kéo tay, đưa Cơ Thạch vào sát bên thân, với hành vi hàm chứa sự phòng bị.

Trong khi đó Khiêm Hạ vẫn một mực ôn tồn, nói với ba nhân vật kia :

- Không ngờ Côn Luân tam kiệt dù ở xa nhưng vẫn đến Quân Sơn nhanh như vậy! Thân thủ cao minh khiến Khiêm mỗ ngưỡng mộ.

Trong ba nhân vật kia, trừ người đứng giữa đang tươi cười với Khiêm Hạ, hai người ở hai bên không hiểu sao cứ nhìn chăm chăm vào Cơ Thạch, thái độ rất khả nghi!

Cơ Thạch bất giác thầm lo sợ cho dù đang nghe người đứng giữa nói :

- Khiêm nhân huynh quá khen rồi! Nếu lần này không phải do đích

thân lệnh sư Trác chưởng môn triệu hồi, huynh đệ mỗi đâu phải khần trương đến nỗi quên cả ngủ nghỉ, vì sợ không kịp đến Quân Sơn hội diện?

Khiêm Hạ vẫn giữ thái độ bình ổn :

- Dù là thế vẫn, chúng tỏ khinh thân pháp của quý phái Côn Luân là quán tuyệt! Tam vị đã đến đây còn lệnh sư Ngũ Vân Bất Phi Tuyệt Du chưởng môn đã đến chưa?

Người đứng giữa ung dung giữ nụ cười :

- Gia sư đang hội đàm cùng những vị nhất môn chi chủ! Người lo sợ Khiêm nhân huynh gặp bất trắc phải đến muộn nên sai huynh đệ mỗi đến tiếp ứng!

Khiêm Hạ khẽ khom người :

- Phải khiến tam vị bận tâm Khiêm mỗi quả áy náy! Nếu chư vị tiền bối đang trông chờ, phải chăng Khiêm mỗi cần đến bẩm báo ngay để mọi người yên tâm?

Câu nói dù khéo của Khiêm Hạ vẫn không làm ba nhân vật kia nhích chân nhượng lối. Đã thế, nhân nhân vật đứng giữa đã vờ như vô tình khi đưa mắt nhìn xuống Cơ Thạch :

- Vì tiểu huynh đệ đây là...

Cơ Thạch không đáp! Điều này khiến Khiêm Hạ có phần đắc ý :

- Phàm ai cũng vậy, mỗi lúc phải vượt quãng đường xa thường hay mỏi mệt! Khiêm mỗi cũng vậy! Chúng ta sẽ gặp lại sau! Cáo biệt!

Họ không nhượng lối, buộc Khiêm Hạ muốn bước đi phải dịch qua một bên!

Tuy nhiên ba nhân vật kia không hiểu sao cùng dịch theo và thế

ngáng lối của họ như thế vẫn tiếp tục chi trì!

Khả Tú Tú mắt nhắm nại :

- Tam vị có hành vi này là ý gì?

Đến lúc này nhân vật đứng mé tả của nhân vật đứng giữa bỗng trừng mắt quát hỏi Cơ Thạch :

- Tiểu oa nhi người có nghe đại sư huynh ta hỏi gì không? Người phải hay không phải Cơ Thạch di tử của gã thất phu Cơ Vĩnh?

Cơ Thanh trừng mắt định quát trả cho phần hận vì lời thóa mạ của gã kia dành cho phụ thân, nhưng Khiêm Hạ đã có phản ứng nhanh hơn :

- Chư vị không nghe mõ vừa nói gì ư? Trước lúc mõ đến bẩm báo với gia sư, những gì liên quan đến tiểu huynh đệ này chư vị bắt tất hỏi đến!

Gã nọ cười khẩy :

- Khiêm Hạ người nói như vậy là sai rồi! Nếu Hoa Sơn phái định một mình chiếm phần tiện nghi hóa ra xem võ lâm đồng đạo chẳng hề tồn tại sao?

Khiêm Hạ giật mình :

- Người muốn ám chỉ điều gì, Thạch Phát? Thái độ của người mới chính là thái độ xem thường bọn phái Hoa Sơn!

Thạch Phát chuyển nụ cười khẩy thành cái cười lạnh :

- Đó là do tự phái Hoa Sơn người muốn như vậy! Nào riêng gì bọn phái Côn Luân muốn được chia phần, những phái đến Quân Sơn lần này cũng có ý định tương tự?

Khả Tú Tú phần nộ :

- Dựa vào đâu Côn Luân tam kiệt các người có ý nghĩ tệt phái muốn chiếm phần tiện nghi? Nếu không phải do tệt phái cáo tri ở Quân Sơn có ánh Tử Quang kỳ lạ các phái làm gì biết để bây giờ có ý sinh sự?

Thạch Phát nhếch môi định nói, nhưng bị đại sư huynh cửa gã là nhân vật đứng giữa đưa tay ngăn lại :

- Khả cô nương! Tệt tam đệ không biết nói năng khiến có lời lẽ thất ngôn! Mong cô nương nể mặt Trương Hoài này lượng thứ cho!

Khả Tú Tú vẫn đăm đăm khó chịu :

- Nếu chỉ vì một lời nói của Trương các hạ mà có thể bỏ qua lời lẽ hàm ý xúc xiểm của lệnh đệ Thạch Phát, hóa ra thanh danh của bốn phái chẳng đáng một đồng cân sao?

Người đứng bên hữu Trương Hoài bỗng cười nụ :

- Vậy cô nương bảo huynh đệ mỗ phải làm gì? Cứ tự thủ bàng quang nhìn Hoa Sơn phái độc chiếm thần vật đã phát ánh Tử Quang sao?

Khả Tú Tú quắc mắt nhìn nhân vật vừa mỉm mai :

- Người nói rõ xem nào, Vu Đỉnh! Côn Luân tam kiệt các người đường đột xuất hiện thế này phải chăng thật sự muốn cùng Song Nhạn chúng ta động thủ.

Khiêm Hạ bỗng háng giọng :

- Nhị muội không được thất lễ! Họ đã bảo đến để tiếp ứng chúng ta, nhất định là do Du chương môn Ngũ Vân Bất Phi Tuyệt sai phái. Đợi khi gặp mọi người, những ngộ nhận nhất định sẽ được làm rõ! Chúng ta đi thôi!

Một lần nữa Khiêm Hạ dịch người định bước tránh Côn Luân tam kiệt nhưng Thạch Phát đã nhanh hơn :

- Khiêm Hạ người có muốn thôi thoái cũng không được! Người muốn đi hãy lưu tiểu oa nhi này cho bọn ta! Bằng không Ngũ Vân Kiếm Côn Luân phái bất luận thế nào cũng phải tranh hơn thua cùng Hoa Sơn kiếm pháp!

Khả Tú Tú vừa bạt kiếm vừa hét lanh lảnh :

- Ta sợ người sao? Đánh thì đánh!

Cử chỉ của Khả Tú Tú ít nhiều cũng làm kinh động đến khá nhiều nhân vật đang đi lại gần đó, họ dừng chân! Và khi phát hiện trên gương mặt của Thạch Phát toát đầy sát khí, họ hớn hờ đứng vây quanh như sẵn sàng mục kích một tấn tuồng hy hữu ắt sẽ xảy ra giữa hai đại phái Hoa Sơn và Côn Luân.

Quả nhiên Thạch Phát nào phải người có nhiều nhẫn nại, y cũng khoa kiếm :

- Bấy lâu vẫn nghe danh Hoa Sơn song nhận có kiếm pháp lợi hại! Thạch Phát ta tuy bất tài nhưng cũng xin lĩnh giáo! Đỡ!

Véo...

Nhưng cả Khiêm Hạ lẫn Trương Hoài không hiểu sao bỗng đồng loạt lên tiếng :

- Dừng tay!

Khả Tú Tú tuy thân phận nữ nhi nhưng tính tình lại cương liệt! Nàng vẫn cử kiếm xông đến bất chấp có lời ngăn lại của đại sư huynh Khiêm Hạ :

- Chúng ta càng nhân nhượng bọn chúng càng nghĩ chúng ta vì có

bản lĩnh không bằng nên phải co đầu thụt cổ! Đại sư huynh cứ để muội cho chúng một bài học! Đỡ!

Véo... Véo...

Thở ra ngao ngán Khiêm Hạ đành lùi lại!

Nhưng Cơ Thạch tinh ý chợt nhận ra Khiêm Hạ tuy lùi nhưng là cố tình lùi đến cạnh nó! Và khi đưa mắt nhìn quanh phát hiện trong những người vì hiếu kỳ đứng vây quanh chỉ có một ít là dõi nhìn trận tỷ kiếm giữa Khả Tú Tú và Thạch Phát! Số còn lại đều chú mục nhìn Cơ Thạch, cái nhìn hàm ý như Côn Luân tam kiệt vừa để lộ!

Có phần hoang mang, Cơ Thạch bắt đầu nghi ngờ mục đích của Khiêm Hạ khi đưa nó đến đây! Chuyện đối chất với phái Thiếu Lâm có lẽ chỉ là cái cớ! Thật ra dường như bọn họ chỉ quan tâm đến ánh Tử Quang! Vì sau sự xuất hiện của ánh Tử Quang, phụ thân nó kể như là người có liên quan nhất, các phái võ Cơ Thạch có thể giúp họ tìm rõ nguồn gốc xuất phát ánh Tử Quang chăng?

Với ý nghi nghi ngờ này hoàn toàn không chủ định, tự thân Cơ Thạch bỗng bước dịch ra, dời xa Khiêm Hạ!

Khiêm Hạ tuy đang chú tâm vào trận tỷ kiếm nhưng rõ ràng là vẫn để mắt nhìn đến Cơ Thạch! Phát giác cử chỉ bước dịch ra của Cơ Thạch, Khiêm Hạ vội đưa tay giữ lại :

- Tiểu huynh đệ đừng sợ! Đây chỉ là chút hiểu lầm, nhân vật giang hồ nào chẳng có! Ta nhất định không để họ gây tổn hại đến tiểu huynh đệ cho dù là chân tơ kẽ tóc!

Khiêm Hạ vừa dứt lời, Vu Đình bỗng cười khan :

- Ta vẫn nghe Khiêm Hạ người chính là đệ nhất cao đồ của Trác chưởng môn, nổi danh Hoa Sơn đệ nhất kiếm! Nếu là vậy, Vu Đình ta xin được chỉ giáo!

Véo...

Kiểm của Vu Đình bỗng xuất kỳ bất ý phát đi khiến Khiêm Hạ không thể không có phản ứng :

- Vu Đình người thời sự muốn động thủ ư? Xem kiếm!

Choang...

Véo... Véo...

Chiêu kiếm của song phương sắp sửa chạm nhau bỗng nghe Trương Hoài quát nạt :

- Không được manh động! Dỡ!

Véo... Véo...

Biết vừa có người xen vào khiến Trương Hoài phải xuất lực, Khiêm Hạ vội đưa mắt nhìn về phía Cơ Thạch!

Và Khiêm Hạ phải giận dữ nạt lớn khi nhìn thấy một bóng trảo đang chộp ngay vào Cơ Thạch :

- Không Động phái lại có phường hạ lưu mặt hạng như vậy sao? Tiểu huynh đệ mau...

Lời của Khiêm Hạ chưa dứt Khả Tú Tú chột hô hoán :

- Đại sư huynh cần trọng!

Keng...

Soạt!

Nhìn lại, do vừa có thái độ phân tâm, kiếm của Vu Đình suýt nữa gây thương tích trầm trọng, Khiêm Hạ phát tác :

- Hay lắm! Là Vu Đình người bức bách ta phải nặng tay! Xem đây!

Véo... Véo...

Vì muốn gỡ lại thể diện Khiêm Hạ lần này quả nhiên đánh ra toàn những kiếm chiêu hiểm ác như muốn dồn Vu Đình ngay lập tức vào tử địa!

Tuy nhiên một lần nữa Khiêm Hạ phải phân thân do có tiếng chấn kinh vang lên kèm theo tiếng kêu hoảng hốt của Cơ Thạch.

- Ôi chao...

Ầm!

Đẩy nhanh chiêu kiếm bức Vu Đình phải lùi lại, Khiêm Hạ đảo mắt nhìn xem Cơ Thạch.

Thấy Trương Hoài một mặt lo đối phó với một cao thủ Không Động phái là kẻ vừa dụng xảo, một mặt tìm cách tiến đến gần Cơ Thạch, Khiêm Hạ có phần bấn loạn!

Đang cùng người giao chiến, đã phân tâm là điều đại kỵ, Khiêm Hạ còn để cho thần trí bấn loạn nữa, hệ quả xảy ra là điều tất yếu.

Có tiếng Vu Đình bật rười :

- Hóa ra Hoa Sơn đệ nhất kiếm cũng chỉ là hư danh! Trúng!

Soạt!

Lần này mũi kiếm của Vu Đình làm cho bờ vai hữu của Khiêm Hạ phải nhuộm máu! Tuy nhiên Khiêm Hạ vẫn không xem vết thương quan trọng bằng việc Cơ Thạch có thể rơi vào tay kẻ khác.

Khiêm Hạ đang tìm cách có thể phân thân, bỗng nghe có tiếng

người gọi giật giọng :

- Đại sư huynh mau hạ lệnh! Bọn đệ đến đây rồi!

Không cần biết người vừa gọi là ai, Khiêm Hạ cứ danh giọng quát :

- Ta giao Vu Đình cho người! Đánh!

Lập tức Khiêm Hạ tràn người lao đi kịp tránh một kiếm của Vu Đình vừa tận lực nhắm vào!

Véo...

Và Khiêm Hạ thật sự yên tâm khi nghe có tiếng Vu Đình giận dữ :

- Lại gặp oan gia?! Đ oan Mộc Phi! Đỡ!

Choang... Choang...

Khiêm Hạ được rảnh tay vội hót kiếm hóa giải chiêu trào của cao thủ Không Động phái đang thừa cơ hội chộp vào Cơ Thạch :

- Cơ hội của Lâm Bất Toàn người không còn nữa đâu! Hãy thu tay về nào!

Véo... Véo...

Người đang thi triển chiêu trào buộc phải rút tay về nhưng vẫn hậm hực :

- Khiêm Hạ người chớ vội đắc ý! Hãy còn nhiều người đang muốn cùng người động thủ đấy! Hừ!

Lời của Lâm Bất Toàn vừa dứt, Khiêm Hạ chợt nghe Trương Hoài phát thoại :

- Hoa Sơn kiếm quả danh bất hư truyền! Trương mỗ không tự lượng

sức, xin Khiêm huynh hạ cố tứ giáo.

Véo... Véo...

Khiêm Hạ bị Trương Hoài vũ lộng kiếm tấn công, mọi hãm hực trước đó với Vu Đình như có dịp phát tác :

- Trương huynh quá lời rồi! Máu của Khiêm mỗ vừa bị Ngũ Vân Kiếm làm cho đổ ra đây! Tiếp kiếm!

Véo... Véo...

Choang! Choang!

Cùng là đại đệ tử của hai vị Chưởng môn danh chấn giang hồ, Khiêm Hạ và Trương Hoài vừa ra chiêu đã khai diễn ngay trận tử kiếm thượng thặng!

Nhìn họ quyết dồn nhau vào chỗ chết, một tràng cười tán thưởng bỗng vang lên :

- Là cao thủ có khác, kẻ tám lạng người nửa cân, nhìn thật sướng mắt. Rất tiếc, Tạ mỗ có việc vội không thể đứng xem lâu! Cáo biệt! Ha... Ha...

Khiêm Hạ vụt hiểu khi nghe Cơ Thạch gào lạc giọng :

- Ác ma Tạ Linh Oai! Ta quyết liều chết với ngươi, báo thù cho gia phụ!

Ầm!

Tiếng chấn kinh quá lớn khiến bao nhiêu cặp đang tử kiếm phải dừng lại để đưa mắt nhìn!

Cùng một lúc với việc nhìn thấy Cơ Thạch đang lao đảo như chiếc thuyền nan lâm cảnh gió giật, Khiêm Hạ nghe Tạ Linh Oai kêu lên

kinh ngạc :

- Úy! Tiểu oa nhi sao vẫn chưa chết?

Và Khiêm Hạ liền nhìn thấy Tạ Linh Oai đang từ ngoài lao vào, định quật cho Cơ Thạch một kinh nữa.

Vút!

Bất ngờ bóng chưởng kinh của Tạ Linh Oai bỗng bị một câu Phật hiệu ngăn lại :

- Vô lượng thọ Phật! Hạ sát một đứa bé không có năng lực hoàn thủ đã là hành vi độc ác. Sao Tạ minh chủ đã bỏ đi lại còn nhẫn tâm quay lại như xem đứa bé là kẻ thù không đội trời chung? Bàn đạo đành phải mạo phạm! Đỡ chưởng!

Ào... Ào...

Ầm!

Sự xuất hiện thêm nữa của một đạo nhân thuộc Võ Đang phái khiến Tạ Linh Oai bỗng cười ngất ngưỡng :

- Xem ra Võ Đang, Thiếu Lâm cũng bị lôi vào vòng thị phi! Với lòng ngưỡng mộ trước đây, Tạ mỗ đành tạm lui bước vậy! Ha... ha...

Vút!

Tạ Linh Oai đến bất ngờ đến và đi cùng bất ngờ. Nhưng qua nhận định của Khiêm Hạ, diễn biến như càng lúc càng phức tạp hơn.

Và sự thật xảy ra hoàn toàn không ngoài nhận định của Khiêm Hạ! Quanh Cơ Thạch bỗng xuất hiện sáu vị đạo nhân khác nữa!

Vút! Vút!...

Đưa mắt nhìn mọi người, vị đạo nhân vừa tung chưởng đẩy lui Tạ Linh Oai bỗng oang oang lên tiếng :

- Vô lượng thọ Phật! Vì nghe tin di tử của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh vừa đến Quân Sơn, chư vị Chưởng môn có sai phái bọn bản đạo đến tiếp đón! Nếu không ai phản đối...

Vẫy tay ra hiệu, vị đạo nhân tiếp lời :

- Đi!

Bảy vị đạo nhân cùng di chuyển. Họ tiến về phía trước khiến bọn Khiêm Hạ, Trương Hoài đành phải nhượng lối.

Cơ Thạch dù không muốn cũng phải bước đi vì nó đang bị bảy vị đạo nhân vô hình chung chặn kín mọi lối!

Và Cơ Thạch cũng phải kinh ngạc trước khí thế bất phàm của phái Võ Đang! Nhân vật của hai phái Côn Luân, Hoa Sơn cho đến giờ nào kém gì bảy vị đạo nhân nhưng bọn họ không hiểu sao vẫn phải nhượng lối không một lần tỏ ý ngăn cản.

Chỉ khi Cơ Thạch nghe một tiếng xầm xì của ai đó nó mới hiểu tại sao mọi người tỏ ý khiếp phục phái Võ Đang :

- Chậc...! Thất Tinh kiếm trận của phái Võ Đang tuyệt không thể xem thường. Chúng ta đành phải án binh bất động chờ xem diễn biến thế nào đã!

Nhìn lại vị thế của bảy vị đạo nhân Cơ Thạch thấy tuy họ đang di chuyển nhưng vị trí của từng vị đạo nhân xem ra vẫn được giữ nguyên! Tiến, họ cùng tiến! Và điều này có nghĩa là họ đang sắp bày Thất Tinh kiếm trận để chờ khi có chuyện bất trắc, Thất Tinh kiếm trận có thể ngay lập tức khởi phát thế công, ngăn chặn mọi hành vi mạnh động của bất kỳ lực lượng nào!

Có phần ngưỡng mộ uy danh hiển hách của phái Võ Đang, nhưng

với trí nghĩ tuy hãy còn non kém, Cơ Thạch vẫn có cảm nhận hành vi của Võ Đang phái hoàn toàn không vì hảo tâm đối với nó!

Bởi vì...

Nó chưa kịp nghĩ đến nguyên nhân tại sao nó có cảm nhận này thì nghe vị đạo nhân đã từng phát thoại bỗng lên tiếng hỏi nó :

- Một chưởng vừa rời của Tạ Linh Oai tiểu huynh đệ có bị tổn hại gì không?

Thâm chua chát, Cơ Thạch nghĩ đây chỉ là câu hỏi chiếu lệ! Bằng không, nếu phái Võ Đang thật sự quan tâm đến nó, sao ngay từ lúc xuất hiện không ai trong họ hỏi Cơ Thạch như vậy?

Chính đó là nguyên nhân khiến Cơ Thạch có cảm nhận phái Võ Đang có ý đồ không mấy tốt đẹp đối với nó!

Nó cười buồn với cái lắc đầu cũng buồn không kém :

- Tiểu sinh không hề gì! Đa tạ đại trưởng đã có dạ quan hoài!

Đang buồn là vậy, Cơ Thạch bỗng tỏ ra hớn hờ khi nghe có tiếng ho khúc khắc giữa đám đông vây quanh...

-----oOo-----

Chương 11: Loạn động võ lâm Thất đại phái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cơ Thạch định cất tiếng gọi bỗng nhìn thấy Độc Thủ Bệnh Nho Gia Cát Hưởng vừa tiếp tục ho vừa len lén đưa một ngón tay lên môi, có ý bảo Cơ Thạch đừng lên tiếng!

Hoang mang, Cơ Thạch lại một phen nữa mừng rỡ khi nghe có tiếng gọi :

- Cơ tiểu đệ có nhận ra ta không?

Cơ Thạch đưa mắt nhìn và thấy Hà nhi, người luôn xuất hiện bên cạnh Gia Cát Hưởng đang tìm cách len qua vòng người để đến với nó!

Không hề biết bảy vị đạo nhân đang nhìn về phía Hà nhi đầy cảnh giác, Cơ Thạch vui mừng gọi :

- Hà tử tử! Rốt cuộc biểu tỳ cũng đến! Đệ chờ biểu tỳ đến nao lòng!

Lên đưa mắt nhìn, Cơ Thạch phát hiện Gia Cát Hưởng đã không còn ho nữa! Trái lại, Gia Cát Hưởng vừa gật đầu tỏ ý tán dương. Cơ Thạch kịp nhanh trí phụ họa với Hà nhi vừa lắng lắng dùng tay chỉ vào tai như muốn nói Cơ Thạch hay chú tâm lắng nghe những gì Hà nhi sắp nói!

Đúng lúc đó, do không thể tiến đến chỗ Cơ Thạch, Hà nhi đành đứng ngoài và tiếp tục réo gọi :

- Do chậm nghe tin lệnh tôn bị hại, biểu tỳ cảm thấy lo cho biểu đệ! Đến khi biết biểu đệ đang cùng quần hùng đến Quân Sơn, biểu tỳ mới vội chạy đến. Mong biểu đệ chớ trách!

Cơ Thạch gật đầu :

- Đệ nào dám trách! Biểu tỳ yên tâm, đệ thừa hiểu mà!

Tuy nói như vậy nhưng Cơ Thạch vẫn cứ quay đầu nhìn theo Hà nhi.

Và Cơ Thạch càng thêm biết tình thế khẩn trương là thế nào khi nhìn thấy Hà nhi tuy đang bị dòng người cuốn đi nhưng không một

lần Hà nhi dám tiến đến gần chỗ Gia Cát Hưởng! Không những thế giữa Gia Cát Hưởng và Hà nhi còn giả vờ như không hề quen biết nhau! Điều đó chứng tỏ khá phù hợp với những gì Gia Cát Hưởng và Hà nhi vừa tìm cách minh thị cho nó hiểu! Là nó không được đề cập đến sự xuất hiện của cả hai, lúc phụ thân nó bị hạ sát! Và tốt hơn hết nó cũng phải giả vờ như họ đang giả vờ, càng tỏ ra không quen biết Gia Cát Hưởng càng tốt!

Về phần Hà nhi tuy đã lộ ra mặt nhưng dấu sao Hà nhi đối với mọi người cũng chỉ là một bé gái vô danh tiểu tốt, Cơ Thạch có biết Hà nhi cũng không sao!

Tóm lại, nếu Cơ Thạch thật sự phải đứng ra đối chất với phái Thiếu Lâm, Cơ Thạch chỉ có một mình. Cơ Thạch đừng vọng tưởng sẽ có Gia Cát Hưởng hoặc Hà nhi đứng ra làm nhân chứng là đã nhìn thấy phái Thiếu Lâm cùng Tạ Linh Oai đã liên tay sát hại phụ thân nó.

Với ý nghĩ này Cơ Thạch đâm ra cũng nghi ngờ lòng tốt của Gia Cát Hưởng.

Rất có thể Gia Cát Hưởng cũng đang có ý nghĩ lợi dụng nó như các phái hiện giờ. Tất cả chỉ vì quan tâm đến ánh Tử Quang kỳ lạ đã xuất hiện ở Quân Sơn mà thôi!

Nao lòng đến tuyệt vọng Cơ Thạch tuy đi theo bảy vị đạo nhân nhưng tuồng như không còn biết nó đang đi về đâu nữa!

Tuy nhiên Cơ Thạch chợt bừng tỉnh và dần dần phần nộ khi có tiếng niệm Phật hiệu quen tai vang lên thật gần :

- A di đà Phật! Quả là đã làm phiền đến Thất tử Võ Đang! Uy danh của Thất Tinh kiếm trận đúng là danh bất hư truyền!

Cơ Thanh ngược mắt nhìn lên và phát hiện ánh mắt đầy uy hiếp của Thiện Duyên đại sư đang nhìn nó!

Qua ánh mắt đó, Cơ Thạch chợt hiểu Thiện Duyên đại sư sẽ thẳng thừng bác bỏ nếu Cơ Thạch cứ khăng khăng đề quyết chính phái Thiếu Lâm đã hãm hại phụ thân nó.

Nghĩ đến thân cô thế cô, nghĩ đến câu quân tử báo thù mười năm cũng chưa muộn, Cơ Thạch nhẫn nhục cúi mặt, giấu cái nhìn phẫn hận chỉ muốn thiêu cháy lão trọc Thiện Duyên!

Như đã hiểu Thiện Duyên đại sư bỗng lên tiếng :

- A di đà Phật! Không cần nói cũng biết tiểu thí chủ được Thất tử Võ Đang đưa đến chính là di tử của Khoái kiếm Cơ Vĩnh! Chư vị bằng hữu nếu muốn hỏi gì xin cứ hỏi, bản tăng Thiện Duyên đã sẵn sàng.

Cơ Thạch lại ngược mắt nhìn lên khi nghe một thanh âm hào dũng gọi nó :

- Những gì Phương trượng Thiếu Lâm phái vừa nói, có lẽ tiểu khả là người hiểu rõ hơn ai hết! Nếu tiểu khả đích thực là di tử của Cơ Vĩnh phải chăng đang có điều cần nói?

Phát hiện Cơ Thạch có ý ngần ngại như không muốn mở miệng, Khả Tú Tú bỗng bước ra :

- Tiểu huynh đệ yên tâm! Gia sư cùng chư vị Chưởng môn đang cần nghe sự thật? Bất luận sự thật có như thế nào chỉ cần tiểu huynh đệ chịu nói ra nhất định gia sư sẽ là người trước tiên đứng lên chủ trì công đạo!

Cơ Thạch tuy đã suy nghĩ nhiều từ khi thấy thái độ của Gia Cát Hượng. Sau khi cân nhắc lợi hại, Cơ Thạch nhìn ngay vào mắt nhân vật vừa hỏi nó :

- Tiền bối đây chính là Trác tiền bối, Chưởng môn phát Hoa Sơn?

Nhân vật đó mỉm cười trấn an :

- Không sai! Ta chính là Trác Thiện Hữu đảm trách cương vị đứng đầu phái Hoa Sơn? Ta sẵn sàng thay tiểu khả chủ trì công đạo nếu tiểu khả có điều cần bộc bạch!

Hít mạnh một hơi để tăng thêm đởm lược, Cơ Thạch nói ngắn gọn một câu :

- Mong tiền bối thứ lỗi, tiểu sinh không có gì để bộc bạch!

Trác Thiện Hữu sửng sốt :

- Tiểu khả không có gì để nói thật?

Cơ Thạch lắc đầu :

- Không có!

Khả Tú Tú bối rối :

- Tiểu huynh đệ sao lạ vậy? Chẳng phải trước đây tiểu huynh đệ vẫn luôn đề quyết lệnh tôn bị hãm hại là do...

Thiện Duyên bỗng háng giọng :

- A di đà Phật! Mọi người đang trông chờ để được nghe những gì tiểu thí chủ đề cập đến cái chết của lệnh tôn! Tiểu thí chủ bắt tất phải e ngại!

Cơ Thạch vẫn một mực lắc đầu :

- Tiểu sinh không có gì để e ngại. Chỉ có điều...

Khiêm Hạ hỏi xen vào :

- Chỉ có điều như thế nào? Hay tiểu huynh đệ sợ gia sư không đủ lực để đứng ra chủ trì công đạo?

Cơ Thạch thở hắt ra :

- Thúc thúc đã nhiều phen phải chịu tận khổ, tiểu điệt rất cảm kích! Tuy nhiên tiểu điệt thật sự chẳng có gì để nói! Mong thúc thúc chớ trách!

Khiêm Hạ sa sầm nét mặt :

- Tại sao ta không trách nếu lời của tiểu huynh đệ tiền hậu bất nhất?

Bị trách Cơ Thạch chột cúi mặt :

- Tiểu điệt đang có nỗi khổ tâm, mong thúc thúc tiểu cho!

Khiêm Hạ tức bực :

- Ta hiểu cho ngươi, ai sẽ hiểu cho ta? Sao ngươi không biết rằng chỉ vì thái độ khiếp nhược này của ngươi, chẳng những lệnh tôn không thể ngậm cười nơi chín suối, đến ngươi cũng khó thoát hậu quả khôn lường.

Cơ Thạch kinh hải :

- Những hậu quả khôn lường? Là những hậu quả gì?

Khiêm Hạ định đáp hay nói đúng hơn là định thuyết phục Cơ Thạch như đã thuyết phục, bất ngờ bị Thiện Duyên đại sư lên tiếng nói át đi :

- A di đà Phật! Nếu tiểu thí chủ đây đã tam phen tứ thứ bảo là không có gì để nói, bàn tăng thiền nghĩ chúng ta nên gác bỏ chuyện này, chuyển sang việc khác quan trọng hơn.

Lập tức có người hưởng ứng :

- Đại sư nói không sai! Chúng ta nên bàn ngay đến chuyện có liên quan đến ánh Tử Quang đang làm giang hồ xao động?

Khiêm Hạ bối rối kêu lên :

- Du tiên bối hãy chậm đã!

Người vừa lên tiếng hưởng ứng, liền tỏ ra gay gắt :

- Khiêm Hạ! Vì tin lời của ngươi, Thất đại phái đã uổng công chờ đợi! Rốt cuộc lời cáo giác của ngươi nói phái Thiếu Lâm là hung thủ sát hại Cơ Vĩnh, hóa ra chỉ là kế nhằm hạ thấp uy phong của phái Thiếu Lâm trước các phái! Ngươi còn gì để nói nữa?

Khiêm Hạ động dung :

- Vãn bối không phải hạng người hồ đồ! Có lẽ tiểu huynh đệ đây sẽ nói ra tất cả sự thật nếu lúc này không phải mục kích những trận giao chiến không nên có.

Nhân vật họ Du cười khẩy :

- Ngươi lại muốn ám chỉ điều gì nữa đây?

Khiêm Hạ đưa tay chỉ bọn Trương Hoài :

- Phải chăng chính Du tiên bối đã sai bọn họ đến ngăn chặn nhằm độc chiếm một mình Cơ Thạch, là kẻ duy nhất có thể giải thích nguồn gốc xuất phát ánh Tử Quang?

Họ Du đáp mà không hề chớp mắt :

- Ta chỉ sai chúng đến tiếp ứng ngươi.

Khiêm Hạ cười nhẹ :

- Như vậy chúng tỏ họ cố tình làm giảm đi uy danh của tiên bối bằng cách ra tay động thủ với vãn bối!

Họ Du vẫn thản nhiên :

- Có thật đã xảy ra như vậy không?

Khả Tú Tú vọt miệng :

- Không riêng gì họ, cả Lâm Bất Toàn Không Động phái cũng có ý đồ tương tự!

Họ Du bật cười :

- Chuyện là thế nào, Trương Hoài?

Trương Hoài bước ra, cúi mặt thật thấp :

- Sư phụ minh giám! Giữa đệ tử và bằng hữu phái Hoa Sơn chưa hề xảy ra xung đột?

Khiêm Hạ vừa giật mình vừa giận dữ :

- Những lời lẽ dối trá như vậy, người cũng nói được sao Trương Hoài?

Trương Hoài ngẩng đầu nhìn Khiêm Hạ :

- Khiêm nhân huynh sao cứ muốn đẩy tại hạ vào vị thế của kẻ bất nghĩa? Trừ phi Khiêm nhân huynh đưa ra bằng cứ xác đáng, minh chứng bọn tại hạ có cùng nhân huynh giao thủ, những lời kia nhất định tại hạ không bỏ qua!

Khiêm Hạ vội quay đầu tìm kiếm :

- Có Lâm Bất Toàn là nhân chứng! Lâm huynh hãy nói đi!

Lâm Bất Toàn nghênh ngang bước ra :

- Tại hạ chỉ có thể làm chứng rằng, ngoài Côn Luân phái, các phái

như Võ Đang, Diễm Thương và Không Động nếu có đến là đến để tiếp ứng cho phái Hoa Sơn.

Khả Tú Tú giận dữ :

- Đại sư huynh mau cho mọi người xem vết kiếm thương do Vu Đỉnh Côn Luân phái đâm vào sư huynh.

Khiêm Hạ nghiêng vai cho mọi người nhìn thấy phần y phục đâm máu :

- Vu Đỉnh! Đây là vết kiếm thương do người gây ra, người...

Vu Đỉnh bỗng xoa tay loạn :

- Khiêm huynh nguyên là Hoa Sơn đệ nhất kiếm, Vu mỗ bất tài nào dám nhận đó là kiệt tác của Vu mỗ?

Vị Chưởng môn họ Du của Côn Luân phái bỗng cười ngặt ngoẻo :

- Khiêm Hạ, người hôm nay làm sao rồi? Làm sao ta có thể tin tên đệ tử kém cỏi nhất của ta là Vu Đỉnh lại có năng lực đả thương người? Chậc... Chậc...! Có như thế mới biết Trác lão huynh thật khéo giáo huấn đệ tử, tên là Khiêm Hạ, quả nhiên người cũng có tính tình khiêm hạ y như vậy! Hà... Hà...

Đó là lời gián tiếp khinh chê, Trác Thiện Hữu bỗng nạt ngang khi thấy Khiêm Hạ định phát tác :

- Đủ rồi Khiêm Hạ! Chuyện này để sau ta sẽ xử trí người! Hừ!

Thiện Duyên đại sư mỉm cười và nói thật lớn :

- A di đà Phật! Cũng chỉ là chút ngộ nhận, Trác chưởng môn bắt tất phải giận dữ đối với lệnh đề! Bây giờ thì bàn đến ánh Tử Quang, nếu chực vị vẫn cho bản phái là thái sơn bắc đẩu, bản tăng xin mạn phép bắt đầu chuyện tra vấn!

Hai chữ tra vấn nghe thật nặng nề, không ngờ đó là hai chữ dành cho Cơ Thạch.

Cơ Thạch thoáng cảm thấy căm phẫn khi nghe lão trọc Thiện Duyên hỏi :

- A di đà Phật! Lão nạp được biết chính lệnh tiên tôn là người đầu tiên tỏ vẻ chú tâm đến ánh Tử Quang! Hư thực thế nào ở đây tiểu thí chủ là người duy nhất biết rõ, hãy nói cho mọi người nghe!

Đang căm phẫn, Cơ Thạch định nói huých toẹt những gì Thiếu Lâm phái đã gây ra cho phụ thân nó, bỗng nghe tiếng của lão họ Du vang lên :

- Người nên ngoan ngoãn thì hơn. Đừng để ta phải mạnh tay, có hối cũng đã muộn!

Như vậy, ý nghĩa của hai chữ tra vấn không chỉ dừng ở mức độ đối đáp bằng miệng, rất có thể sẽ dẫn đến chuyện dùng nhục hình! Cơ Thạch bàng hoàng khi nghe Khiêm Hạ vừa cười lạt vừa lầm bầm :

- Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Hậu quả như thế này chỉ là do người tự chuốc lấy! Hừ!

Thái độ của Khiêm Hạ đã thay đổi hoàn toàn, cứ như Khiêm Hạ chưa bao giờ có thiện cảm đối với Cơ Thạch, kể cả việc có lần Cơ Thạch giải cứu bọn Khiêm Hạ khỏi chết vì Hủ Thi độc!

Xoay chuyển ý nghĩ thật nhanh, Cơ Thạch ngơ ngác nhìn lão họ Du :

- Tiền bối nói như thế là hàm ý gì?

Lão họ Du cười lạnh :

- Hoặc người ngoan ngoãn nói ra những gì phụ thân người cho

người biết về ánh Tử Quang, hoặc người sẽ phải...

Cơ Thạch càng thêm ngờ ngác :

- Phụ thân của tiểu sinh? Tiền bối muốn nói đến ai?

Họ Du giận dữ :

- Là Cơ Vĩnh! Ta muốn nói đến Cơ Vĩnh. Phụ thân người!

Cơ Thạch lắc đầu quày quật và chợt đưa mắt nhìn lão trọc Thiện Duyên :

- Thảo nào tiểu sinh tuy có nghe nhưng không hiểu! Cả đại sư cũng đề cập đến người này?

Thiện Duyên chợt bắn xạ tia mắt giễu cợt :

- Ý tiểu thí chủ muốn nói tiểu thí chủ không ở họ Cơ?

Tia mắt nhìn của Thiện Duyên thật kinh khiếp, Cơ Thạch buộc phải nhìn lảng sang nơi khác, vô tình chạm phải ánh mắt kinh nghi của đạo nhân Võ Đang phái đã xuất hiện ngăn cản việc giao thủ giữa hai phái Hoa Sơn và Côn Luân :

- Đạo trường đây có thể làm chứng, từ lúc nào tiểu sinh đã tự miệng thừa nhận là Cơ Thạch?

Vị đạo nhân nọ quả nhiên phải lúng túng :

- Vô lượng thọ Phật! Điều này... Không sai! Bàn đạo như chưa hề nghe lời nào tương tự do vị tiểu huynh đệ đây nói ra!

Trác Thiện Hữu giận dữ :

- Phi lý! Khiêm Hạ! Người đang làm trò gì thế này?

Trái với sự giận dữ của sư phụ, Khiêm Hạ bỗng phì cười :

- Đúng là vỏ quít dày có móng tay nhọn! Sư phụ xin bớt giận, đồ nhi thật sự nào dám bày trò?

Chợt hiểu, Trác Thiện Hữu quay đầu nhìn Thiện Duyên :

- Dường như chúng ta đang vấp phải vấn đề nan giải! Người chúng ta cần là Cơ Thạch, di tử của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh? Tiểu khả đây cả quyết bản thân không phải người này, đại sư có cao kiến gì để giải quyết nan đề này?

Thiện Duyên đại sư đương nhiên là người hiểu rõ hơn ai hết ý đồ của Cơ Thạch. Không hổ danh Phương trượng và là Chưởng môn phái Thiếu Lâm, một đại phái luôn được xem là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm Trung Nguyên, Thiện Duyên mau chóng trấn tĩnh và thản nhiên hỏi Cơ Thạch :

- A di đà Phật! Tiểu thí chủ hãy lập lại xem nào, Khoái Kiếm Cơ Vĩnh phải hay không phải đấng sinh thành của tiểu thí chủ?

Đây là lần đầu Cơ Thạch buộc phải đối mặt với lòng người hiểm trá và hiện giờ lòng tin của nó đối với mọi người hầu như chỉ còn là một hoài niệm về một ký ức xa xôi! Nó càng rõ hơn tình cảnh của nó hiện giờ khi nó định chơi trò gậy ông đập lưng ông nhưng dường như đang bị sư đồ Khiêm Hạ do đã nhận ra nên muốn lợi dụng!

Đâm lao phải theo lao, Cơ Thạch thản nhiên nguyện xin phụ thân tha thứ vừa ung dung mở miệng đáp lời :

- Đã từ lâu tiểu sinh chỉ là một đứa bé cô cút rất muốn nhìn thấy mặt đấng sinh thành nhưng không thể! Phải chi có Khoái kiếm Cơ Vĩnh ở đây, rất có thể vị này sẽ cho đại sư biết tiểu sinh phải hay không phải cốt nhục!

Thiện Duyên tái mặt :

- Làm người, điều tối kỵ là phủ nhận nguồn gốc lai lịch, tiểu thí chủ sao dám chối bỏ cả phụ tử tình thâm?

Đôi môi Cơ Thạch bỗng giàn giụa khiến vành miệng như méo đi :

- Nói như đại sư, đích xác tiểu sinh chính là cốt nhục của người vừa được đại sư đề cập đến? Lời nói này có gì làm bằng?

Nhìn Thiện Duyên tuy có miệng nhưng không còn cách nào để đối đáp, Cơ Thạch hả hê! Và Cơ Thạch còn cười thầm khi nghe lão họ Du gầm váng động :

- Người không phải Cơ Thạch, di tử của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh?

Cơ Thạch hí hửng đáp :

- Tiểu sinh chưa hề tự nhận điều đó bao giờ!

Họ Du bật tung người lao đến :

- Người tưởng nói như thế là thoát sao? Xem đây!

Vút!

Ào... Ào...

Phản ứng của lão họ Du quá nhanh khiến mọi người dù muốn ngăn lại cũng không kịp! Nói như vậy đủ hiểu rằng vẫn có người cố tìm cách làm giảm thiểu uy lực chưởng kinh của lão Du.

- Nam mô A di đà Phật! Du ...

(Thiếu trang 10, 11 - cuốn 3)

lực hoàn thủ! Bần ni nghĩ những hành vi này liệu có phải là hành vi của chúng ta. Những người tự tà xưng là danh môn chính phái nữa không?

- Nói hay lắm! Từ nãy giờ, bản nhân cũng tự hỏi lòng, thái độ này của chúng ta có khác gì thái độ của những kẻ bị chúng ta gán cho hai chữ tà đạo?

Cơ Thạch kinh ngạc nhìn một trung niên văn nhân có tướng mạo thật nho nhã vừa lên tiếng nói những lời này vừa tiến đến gần Huệ Tâm sư thái!

Và Cơ Thạch không thể biết vị văn nhân trung niên là ai nếu không có một người khác chọt lên tiếng phản bác :

- Chánh tà bất lưỡng lập, sao Quách Phú Chưởng môn Điểm Thương phái lại đem Thất đại phái so cùng bọn tà đạo?

Quách Phú, vị văn nhân trung niên điềm nhiên đưa tay chỉ Cơ Thạch :

- Đây chỉ là một đứa bé, niên kỷ có khi còn kém cả lệnh ái Bạch Cúc và dường như cả về võ công cũng vậy. Không lẽ Bạch Điền Quang chưởng môn chịu khoanh tay đứng yên nhìn lệnh ái bị các phái về hùa làm khó dễ như đứa bé này?

Bạch Điền Quang với đôi chưởng tay to rộng như tay hộ pháp lúc nào cũng xòe ra như chiếc quạt nan, vừa bước ra vừa ồm ồm lên tiếng :

- Không thể ví như vậy được! Tiểu oa nhi này là kẻ duy nhất có thể giúp chúng ta biết rõ nguồn gốc xuất phát ánh Tử Quang! Nếu chúng ta nương nhẹ thử hỏi giả như từ ánh Tử Quang kia có thể tìm thấy lợi khí thần vật thực sự, để vật đó rơi vào tay kẻ ác, chúng ta không hại bá nhân nhưng bá nhân sẽ vì chúng ta mà chết! Quách chưởng môn không lẽ không thấu đáo điểm này, trước khi từ Điểm Thương xa xôi đến tận Quân Sơn?

Quách Phú cười nhẹ :

- Bạch chưởng môn nói không sai! Quách mỗ quả có vì điều lợi hại đó mới đến Quân Sơn! Nhưng có điều này Quách mỗ xin minh bạch, bất luận có hay không có lợi khí thần vật, Quách mỗ tuyệt đối không tán thành việc các phái cùng đối phó với chỉ một đứa bé!

Bạch Điền Quang cười lớn :

- Ha... Ha... Ha...! Thật là quang minh lỗi lạc! Đã là vậy Quách chưởng môn còn chờ gì nữa không kíp kíp rời chỗ thị phi này?

Quách Phú danh giọng :

- Quách mỗ chỉ rời đi khi nào đứa bé này không còn bị chực vị gây khó dễ nữa! Bất luận ai trong chực vị nếu có hành động như Du Hoàng Vân vừa rời, đừng tránh Quách mỗ phải thất lễ!

Du Hoàng Vân, là lão họ Du vừa rời đã quật cho Cơ Thạch một kinh chọt quất :

- Quách Phú! Người tưởng Du mỗ khiếp sợ bút pháp Hoạch Thiên Chỉ Địa của người sao? Có đờm lược hãy cùng Du mỗ so tài! Đỡ!

Choang...

Du Hoàng Vân vừa bạt kiếm, lập tức Huệ Tâm sư thái cũng loang kiếm :

- Bần ni nguyện thỉnh giáo Tán Xuyên Ngũ Vân Kiếm của Du chưởng môn! Đỡ!

Choang...

Véo... Véo...

Không hề chậm, Bạch Điền Quang cũng xoè tay vượt thẳng vào phương vị của Quách Phú :

- Khẩu thuyết vô bằng, Quách Phú người hãy tiếp chiêu!

Vụt... Vụt...

Quách Phú liền xoay người và khi diện đối diện với Bạch Điền Quang trên tay liền xuất hiện hiên một ngọn bút lấp lánh kim quang :

- Ưng Trảo Nhiếp Hồn của Bạch chưởng môn quả nhiên có nhiều tiến bộ. Quách mỗ đành mạo phạm!

Viu... Viu...

Diễn biến xảy ra không chỉ có thế. Hai cặp đang giao đấu do đều là Chưởng môn của các phái Côn Luân, Nga Mi, Không Động và Điểm Thương, nên khi trận chiến diễn ra đệ tử của bốn phái này cùng lao vào nhau động thủ!

Choang... Choang...

Vù... Vù...

Keng...! Âm!

Choang! Âm!

Đương trường nhất loạt đều hỗn loạn khiến Cơ Thạch dù đang có tâm tư bình thản vẫn phải kinh hoàng.

Khiêm Hạ và Khả Tú Tú liền nhân đó chộp vào tay Cơ Thạch định lôi đi.

Tuy nhiên do vẫn có người luôn dõi mắt nhìn Cơ Thạch, hành vi của Hoa Sơn song nhạn liền vấp phải trở lực cực lớn :

- A di đà Phật! Nhị vị thí chủ hãy chậm đã nào! Mọi chuyện đến đây chưa phải đã kết thúc!

Nhìn vị tăng nhân vừa lên tiếng ngăn lại, Khiêm Hạ đành giọng :

- Thiện Ngộ đại sư chớ ngộ nhận! Cục diện như thế này tộ phái không thể để huynh đệ đây bị tổn hại!

Nhưng Thiện Ngộ đại sư vẫn có cách đối đáp :

- A di đà Phật! Nếu vậy hãy để tộ phái đảm trách việc này! Với thực lực của tộ phái hiện giờ, vị tiểu thí chủ đây nhất định sẽ bình yên vô sự!

Nhìn thấy mặt của Thiện Ngộ, Cơ Thạch liền căm ghét! Nó hét lên :

- Mạng của tiểu sinh, tiểu sinh biết tự lo liệu! Thiếu Lâm phái các người hà tất phải giữ giọng thối tử hồ bì.

Khiêm Hạ đắc ý :

- Đại sư nghe rồi đấy! Tiểu huynh đây như không tin lắm vào lòng từ bi của quý phái!

Nhưng đến lượt Khiêm Hạ phải ngỡ ngàng khi nghe Cơ Thạch hét tướng lên :

- Cả Hoa Sơn phái cũng vậy! Tiểu sinh cũng không tin! Tiểu sinh không tin vào bất kỳ ai! Đừng giữ tiểu sinh nữa. Hãy buông tiểu sinh ra nào.

Khiêm Hạ và Khả Tú Tú bỗng giật mình khi thấy Cơ Thạch vừa vung tay, toàn thân của cả hai bỗng tê bắn, như bị ai đó dùng nhu kinh nội lực chấn thẳng vào kinh mạch?

Cơ Thạch không hề biết điều đó, vừa thoát ra Cơ Thạch liền quay người bỏ chạy.

Bất chợt, có người chộp vào vai Cơ Thạch :

- A di đà Phật! Tiểu thí chủ định đi đâu?

Biết đó là Thiện Ngộ, một trong những kẻ đã giết hại song thân, Cơ Thạch hất mạnh đầu vai :

- Buông ra!

Đến lượt Thiện Ngộ phải giật bắn thân mình vì bàn tay bỗng bị chấn kinh từ đầu vai của Cơ Thạch xô mạnh ra!

Thiện Duyên vẫn đưa mắt quan sát phải kinh nghi hỏi :

- Tam sư đệ sao vậy?

Thiện Ngộ ngờ ngác :

- Phương trượng! Dường như... dường như tiểu oa nhi có cang khí hộ thể!

Thiện Duyên đại sư quát mắt khiến Thiện Ngộ thất kinh!

Không nở mắng và cũng muốn tìm hiểu rõ thực hư, Thiện Duyên bỗng xô bắn thân mình lao về phía Cơ Thạch.

Vút!

Bất ngờ ý đồ của Thiện Duyên bỗng bị Trác Thiện Hữu ngăn lại :

- Đại sư xin nhẹ tay cho!

Véo...

Nhìn ánh kiếm do Trác Thiện Hữu vũ lộng đang hóa thành bức tường chắn ngang, Thiện Duyên vụt trầm giọng :

- A di đà Phật! Trác chưởng môn xin lượng thứ! Hừ!

Vù...

Choang...! Âm!

Trác Thiệu Hữu không ngờ Thiệu Duyên quyết liệt đến vậy, khiến thân hình phải bị chấn động!

Động nộ, Trác Thiệu Hữu một lần nữa cử kiếm xông lên đến khi thấy Thiệu Duyên sắp chộp trúng vào Cơ Thạch :

- Đao kiếm vốn vô tình, đại sư hãy cẩn trọng!

Véo... Véo...

Lại bị Trác Thiệu Hữu ngăn cản, Thiệu Duyên đại sư chộp quất :

- Hoa Sơn kiếm quả có điểm hơn người! Trác chưởng môn cũng phải cẩn trọng! Đỡ!

Vù... Vù...

Thân thủ của Thiệu Duyên không phải ngẫu nhiên được chọn làm Phương trượng và Chưởng môn phái Thiếu Lâm! Để tránh việc bị Trác Thiệu Hữu ngăn cản và cũng là dễ dàng thủ qua cương khí hộ thể của Cơ Thạch như Thiệu Ngộ vừa bảo, Thiệu Duyên đã nhanh chóng quật vào kiếm quang một kinh.

Âm!

Và khi tiếng chấn kinh vang lên, đại sư Thiệu Duyên liền nương theo sóng kinh thần tốc lao đến chỗ Cơ Thạch!

Đang khi diễn biến xảy ra, Cơ Thạch biết thế nào Thiệu Duyên cũng không bỏ qua nên cũng đã chuẩn bị sẵn.

Phát hiện bóng nhân ảnh của Thiệu Duyên thần tốc lao đến, Cơ

Thạch bất ngờ chuôi người về phía trước, lao bừa về phía Huệ Tâm sư thái đang giao kiếm bất phân thắng bại với Du Hoàng Vân!

Cơ Thạch còn cố ý gào to :

- Giết người! Tăng nhân Thiếu Lâm phái khẩu Phật tâm xà, muốn giết người diệt khẩu!

Nghe động, Huệ Tâm sư thái bất ngờ buông bỏ lão họ Du thích nhanh trường kiếm vào bóng nhân ảnh của Thiện Duyên đang lao đến :

- Đại sư hạ thủ xin lưu tình!

Véo...

Ầm!

Nhân lúc Huệ Tâm sư thái lo đối phó với Thiện Duyên, Du Hoàng Vân vội nghiêng người điểm nhẹ một kiếm vào người Cơ Thạch :

- Hãy đến đây nào! Bồn Chưởng môn sẽ bảo vệ cho người.

Véo...

Hồn kinh phách tán, Cơ Thạch đang đà chuôi người vội dịch về phía Quách Phú và Bạch Điền Quang giao chiêu :

- Mau cứu mạng! Tiểu sinh...

Quách Phú xoay nhanh ngọn bút quật mạnh vào thân kiếm của Du Hoàng Vân :

- Quách mỗ đã nói rồi! Du chưởng môn sao vẫn cứ hà hiếp trẻ thơ?

Coong...

Bị ngọn bút chạm vào khá mạnh khiến hồ khẩu tay tê buốt, Du Hoàng Vân liền trút giận vào Quách Phú :

- Quách Phú ngươi muốn thử chiêu ư ư? Hay lắm! Đỡ!

Véo... Véo...

Dịp may vô tình đưa đến, Bạch Điền Quang vươn trảo không chế Cơ Thạch :

- Ngoan ngoãn nào, tiểu oa nhi. Ta... Hừ!

Ngọn trảo vừa chạm vào người Cơ Thạch, Bạch Điền Quang bỗng thu về với tiếng kêu dị hoặc!

Sau khi xem lại hữu trảo, thấy không có việc gì, Bạch Điền Quang lẩm bẩm :

- Đúng là quái lạ.

Thiện Duyên lúc bấy giờ cũng đến gần, vội hỏi Bạch Điền Quang :

- Có việc gì vậy, Bạch chưởng môn?

Không những không nói, Bạch Điền Quang còn lẳng lặng chộp nhanh một trảo nữa vào Cơ Thạch.

Sau lần bị chộp trúng vừa rồi Cơ Thạch đương nhiên đã có sẵn giới bị. Phát hiện Bạch Điền Quang ra tay lần này với thần sắc khác lạ, Cơ Thạch bất chợt dịch người về phía Thiện Duyên!

Không muốn buông tha, Bạch Điền Quang cũng hướng trảo theo Cơ Thạch!

Vụt...

Đã có chủ định, Cơ Thạch bất ngờ ngoặt người quay trở lại, hy

vọng họ Bạch sẽ lỡ đà và chộp luôn vào lão trọc Thiện Duyên!

Tuy nhiên Cơ Thạch do chỉ là một đứa bé nên không thể lường hết thân thủ lợi hại của những nhân vật được kê vào hàng nhất môn chi chủ!

Cử chỉ của Cơ Thạch chỉ khiến Thiện Duyên đặc ý :

- Tiểu thí chủ chưa đủ tâm cơ để gọi là xảo quyết đâu? Bàn tăng thật sự không muốn tiểu thí chủ bị đau, nhưng...

Vù...

Bỏ dở câu nói Thiện Duyên bất ngờ xoay chuyển cổ tay. Và thế là uyển mạch tay bên hữu của Cơ Thạch liền bị Thiện Duyên bóp chặt.

Hốt hoảng, Cơ Thạch theo bản năng quạt ngang tay còn lại vào người Thiện Duyên :

- Buông tiểu sinh ra?!

Bộp!

Với thân thủ bất phàm như Thiện Duyên, hành vi của Cơ Thạch có khác nào đem trứng chọi đá! Do đó kể cả tay tả, song thủ của Cơ Thạch đều bị một tay của Thiện Duyên bóp giữ!

Lúc đó miếng môi đã đưa đến miệng bỗng dưng bị mất đi, Bạch Điền Quang cuộn luôn hữu trảo vào Thiện Duyên :

- Đại sư lễ nào quên phần của Bạch mỗ?

Vụt...

Bị một trảo bất ngờ uy hiếp, Thiện Duyên đang đặc ý phải sa sầm nét mặt :

- Bạch chưởng môn đừng quên những gì Thất đại phái đã ước hẹn khi đến Quân Sơn! Hãy thu chiêu về mau.

Định thuyết phục họ Bạch, Thiện Duyên phải cả giận khi nghe Trác Thiện Hữu bỗng từ đâu xen vào :

- Không lẽ Trác mỗ không có phần? Đỡ!

Véo... Véo...

Đối với Trác Thiện Hữu vừa có hai lần chạm chiêu Thiện Duyên biết không thể chỉ dùng lời nói! Do đó Thiện Duyên đành phải vận dụng tả thủ đối phó với kiếm chiêu của Trác Thiện Hữu!

Người ta không thể phân thân vừa lo mặt này lại có thể giữ trọn vẹn mặt kia! Thiện Duyên vừa có phần lơ lửng hữu thủ, Cơ Thạch chột vung mạnh :

- Buông ra!

Thiện Duyên chột thu tay về. Không phải! Bảo thu tay về là không đúng lắm, phải nói là hữu thủ của Thiện Duyên vừa bị co gập lại!

Điều đó được minh chứng qua tiếng kêu thảng thốt của Thiện Duyên :

- Úy! Nội kình gì thật kỳ quái!

Không cần biết cái gì là kỳ quái, chiêu kiếm của Trác Thiện Hữu vẫn an tường cuộn đến.

Véo...

Động nộ, Thiện Duyên lập tức đẩy mạnh song chưởng ra phía trước :

- Trác chưởng môn định nặng tay thật sao? Đỡ chưởng!

Ào...

Ầm! Ầm!

Do đang đứng trong phạm vi uy lực của song chưởng mãnh liệt này, toàn thân Cơ Thạch liền bay bắn lên không trung.

Vút!

Bạch Điền Quang kêu thất thanh :

- Nguy tai! Sao đại sư hạ sát thủ với tiểu oa nhi?

Tiếng kêu của Bạch Điền Quang làm toàn trường rúng động!

Mọi người dừng lại và đưa mắt nhìn thân hình của Cơ Thạch là là rơi xuống.

Huych!

Cơ Thạch rơi xuống thật nặng nề!

Tuy nhiên Cơ Thạch đã làm mọi người thất kinh khi nó bỗng ngồi bật dậy và cứ thế đâm đầu bỏ chạy!

Mọi người lại một phen ngỡ ngàng vì không ngờ bản thân Cơ Thạch sau một kinh như vậy vẫn như người vô sự!

Đến lúc bình tĩnh, mọi người với đủ mọi lý do liền túa ra tìm.

Nhưng bóng dáng của Cơ Thạch cứ như bóng chim tăm cá...

-----oOo-----

Chương 12: Bồi ngoại cảnh tạo nên định kiến

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy đi theo Gia Cát Hưởng và Hà nhi nhưng nét mặt của Cơ Thạch vẫn luôn có biểu hiện của sự miễn cưỡng!

Nhận rõ điều đó đang làm cho không khí buổi trùng phùng trở nên nặng nề, Hà nhi liếng thoảng :

- Cơ đệ có ý giận Gia Cát tiên sinh không chịu xuất đầu lộ diện giúp đệ vạch rõ chân tướng của phái Thiếu Lâm?

Không chờ Cơ Thạch lên tiếng, Hà nhi liền biện bạch :

- Cùng Thiếu Lâm phái còn có cả phe hắc đạo Hoài Giang bọn ta! Cơ đệ nên hiểu cho Gia Cát tiên sinh càng lộ diện càng gây nhiều bất lợi cho Cơ đệ. Hà...! Điều này lúc trước Gia Cát tiên sinh đã giải thích rồi, Cơ đệ cũng nên cảm thông cho nỗi khổ tâm của Gia Cát tiên sinh mới phải!

Sau một lúc yên lặng không nghe Cơ Thạch mở miệng, Hà nhi bỗng cười khúc khích :

- Bọn ta tuy chỉ dám nấp lánh ở xa nhưng vẫn nghe rõ từng lời đối đáp của Cơ đệ! Cơ đệ ứng phó thật hay, khiến Gia Cát tiên sinh vì mãi tằm tằm cười nên quên cả những tiếng ho sù sụ!

Quyết ý làm cho Cơ Thạch phải mở miệng Hà nhi lại nói :

- Như Gia Cát tiên sinh giải thích, cái hay của Cơ đệ là ở chỗ tuy có làm cho lão trọc Thiện Duyên phải ngậm miệng nhưng Cơ đệ không hề lỗi đạo với lệnh tôn! Để xem nào...

Hà nhi vờ ngoạo đầu như cố nhớ lại câu nói của Cơ Thạch :

- Dường như Cơ đệ đã nói như thế này: "... Phải chi có Khoái Kiếm Cơ Vĩnh ở đây, rất có thể vị này sẽ cho đại sư biết tiểu sinh phải hay không phải cốt nhục". Câu này quả là xác đáng! Vì Cơ đệ nào có chối bỏ nguồn gốc lai lịch như lão trọc đã nghĩ? Có phải thế không Cơ đệ?

Cơ Thạch vẫn không nói gì, Hà nhi nói thêm :

- Vậy mà lão trọc cứ đề quyết Cơ đệ đã phạm vào điều tối kỵ của kẻ làm người! Để cho lão biết bản thân Cơ đệ không hề chối bỏ điều đó, Cơ đệ cần nói một câu nữa đại loại là thế này: "Tiểu sinh nào có chối bỏ cốt nhục như đại sư...".

Cơ Thạch không thể nín nhịn do Hà nhi vừa lập lại sai những gì nó đã nói! Cơ Thạch lên tiếng :

- Hà tử tử nhớ không đúng rồi! Đệ nói như thế này: "Nói như đại sư đích xác tiểu sinh chính là cốt nhục của người vừa đề cập đến? Lời nói này có gì làm bằng?"

Nói xong Cơ Thạch đặc ý nhìn Hà nhi :

- Đó là đệ dụ lão tự nói ra lần đệ và lão đã chạm mặt, trước khi xảy ra thảm sát! Hừ, lão thà ngậm miệng nhất định không nói là không nói! Tức thật!

Hà nhi vỗ tay reo :

- Rất cuộc Cơ đệ cũng chịu mở miệng! Hà tử tử này sao không nhớ? Cơ đệ bị ta lừa rồi!

Cơ Thạch vỡ lẽ :

- Hóa ra mọi người ai cũng tìm cách lừa Cơ Thạch này! Thật đáng thất vọng!

Đến lúc đó, Gia Cát Hưởng đang đi ở phía trước bỗng dừng lại!

Chờ khi Cơ Thạch và Hà nhi tiến đến ngang hàng, Gia Cát Hướng bảo :

- Nếu cứ đi theo hướng này, người chỉ cần cẩn trọng nhất định sẽ tìm đến Đại Lương sơn để tìm Đạo Kiếm Thượng Nhân! Người đi đi, ta chỉ có thể đưa người đến đây!

Hà nhi kinh nghi :

- Sao vậy tiên sinh? Không phải tiên sinh đã bảo là sẽ đưa Cơ đệ đến tận Đại Lương sơn sao?

Gia Cát Hướng bồng ôm ngực ho sù sụ, sau đó mới nói bằng giọng khinh khỉnh :

- Người không thấy y có ý ngờ ta đang lợi dụng y sao? Hảo ý của ta nếu chỉ đánh đổi sự nghi kỵ, ta còn thiết gì nữa?

Hà nhi không phải hạng người kém trí. Đang vui, Hà nhi bỗng có giọng lười châm biếm :

- Thảo nào người vừa bảo ai cũng muốn lừa người! Ta hỏi người, Cơ Thạch, Gia Cát tiên sinh lừa người với dụng ý gì? Nếu là việc có liên quan đến ánh Tử Quang, sao tiên sinh phải mạo hiểm cứu người rồi sau đó vội vã đưa người khỏi Quân Sơn? Ánh Tử Quang chỉ xuất hiện ở Quân Sơn kia mà? Hừ! Hay người nghĩ tiên sinh muốn dò tìm tung tích của Đạo Kiếm Thượng Nhân nên có ý định cùng người đi đến Đại Lương sơn? Người nói xem nào!

Cơ Thạch bất ngờ bị Hà nhi hỏi dồn đến không biết phải đối đáp như thế nào!

Nhìn sắc mặt có phần nào ân hận của Cơ Thạch, Gia Cát Hướng bỗng xua tay ngăn lại không cho Hà nhi tiếp tục dồn ép Cơ Thạch nữa :

- Người đừng trách y, Hà nhi. Ta cũng vậy! Vì với y, quả nhiên những ai tìm đến y rồi cuộc đời để lộ những ý đồ bất chính. Y nghi kỵ mọi người cũng phải.

Chợt đưa tay ôm ngực, Gia Cát Hưởng bắt đầu một tràng ho thảm não!

Cơ Thạch ái ngại nhìn Gia Cát Hưởng :

- Thúc thúc! Tiểu điệt vì quá hoang mang nên không...

Hà nhi vội đưa cho Gia Cát Hưởng một hoàn Bách Linh đan. Vừa đưa, Hà nhi vừa nói kháy Cơ Thạch :

- Chỉ vì hoang mang nên người tưởng người có quyền nghi kỵ bất kỳ ai sao? Như Gia Cát tiên sinh vừa nói với ta, người có tâm cơ khá mẫn tiệp không lẽ tự người không thể phân minh hắc bạch xem ai đối xử tốt với người và ai là người chỉ muốn lợi dụng người sao? Đã vậy ta và tiên sinh hà tất cứ quán lấy chân người nữa! Kẻo người lại bảo...

Cơ Thạch then đến đỏ mặt :

- Hà tỷ tỷ...

Thái độ của Hà nhi thật quyết liệt :

- Chúng ta quay lại Hoài Giang thôi, tiên sinh! Tiên sinh nói đúng, nếu hảo ý của chúng ta chỉ được đổi lại sự nghi kỵ, chúng ta còn thiết gì để giúp y.

Dù bị Hà nhi vừa đưa vừa đẩy, Gia Cát Hưởng vẫn lên tiếng trấn an Cơ Thạch :

- Thật ra đã đến lúc ta cần phải quay về Hoài Giang để tránh những ngộ nhận không tốt. Tâm trạng của người, ta hiểu? Do đó ta không oán trách người! Chỉ có điều ta mong rằng người cũng nên có cái

nhìn khoáng đạt hơn! Đừng vì định kiến đến phải luôn nghi kỵ mọi người! Người đi đi, đường đến Đại Lương sơn hãy còn xa! Người phải tự bảo trọng.

Nhìn Hà nhi quỳ quả bước đi không một lần nhìn ngó gì đến mình, lòng Cơ Thạch chột quặn thắt. Đến lúc này Cơ Thạch mới biết thế nào là câu “có hồi cũng đã muộn!”.

Và hậu quả đến thật nhanh.

Cơ Thạch vừa thôi áy náy, định đi theo hướng Gia Cát Hưởng đã điểm chỉ, một bóng nhân ảnh chột thấp thoáng trước mặt nó :

- Tiểu oa nhi! Lần này vận số may mắn của ngươi đã hết rồi! Ha... ha...

Cơ Thạch thất kinh lùi lại :

- Tạ Linh Oai?! Lão đến đã bao lâu rồi!

Tạ Linh Oai ngưng cười :

- Đã lâu, để biết ngươi định đi về đâu! Thế nào? Phụ thân ngươi có phải là đã bảo ngươi đi đến Đại Lương sơn?

Cơ Thạch rúng động, thềm lo lắng vì thế là Tạ Linh Oai đã biết rõ mọi hành động của Gia Cát Hưởng!

Không nói không rằng, Cơ Thạch bất ngờ quay người lại và cầm đầu bỏ chạy!

Nhưng...

Vút!

Tạ Linh Oai đã ngang nhiên chặn lối Cơ Thạch!

Đã thế Tạ Linh Oai còn biết rõ Cơ Thạch muốn chạy đi đâu :

- Người yên tâm! Giữa ta và Gia Cát Hưởng thân tình như thủ túc. Ta không hại y. Và lại, y chỉ sống nhiều lắm là đôi ba năm! Ta giết y làm gì để mang tiếng bất nghĩa?

Cơ Thạch vẫn cứ lo lắng :

- Còn Hà nhi? Người định xử trí thế nào? Người không giết chứ?

Tạ Linh Oai bật cười :

- Quả nhiên hổ phụ sinh hổ tử! Bản thân người, người không lo, lại lo cho kẻ khác! Và kẻ khác đó lại chính là nữ nhân ngay bây giờ đã để lộ một nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn. Phụ thân người luôn là người như vậy! Ha... Ha...

Vẫn quyết chí bằng mọi cách phải cho Gia Cát Hưởng và Hà nhi biết hành tung của họ đã bị Tạ Linh Oai thấu suốt, Cơ Thạch chột dịch người, định chạy vòng qua Tạ Linh Oai dù lối đi đã bị y ngăn chặn!

Tạ Linh Oai chỉ cần khế dịch người là mọi tia hy vọng của Cơ Thạch đều đã bị tắt ngấm!

Tạ Linh Oai giễu cợt nhìn Cơ Thạch :

- Thế nào? Thật ra phụ thân người đã căn dặn những gì?

Cơ Thạch phẫn nộ :

- Tại sao ta phải nói cho người biết?

Tạ Linh Oai cười khẩy :

- Đối với ta, người không nói không được! Cũng vậy, người đừng bảo ta người không phải là cốt nhục của Cơ Vĩnh như đã nói với bọn Võ lâm Thất đại phái! Vì không như lão trọc Thiện Duyên ta

thừa biết người chính là Cơ Thạch! Vì ta còn biết có lẽ phụ thân người đã dò xét được ít nhiều về những gì có liên quan đến ánh Tử Quang! Phải chăng vì biết như vậy nên phụ thân người bảo người phải đến Đại Lương sơn?

Càng nói càng lớn tiếng, sau cùng Tạ Linh Oai bỗng quát hỏi :

- Người đến Đại Lương sơn để làm gì? Nói!

Cơ Thạch cũng quát trả :

- Ta không nói! Dù chết ta vẫn không bao giờ nói!

Tạ Linh Oai gầm vang :

- Người ương bướng với ta được sao? Vậy đừng trách ta! Nằm xuống!

Vù... Vù...

Đoán biết thế nào Tạ Linh Oai cũng dùng vũ lực, Cơ Thạch nhanh nhẹn chuôi người qua một bên!

Cũng may nó kịp tránh kình của họ Tạ.

Ầm!

Chấn kình từ nền đất tuy bị giảm ít nhiều nhưng vẫn còn đủ dư lực để thổi bay Cơ Thạch.

Huych!

Cơ Thạch phải ngã lăn nhào nhào qua một bên đường nơi có những lùm cây dại mọc um tùm cao đến mắt đầu!

Soạt!

Đang kinh tâm bạt vía, Cơ Thạch càng phải kinh hãi hơn khi phát hiện đang có người ẩn nấp sẵn trong lùm cây dại.

Ngờ là người của Tạ Linh Oai mai phục từ trước, Cơ Thạch định há miệng kêu thất thanh!

Nhưng người kia bỗng nhanh tay bịt chặt miệng Cơ Thạch, cố không để thanh âm nào thoát ra.

Đến lúc này Cơ Thạch mới nhìn rõ diện mạo của người đó! Biết Cơ Thạch đã nhìn ra mình là ai, người nọ vừa mới buông tay ra khỏi miệng Cơ Thạch. Bỗng nghe Tạ Linh Oai quát :

- Người định nấu mình mãi trong đó sao? Đúng là ý nghĩ của một đứa trẻ?! Để xem người còn trốn vào đâu nếu ta phát chưởng phá hủy tất cả!

Lo sợ Cơ Thạch biết cách ẩn nấu này chỉ là trò trẻ con đối với Tạ Linh Oai! Và nếu cứ để Tạ Linh Oai dùng chưởng phá hủy, chính nó sẽ làm hệ lụy đến người kia, là người tuy có bản lĩnh không ra gì nhưng qua thái độ vừa rồi chứng tỏ, người đó thật tâm muốn cứu Cơ Thạch!

Cơ Thạch định chui ra khỏi bụi rậm, bất ngờ người đó đã đứng lên trước và quát :

- Để xem Bát Tý Cuồng Dao người làm cách nào thoát khỏi Hủ Thi độc!

Vụt...

Thoạt nhìn Cơ Thạch ngỡ ngàng vì thấy người này vừa ném về phía Tạ Linh Oai một vật màu trắng đục, chính là nửa đoạn bạch cốt của Tam yêu Miêu Cương trước kia đã bị Khả Tú Tú dùng kiếm chém vỡ đôi!

Tuy chỉ là nửa đoạn bạch cốt nhưng với những lỗ thủng có sẵn trên

đó, đoạn này vừa bay vừa phát ra những tiếng kêu u u quái dị.

U... U...

Cơ Thạch mừng thầm vì nghe có tiếng Tạ Linh Oai kêu hoảng :

- Bạch Cốt U Hồn khúc của Tam yêu Miêu Cương?!!

Vẫn chưa hết hoảng sợ Tạ Linh Oai vội lùi lại để lẩn tránh lớp vân vụ mờ ảo màu hồng nhạt đang từ đoạn bạch cốt tuôn ra mịt mù. Tạ Linh Oai càng thêm kêu hoảng :

- Từ Khắc Kim người thật to gan, dám dùng diệu thủ đoạt mất Bạch Cốt U Hồn khúc của Tam yêu có Hủ Thi độc!

Đắc ý, Từ Khắc Kim vừa lôi Cơ Thạch chạy vừa cười sằng sặc :

- Người có bệ khí cũng đã muộn rồi! Nếu mũi người đã ngửi được mùi hương từ Hủ Thi độc chứng tỏ người không còn sống được bao lâu. Ha... Ha...

Được Từ Khắc Kim mạo hiểm cứu nguy, Cơ Thạch tuy cảm kích nhưng vẫn ngấm ngấm lo sợ. Không dám để quá muộn, Cơ Thạch hốt hoảng nói vào tai Từ Khắc Kim :

- Nguy rồi Từ thúc thúc! Tiểu diệt cũng ngửi phải mùi hương của Hủ Thi độc! Không còn giải được nữa, tiểu diệt ắt khó sống!

Nhưng Từ Khắc Kim vẫn cứ thản nhiên không hề nghe Cơ Thạch thổ lộ mọi nguy hiểm! Không những thế Từ Khắc Kim còn lôi Cơ Thạch đi nhanh.

Vút!

Đi được một lúc lâu, biết Tạ Linh Oai không hề đuổi theo Cơ Thạch bỗng vung mạnh tay không để Từ Khắc Kim lôi đi nữa.

Từ Khắc Kim lập tức cảm thấy khắp người chấn động sau lượt vung tay của Cơ Thạch. Y kêu lên :

- Ôi chao! Người cần gì phải mạnh tay như vậy!

Ngơ ngác, Cơ Thạch đứng nhìn họ Từ vẫn nhăn nhó :

- Không lẽ Từ thúc thúc cũng bị trúng độc? Nếu không với sức của tiểu diệt đầu thể làm thúc thúc đau?

Từ Khắc Kim bĩu môi :

- Người tưởng hương phấn của bọn nữ nhân thường dùng để trang điểm là có độc sao? Là ta vừa hí lộng lão Tạ đấy, người hiểu chưa?

Cơ Thạch không nhịn được cười :

- Thảo nào mùi của nó lại thơm như vậy! Thúc thúc quả có lắm diệu kế!

Từ Khắc Kim phồng mũi :

- Nếu không nhờ mưu ma kế quỷ, Từ Khắc Kim ta làm sao chạy thoát tất cả những khổ chủ từng bị ta trở tài diệu thủ?

Cơ Thạch gật gù :

- Thuật diệu thủ của thúc thúc đôi khi cũng có lợi thật đấy. Nhưng làm như vừa rồi thật ra cũng quá mạo hiểm.

Từ Khắc Kim thờ dài :

- Vào cảnh ngộ như lúc này ta không mạo hiểm không được. Cũng may nhờ ta trước kia vì hiếu kỳ, cố tình giữ lấy đoạn bạch cốt của bọn Tam yêu nên bây giờ mới có cơ hội đáp trả ân cứu mạng của người!

Biết Từ Khắc Kim muốn nhắc đến chuyện đã được Cơ Thạch dùng giải dược để cứu mạng trước kia, Cơ Thạch xua tay :

- Tiểu điệt nào dám nghĩ đó là ân cứu mạng. Giải dược có được là do thúc thúc dùng diệu thủ lấy của Tam yêu, bắt quá tiểu điệt chỉ bỏ công nạp giải dược vào miệng thúc thúc. Mà sao thúc thúc tình cơ xuất hiện đúng lúc vậy?

Từ Khắc Kim cười gượng :

- Đúng lúc cái móc xì! Chỉ vì ta tình cờ phát hiện người và lão Bệnh Nho đàm thoại, ta hiếu kỳ nên nghe thử! Không ngờ lại gặp lão họ Tạ xuất hiện! Đang sợ muốn chết, người ngã vào đâu không ngã lại nè đúng chỗ ta đang ẩn thân mà ngã vào!

Thở ra một hơi dài Từ Khắc Kim tiếp :

- Hà... cũng may ta lanh trí, sẵn có bọc hương phấn của cô nàng họ Khả, ta nhét bừa vào đoạn Bạch Cốt kia! Hừ! Nếu lão họ Tạ sau này biết chuyện chắc chắn ta sẽ bị lão lấy mạng!

Cơ Thạch kinh nghi :

- Thúc thúc vừa nói đó là bọc hương phấn của Khả Tú Tú cô nương?

Từ Khắc Kim đỏ mặt :

- Tay chân ta quen táy máy, nếu để lâu không vận dụng rất khó chịu! Mà cũng vì người cả!

- Sao lại vì tiểu điệt?

Từ Khắc Kim giải thích :

- Lúc ta tỉnh dậy, vì không nhìn thấy người, chỉ có huynh muội Khiêm Hạ là vẫn nằm bất động. Ngỡ người đã rơi vào tay Cổ Thống ta

muốn cứu người nên mới mò tìm khắp người Khiêm Hạ và Khả Tú Tú!

- Thúc thúc muốn tìm khối ngọc hình nén bạc?

Từ Khắc Kim gật đầu :

- Bọn Cổ Thống nếu bắt người ắt chỉ vì muốn thu hồi vật này. Đương nhiên ta phải tìm rồi.

- Vật đó là được tiểu điệt giữ lại vì ngõ ba người đều chết!

Từ Khắc Kim nhăn nhó :

- Làm sao ta biết là người đã lấy? Săn có dịp như vậy, phát hiện cô nàng họ Khả đi đâu cũng mang theo bọc hương phấn, ta...

Cơ Thạch phì cười :

- Điều này chứng tỏ thúc thúc là người nhìn xa trông rộng! Tiểu điệt đoán vì thúc thúc thấy hương phấn đó cũng có màu hồng giống màu của Hủ Thi độc nên thúc thúc cố tình lấy đi! Đúng không?

Từ Khắc Kim cũng cười :

- Người đoán được sao? Đúng vậy, ta hãy còn giữ một đoạn Bạch Cốt nữa đây này!

Vừa nói Từ Khắc Kim vừa đưa cho Cơ Thạch xem nửa đoạn Bạch Cốt khác :

- Trong này ta cùng đã nhồi sẵn hương phấn? Ta cho người! Để khi cần, hà... hà, người biết phải làm gì rồi! Ha... Ha...

Cơ Thạch thích thú đưa tay nhận lấy đoạn Bạch Cốt nọ!

Lúc nhét tay vào người, tay Cơ Thạch bỗng chạm phải túi ngân

lượng. Nó đưa cho Từ Khắc Kim :

- Khối ngọc kia tiểu diệt làm mất rồi! Túi ngân lượng này nguyên là của thúc thúc.

Từ Khắc Kim xua tay :

- Người cần đến Đại Lương sơn, ta biết! Người không thể đi mà không có ngân lượng! Người cứ giữ lấy để chi dùng! Phần ta...

Từ Khắc Kim cũng cho Cơ Thạch nhìn thấy một túi ngân lượng to hơn :

- Họ đến Quân Sơn, ta cũng đến. Nhưng họ chưa đắc thủ được gì thì ta lại đắc thủ nhiều đến ngoài sức tưởng tượng! Ha... Ha...

Thán phục, Cơ Thạch bảo :

- Quả nhiên là Diệu Thủ Không Không!

Nhưng Từ Khắc Kim bỗng nhăn mặt :

- Ta định thôi, không dùng tài diệu thủ nữa! Ngấm lại với nghề không vốn này, càng lạm dụng càng lắm nguy cơ! Người đi đi! Sau này có muốn gặp ta, cứ đến Giang Nam sẽ gặp! Ta đi trước đây.

Vút!

Nhìn theo, Cơ Thạch có cảm nhận người như họ Từ chưa hẳn đã là người xấu, ngược lại có những kẻ tưởng là tốt nào ngờ lại có tâm địa xấu xa!

-----oOo-----

Chương 13: Sa xuống vực đầu nhập Cổ thành

Nguồn: EbookTruyen.VN

U... U... Ú... Ú... U...

Những âm thanh trầm bổng bất ngờ vang lên thánh thót, lọt vào tai Cơ Thạch!

Nó rùng mình ngờ ngác nhìn khắp nơi.

Vùng đồi núi quanh nó đều vắng lặng, không thể xác định những âm thanh kia từ đâu vọng ra!

Ai cùng vậy, thà biết là nguy nhưng được đối mặt với hiểm nguy vẫn hơn là cứ để nỗi lo phập phồng ám ảnh!

Cơ Thạch đoán biết đó là thanh âm được phát ra từ những Bạch Cốt U Hồn khúc của bọn Tam yêu Miêu Cương nên dù chưa nhìn thấy bọn Tam yêu ở đâu, Cơ Thạch vẫn cứ bỏ chạy!

U... U... Ú... Ú...

Thanh âm vọng vẫn cứ thánh thót như từ không trung vọng xuống khiến Cơ Thạch bắt đầu chạy bừa!

Nó chạy về đủ mọi hướng hy vọng sẽ tìm được ít nhất là một hướng không còn nghe những thanh âm đó nữa.

Vùng đồi núi nó định vượt qua trước khi đến Đại Lương sơn không ngờ lại là nơi có nhiều hẻm vực!

Trong tâm trạng hoảng sợ, Cơ Thạch đã nhiều lần lao bừa qua những hẻm vực sâu thăm thẳm, do những hẻm vực đó không rộng quá tầm nhảy của nó.

Chạy được một lúc, Cơ Thạch bất giác sững người nhìn vào một ngôi cổ thành sừng sững nhưng không hiểu sao lại được phủ một

lớp sơn son đỏ như máu.

Đã từng gặp nhiều hung hiểm và cũng nhiều lần suýt mất mạng, màu đỏ của ngôi cổ thành làm cho Cơ Thạch hồn vía bay lên mây!

Không tự chủ, Cơ Thạch bước lùi.

Đang lùi như vậy, một hòn đá dưới chân nó vô tình bị nó giẫm phải.

Cạch... Cạch...

Hòn đá lăn đi tạo nên những thanh âm khô khốc, điều đó càng làm cho Cơ Thạch hoảng sợ.

Đã thối từ trong ngôi cổ thành bỗng có một tiếng quát vọng ra :

- Kẻ nào?

Tiếng quát to như tiếng sấm động khiến Cơ Thạch kinh tâm bạt phách!

Nó lùi lại nhiều hơn!

Chính lúc đó, từ bên trong ngôi cổ thành bỗng có người xuất hiện!

Vừa nhìn thấy người này, Cơ Thạch lập tức có một thoáng hoang mang.

Do hoang mang Cơ Thạch bất giác lùi thêm một bước nữa. Nào ngờ cước chân của nó bỗng bị hụt hẫng, chứng tỏ nó vừa bước lùi vào đúng miệng một hẻm vực!

Bàng hoàng, Cơ Thạch gào lên :

- Á... á...

Tiếng gào của Cơ Thạch làm cho người vừa từ cổ thành bước ra

chú tâm.

Y lao đến :

- Sao lại là người?

Đối với Cơ Thạch câu hỏi này hầu như là những thanh âm cuối cùng mà nó được nghe!

Vì sau đó hai bên tai nó chỉ còn là tiếng cuồng phong rít loạn.

U... U...

Nhưng Cơ Thạch đã làm! Đó chưa phải là những thanh âm cuối cùng. Vì lúc này lọt vào tai nó lại là âm hưởng của những thanh âm đã làm nó phải chạy loạn.

U... u... ú... ú...

Đang rơi xuống càng lúc càng nhanh Cơ Thạch không những không sợ chết mà còn tỏ ra phấn hận! Đến nỗi Cơ Thạch phải hét lên...

* * * * *

- Nếu người đã tỉnh lại, hãy nghe ta hỏi đây! Tại sao chủ nhân Cửu Âm sát nhãn tâm xô người xuống vực?

Cơ Thạch ngờ ngác nhìn quanh và nó tưởng nó đang gặp ma nếu thanh âm kia không lên tiếng một lần nữa :

- Người đừng hy vọng tìm thấy ta? Hoặc giả nếu người nhìn thấy ta người phải chết!

Âm thanh của chữ chết tuy mang đầy âm hưởng đe dọa nhưng đối với Cơ Thạch đó lại là sự thách thức!

Nó gào lên :

- Đã quá nhiều người muốn giết ta rồi! Thêm người nữa đâu có làm ta phải sợ!

Thanh âm nọ kinh ngạc :

- Húy! một đứa bé như người lại có đờm lược đến thế sao? Hừ! Ta không tin người là kẻ không sợ chết!

Cơ Thạch cười ngạo nghễ :

- Nghe thanh âm chúng tỏ tôn giá là một nữ nhân! Và đã là nữ nhân tôn giá đâu thể biết thế nào là khí phách của đấng nam nhi?

Bộp!

Từ một động khẩu tối tâm, một mẩu đá bồng bay ra đập vào đầu Cơ Thạch! Kèm theo đó là tiếng hét giận :

- Câm! Bọn nam nhi các người đều là hạng thối tha tham sinh úy tử, lai luôn là hạng phản phúc! Khí phách gì thứ nam nhi các người?

Tuy bị ném đau nhưng Cơ Thạch vẫn cao ngạo :

- Cổ nhân thường nói: Tối độc phụ nhân tâm. Tôn giá thử đưa tay sờ lên gáy xem! Là nam nhân hay nữ nhân đáng bị khinh bỉ?

Tiếng hét nọ liền vang ra :

- Là bọn nam nhân các người!

Cơ Thạch quát trả :

- Không phải! Tôn giá đừng có cưỡng từ đoạt lý!

Bộp!

Một mẩu đá nữa lại được ném ra. Lần này Cơ Thạch đã phòng bị nên sớm dụng lực để chịu đựng.

Không hiểu Cơ Thạch đã làm gì, mẩu đá nọ vừa chạm vào người Cơ Thạch liền bị hất bay ngược lại!

Nữ nhân trong động bỗng kêu lên :

- Cang khí hộ thân? Tại sao người luyện được cang khí hộ thân, khi niên kỷ của người hãy còn quá nhỏ?

Cơ Thạch làm gì biết thế nào là cang khí hộ thân :

- Tôn giá nói nhăng nói cuội gì vậy? Ai đã luyện cang khí hộ thân nào?

Giọng nói của nữ nhân nọ có phần hòa dịu :

- Hài tử! Sư phụ người là ai? Hoặc giả thân sinh phụ mẫu người là ai?

Cơ Thạch bĩu môi :

- Tôn giá sao thay đổi thái độ nhanh quá vậy? Người hay thay đổi, nhất là thay đổi lập trường, tôn giá biết phải gọi như thế nào không?

Nữ nhân nọ động nộ :

- Hừ! Người đừng quên bản thân người còn sống đến lúc này là do ai cứu mạng! Thái độ vong ân bội nghĩa của người mới chính là thái độ của kẻ có tâm phản phúc.

Cơ Thạch kinh ngạc :

- Tôn giá bảo là do tôn giá đã cứu mạng Cơ Thạch ta?

- Cơ Thạch? Người ở họ Cơ? Phụ thân người là Cơ Vĩnh? Và cang

khí hộ thân kia là do Đạo Kiếm Thượng Nhân truyền thụ cho ngươi?

Cơ Thạch ngỡ ngàng :

- Tôn giá! Tôn giá cũng biết gia phụ?

- Gia phụ! Ha... Ha... Bồn thành có cơ phục hận rồi! Ha... Ha... Ngày bồn thành lại vang danh thiên hạ sắp sửa đến nơi rồi! Ha... Ha...

Cơ Thạch thêm ngỡ ngàng :

- Bồn thành nào? Có phải ngôi cổ thành màu đỏ ở trên kia?

- Không sai! Ngôi thành ngươi đã nhìn thấy chính là nguồn gốc xuất xứ của bồn thành! Ngươi yên tâm! Ngươi nhất định không chết! Toàn thân ngươi tuy đã bị gãy nát nhiều chỗ nhưng nếu ngươi chịu bái ta làm sư phụ. Ta nhất định sẽ điều trị cho ngươi! Và còn làm cho ngươi trở nên một cao thủ đệ nhất thiên hạ!

Bốn chữ đệ nhất thiên hạ làm Cơ Thạch động tâm :

- Tôn giá có năng lực đó thật sao? Vậy tôn giá cũng là cao thủ đệ nhất thiên hạ?

- Hừ! Ta thì không! Nhưng với ngươi thì được. Bởi vì...

Không nghe thanh âm đó nói tiếp, Cơ Thạch nôn nóng :

- Vì sao?

Thanh âm nọ bảo :

- Ta sẽ giải thích nếu ngươi chấp nhận bái sư.

- Bái sư? Tôn giá là nữ nhân sao có thể thu Cơ Thạch ta là nam nhân làm môn đồ?

- Ai bảo không không được? Sư phụ ta là nam nhân, điều đó đâu ngăn cản người thu một nữ nhân như ta làm đệ tử?

Cơ Thạch bối rối :

- Nam thu nữ, đó là điều bình thường! Còn nữ thu nam, nhưng chưa có tiền lệ?

- Trường hợp lúc này sẽ là tiền lệ cho những lần sau! Phải có người tạo ra tiền lệ chứ?

Cơ Thạch bị thuyết phục :

- Nhưng tôn giá liệu có thể đào luyện Cơ Thạch ta thành một người như tôn giá vừa nói không?

- Chắc chắn!

- Tôn giá dựa vào đâu mà đoán chắc?

- Ta sẽ giải thích sau, như ta vừa nói lúc nãy!

Thấy Cơ Thạch vẫn còn có vẻ trù trừ, thanh âm nọ thoáng lo ngại.

- Như người hãy còn điều gì áy náy! Tại sao?

Cơ Thạch cả quyết :

- Cơ Thạch ta sẽ không bái sư nếu tôn giá không nói rõ điều này!

- Điều gì?

- Môn phái của tôn giá thật ra là tà phái hay chính phái?

- Người muốn thế nào?

- Cơ Thạch ta không muốn đầu nhập vào một tà phái!

- Theo người, thế nào là tà, thế nào là chánh?
- Có những đạo lý không thể không tuân thủ! Người chính phái là người phải biết tuân thủ những đạo lý đó!
- Không vô cớ giết người phải không?
- Chưa đủ! Khi tha được nên tha. Giết người chỉ là hạ sách không bằng bắt người cải tà quy chánh.
- Hừ! Phụ thân người hiện giờ ra sao?

Cơ Thạch kinh ngạc :

- Sao tôn giá hỏi điều này?

Âm thanh kia đáp :

- Người hãy còn bé, đáng lý phải có phụ thân người bên cạnh? Nhưng người vừa bị xô xuống vực chúng tổ phụ thân người không thể bảo vệ người. Ta nghĩ, có lẽ không sai lắm, phụ thân người đã gặp điều bất ổn.

Cơ Thạch nghiêng rằng :

- Không sai! Gia phụ đã bị ác nhân sát hại! Kể cả gia mẫu cũng vậy.
- Được lắm! Người sẽ làm gì nếu có cơ hội chạm mặt thù nhân?
- Giết!
- Người không cho y cơ hội cải tà quy chánh?

Cơ Thạch rít :

- Không bao giờ!

Âm thanh nọ có phần khích động :

- Bồn phái cũng có những kẻ thù như vậy. Một khi người đã bái ta làm sư phụ, kẻ thù của bồn phái cũng là kẻ thù của người! Người giết hay tha?

- Giết!

- Khá lắm! Bồn phái bị phản đồ hãm hại! Người xử trí thế nào với hạng phản đồ?

- Giết!

- Đủ rồi! Bồn phái là tà hay chính, người có thể tự suy nghĩ!

Cơ Thạch thoáng ngàn ngại :

- Tôn giá không thể đáp thẳng sao?

- Không!

- Tại sao?

- Vì tuy bồn phái tự nhận là chánh nhưng có quá nhiều người đề quyết bồn phái là tà! Do vậy họ đã hai lượt cùng liên tay hủy diệt bồn phái.

- Những ai đã đề quyết như vậy?

- Hừ! Đó là Võ lâm Thất đại phái.

- Là họ?

- Phải! Là họ! Sao người tỏ ra kinh ngạc?

Cơ Thạch nghiêng răng :

- Bản thân họ vị tất đã là chính phái, lời đề quyết của họ không đáng tin cậy!

- Ái chà? Người cùng biết nữa sao? Tại sao vậy?

Cơ Thạch thở ra :

- Chuyện dài lắm! Để sau khi bái sư Cơ Thạch ta sẽ nói!

- Bái sư? Người ưng thuận?

Cơ Thạch gật đầu :

- Chỉ tiếc Cơ Thạch này không thể tự cử động để hành lễ bái sư!

- Bất tất! Ta có hai vị sư huynh! Họ đã thành khẩn bái sư nhưng họ phản vẫn phản. Người cứ nói theo ta là được rồi!

- Sư phụ xin cứ chỉ dạy!

- Được! Nói theo ta! Đệ tử Cơ Thạch...

- Đệ tử Cơ Thạch

- ... Xin lập thệ trước vong linh sư tổ Tri Thế Nhân.

- ... Xin lập thệ trước vong linh sư tổ Tri Thế Nhân.

- Nếu đệ tử có hành vi bội phản, hoặc trái lời giáo huấn của sư phụ Mai Tuyết Tuyết, nguyện trời tru đất diệt. Nếu không cũng bị nghịch khí hành hạ suốt đời, người không ra người ma không ra ma. Họ Cơ sẽ mãi mãi bị tuyệt tử tuyệt tôn!

Cơ Thạch tuy phải lập lại y như vậy, nhưng vẫn cảm thấy ghê rợn khắp người!

Chờ Cơ Thạch lập thế xong, cũng là lễ bái sư viên mãn, Mai Tuyết Tuyết vẫn từ bên trong động khẩu âm u nói vọng ra :

- Kể từ bây giờ người sẽ là Thành chủ đời thứ tư của bốn thành? Và cũng là Môn chủ đời thứ sáu của Bạch Thạch môn? Ta tuy là sư phụ người nhưng về danh chính ngôn thuận cũng là thuộc hạ của người! Người phải tùy lúc mà cư xử. Bây giờ người hãy thuật lại mọi chuyện của người!

- Cơ Thạch tuân lệnh!

Thuật đến đoạn đã xảy ra ở Lương Nghi nhị động, Cơ Thạch nghe sư phụ lầm bầm :

- Quả là duyên trời định khiến bốn thành có cơ khôi phục.

Chờ khi nghe Cơ Thạch thuật xong, Mai Tuyết Tuyết lên tiếng :

- Về Võ lâm Thất đại phái, người đã biết họ như thế nào rồi, ta khỏi phải nói thêm. Riêng kẻ đã xuất hiện ở Cổ Huyết thành, người minh bạch đó chính là Tướng Hồng Nhu?

Cơ Thạch đáp :

- Không sai! Vì trên tay họ Tướng chính là ngọn Cửu Âm sáo!

- Hóa ra y đã bái Cửu Âm lão nhân làm sư phụ! Thảo nào mười năm trước, lúc Cổ Huyết thành gặp thảm họa không thấy y xuất hiện!

- Tại sao y phải xuất hiện?

- Vì y chính là nhị sư huynh của ta? Cùng với đại sư huynh Hồng Nhật Tán, cả hai đều là phản đồ, người sau này có trách nhiệm phải thanh lý môn hộ.

Cơ Thạch kinh ngạc :

- Họ phản như thế nào?

Mai Tuyết Tuyết giải thích :

- Sau lần bốn thành bị người các phái hủy diệt bốn mươi năm trước, gia sư đã thu nhận bọn ta ba người làm môn đồ! Hồng Nhật Tán vì không muốn mãi nhẫn nhịn đến lúc luyện xong Bạch Thạch Cang khí, đã trái lệnh sư phụ lén xuất hành! Tiếp đó là Tưởng Hồng Nhu cũng bỏ đi như vậy! Chưa hết, mười năm trước, lúc bốn thành bị vây hãm, tuy ta không nhìn ra mặt kẻ đã hãm hại ta, khiến ta phải nên thân tàn phế, nhưng qua ám khí Cương Ty Tàn Hồn Điệp của kẻ đó, ta nghi ngờ y chính là Hồng Nhật Tán.

Cơ Thạch căm phẫn :

- Hồng Nhật Tán thật đáng chết!

- Không sai! Kể cả bọn tự xưng là chính phái cũng vậy, bọn chúng đáng chết không chỉ một lần!

Sau đó, Mai Tuyết Tuyết nói cho Cơ Thạch biết nguyên ủy mọi việc :

- Bốn mươi năm trước, ở ngoại vi thành Giang Nam vốn có một ngôi miếu Quan Vũ! Ngôi miếu này không hiểu sao lại được một người họ Mạnh đến lưu ngụ và quanh năm tự lo việc tế tự! Vào thời điểm ta vừa nói, chỉ một đêm toàn bộ Mạnh gia đều bị thảm sát!

Lúc phát hiện ngoài những thi thể đã giá lạnh quần hùng còn nhìn thấy bên cạnh thi thể một người có thêm một dòng huyết tự: “Y đã đoạt Tử Khí Tam Ngươn chưởng!” Hừ, với chỉ vờn vẹn một dòng chữ ngắn gọn không hiểu sao mọi người cứ đề quyết thẩm án đó là do bốn thành gây ra! Và họ đã liên thủ hủy diệt bốn thành lần thứ nhất! Nuôi chí phục thù sư phụ của ta ngoài việc khổ luyện Bạch Thạch công phu còn thu nhận thêm môn đồ. Bạch Thạch công phu nếu muốn luyện đến mức đạt thành không phải dễ! Hai tên kia vì không đủ nhẫn nại đã tự ý bỏ đi! Và không cần nói cũng đủ biết một trong hai tên đó đã báo tin sư phụ ta còn sống cho quần hùng biết!

Thế là câu chuyện của ba mươi năm trước bỗng được đẩy lên, bỗng thành lại bị hủy diệt lần nữa.

Ngừng lời một lúc, Cơ Thạch bỗng nghe Mai Tuyết Tuyết nói :

- Cơ Thạch! Hoàng thiên thật sự hữu nhãn khi dun rũi người rơi xuống vực và gặp ta! Người có biết giữa môn Bạch Thạch và xuất xứ sư thừa của phụ thân người là có liên quan không? Nguyên ủy, Đạo Kiếm Thượng Nhân cũng là người của Bạch Thạch môn! Vào đời Môn chủ thứ hai, môn môn vì có sự phân biệt giữa kiếm và chưởng đã xảy ra sự ly tán. Những ai cho Bạch Thạch công phu là thiên về chưởng đều đồng loạt bỏ đi! Họ đi đến đây và cùng dựng nên một ngôi Thạch thành vậy là Thành chủ đời thứ nhất được khai sáng! Còn những ai có tư chất thiên về kiếm thuật thì lưu lạc môn môn, đời tiếp đời truyền đến vị Môn chủ thứ năm! Đến đời này vì phát hiện luyện kiếm mà không luyện khí, võ học môn môn rồi cũng đến lúc lụi tàn, Đạo Kiếm Thượng Nhân chán nản ly khai! Đúng ra Thượng nhân sẽ không có ngoại hiệu này nếu không vô tình tìm thấy di học đời thượng cổ tự luyện thành Tiên Thiên chân khí của đạo tiên.

Sau tiếng thở dài Mai Tuyết Tuyết kết thúc :

- Lúc Thượng nhân ly khai, quả nhiên môn môn tự tan rã! Bỗng thành cảm thấy phải có trách nhiệm khôi phục lại Bạch Thạch môn! Do đó lúc sư phụ ta truyền thụ võ học, người luôn nhắc chúng ta phải nhớ bản thân còn là người của Bạch Thạch môn nữa! Tuân theo di ý của người, ta mặc nhiên xem người chính là Môn chủ đời thứ sáu cũng là Thành chủ đời thứ tư! Người hiểu chưa?

Cơ Thạch nghi ngại :

- Phải chăng vì biết đồ nhi có liên quan đến Đạo Kiếm Thượng Nhân nên sư phụ nặng ý thu nhận?

Mai Tuyết Tuyết đáp vọng ra :

- Không sai! Âu cũng là lá rụng về cội!
- Sư phụ không còn ẩn ý nào khác sao?

Mai Tuyết Tuyết lên tiếng :

- Người muốn nói đến cang khí hộ thân?

Cơ Thạch gật đầu :

- Đó là điều đồ nhi còn chưa rõ. Mong sư phụ chỉ giáo!

Mai Tuyết Tuyết giải thích :

- Thật tâm mà nói, cũng có phần vì ta nghĩ người đã được phụ thân người truyền thụ tâm pháp Tiên thiên và đã luyện đến mức độ cang khí hộ thân, điều đó khiến ta càng quyết tâm thu người làm môn đồ! Đến khi nghe người kể về Lương Nghi nhị động ta mới biết đó chỉ là ngộ nhận! Người chưa hề luyện đến mức độ đó! Và không chừng tâm pháp Tiên Thiên đối với người chỉ là phép thổ nạp để giúp sau này dễ luyện công phu!

Cơ Thạch giật mình :

- Sư phụ nói không sai! Ngay khi đồ nhi có nhận thức, chính gia phụ đã ép đồ nhi phải thổ nạp theo tâm pháp người truyền thụ! Đến sau này cho dù đồ nhi đã hết lời van xin, gia phụ vẫn nhất mực không cho đồ nhi luyện kiếm? Người còn bảo, đó là đồ nhi chưa đủ căn cơ.

Mai Tuyết Tuyết ứng tiếng :

- Phụ thân người cẩn trọng thế là đúng! Vết xe đổ của môn như người vừa nghe, phụ thân người chỉ muốn tránh cho người điều này! Ta cũng vậy, ta cũng có ý chờ đến lúc người có căn cơ thâm hậu, việc truyền thụ công phu sau đó mới tiến hành!

Cơ Thạch lo sợ :

- Phải đợi đến bao lâu sư phụ?

Mai Tuyết Tuyết đáp :

- Nếu không có chuyện xảy ra ở Lương Nghi nhị động, ta nghĩ phải chờ ít lắm là mười năm. Đẳng này thì không cần lâu như vậy, vì người đã tình cờ gặp phải kỳ duyên hãn hữu!

- Kỳ duyên hãn hữu?

Mai Tuyết Tuyết cười thành tiếng :

- Không sai! Thật tiếc cho Tưởng Hồng Nhu. Vận may đưa đến nhưng y không có cơ hội hưởng dụng! Kỳ duyên đó là thế nào sau này ta sẽ giải thích! Hoặc có khi tự người cũng có thể thức ngộ! Bây giờ người nhắm mắt lại, đừng nhìn ngó gì đến ta! Ta sẽ ra và điều trị thương phế cho người.

Cơ Thạch chực nhớ câu “Nếu để người nhìn thấy ta, người phải chết!” Cơ Thạch buột miệng hỏi :

- Sao sư phụ không cho đồ nhi thấy mặt?

Có tiếng than oán vọng ra :

- Một nữ nhân vốn có nhan sắc khuynh thành. Ta còn dám cho ai nhìn một khi dung nhan đó đã bị hủy hoại? Không những thế, người hãy mừng tượng xem, ta còn bị tàn phế cả đôi chân, liệu nhìn thấy ta người sẽ nghĩ ta là người hay là ma?

Sau những lời này Cơ Thạch dù nhắm chặt hai mắt, để cho sư phụ nắn lại từng đoạn xương gãy, vẫn có thể cảm nhận nổi thống khổ tột cùng của sư phụ! Và len lén Cơ Thạch để cho ngón lệ tuôn dài...

-----oOo-----

Chương 14: Đang yên lành sát tinh xuất hiện

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đang chén tạc chén thù bỗng có gã bật cười hô hố :

- Này, ta đổ các người, người ta dùng kiếm để làm gì?

Trong tiệc rượu có sáu người, ngoại trừ gã vừa hỏi.

Kỳ dư năm tên còn lại đều ngất ngưỡng cười vang :

- Người say rồi sao Đinh Tứ? Vậy người nói xem người ta dùng kiếm để làm gì?

Định đùa vui không ngờ lại bị đồng bọn trêu chọc Đinh Tứ vỗ bàn :

- Bọn người tưởng ai ai cũng dùng kiếm để làm khí giới sao? Bọn người sai rồi?

Bọn họ càng cười to hơn :

- Quả nhiên người đã quá chén rồi! Không dùng kiếm để làm khí giới thì để làm gì? Ha... Ha...

Định phát tác, nhưng sau khi khẽ đảo mắt thành vòng, Đinh Tứ bỗng trề môi :

- Ta không say! Chỉ có bọn người ấu trĩ nên vẫn tưởng kiếm chỉ được dùng làm khí giới!

Không bỏ lỡ cơ hội, bọn họ bèn nhao nhao tranh nhau nói :

- Người nói như vậy thì có gì làm bằng?

- Khoan đã! Trước khi cho Đinh Tứ nói, bọn ta phải bắt hắn đánh cược.

- Không sai! Nếu Đinh Tứ đưa ra bằng cứ xác đáng, không kể bữa rượu này hắn không phải trả tiền, bọn ta còn phải khao hắn một bữa tiệc khác vào ngày mai! Sao?

- Ta tán thành! Ngược lại, nếu Đinh Tứ thua, hắn phải trả liền bữa rượu hôm nay?

- Thế nào Đinh Tứ? Người dám đánh cược không?

Đinh Tứ lại vỗ bàn một lần nữa :

- Sao lại không! Nhớ đấy, đã là quân tử thì nhất ngôn xuất...

Bọn họ đồng loạt hô vang :

- Tứ mã nan truy!

Chờ đến lúc này Đinh Tứ mới buông ra từng tiếng :

- Ngoài việc dùng kiếm làm khí giới, có người còn dùng kiếm thay chân đi!

Bọn họ trợn mắt :

- Dùng kiếm thay chân? Người say thật rồi sao, Đinh Tứ?

Đinh Tứ bật cười :

- Ta đã báo ta không say mà. Không tin bọn người thử nhìn xem!

Vừa nói Đinh Tứ vừa đưa tay chỉ ra ngoài!

Bọn họ đưa mắt nhìn theo và quả nhiên cùng nhìn thấy một tiểu tử

không ra văn nhân cũng không ra dáng người luyện võ đang khập khiễng bước đi với một thanh kiếm thay cho gậy!

Đinh Tứ thích thú nhìn đồng bọn đều đang trợn mắt và há hốc mồm :

- Bọn người nhìn kỹ chưa? Nếu tiểu tử dùng kiếm để làm khí giới thì ít nhất y phải có đôi chân bình thường như mọi người! Có câu nói: cước bộ phải vững như bàn thạch!

Sau một tràng cười, Đinh Tứ nói tiếp :

- Tiểu tử vận nho phục, vậy kiếm của y đích xác là để dùng thay cho gậy. Thế nào? Rót rượu đi chứ? Ta không những chỉ được no say hôm nay mà đến ngày mai nữa cũng vậy! Ha... Ha...

Thua cược, bọn nọ không biết trút giận vào đâu, cứ nhè gã tiểu tử nọ mà thóa mạ :

- Gã thọt kia! Người định lòe ai với thanh kiếm nhật được vậy?

- Tổ tôn mười tám đời nhà ngươi! Thọt chân như ngươi có muốn đi thì ít nhất ngươi cũng phải tìm lấy một thanh gậy như bọn khát cái chứ? Có đâu ngươi lại dùng thanh kiếm, làm mất hết uy phong bọn luyện võ chúng ta?

- Hừ! Đã thọt chân mà còn khoe mẽ! Khôn hồn thì ngươi đi cho thật xa! Người mà đến đây lão gia nhất định bẻ gãy chân còn lại của ngươi khiến ngươi có muốn đi cũng phải lết phải bò!

Trong khi đó, tiểu tử nọ cứ đều đều chân bước chân chống vô tình đi ngay đến tửu quán nơi bọn này đang hậm hực vì lỡ thua cược!

Cạch! Sột...

Cạch! Sột...

Cứ một tiếng kiếm chống xuống đường, chân thọt của tiểu tử nọ mới nhích lên làm cho chiếc giày vải dưới chân thọt phải quét thành tiếng!

Càng nhìn càng ngứa mắt, một tên trong bọn nọ bỗng vỗ bàn hét vang :

- Gã thọt! Người dám đến đây thật sao?

Trong tiểu quán vào lúc chiều chập choạng như thế này có không ít kẻ vì sợ hệ lụy đành vội vàng đứng lên lên bỏ đi.

Bọn tửu bảo thế là được một phen sướng rơn người.

Vì ai cũng vậy, phàm đã vội nhất định không cần phải chờ tiền thối lại.

Họ chỉ ném bừa một hoặc vài mẩu bạc vụn lên bàn và chỗ đó nhất định chỉ có thể thừa không thể thiếu!

Bọn tửu bảo cũng đâu dại đưa cả chỗ bạc thừa cho gã chường quày thường là loại keo bần.

Sau khi gom nhặt tất cả những mẩu bạc do bọn thực khách ném lại, chúng tính nhanh nhanh và giao đúng chỗ bạc cần trả cho đủ các loại thức ăn thực khách đã kêu.

Chỗ thừa lại, ngay lúc này là nguyên một nén bạc ròng, bọn tửu bảo nháy nhó với nhau bảo một tên cứ cất giữ sau đó sẽ tìm cách chia nhau hưởng dụng.

Mãi tính toán với chỗ bạc thừa, bọn tửu bảo nào nhìn thấy có một vài vị thực khách do hảo tâm khi đi ngang qua tiểu tử thọt đã lên tiếng can ngăn :

- Tiểu huynh đài đừng nên vào đó! Bọn kia một khi đã nói nhất định sẽ hành động.

Người khác bảo :

- Bọn chúng không phải hạng dễ trêu! Người cầm kiếm nhất định cũng có chút võ học! Nhưng ta khuyên người, đừng dại mà trêu vào bọn đó! Chậc...! Ta phải đi rồi! Tùy người vậy!

Tiểu tử thọt có lẽ vì quá mệt mỏi sau một chặng đường dài nên ai muốn nói gì thì nói y vẫn đều đều chân chống chân đi, bước luôn vào tửu quán!

Bất chấp bọn họ đang nhìn bằng những ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống, tiểu tử thọt bỗng dừng chân giữa tửu quán và nhỏ nhẹ lên tiếng :

- Tại hạ không phải đến để khát thực! Tại hạ cần một bữa ăn, có rượu càng tốt vì trời đang lạnh! Tại hạ có ngân lượng để trả!

Không thấy bất kỳ tên tửu bảo nào chạy đến sẵn đón, tiểu tử thọt chợt lấy ra một túi ngân lượng :

- Đây là ngân lượng! Có vị ca ca nào sẵn lòng, dọn cho tại hạ một bữa ăn?

Đang toan tính cách chia nhau nén bạc thừa, một tên tửu bảo vì nghe tiếng ngân lượng trong chiếc túi kia khua lên leng reng vội chạy đến!

Đang chạy, gã bất ngờ bị vấp!

Tiểu tử thọt dù nhìn thấy gã họ bị vấp là đo có một tên trong bọn đang hậm hực họ bất ngờ đưa chân ra ngang đường, nhưng y vẫn thản nhiên đưa tay chộp đỡ gã tửu bảo dậy :

- Ca ca cần gì phải vội? Hãy mở to mắt nhìn cho kỹ! Đây! Tiểu đệ thưởng trước cho ca ca một nén bạc gọi là...

Vụt!

Có một bàn tay bất ngờ lao ngang chộp mắt nén bạc do tiểu tử thọt mới đưa ra định thưởng cho gã tửu bảo.

Tiểu tử thọt thoáng nhăn mặt rồi lại thôi.

Với giọng nói vẫn nhỏ nhẹ, tiểu tử thọt như đang nói cho chính bản thân nghe :

- Đáng lý tiểu đệ cũng nên mở to mắt mới phải! Chà...! Trời chưa tối hẳn mà đã có quỷ hiện hình! Nén bạc mới đó đã bị lũ dã quỷ lấy mất!

Trời đang quang, mây đang tạnh, sấm sét ùng ùng nổi lên!

Tên vừa chộp mắt nén bạc, cũng là tên đã đưa chân ngang đường khiến gã tửu bảo phải bị vấp và cũng là tên vừa rồi lớn tiếng đòi bẻ chân tiểu tử thọt, tên đó vừa đứng lên vừa quát ầm :

- Súc sinh thọt! Người vừa bảo ai là lũ dã quỷ?

Một tên khác cạnh đó cũng đứng lên quát :

- Tiểu tử thọt cầu trệ! Người không những bị thọt chân mà mắt cũng bị mù rồi! Đã biết là do bọn lão gia gây ra sao người dám mắng xiên mắng xéo gọi bọn lão gia là lũ dã quỷ?

Đến lúc này mới thấy tiểu tử thọt quát lên lần thứ nhất :

- Bất luận ai trong bọn khốn kiếp các người, chỉ cần một chữ thọt nữa được thốt ra, lưỡi của tên đó nhất định phải bị xẻo mất.

Sau bao sấm sét bây giờ mới đến lúc phong ba cuồn cuộn.

Tên đứng lên đầu tiên liền quát và còn cố ý quát thật lớn :

- Ta gọi đó thì sao súc sinh thọt?

Lập tức...

Véo...

Chỉ là một tia chớp loé không hơn không kém.

Và khi tia chớp không còn, nếu tiểu tử thọt vẫn nguyên vị với tay kiếm chống xuống đất thì tên kia không hiểu sao cứ đưa tay bụm chặt miệng.

Không ngờ lưỡi của tên nọ đã bị xẻo mất, đồng bọn vội lên tiếng hỏi :

- Người sao rồi Triệu Tam? Hãy bỏ tay ra vào!

Không cần tên nọ bỏ tay ra, cứ nhìn thấy từ những kẽ tay của tên nọ đã bắt đầu rỉ huyết, bọn kia hầu như đã hiểu.

Tên đứng lên thứ hai vụt quát :

- Tiểu tử thọt cầu...

Chữ “trệ” y định nói ra nhưng không thể. Bởi...

Cũng một tia chớp bỗng lóe lên và hậu quả là tên này cũng đưa tay bụm miệng như tên thứ nhất.

Tiệc rượu gồm sáu người, nếu đã có hai bị xẻo lưỡi thì bốn tên còn lại không thể chỉ đứng yên mà nhìn.

Sau cơn phong ba cuồng nộ, trời bắt đầu vãn vũ mưa.

Và mưa đây là mưa máu.

Bốn tên nọ cũng nhảy xô vào tiểu tử thọt.

Và đúng như lời tiểu tử thọt đã hăm dọa, hễ tên nào mở miệng gọi đến chữ thọt lập tức bị xẻo mất lưỡi.

Bọn kia đang phần nộ và là phần nộ với tiểu tử thọt, hỏi làm sao bọn chúng có thể dùng từ thóa mạ nào khác thích hợp hơn ngoài chữ thọt?

Thế là...

- Tên thọt muốn chết!

Một tia chớp lại lóe lên!

- Hóa ra người có thân thủ bất phàm, cho dù có chân thọt.

Véo...

Tia chớp kế tiếp xuất hiện.

- Người dám chạm đến bọn ta sao, gã thọt?

Thêm một tia chớp nữa.

Còn lại một tên chính là Đinh Tứ! Y cứ lấp bắp :

- Xin tha mạng! Đại gia xin tha mạng!

Tiểu tử thọt có phần mệt mỏi vội di chuyển đến bàn cạnh đó.

Y ngòì xuống và đặt thanh kiếm vốn được dùng thay cho gậy lên mặt bàn.

Nhờ đó mọi người mới nhìn thấy từ đầu mũi kiếm của y đang có từng giọt máu rơi xuống.

Vậy là rõ, những tia chớp kia là do tiểu tử thọt vung kiếm gây ra.

Sau cơn mưa, trời lại sáng.

Bên trong tửu quán ít nhiều cũng vang lên những tiếng thở phào nhẹ nhõm.

Trong đó có một câu cảm thán :

- Đây là đất Hoài Giang! Gia có gia quy, quốc có quốc pháp. Bọn Hoài Giang đại bang thế nào cũng kéo đến đây để báo thù.

Hai chữ Hoài Giang làm cho tiểu tử thọt phải mở to hai mắt.

Y đưa tay ngoắc Đinh Tứ :

- Người là thuộc hạ của Tạ Linh Oai?

Đinh Tứ sợ sệt :

- Đại gia cũng biết Tạ bang chủ?

Tiểu tử thọt gật đầu :

- Biết! Người mau đưa đồng bọn về! Bảo chúng phải kiêng cử rượu thịt và nữ sắc ít nhất là mười mười lăm ngày bằng không đừng trách sao quá yếu mạng.

Đinh Tứ định quay đi bỗng quay lại hỏi :

- Đại gia biết Tạ bang chủ như thế nào?

Tiểu tử thọt cười nhẹ :

- Đủ để Tạ linh Oai phải mở rộng cửa tiếp đón ta. Không tin người cứ về nói với Tạ linh Oai như vậy, sẽ biết ta nói đúng hay sai.

Đinh Tứ đưa đồng bọn đi với sắc mặt đầy nghi hoặc.

Sau câu nói này, để chứng tỏ bản thân thật sự quen biết Tạ Linh Oai, tiểu tử thọt ung dung dùng đũa, chốc chốc lại ngửa cổ uống một chén cho ấm lòng.

Tuy thế thái độ ung dung của tiểu tử thọt như không đủ sức thuyết phục những thực khách còn lại trong tửu quán.

Họ lăm lét để lại ít bạc vụn, và cũng lăm lét như vậy họ ly khai, tránh việc phải chạm mặt với người của Tạ Linh Oai thế nào cũng kéo đến.

Không bao lâu tửu quán hầu như chỉ còn lại một mình tiểu tử thọt.

Bảo là hầu như vì trong tửu quán hãy còn gã chưởng quầy và bọn tửu bảo.

Để phục dịch một người với ngàn ấy bọn tửu bảo dĩ nhiên là có thừa.

Nhưng cũng lạ, bọn tửu bảo vẫn im lặng đứng chờ không tên nào có ý định bỏ đi.

Thấy lạ, tiểu tử thọt định mở miệng hỏi. Nhưng do kịp nhìn thấy thần sắc với những ánh mắt hầu như đã lạc thần của bọn tửu bảo, tiểu tử thọt chợt hiểu nên không hỏi nữa.

Trái lại, tiểu tử thọt bất ngờ bảo :

- Câu nói, gia có gia pháp tại hạ hiểu chư vị vì sanh ý nên không dám gây khích nộ với bất kỳ ai trong thủ hạ Tạ Linh Oai. Chư vị yên tâm! Tại hạ quen biết Tạ Linh Oai thật. Mọi việc vừa xảy ra, tự tại hạ sẽ đảm trách không để hệ lụy đến chư vị.

Sau khi trấn an xong, tiểu tử thọt bỗng cười :

- Nào khách quý đã đến rồi. Chư vị còn chờ gì nữa mà không lo việc

tiếp đón trọng hậu? Thắp đèn lên. Có bao nhiêu thắp bấy nhiêu! Ánh sáng sẽ giúp chư vị yên tâm, vì ánh sáng sẽ xua đi mọi tối tăm u ám.

Nghe thuận tai bọn tửu bảo lẳng xẵng thắp đèn.

Những đĩa đèn dầu lạc được thắp lên. Như muốn tăng thêm phần trọng hậu gã chưởng quầy còn lấy ra cả nắm bạch lạp và tụi tay thắp sáng, cắm khắp mọi chỗ có thể cắm.

Ánh hỏa quang rực rỡ khiến bầu sát khí lúc nãy bên trong tửu quán như không còn nữa.

Vã đúng như tiểu tử thọt nói, bọn tửu bảo quả nhiên cảm thấy tâm bình khí hòa.

Chúng chạy lẳng xẵng, trong tư thế sẵn sàng cho nghi tiết trọng hậu tiếp đón khách quý.

Khách đến thật! Và khách quả là nhiều!

Nếu những vị khách vừa đến do cứ lăm lăm khí giới trong tay nên có thần sắc khấn trương thì khi nhìn thấy khắp tửu quán đều rực rỡ ánh hỏa quang, đồng thời được bọn tửu bảo rổi rít sẵn đón, khuôn mặt của những vị khách lập tức giãn ra.

Ngoại cảnh luôn chi phối mọi tâm trạng. Người dẫn đầu đoàn khách ngoài ba mươi người vì thế cũng tỏ ra hào hoa.

Y lúng túng cất kiếm vào bao và ngập ngừng tiến đến bàn của tiểu tử thọt.

Không chờ y tên tiếng, tiểu tử thọt mở miệng nói cười :

- Tạ Linh Oai chưa đến sao? Nhưng không hề gì, chư vị là thuộc hạ của Tạ Linh Oai kể ra cũng là bằng hữu như tại hạ đã là bằng hữu của Tạ Linh Oai. Nào! Ngồi xuống đi! Tiệc rượu đã chuẩn bị sẵn sàng. Chúng ta mau nâng chén mừng cho lần hội diện lý thú này.

Như đó là hiệu lệnh, bọn tửu bảo lập tức rót rượu vào đầy ắp các chén đã được bày biện sẵn.

Tiểu tử thọt nâng cao chén, hồi thúc nhân vật đang bối rối đứng ngay trước mặt.

- Đã là hảo hán thì không câu nệ tiểu tiết. Cùng là người giang hồ với nhau, nào, huynh đệ mời!

Nhân vật nọ còn cách chọn lựa nào khác ngoài việc phải đưa tay cầm lấy chén rượu đầy.

Xem đây cũng là hiệu lệnh, tất cả số người còn lại cũng thò tay háo hức chộp vào những chén rượu như đang chào mời.

Tiểu tử thọt như không thể chờ đợi lâu, lớn tiếng hạ tửu lệnh :

- Không cạn không là bằng hữu! Chư vị mời!

Ực!

Tất cả cùng uống, một cảnh quang đầy vẻ thân tình.

Và còn thân tình hơn khi chén rượu vừa vơi lại được bọn tửu bảo rót đầy. Rót đầy chén vơi, uống vơi chén đầy.

Nhưng tiếng nói lần lần xuất hiện. Thoạt đầu là ào ào, sau đó mới thật sự là râm ran.

Trong không khí cởi mở này nhân vật được vinh hạnh ngồi đối diện với tiểu tử thọt cảm thấy có bổn phận phải lên tiếng :

- Tại hạ Khổng Dung, từ lâu là trợ thủ thân tín của Tà bang chủ. Cho hỏi thiếu hiệp là ai? Thân quen thế nào với Tà bang chủ?

Tiểu tử thọt nâng cao chén rượu :

- Hóa ra Khổng huynh đài chưa lần nào nghe Tạ Linh Oai đề cập đến tại hạ. Việc này không thể trách! Nào! Tại hạ xin kính vị trợ thủ thân tín của Ta Linh Oai một chén. Mời!

Ực!

Chủ phải theo khách, Khổng Dung cùng phải ngửa cổ uống cạn.

Định hỏi nhưng chính là tiểu tử thọt đã nhanh miệng lên tiếng khiến Khổng Dung phải lắng nghe :

- Nhớ lại thời gian trước đây, cuộc hạnh ngộ giữa tại hạ và Tạ Linh Oai, còn có thêm Gia Cát tiên sinh nữa, lần đó nào kém lý thú so với lần này? Khổng huynh đài, mời!

Chén trước dọn đường cho chén sau, Khổng Dung cảm thấy thật sảng khoái :

- Thiếu hiệp cũng biết Bệnh Nho Gia Cát Hướng nữa sao?

Tiểu tử thọt gật đầu :

- Nói gì thì nói tại hạ vẫn nhớ những tiếng ho mệt nhọc của Gia Cát tiên sinh. Bệnh tình là vậy, tại hạ e Gia Cát tiên sinh đã tạ thế từ lâu.

Khổng Dung cười âm :

- Chưa đâu! Gia Cát Hướng đâu phải hạng dễ chết?

Tiểu tử thọt kinh ngạc :

- Vẫn còn sống ư? Nếu vậy đúng là kỳ tích có một không hai. Không hiểu Gia Cát tiên sinh hiện giờ đang ở đâu?

Khổng Dung vội rót rượu vào chén tiểu tử thọt :

- Thiếu hiệp cứ yên tâm cạn chén. Sau đó tại hạ sẽ nói cho thiếu hiệp biết nơi lưu ngụ của Gia Cát Hưởng hiện giờ.

Tiểu tử thọt cười thật tươi :

- Đương nhiên phải uống rồi! Có mấy khi tại hạ được làm khách của Tạ Linh Oai và Khổng huynh đệ.

Ực!

Đặt chén rượu xuống bàn không hiểu tiểu tử thọt đã có hành động gì mà chén rượu cứ từ từ lún sâu xuống. Và tiểu tử thọt chỉ lấy ra khi chén rượu đã có vị thể miệng chén ngang mặt bàn.

Vẫn tươi cười tiểu tử thọt hỏi :

- Gia Cát tiên sinh hiện ở đâu?

Đôi mắt của Khổng Dung cứ nhìn đăm đăm vào chén rượu như sợ chỉ một lúc nữa chén rượu sẽ không còn ở đó nữa.

Khổng Dung sau đó bỗng thở ra :

- Thân thủ quá lợi hại. Chẳng trách một mình thiếu hiệp dám đến khuấy động Hoài Giang.

Thu lại nụ cười, tiểu tử thọt cũng tán dương :

- Đỡm lược thật đáng ngưỡng mộ! Thảo nào Khổng huynh đài cứ ung dung cùng tại hạ đối ẩm.

Khổng Dung chớp mắt :

- Thiếu hiệp thật sự không phải là bằng hữu của tệt Bang chủ?

Tiểu tử thọt cũng chớp mắt :

- Gia Cát tiên sinh đang bị giam giữ? Tạ Linh Oai hay Hào Phú Vương?

Thoáng chần động, Khổng Dung buột miệng :

- Sao thiếu hiệp bỗng đề cập đến Hào Phú Vương?

Tiểu tử thọt cười lớn :

- Đã là bằng hữu, đương nhiên tại hạ phải biết mối liên hệ giữa Tạ Linh Oai và Hào Phú Vương. Khổng huynh đài sao lại quá xem thường tại hạ?

Tràng cười của tiểu tử thọt đương nhiên được bất kỳ ai nghe thấy cũng phải hiểu đó là tràng cười vui vẻ của những nhân vật đang lâm cảnh mỹ tửu phùng tri kỷ.

Thế nhưng, nếu ai khác chịu để mắt nhìn ắt phải thấy sắc mặt của Khổng Dung không phải sắc mặt của kẻ đang vui. Trái lại họ Khổng đang nửa nghi hoặc nửa giận.

Điều đó được minh chứng qua thái độ tiếp đó của Khổng Dung. Y quát :

- Rốt cuộc ngươi là ai? Sao dám trịch thượng, cứ đích danh Tạ bang chủ mà gọi?

Bữa đại tiệc đang vui lập tức chùng xuống.

Tất cả đều đổ dồn ánh mắt vào tiểu tử thọt.

Tiểu tử thọt mỉm cười :

- Khổng huynh đài thật sự muốn biết tại hạ là ai? Dễ thôi! Cứ chờ Tạ Linh Oai đến! Chắc chắn y sẽ nhận ra.

Vừa bị Khổng Dung trách là dám thách tên Tạ bang chủ mà gọi, câu

nói của tiểu tử thọt có khác nào dầu châm vào lửa đỏ.

Khổng Dung xô bàn đứng dậy :

- Tiểu tử thọt! Ngươi...

Véo...

Cánh tay hữu của tiểu tử thọt được chớp động.

Và khi cánh tay này dừng lại, miệng của Khổng Dung phải ngậm lại do bị đầu mũi kiếm của tiểu tử thọt đang chạm đến.

Dừng lại ở đó tiểu tử thọt chậm rãi buông kiếm :

- Vì ta cần đến lưỡi của ngươi nên chưa nở xẻo đi. Nói! Gia Cát tiên sinh đang ở đâu?

Đang chú mục nhìn vào đầu kiếm với thái độ rõ ràng là sợ sệt, Khổng Dung bỗng há miệng.

Nhưng y há miệng không phải để đáp lại câu lục vấn của tiểu tử thọt. Trái lại, từ miệng y bỗng phun ra một bãi nước bọt.

Phù...

Sợ bản, tiểu tử thọt đành nghiêng đầu không để bãi nước bọt của Khổng Dung bám vào.

Không bỏ lỡ cơ hội, Khổng Dung vội đưa chân lùi lạ chừng nửa bộ và cước hữu của y lập tức tung thẳng vào tay cầm kiếm của tiểu tử thọt.

Vù...

Theo phản ứng tay cầm kiếm của tiểu tử thọt liền trầm xuống, với tư thế mũi kiếm hướng lên trên, còn đốc kiếm thì đập thẳng vào huyết

Cốt Mộc, ngay ống xương chân của Khổng Dung.

Khổng Dung bỗng cười vang với hữu kiếm chớp động :

- Thoái Cước Phi Kiếm của ta đâu chỉ có vậy? Đỡ!

Vù...

Véo... Véo...

Phải thừa nhận việc Khổng Dung dùng cước làm hư chiêu để có dịp cho phi kiếm xuất phát là lợi hại.

Tiểu tử thọt do lỡ bộ không thể thu kiếm về để ngăn đón chiêu kiếm của Khổng Dung kịp lúc đành dịch chân hồi bộ.

Vút!

Khổng Dung cười lạnh :

- Hảo thân thủ! Nhưng lần này đồ ngươi thoát?

Véo... Véo...

Đến lúc này mới biết hai chữ Phi Kiếm của Khổng Dung không phải vô nghĩa, kiếm đi đến đâu Khổng Dung dịch chân đảo bộ đến đấy khiến kiếm chiêu cứ như bay vào và luôn áp sát tiểu tử thọt.

Hoành kiếm, tiểu tử thọt đành thích nhanh mấy kiếm hy vọng có thể bức Khổng Dung phải sợ và mất đi cơ hội áp sát.

- Khá lắm! Tuy nhiên tại hạ đâu cần tránh thoát. Hãy xem đây!

Choang! Choang!

Cách xuất kiếm của tiểu tử thọt không ngờ nhanh đến vậy.

Tiếng kiếm và kiếm chạm nhau khiến Khổng Dung quả nhiên vì có nội lực không bằng phải lùi lại và mất đi cơ hội áp sát thật.

Khổng Dung thêm thất kinh khi nghe tiểu tử thọt bất ngờ quát :

- Trúng!

Nhìn trường kiếm trên tay tiểu tử thọt bất ngờ nhoáng lên, biết nguy, Khổng Dung vội vàng hồi bộ nhiều hơn nữa.

Vút!

Tuy nhiên, như tiểu tử thọt đã tiên liệt phản ứng của Khổng Dung, tiếng hai thanh kiếm chạm nhau vẫn vang lên.

Choang!

Với nội lực không ngờ lại quá thâm hậu được dồn vào thân kiếm, chiêu của tiểu tử thọt làm cho hổ khẩu tay Khổng Dung phải tê rần và suýt phải buông kiếm.

Chiến trận đột nhiên diễn khai đủ làm cho những tên đang vui say chè chén phải bưng tỉnh.

Và khi thấy Khổng Dung rơi vào thế hạ phong tất cả lập tức ủa vào với đủ những câu hô hoán thóa mạ :

- Hóa ra tiểu tử thọt là địch không phải bằng hữu.

- Mau tiến lên giúp Phó bang chủ trừ khử tiểu tử thọt.

- Phải trả thù cho bọn Triệu Tam!

- Giết!

Đột nhiên bị vây hãm, tiểu tử thọt quát đanh giọng :

- Đã vậy bọn người đừng trách ta đại khai sát giới. Xem kiếm!

Véo... Phập!

Véo... Phập!

Giữa trùng vây tiểu tử thọt không hề vì đôi chân kháp khiễng mà thân thủ kém đi phần lợi hại.

Ngược lại, như đã biết nhược điểm bản thân chính là phần hạ bàn tiểu tử thọt không hề dịch chuyển cho dù nửa bước chân.

Cứ đứng nguyên vị, tiểu tử thọt chờ những tên xấu số tự đâm đầu vào. Và đến lúc phát động kiếm của tiểu tử thọt liền chớp động mỗi lần chớp động là một tên bị kiếm thương và bị chấn lui.

Phát hiện điều đó, có nhiều tên liền đứng từ xa tung chưởng vào.

- Đỡ!

Ào... Ào...

- Xem chưởng!

Vù... Vù...

Những tưởng làm như thế sẽ khiến cho kiếm chiêu của tiểu tử thọt bị vô hiệu hóa, bọn kia hoàn toàn bất ngờ khi phát hiện cả người lẫn kiếm của tiểu tử thọt đột nhiên biến mất.

Khổng Dung ở bên ngoài vội quát :

- Đề phòng tiểu tử từ trên cao đánh xuống. Hãy lui mau!

Nhưng đã trễ!

Bọn chúng vừa đưa mắt nhìn lên thì từ bên trên có những tia chớp

bạc chiếu xuống :

- Bọn người chạy đi đâu? Nạp mạng!

Véo... Oa!

Véo... Oa!

Khổng Dung hộc tốc lao vào, không cho tiểu tử thọt có dịp hạ chân xuống đất :

- Người muốn chết! Đỡ!

Véo... Véo...

Tiểu tử thọt bật cười :

- Ta tưởng người vẫn tiếp tục co đầu rụt cổ? Vào là tốt! Xem đây!

Véo...

Tiểu tử thọt lại phát xạ một tia chớp búa ngay vào kiếm chiêu của Khổng Dung.

Choang!

Khổng Dung thất kinh vì phát hiện tiểu tử thọt quá xảo quyệt, lợi dụng lực do hai thanh kiếm chạm nhau để uốn bật người lao ngược lên cao.

Vút!

Vốn là cao thủ, thân đã trải ngoài trăm trận, việc để cho tiểu tử thọt - xem ra niên kỷ chỉ chừng đôi chín - mượn lực lấy đà dễ nhờ đó có thể tiếp tục chi trì thân hình ở trên không mà không cần đặt chân xuống đất và đổi hơi, đối với Khổng Dung quả là một sự bẽ mặt.

Giận dữ, Khổng Dung uốn người lao lên, kiếm trước người sau :

- Người tưởng bằng thủ đoạn đó mà hơn được ta sao? Đỡ!

Vút!

Véo... Véo...

Sở trường phi kiếm của Khổng Dung vừa được thi thố, tiểu tử thọt bất ngờ trầm người xuống, miệng cười vang :

- Quý Môn quan vô nể người lại quyết tìm vào. Đó là do người thôi. Đỡ!

Khổng Dung vừa hạ kiếm đuổi theo tiểu tử thọt lựa đúng thời cơ bật kiếm.

Véo...

Choang!

Khổng Dung bị đẩy bật lên cao sau tiếng chạm kiếm mạnh đến buột tay.

Vút!

Chính lúc này, tiểu tử thọt mới để lộ bản lĩnh thật sự.

Miệng hét vang, tiểu tử thọt bật kiếm về tử hướng, tả xung hữu đột tấn công bọn nha trảo của Khổng Dung :

- Nạp mạng! tên nào chậm chân tất phải chết!

Véo... Phập!

Véo... Phập!

Bọn nha trảo của Khổng Dung buộc lòng phải chạy tứ tán, đó là lúc Khổng Dung từ trên cao hạ xuống với tiếng quát :

- Người chớ đắc ý! Đỡ!

Véo... Véo...

Tiểu tử thọt như đã có chủ định, tay kiếm liền hất lên thật nhanh :

- Người còn kém lắm, Khổng Dung! Đi!

Véo...

Choang!

Chấn lực từ tiếng chạm kiếm lại đẩy bật Khổng Dung lên cao.

Vút!

Nhân cơ hội này tiểu tử thọt nhanh nhẹn đưa hai tên nha trảo khác của Khổng Dung bước qua Nại Hà Kiệu, vào tận Quỷ Môn quan.

- Bọn người quả nhiên đã chán sống! Đây này!

Véo... Phập!

Véo... Phập!

Đến lúc này Khổng Dung mới biết không phải bản thân y được dịp thi triển sở học là phi kiếm, đó là do tiểu tử thọt buộc y phải thi triển để có thể ung dung triệt hạ dần lũ thuộc hạ tuy đông nhưng quá vô dụng của y.

Lũ này quá là vô dụng, sau hai lượt tỏ rõ thần uy của tiểu tử thọt tất cả đều hoảng sợ, tự ý bỏ chạy ra bên ngoài tửu quán.

Như đó là chủ ý đã có sẵn, vừa phát hiện trong tửu quán chỉ còn lại

một mình Khổng Dung, tiểu tử thọt chờ Khổng Dung hạ thân xuống đủ gần liền khoa kiếm với tốc độ nhanh không thể tưởng.

Véo...

Bằng thủ pháp này với mũi kiếm của tiểu tử thọt bất ngờ chí ngay vào huyết Hào Lộ, Khổng Dung đành buông rơi thanh kiếm và hầu như nhắm mắt chấp nhận số mạng.

Bởi với đà rơi xuống của y, nếu tiểu tử thọt cứ giữ nguyên vị thế của thanh kiếm thì chẳng phải tự ý Khổng Dung cắm huyết Hào Lộ vào thanh kiếm của tiểu tử thọt sao?

Nhưng Khổng Dung càng lúc càng bàng hoàng trước lối phô diễn công phu của tiểu tử thọt. Thân hình Khổng Dung rơi đến đâu, đầu mũi kiếm của tiểu tử thọt lại được rụt về đến đấy. Không rụt quá mạnh để mũi kiếm phải rời xa huyết Hào Lộ của Khổng Dung, và cũng không rụt quá chậm để mũi kiếm có thể gây tổn hại đến sinh mạng Khổng Dung.

Khổng Dung biết muốn thực hiện được hành vi này, tiểu tử thọt phải có một cảm nhận tinh tế và lượng định đúng mức độ rơi xuống của Khổng Dung. Nếu là Khổng Dung, có lẽ y không đủ năng lực để thực hiện y như vậy.

Trong tình thế này, Khổng Dung bỗng nảy sinh một ý định mạo hiểm.

Và khi hai chân vừa chạm đất Khổng Dung lập tức bật chuôi người về phía sau.

Vút!

Khổng Dung hy vọng với hành vi bất ngờ này sẽ giúp y dời xa mũi kiếm của tiểu tử thọt được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Nào ngờ, tiểu tử thọt quả nhiên có cảm nhận thật sự tinh tế. Bất luận Khổng Dung bật lùi nhanh đến mức độ nào, thân hình của tiểu tử

thọt cũng nhanh chóng bám sát y như vậy.

Vút!

Đầu kiếm của tiểu tử thọt trước sau như một vẫn chú ngay vào huyết Hầu Lộ của Khổng Dung, không rời xa thêm dù chỉ là một đường tơ kẽ tóc, cũng không gây một thương tích nhỏ cho Khổng Dung.

Biết gặp phải cao nhân, Khổng Dung bất ngờ nhắm chặt hai mắt và dừng phất lại.

Những tưởng với cử chi này quá đột ngột kiếm của tiểu tử thọt sẽ theo đà đâm xuyên qua thật nhanh, đưa bản thân đến với cái chết thật ngọt, Khổng Dung bỗng lạnh người vì chờ mãi vẫn không bị kiếm đâm xuyên qua.

Thay vào đó, Khổng Dung nghe tiểu tử thọt khẽ khàng lên tiếng :

- Người có cảm giác gì nếu phải chết dưới Khoái kiếm?

Khổng Dung mở to hai mắt, miệng lắp bắp nói không ra hơi :

- Khoái... Khoái Kiếm?

Vẫn để mũi kiếm sát vào huyết Hầu Lộ của Khổng Dung, tiểu tử thọt rít khẽ từng tiếng :

- Ta là Cơ Thạch, di tử của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh. Kiếm của ta chính là Khoái Kiếm.

Khổng Dung tái mét thần sắc :

- Là Cơ... Cơ Thạch?

Cơ Thạch gạt đầu, không thu kiếm về :

- Người chưa muốn chết chút nào?

Không thể gật nếu không muốn mũi kiếm kia xuyên thủng huyết Hào Lộ, Khổng Dung dù nói không thành lời vẫn cố gượng phát âm :

- Không!

Cơ Thạch nhếch môi điểm nhẹ một nụ cười :

- Rất minh bạch! Ta cũng không muốn lấy mạng người! Đòi lại người biết phải làm gì rồi chứ?

Nuốt nước bọt, Khổng Dung lúc bấy giờ mới dám gật đầu do Cơ Thạch đang từ từ thu kiếm về.

Và như thế dưới ánh đèn hỏa quang rực rỡ đang chiếu sáng khắp tửu quán mọi chuyện dần minh bạch...

-----oOo-----

Chương 15: Đến Quân Sơn quyết lần dấu vết

Nguồn: EbookTruyen.VN

Trời đang vào đông, người người ít đi ra ngoài, đó là điều dễ hiểu.

Và càng dễ hiểu hơn khi bây giờ đã là chính Ngọ, nhưng số thực khách bước vào những phạm điểm lớn thật hiếm hoi.

Ở phạm điểm Ân Thiên, một phạm điểm to lớn nhất ở đất Quân Sơn này cùng đang lâm hoàn cảnh tương tự.

Dân ngụ cư nếu vì sợ cái rét phải ru rú ở nhà, không màng nghĩ đến việc hưởng dụng những thức ăn ngon nổi tiếng của phạm điểm Ân

Thiên thì còn trông mong gì sẽ có nhiều khách vắng lai tìm đến.

Bọn tiểu nhị do có ít việc làm lên cứ tha hồ mà đầu láo.

Chúng không cần biết vị Thất lão gia chường quầy đang méo mòi méo mặt vì lượng thu nhập hôm nay sẽ không thể cao hơn một hai ngày vừa qua.

Cũng vậy, bọn tiểu nhị cũng bỏ ngoài tai những lời lầu bầu của Thất lão gia, do chúng đã nghe mãi đến thuộc nằm lòng.

Nào là :

- Thật là chán! Ai ai cũng nằm ở nhà, bữa ăn thì cơ được chẳng hay chớ, làm người mà chẳng thiết gì đến cái ăn là đệ nhất khoái thì thà chết cho xong.

Hoặc là :

- Chỉ có bọn tửu điểm là tha hồ nhặt bạc. Càng lạnh bọn thực khách càng uống nhiều, hễ uống say chúng ngã lăn quay ra ngủ. Đã có sẵn chỗ ngủ nghỉ qua đến chúng sợ gì? Hừ! Ngủ dậy lại uống, uống say lại ngủ. Bọn họ nào biết nếu họ không còn tí ngân lượng nào, bọn tửu điểm bất nhân sẽ tống họ đi bất luận bên ngoài tuyết rơi nhiều hay ít.

Và sau một loạt những lời lầu bầu đó bọn tiểu nhị thừa biết thế nào Thất lão gia đùng buông ra một câu mà trăm lần y một, đó là lời kết thúc :

- Cứ vắng khách như thế này, lão Thất ta đến chết mất. Hỡi ôi!

Nhưng tiếng than oán của Thất lão gia lần này không ngờ lại có kết quả.

Một tên tiểu nhị bỗng nhìn ra cửa và hô hoán :

- Có khách đến!

Thất lão gia bán tín bán nghi :

- Thật không Tiểu Cửu? Người đưa cọt với ta không xong đâu?

Tiểu Cửu đưa tay chỉ ra ngoài :

- Tiểu nhân không đùa! Có người đang đến thật kìa.

Bọn tiểu nhị lập tức có dịp lao xao :

- Hay quá! đã có hai tửu quán bị vị khách đó bỏ qua rồi.

- Điều lành rồi đây! Không uống nhất định phải ăn.

Thất lão gia tuy mừng nhưng vẫn còn lo ngại :

- Vị tất đã như bọn người nói. Hãy còn một tửu điểm nữa. Biết đâu người đó sẽ vào nơi vừa có chỗ nghỉ lưng vừa có rượu uống?

Nhưng Tiểu Cửu lại kêu lên :

- Không phải! Người đó tuy có đưa mắt nhìn vào tửu điểm nhưng vẫn tiếp tục lê chân bước.

Thất lão gia kinh ngạc :

- Lê chân? Người muốn nói đến bọn khát thực vì quá đói nên không thể bước đi bình thường?

Tiểu Cửu chưa kịp đáp một tên tiểu nhị khác vừa chạy đến cửa để đưa đầu nhìn ra đã kêu lên :

- Không phải bọn khát thực nhưng cách đi của người này lạ lắm.

Thất lão gia vừa mở miệng định hỏi thế nào là lạ thì những thanh âm

lạ tai ở bên ngoài đã vọng vào.

Phụp! Sột!

Phụp! Soạt!

Tiểu Cửu vừa quay vào vừa nhăn nhó :

- Chỉ là một gã thọt, tay chống kiếm chân lê dài dưới tuyết. Đừng trông mong rồi sẽ có một bữa ăn thịnh soạn.

Nhưng, Thất lão gia vẫn toét miệng cười :

- Có người đến là may rồi. Có thể đây là điềm lành, sau người thứ nhất tất sẽ có người thứ hai rồi người thứ ba. Hề... hề...

Tên tiểu nhị khi nãy đã tranh tiếng với Tiểu Cửu bỗng chạy đến chỗ Thất lão gia :

- Người này lạ lắm, Thất lão gia. Dường như y cố tình tìm đến phạn điểm này. Tiểu nhân nhìn thấy y cứ đưa mặt ngó lên cao.

- Ngó lên cao? Là ngó tiêu ký của chúng ta?

Tên tiểu nhị chưa kịp đáp một âm thanh nhỏ nhẹ liền vang lên :

- Tại hạ không phải khát thực! Tại hạ cần một bữa cơm, có rượu càng tốt vì trời quá lạnh. Tại hạ có thừa ngân lượng để trả, chớ vị yên tâm.

Ngay sau đó, tiếng những nén bạc chạm nhau vang lên, do vị thực khách quái dị vừa lắc đi lắc lại túi ngân lượng.

Thất lão gia háp háy mắt bảo tên tiểu nhị nọ :

- Gì thì gì, có bạc là có tất cả. Người hãy ra hỏi xem khách dùng gì.

Lúc đó, tiểu tử thọt đã tự ý ngồi vào bàn thanh kiếm vẫn còn giữ trong tay.

Tên tiểu nhị nọ chưa kịp bước ra hỏi khách, như Thất lão gia vừa dặn, từ phía sau bỗng có tiếng chân người dồn dập bước mau.

Tên tiểu nhị ngỡ có người tranh phần vội quay đầu nhìn lại.

Thế nhưng đó chỉ là một vị khách khác. Có điều lạ là không hiểu sao vị khách này lại đi vào phạm điểm bằng lối sau.

Nếu tên tiểu nhị cảm thấy lạ chỉ có một thì Thất lão gia lại cảm thấy lạ đến mưòi.

Cả hai chưa ai kịp hỏi, vị khách kia bất ngờ xòe tay, cố ý đưa vào mắt Thất lão gia một vật gì đó lóng lánh sáng. Thần sắc của Thất lão gia chợt ngưng đọng và sau đó có phản ứng thật khác thường.

Thất lão gia vừa khom người vừa di chân lùi dần về phía sau.

Những diễn biến này đương nhiên được tiểu tử thọt nhìn thấy tất cả.

Giọng nói nhỏ nhẹ khi nãy của tiểu tử thọt bỗng biến mất, thay vào đó là những âm sắc lạnh tanh được tiểu tử thọt ngán gọn thốt ra :

- Đứng lại!

Thất lão gia đang từ từ bước lùi, tiếng rít lạnh lùng của tiểu tử thọt không ngờ lại có tác động khiến Thất lão gia đột nhiên xoay người bước đi như chạy.

Thịch thịch thịch...

Bóng nhân ảnh của tiểu tử thọt đột nhiên hoa lên.

Vút!

Vị khách vừa xuất hiện từ lối sau cũng chớp động bóng nhân ảnh nhưng lại kèm theo tiếng quát :

- Người đi đâu khỏi tay ta? Lui mau!

Vù... Vù...

Trước bóng chưởng ảnh bất ngờ xuất hiện phong kín lối đang lao đi, tiểu tử thọt thân nhiên vung kiếm :

- Đâu dễ như vậy. Xem đây!

Véo... Véo...

Vù...

Ầm!

Tiếng chấn kinh càng góp phần làm cho lũ tiểu nhị vốn đang thất kinh vì trận động thủ bất ngờ càng thêm hoảng sợ.

Chúng đồng thanh kêu hoảng :

- Ôi chao! Sao mấy người lại đánh nhau?

- Nguy rồi! Không ngờ lại gặp bọn đạo tặc

- Mau đi báo quan nha. Bọn đạo tặc càng lúc càng lộng hành, không xem vương pháp ra gì.

Tiểu tử thọt tuy kịp lúc hóa giải ngọn chưởng nộ nhưng vì thế phải phần nào chậm chân tạo cơ hội cho Thất lão gia chạy mất hút vào phía sau phạn điểm.

Đang lưỡng lự, nửa muốn đuổi theo Thất lão gia nửa muốn cùng địch thủ bất ngờ xuất hiện giao chiến, tiểu tử thọt bỗng kinh ngạc vì những diễn biến đang tiếp tục xảy ra.

Đó là những diễn biến thoạt trông không thể nào hiểu được ngay.

Nhân vật vừa phát chương ngăn cản tiểu tử thọt bỗng dựng bật lao đến lũ tiểu nhị.

Y quát :

- Bọn người đâu cần phải nhón nháo! Nằm xuống tất cả nào!

Vút!

Vù... Vù...

Một bóng chương kinh liền xuất hiện, phủ chụp lấy toàn bộ lũ tiểu nhị gồm bốn tên.

Chợt hiểu đây là hành vi sát nhân diệt khẩu, tiểu tử thọt lập tức chống kiếm lao đến :

- Người ác độc đến thế sao? Xem kiếm!

Vút!

Véo... Véo...

Nhưng tất cả đã quá muộn!

Ầm!

Oa! Oa! Oa! Oa!

Đưa xong bốn tên tiểu nhị không hề biết võ công vào nơi chín suốt, nhân vật độc ác nọ lúc bấy giờ mới xoay người, đối diện với kiếm quang của tiểu tử thọt :

- Người cũng không mất phần đâu! Tiếp chương!

Vù...

Ầm!

Lần này tiếng chạm kính không hề ngăn cản đà lao đến của tiểu tử thọt. Kiếm của y lại loáng lên :

- Hóa ra đây là chân tướng thật sự của Hào Phú Vương. Càng tốt! Ta không cần nương tay nữa! Đỡ!

Véo...

Ngọn kiếm của tiểu tử thọt vừa chớp động bỗng ở phía sau có tiếng quát :

- Hãy nhìn lại nào, tiểu tử. Kẻo có hối cũng không kịp.

Có tiếng quát tất có người xuất hiện.

Và người vừa xuất hiện nếu muốn nói như thế tất phải có nguyên do.

Tiểu tử thọt nghi ngại, vừa thu chiêu vừa quay lại để nhìn.

Không nhìn còn đỡ vừa nhìn qua tiểu tử thọt phải kinh tâm.

Người xuất hiện không chỉ một hoặc hai người.

Chúng khá đông, nếu tính luôn kẻ vừa cùng tiểu tử thọt động thủ, chúng có đúng mười một người.

Nhưng tiểu tử thọt như chỉ nhìn thấy người vừa lên tiếng phát thoại. Đó là nhân vật đáng được tiểu tử thọt quan tâm qua câu đang nói :

- Bát Tý Cuồng Dao Tạ Linh Oai?

Nhân vật được tiểu tử thọt gọi là Bát Tý Cường Đao Tạ Linh Oai cũng tỏ ý nhận ra tiểu tử thọt :

- Vậy mà ta ngỡ Khổng Dung bầm báo sai, dung mạo của Cơ Thạch người quả nhiên giống Cơ Vĩnh. Chỉ tiếc rằng...

Cơ Thạch, tiểu tử thọt khẽ chớp mắt :

- Người tiếc vì sáu năm trước không thể giết ta?

Tạ Linh Oai chợt đỏ mặt :

- Lần đó nếu ta không làm kẻ Từ Khắc Kim, liệu người còn có cơ hội diễn võ giương oai, giả thần giả quỷ như hôm nay không?

Cơ Thạch nghi hoặc :

- Thế nào là giả thần giả quỷ? Người ngỡ ta chỉ là hồn ma bóng quế?

Đắc ý vì có dịp làm cho Cơ Thạch hoang mang, Tạ Linh Oai cười khanh khách :

- Người hãy còn sống, ta biết. Người là Cơ Thạch, ta đã nhận ra. Nhưng tiếc thay, kiếm của người không phải là Khoái Kiếm như Khổng Dung đã bị người lừa. Chẳng phải người đang giả thần giả quỷ là gì? Ha... ha...

Bị Tạ Linh Oai nhìn ra chân tướng, Cơ Thạch tuy động dung nhưng vẫn giữ thái độ thản nhiên :

- Tuy không phải Khoái Kiếm nhưng cuối cùng người cũng bị ta lừa, đến phải xuất đầu lộ diện.

Tạ Linh Oai nhún vai :

- Ta không bị người lừa. Trái lại, ta muốn xuất hiện để thu thập

người. Người quả là đại dột, nghe Khổng Dung điếm chỉ cho địa điếm này lập tức tự đâm đầu vào cạm bẫy.

Cơ Thạch bĩu môi :

- Phản thực hoàn hư, hư hư thực thực. Nghe người nói, chứng tỏ người tuy cao niên kỹ nhưng lại quá ngây ngô đã làm kẻ dẫn dụ của ta mà vẫn giương giương đắc ý.

Tạ Linh Oai nghi nghi hoặc hoặc :

- Ta làm kẻ của người? Kẻ gì?

Cơ Thạch bật cười vang :

- Ha... ha... ha...! Được ta sẽ nói. Kẻo khi người chết phải làm ma hồ đồ. Nghe đây, phải chăng sáu năm trước người vì sợ Hủ Thi độc của Tam yêu Miêu Cương nên vẫn tiếc rẻ đã để ta thoát mạng?

Tạ Linh Oai căm phẫn :

- Nếu Từ Khắc Kim để ta tìm ra tung tích nhất định y sẽ bị ta phân thân trăm mảnh.

Cơ Thạch ung dung :

- Sáu năm qua không lúc nào ta không nghĩ, phải chăng người cũng như Cổ Thống, Văn Tường đều bị Hào Phú Vương dùng kim ngân sai khiến? Vì muốn minh bạch điều này, với một mẹo nhỏ ta đã buộc Khổng Dung nói ra một địa điếm có liên quan đến Hào Phú Vương.

Tạ Linh Oai giật mình :

- Là nơi này?

Cơ Thạch lạnh giọng :

- Chính là nơi này! Và với việc người xuất đầu lộ diện, những gì ta nghi ngờ đều là sự thật. Không ngờ đứng phía sau phe hắc đạo Hoài Giang lại là Hào Phú Vương, một nhân vật không ai dám nghĩ cũng là nhân vật thuộc giới giang hồ.

Tạ Linh Oai có phần thất sắc :

- Ta là ta, Hào Phú Vương là Hào Phú Vương. Ta vì Khổng Dung nên đến đây để trả thù. Kẻ nào dám nói ta bị Hào Phú Vương sai khiến?

Cơ Thạch trầm sắc mặt :

- Điều đó người hãy để dành nói với Hào Phú Vương. Những gì cần biết, ta biết đã đủ. Tạ Linh Oai! Người là kẻ trực tiếp hạ sát song thân ta. Người mau tự bảo vệ. Giờ đền tội của người đã đến. Tiếp chiêu.

Cơ Thạch tung người lao đến và tận lực phát kiếm.

Vút!

Véo... Véo...

Tranh biện không lại miệng lưỡi Cơ Thạch, Tạ Linh Oai trút hận vào đại đao vừa được khoa lên :

- Liệu người có đủ bản lĩnh để bắt ta đền tội không? Đỡ!

Vụt... Vụt Dùng đại đao phạt nhanh hai thức, Tạ Linh Oai như muốn thử qua tỷ lực của Cơ Thạch.

Cơ Thạch nào ngại cứng chạm cứng nên vẫn giữ nguyên chiêu thức.

Kiểm và đao chạm nhau tóe lửa.

Choang! Choang!

Nhìn cước bộ của Cơ Thạch không mấy vững vàng Tạ Linh Oai chế giễu :

- Đã không phải Khoái Kiếm, người còn bị thọt chân! Người tự đánh giá người quá cao rồi đấy. Nằm xuống!

Vụt... Vụt...

Phát hiện trong chiêu đao của Tạ Linh Oai đang tiềm tàng toàn bộ nội kinh, Cơ Thạch bỗng làm Tạ Linh Oai sửng người khi đột nhiên tung mình lao lên :

- Một lần nữa người lại làm ké của ta. Hãy xem đây!

Vút!

Cơ Thạch lẳng không lao đến và bắt đầu vây hãm Tạ Linh Oai vào vòng kiếm quang.

Véo... Véo...

Tạ Linh Oai chuyển hướng đại đao, miệng cười lớn :

- Tự đâm đầu vào chỗ chết mà gọi là ké sao? Xem này! Ha... ha...

Vụt... Vụt...

Choang! Choang!

Nhìn Cơ Thạch không hề bị thảm bại, trái lại Cơ Thạch còn thần tốc hơn, vừa lẳng không xoắn qua Tạ Linh Oai vừa hoa nhanh hữu kiếm. Tạ Linh Oai động nộ triển khai cuồng đao :

- Ké ra người cũng có đôi chút bản lĩnh. Nhưng so với ta thì...! Đỡ!

Vụt... Vụt...

Danh xưng Bát Tý Cuồng Đao không phải Tạ Linh Oai ngẫu nhiên mà có được.

Vừa quát xong, khắp người Tạ Linh Oai như chỗ nào cũng có ánh đao quang lấp lánh.

Điều này khiến ai khác thoát nhìn vào phải ngỡ Tạ Linh Oai có đến tám cánh tay và mỗi tay là một thanh đại đao đang cuồng nộ.

Cơ Thạch liền đẩy nhanh tốc độ trận chiến.

Véo... véo Bóng kiếm và bóng đao liền hòa quyện vào nhau không thể phân biệt đâu là đao và đâu là kiếm.

Và những thanh âm cuồng nộ vang ra càng lúc càng nhiều.

Choang! Choang!

Ầm! Ầm!

Mãi không thấy Cơ Thạch chạm chân vào đất để lấy đà hoặc đổi hơi, Tạ Linh Oai nghi hoặc :

- Người đã tự tử thông sinh tư Huyền Quan nên chân khí liên miên bất tuyệt?

Vẫn xoắn chặt lấy người họ Tạ, Cơ Thạch bảo :

- Những điều người kinh ngạc hãy còn nhiều. Tốt hơn hết, người nên dồn sức để chi trì sinh mạng. Đỡ!

Đã vận dụng toàn bộ sở học rồi, Tạ Linh Oai không thể không có cảm nhận Bát Tý Cuồng Đao của y chưa đủ uy lực để hạ sát Cơ Thạch.

Nghe Cơ Thạch nói thế Tạ Linh Oai phẫn nộ :

- Người chớ vội đắc ý! Phát động kiếm trận. Đừng để tiểu tử có cơ hội đổi hơi.

Như chỉ chờ có thế, mười tên ở bên ngoài lập tức lao vào.

Bốn đại đao, sáu thanh kiếm, tất cả cùng một lúc vũ lộng tạo thành những màn đao quang đan xen vào nhau, như không muốn Cơ Thạch có bất kỳ chỗ hở nào để đặt chân xuống.

Biết rõ dụng ý của họ Tạ, Cơ Thạch vẫn tiếp tục đảo người, miệng cười liên tục :

- Người lại làm nữa rồi. Cũng đúng thôi. Xem đây! Ha... ha...

Thân hình của Cơ Thạch liền lảo đảo không xoay chuyển, thoát lao về phía đông thoát hiện ra phía tây, lúc chuyển về phía bắc lúc đổi xuống phía nam.

Người di chuyển đến đâu bóng kiếm theo đến đó.

Véo... Choang!

Véo... Choang!

Nhưng Tạ Linh Oai bỗng ngoác miệng cười dài :

- Là ai làm kẻ của ai rồi người sẽ biết. Lục Kiếm Hợp Nhất! Đánh! Ha... ha...

Sáu tên cầm kiếm bất ngờ dịch chuyển cùng một lúc phát động kiếm chiêu.

Véo... Véo...

Véo...

Cơ Thạch bị kiếm quang công kích hạ bàn ở tám phương tứ hướng, phải uốn người bật lên cao:

Vút!

Lập tức có tiếng Tạ Linh Oai thịnh nộ :

- Mau bám theo, Đao Quang Tứ Tượng!

Bốn tên thủ đại đao lập tức tung người nhảy lên, vượt khỏi đầu bọn Lục Kiếm, quật đao vào bóng hình Cơ Thạch.

Vụt... Vụt...

Không ngờ Tạ Linh Oai lại nghĩ ra đấu pháp này, Cơ Thạch giật dử loang tròn thanh kiếm :

- Xuống!

Véo... Choang!

Véo... Choang!

Tiếng kim thiết vừa va vào nhau một mệnh lệnh khác của Tạ Linh Oai cũng vang lên :

- Phi kiếm! Ném!

Bọn Lục kiếm liền nhất tề ném kiếm lên.

Vù...

Vù...

Bị sáu thanh thanh kiếm ném từ dưới lên như sáu ngọn ám khí lợi hại, Cơ Thạch lập tức rơi vào tình thế chí nguy.

Động sát cơ Cơ Thạch chọt co người đưa ngược chân lên cao, đầu hướng xuống dưới.

Tả chưởng cửa Cơ Thạch bỗng xuất hiện quạt thẳng vào sáu thanh kiếm vừa vọt lao đến :

- Là bọn người muốn chết. Xem chưởng!

Ào... Ào...

Đang lao đi với lực đạo khá mạnh sáu thanh kiếm bị chưởng kinh của Cơ Thạch cản lại phải ngập ngừng một thoáng.

Sau một sát na ngập ngừng sáu thanh kiếm như bị một lực tác động ngược lại bỗng đổi hướng lao, cắm xuống dưới.

Vù... Vù...

Bọn Lục Kiếm đứng phía dưới đang trông chờ nhìn thấy cảnh Cơ Thạch bị loạn kiếm phân thân, trước cảnh ngộ quái dị này, chúng chỉ biết há hốc mồm và đứng yên.

Tạ Linh Oai tuy đang thất kinh không ném gì bọn Lục Kiếm nhưng vẫn kịp thời trấn tĩnh để hồ hoán :

- Còn không mau chạy?

Sực tỉnh bọn Lục Kiếm chạy tóa ra.

Đúng lúc đó bọn Tứ Tượng Đao cũng vừa hết đà rơi xuống.

Đoán biết trước bọn này tất sẽ va vào bọn kia và thế là sẽ có cơ hội tốt cho Cơ Thạch nếu Cơ Thạch thật sự có đủ năng lực để không bỏ lỡ cơ hội, Tạ Linh Oai vội lao vào.

- Không ngờ người lại có bản lĩnh cao minh đến vậy! Đỡ!

Vút!

Vụt... Vụt...

Sát cơ của Cơ Thạch đang còn, trường kiếm bất ngờ bị Cơ Thạch chuyển qua tay tả và hữu chưởng của Cơ Thạch đã đến lúc xuất hiện :

- Nạp mạng.

Vù... Vù...

Những ánh đao quang của Tạ Linh Oai vừa mới hình thành, thấy bóng chưởng của Cơ Thạch không những chỗ nào cũng có mà còn có cảm giác mơ hồ, đó là một loại tuyệt học kinh nhân hải tặc nên lập tức cuộn mình thối lui.

Vút!

Và những chưởng tay mang sắc màu trắng của Cơ Thạch cứ thế lao thẳng vào bọn Lục Kiếm, Tứ Tượng Đao.

Ầm! Ầm!

Oa! Oa!

Nhìn bọn đối phương nhanh chóng bị thảm tử Cơ Thạch tuy đang giận cũng phải ái ngại và nguôi đi phần nào.

Tuy nhiên, khi phát hiện Tạ Linh Oai đã mất hẳn bóng dáng, Cơ Thạch lại giận dữ tung người tìm kiếm:

Vút!

Tạ Linh Oai đã tẩu thoát, Cơ Thạch chỉ tìm được thi thể đã giá lạnh của lão Thất chưởng quỳ.

Phần hận trước hành vi sát nhân diệt khẩu của bọn Tạ Linh Oai, như không muốn Cơ Thạch tiếp tục lần theo dấu vết thuở nào của thân phụ, Cơ Thạch những muốn tung chưởng phá nát phạm điểm Ân Thiên.

Nhưng sắc mặt của Cơ Thạch bỗng thay đổi.

Điểm nhẹ một nụ cười thần bí, Cơ Thạch lao đi!

Vút!

-----oOo-----

Chương 16: Đến Giang Nam xảy chuyện làm lần

Nguồn: EbookTruyen.VN

- Ôi chao! Sao lại thế này?

Tiết trời đông giá tuy chưa qua đi nhưng với chút nắng ấm như hôm nay, người người ở đất Giang Nam đương nhiên không thể bỏ lỡ dịp rảo bộ bên ngoài cho tay chân bớt đi tù túng, sau những ngày phải ru rú trong nhà.

Và tiếng kêu vừa rồi của một khách bộ hành khiến mọi người quanh đó phải chú tâm nhìn đến.

Họ nghe người vừa kêu lại kêu tiếp với sắc mặt giận dữ :

- Tổ tôn mười tám đời nhà nó! Không sanh heo sanh chó, sanh làm chi cái thứ trộm đạo thói tha. Hừ! Giữa ban ngày ban mặt dám lấy mất túi ngân lượng của lão gia. Tiền của lão gia là tiền mồ hôi nước mắt, người ăn vào nếu không nghệt họng thì cũng bị thổ huyết mà

chết! Tổ tông mười tám đời thứ quân rùa đen.

Vỡ lẽ, hóa ra người nợ vừa bị ai đó lấy hết chỗ ngân lượng dành dụm nên phải la toáng lên và thóa mạ cho hả cơn tức. Biết lẫn quần quanh đây thế nào tên trộm đạo cũng còn, không ai bảo ai, mọi người cứ đưa mắt nhìn quanh như muốn tìm kiếm bất kỳ ai có thái độ khả nghi.

Tìm thì tìm để phòng thân mọi người còn dùng tay đè chặt lên người đúng vào chỗ họ đang cất giấu ngân lượng.

Trong khi ai ai cũng làm như vậy có một người vẫn cứ đứng đưng, như không nghe không thấy chuyện có người vừa bị mất túi ngân lượng.

Không những thế người đó còn tỏ ra gắng sức để đi nhanh hơn cho dù sự gắng sức đó chỉ là hành vi hoài phí. Như vậy đã quá đủ cho mọi người nghi ngờ. Vì thế có người do không thể nén được, phải buột miệng lên tiếng :

- Gã thọt kia rất khả nghi! Không chừng chính gã là kẻ vừa thó mất túi ngân lượng của vị nhân huynh nợ.

Đã có một người lên tiếng tất sau đó phải có nhiều người hòa nhau lên tiếng :

- Phải, không nói nhiều! Mau giữ y lại! Nếu tìm thấy túi ngân lượng cứ giải y lên quan.

- Không cần giải lên quan. Cứ đánh gã một trận. Có như đòn thì sau này gã mới chừa.

- Gã kia, đứng lại!

- Ê! Không được chạy!

Mọi người đang nhón nháo và càng nhón nháo càng bị kích động, ai

ai cũng có sắc mặt giận dữ, bất ngờ gã thọt chống kiếm quay lại.

Phát hiện trên tay gã thọt có thanh kiếm, sợ chạm phải nhân vật giang hồ, mọi người không ai bảo ai cùng hốt hoảng lùi lại.

Gã như không nhìn thấy thái độ này của mọi người, cứ chân chống chân bước tiến thẳng đến người vừa hô hoán mất túi ngân lượng.

Cử chỉ của gã, ai cũng nghĩ là gã sắp nổi tánh hung có lẽ sẽ trị tội người kia, cho dù gã có lấy hay không lấy túi ngân lượng của người đó.

Khi còn ba bước nữa là đến chỗ người nọ, bất chợt có người tiến ra ngăn lối gã thọt.

Người này còn trầm giọng lên tiếng :

- Huynh đài định làm gì?

Gã thọt ngược mặt nhìn người vừa ngăn lối :

- Đáng lẽ tại hạ phải hỏi túc hạ như vậy. Túc hạ định làm gì?

Người ngăn cản hóa ra chỉ là người có vóc hình thanh mảnh. Do vậy dù đang vận võ phục, người này vẫn không tạo đủ uy thế để làm cho gã thọt phải sợ. Bị gã thọt hỏi vặn lại, người này lúng túng tìm cách phân minh :

- Ta... ta...! Nhưng ta là người hỏi trước sao người hỏi ngược lại ta?

Gã thọt nhú mày :

- Túc hạ là người cản lối, không phải tại hạ. Chính túc hạ giải thích trước thì đúng hơn.

Bị vặn vẹo, người này đành phải nói :

- Nếu người định hành hung, nhất định ta phải can thiệp. Người hãy nói rõ chủ ý xem nào.

Gã thọt bồng quắc mắt :

- Túc hạ dư công rồi việc đến thế sao? Ai định hành hung nào?

Càng thêm lúng túng người này gắng gượng hỏi một lần nữa :

- Vậy người định làm gì?

Gã thọt thở dài, chứng tỏ đang cố sức kềm nén :

- Túc hạ cứ bước tránh sang một bên. Tại hạ định làm gì, túc hạ sẽ rõ.

Có cảm giác gã thọt buộc phải nhượng bộ vì sợ, người này tuy bước dịch ra nhưng vẫn cao ngạo lên tiếng :

- Như ta vừa nói, nếu người có thái độ hành hung, ta nhất định không tha thứ. Cứ liệu đấy.

Gã thọt nghe thế vừa tiếp tục dần bước vừa liếc nhìn chủ nhân của lời hăm dọa, vẻ không tin.

Người bị mất túi ngân lượng đáng lý phải bỏ chạy trước hành vi kỳ quái của gã thọt nhưng do thấy có người đứng ra bênh vực nên có phần yên tâm.

Chờ gã thọt đến đủ gần, người bị mất túi ngân lượng liền hỏi :

- Phải chăng người đã lấy túi ngân lượng của ta, giờ muốn gỡ thói hung hãn để khỏa lấp?

Gã thọt có vẻ nhẫn nại :

- Trong người tại hạ hiện đang có một túi ngân lượng. Nếu nhân

huynh nói rõ số ngân lượng bị mất và khớp với số ngân lượng tại hạ đang có, tại hạ sẽ đưa nó cho nhân huynh.

Họ nghe gã thọt nói thế bèn bùa nhau hô hoán :

- Làm như thế rất công minh!

- Nhân huynh hãy mau nói ra số ngân lượng bị mất.

Người có vóc hình thanh mảnh kia đương nhiên có thừa thông minh để hiểu rằng đã ngờ oan cho gã thọt. Do đó y cũng thắc thỏm chờ đợi người kia nói rõ số ngân lượng bị mất để mọi chuyện mau sáng tỏ.

Người bị mất ngân lượng cũng vậy, cũng mười phần ái ngại khi lên tiếng :

- Do là tiền dành dụm nên ta nhất định phải nhớ rõ. Gần tám lượng bạc nén với một ít bạc vụn không đáng kể.

Gã thọt trút túi ngân lượng ra lòng bàn tay :

- Phần tại hạ chỉ có năm nén. Nhân huynh còn nghi ngờ nữa thôi?

Trong số những người hiếu kỳ bỗng có tiếng xầm xì :

- Nhìn vẻ ngoài không mấy tao nhã của y có ai ngờ y lại thủ trong người những năm nén bạc. Sao ta thấy y vẫn có gì đó khả nghi.

Không hiểu gã thọt nghe hay không nghe thấy lời xầm xì này.

Mọi người chỉ biết rằng gã thọt bỗng bất ngờ đặt cả năm nén bạc vào tay người kia :

- Tiền do nhân huynh dành dụm nếu mất đi ắt phải đau lòng. Nhân huynh hãy cầm lấy. Lần này cố giữ đừng để mất nữa.

Không ngờ gã thọt lại có hành vi cao thượng đến vậy, những ai có ý nghi ngờ đều phải thay đổi thái độ.

Người có vóc dáng thanh mảnh là người thay đổi nhiều nhất. Và khi sự nghi ngờ không còn, thay vào đó là tâm trạng áy náy bất ổn.

Nhân lúc mọi người vì ngưỡng mộ tránh sang hai bên để nhường đường, gã thọt tiếp tục khập khiễng bước đi.

Thấy vậy người có vóc dáng thanh mảnh vì có chủ ý riêng nên bắt đầu lẳng nhẳng bám theo.

Gã thọt không đi theo quan đạo rộng lớn. Y đột nhiên đi vào một hẻm nhỏ, sâu hun hút.

Như không biết có người bám theo ở phía sau, gã thọt cứ bình thản chân chống chân bước.

Cạch! Sột!

Cạch! Sột!

Người có vóc dáng thanh mảnh càng mục kích cảnh trạng bước đi khó khăn của gã thọt càng thêm áy náy. Hấn bước nhanh hơn.

Giữa hai người, một đi lại nhanh nhẹ và một khó khăn do hai chân khập khiễng, người có vóc dáng thanh mảnh đuổi kịp và bước qua mặt gã thọt, đó là điều hiển nhiên.

Cố tình chặn bước gã thọt, người có vóc dáng thanh mảnh kêu :

- Huynh đài có thể nghe ta nói đôi lời?

Gã thọt câm lạng, đến nhìn cũng không nhìn, thản nhiên dịch chân qua một bên và cứ thế đi tiếp.

Người nọ vội bước theo và lần này như không dám bước qua mặt

gã thọt nữa.

Hắn bắt đầu lải nhải :

- Ta biết ta đã sai! Mong huynh đài lượng thứ.

Cạch! Sột!

Cạch! Sột!

Đáp lời hắn chỉ là tiếng bước chân di chuyển khó khăn của gã thọt.

Hắn không nản lòng vẫn lải nhải :

- Không ngờ vì lỗi làm của ta khiến huynh đài phải mất đi chỗ ngân lượng có lẽ cũng rất quan trọng đối với huynh đài. Ta chỉ muốn hoàn lại cho huynh đài chỗ ngân lượng đó.

Cạch! Sột!

- Đó là thành ý của ta, gọi là ta lỗi. Mong huynh đài.

Gã thọt bỗng dừng lại.

Ngỡ gã thọt rút cuộc cũng chuyển ý, hắn nhanh nhẹn lấy ra năm nén bạc.

Chưa kịp đưa, hắn có phần bất ngờ khi nhìn thấy gã thọt xô tay, đẩy vào một cánh cửa khép hờ. Từ cánh cửa đó mùi thức ăn và mùi rượu phả xộc ra cho biết đó là lối hậu của một tửu quán. Gã thọt bước vào và gã liền chìm mất vào vùng tối nhạt nhòa do nơi này thiếu ánh sáng.

Chưa đưa năm nén bạc cho gã thọt, hắn, người có vóc dáng thanh mảnh liền bám theo. Và đến lượt hắn bị vùng tối nhạt nhòa nuốt chửng.

Trong bóng tối mờ mờ đó hẳn nghe rõ thanh âm của gã thọt như nói với hẳn :

- Đây là nơi dành cho hạng bần hàn, kém tao nhã. Trừ phi cô nương không ngại việc tiếp xúc với những kẻ thô lỗ, tại hạ khuyên cô nương nên quay ra thì hơn.

Hắn vụt sững người :

- Người gọi ai là cô nương?

Tiếng của gã thọt vang lên, lần này như ở một phương vị khác :

- Cô nương thừa hiểu mà. Đừng nên hỏi đồ tại hạ.

Hắn doanh tròn nước mắt :

- Vì biết ta là nữ nhân nên người cố tình làm nhục ta, không thèm mở miệng đáp lời, cứ để cho ta mãi theo sau nài nỉ?

Gã thọt lại đổi hướng :

- Cô nương nói sai rồi. Vì ai tại hạ phải bị mọi người khinh khi, hiểu lầm? Vì ai đôi chân không bình thường của tại hạ sắp bị biến thành đầu đề cho những câu chuyện lúc trà dư tửu hậu của bọn người vô công rồi việc? Còn nữa, vì ai mà tại hạ bị mọi người xem là không thể có đến năm nén bạc như họ đã thấy? Ai đã làm nhục ai nào, cô nương?

Hắn bắt đầu tuôn lệ dài. Và lệ càng tuôn, hẳn càng sục sịt :

- Vì ta! Ta biết rồi! Tất cả là vì ta. Phải, ta là nữ nhân! Vì ta là nữ nhân người đã nhận ra nên không nở phát tác chút gì? Còn người, người là nam nhân sao người nở hẹp lượng? Phải chăng vì biết rõ bụng dạ của người như thế nên khi sinh người ra cao xanh đã cố ý đặt để người có đôi chân không bình thường?

Véo...

Giữa vùng tối mờ mờ, một tia chớp bật lóe lên rồi tắt ngấm.

Tuy không cảm thấy đau đớn gì nhưng cô nương cải dạng nam nhi kia vẫn la toáng :

- Người dám động thủ?

Thanh âm của gã thọt vang lên thật rành rọt :

- Kể đây là lần đầu tiên, tại hạ tạm thời buông tha lời xúc phạm vừa rồi của cô nương. Nếu còn một lần nữa, bất luận cô nương lai lịch thế nào, đừng trách tại hạ kiếm hạ bất lưu tình. Lời của tại hạ đã hết cô nương đi đi.

Bị xem thường, “hắn” động nộ :

- Ta muốn đi hay ở tùy ta. Người có bản lĩnh, thử động thủ xem nào.

Có tiếng gã thọt thở dài :

- Cô nương hãy nhìn lại ống tay áo bên tả rồi hãy nói. Đối với nữ nhân tại hạ thật sự không muốn động thủ.

Nhìn xuống phát hiện ống tay áo bên tả đã bị đoạn mất một mẫu, “hắn” mới biết tia chớp lúc này đúng là một chiêu kiếm lợi hại và cũng là kiếm hạ lưu tình.

“Hắn” phẫn nộ và không biết phải làm gì hơn, “hắn” khóc ồ lên và xoay người bỏ chạy.

Tưởng mọi thanh âm vì thế không còn nữa, nào ngờ có một thanh âm khác đầy hoảng sợ buộc vang lên :

- Người là ai? Nếu vì túi ngân lượng lúc này người định tìm ta, ta sẽ giao hoàn cho người?

Thanh âm sột sệt này, nhất định không phải thanh âm của gã thọt.

Bởi ngay sau đó thanh âm của gã thọt vang lên :

- Diệu Thủ Không Không, Từ Khắc Kim?

Thanh âm kia càng tỏ ra sột sệt hơn bội phần :

- Người biết ta? Phải chăng người là người của Tạ Linh Oai?

Gã thọt chột cười :

- Quả nhiên đúng là Từ thúc thúc. Thôi nào, Từ thúc thúc đừng sợ nữa. Là tiểu điệt đây, Cơ Thạch đây!

Từ Khắc Kim kêu lên :

- Cơ Thạch? Cơ Thạch nào? Có phải...

Cơ Thạch bỗng đưa tay bật hỏa tạt.

Xoạch!

Dưới ánh hỏa quang vừa lóe sáng, Cơ Thạch mỉm cười :

- Từ thúc thúc biết được mấy Cơ Thạch? Nếu sáu năm trước không nghe thúc thúc dặn, tiểu điệt làm sao biết thúc thúc đang ở Giang Nam mà tìm?

Cũng dưới ánh hỏa quang, một nhân vật tuy có niên kỷ ngoại tứ tuần nhưng vóc dáng nếu không nói là loắt choắt thì cũng là nhỏ thó đang lằm bằm nhìn Cơ Thạch :

- Diện mạo thật giống Cơ Vĩnh. Là người sao Cơ Thạch?

Cơ Thạch đưa mắt nhìn quanh :

- Đây là nơi thúc thúc thường lưu ngụ? Tệ thế sao?

Từ Khắc Kim thờ dài :

- Tưởng đến Giang Nam ta sẽ được yên thân và dùng chỗ ngân lượng trước kia tạo cơ nghiệp có thể dưỡng già. Nào ngờ lão họ Tạ cứ quyết liệt truy tìm. Cơ nghiệp không có, cứ ăn rồi ở không như ta, chỗ bạc kia chi trì được bao lâu?

Cơ Thạch nheo mắt :

- Nhưng hành động như thúc thúc lúc này rất sơ suất. Đến tiểu điệt còn nhìn ra hướng chi là Tạ Linh Oai, giả sử y có mặt?

Từ Khắc Kim lắc đầu :

- Trước khi hành động, ta dò xét cẩn trọng khắp nơi, đâu dễ để lão họ Tạ phát hiện? Phần người, hoặc ta không biết nên xem thường, hoặc thân thủ của người quá cao minh nên ta để người phát hiện.

Cơ Thạch gật đầu :

- Kể cũng đúng! Nhờ đó, tiểu điệt mau chóng tìm thấy thúc thúc.

Động tâm Từ Khắc Kim hỏi :

- Người tìm như thế nào? Sao biết ta chui vào đây mà tìm hay vậy?

- Cũng không dễ lắm đâu! Thật ra tiểu điệt chỉ nhìn thấy phương hướng thúc thúc bỏ chạy thôi. Sau khi giải quyết ổn thỏa những hậu quả do thúc thúc lưu lại...

- Hậu quả gì?

Cơ Thạch kể cho Từ Khắc Kim nghe câu chuyện lúc này khiến Cơ Thạch phái mắt năm nén bạc.

Từ Khắc Kim kêu lên tiếc rẻ :

- Sao người phí phạm vậy? Người có biết gã kia có tiền là do được bạc không? Nào phải tiền do gã dành dụm.

Cơ Thạch hoang mang :

- Thúc thúc sao biết đó là tiền được bạc?

Từ Khắc Kim tắc lưỡi :

- Thì ta vừa bảo ta luôn dò xét cẩn trọng trước khi hành động mà? Những lúc gần đây ta đâu dại tự tạo cho mình những khổ chủ không đáng bị hại.

Cơ Thạch xoa tay :

- Bỏ đi. Mất năm nén bạc nhưng bù lại tìm được thúc thúc, kể chẳng đáng tiếc.

Từ Khắc Kim náo lòng :

- Người tìm ta để làm gì? Bằng cách nào tìm được?

Trở lại câu chuyện lúc nãy, Cơ Thạch tiếp :

- Theo phương hướng đã nhìn thấy, tiểu điệt phát hiện có một hẻm như nằm ngay phía sau quan đạo. Đoán thúc thúc thế nào cũng cần một bữa ăn, tiểu điệt chỉ cần tìm ra nơi nào là phía hậu của một tửu quán là đủ. Không ngờ tìm hú họa như thế lại bắt gặp thúc thúc ẩn ở đây. Đúng là hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm.

Từ Khắc Kim bĩu môi :

- Không phụ người nhưng lại phụ ta. Người tìm ta có việc gì?

Cơ Thạch nghiêm mặt :

- Đã đến lúc tiểu điệt phải báo thù cho song thân. Tiểu điệt muốn nghe thúc thúc thuật lại một lần nữa những gì đã xảy ra sáu năm trước.

Tử Khắc Kim nghi ngờ :

- Qua khẩu khí của người, sáu năm qua hình như đã gặp kỳ tích và có thân thủ đủ lợi hại?

Cơ Thạch cười nhẹ :

- Thúc thúc bất tất phải quan tâm! Càng biết nhiều càng dễ lụy thân, trong khi thúc thúc lại đang muốn hưởng một cuộc sống an nhàn.

Tử Khắc Kim càng thêm nghi ngờ :

- Ta đã nhìn thấy chiêu kiếm của người lúc nãy, phải chăng đó là Khoái kiếm, tuyệt học do phụ thân người lưu lại?

Cơ Thạch lắc đầu :

- Đã bảo thúc thúc đừng hỏi! Hỏi có ích gì cho thúc thúc?

Thấy Cơ Thạch vẫn khăng khăng không nói, Tử Khắc Kim chợt hỏi qua chuyện khác :

- À lúc nãy là ai vậy?

Cơ Thạch nhún vai :

- Tiểu điệt làm sao biết được.

Tử Khắc Kim trợn mắt :

- Nếu không biết sao người dám làm nhục ả? Giả như ả vì hận

người đưa đường dẫn lối cho đồng bọn ả tìm đến đây, ta làm sao toàn mạng?

Cơ Thạch phì cười :

- Thôi nào thúc thúc! Thúc thúc đừng mong qua lai lịch của nàng ta để đoán biết thân thủ của tiểu điệt nông sâu thế nào. Bất quá tiểu điệt chỉ có thể cho thúc thúc biết một điều, bản lĩnh của tiểu điệt hiện giờ cao minh hơn gia phụ năm xưa. Như vậy đủ chưa thúc thúc?

- Cao minh hơn?

- Đúng vậy.

Từ Khắc Kim bỗng reo lên :

- Như vậy là tốt rồi! Từ đây ta không cần phải chui rúc vì sợ Tạ Linh Oai tìm kiếm nữa. Hay quá! Ha... ha...

Cơ Thạch kinh ngạc :

- Thúc thúc lại giờ trò gì đây? Cái gì là hay, cái gì là tốt?

Bỗng không Từ Khắc Kim sụp người hành lễ :

- Lão nô xin bái kiến chủ nhân. Từ nay đã có chủ nhân bảo vệ, lão nô không còn gì phải sợ nữa. Như vậy chẳng phải là tốt là hay sao?

Cơ Thạch nhăn nhó :

- Thúc thúc đừng gọi bừa. Ai là chủ nhân ai là nô bộc?

Từ Khắc Kim vẫn quỳ ở dưới :

- Từ mỗ nguyện làm nô bộc, không lẽ chủ nhân chưa hài lòng? Nếu muốn, Từ mỗ cũng có thể gọi là gia gia, đại gia gia, đại đại gia gia?

Gọi là gì cũng được, miễn Từ mỗ không còn những ngày chui rúc và sợ hãi nữa là Từ mỗ tạ tội nguyện.

Cơ Thạch xoa tay :

- Thúc thúc đứng lên đi rồi hãy nói.

Từ Khắc Kim hí hửng :

- Chủ nhân đã thuận lòng?

Cơ Thạch thở dài :

- Thuận sao được mà thuận? Thù nhân của tiểu diệt gần như là có đầy khắp, đến sinh mạng của tiểu diệt còn chưa chắc vẹn toàn nữa là. Tiểu diệt lo sao được cho thúc thúc đây?

Từ Khắc Kim cả kinh :

- Thù nhân nào mà nhiều vậy?

Cơ Thạch lắc đầu :

- Đó là tiểu diệt chỉ nói hờ. Thúc thúc cứ tự nghĩ sẽ biết, nếu các phái biết tin Cơ Thạch vẫn còn sống và bắt đầu xuất hiện giang hồ, chuyện có liên quan đến ánh Tử Quang năm xưa liệu họ có chịu bỏ qua cho tiểu diệt không?

Tuy đã hiểu nhưng Từ Khắc Kim vẫn nói :

- Bất luận hậu quả thế nào, lão nô vẫn nhất định đi theo chủ nhân. Sống cùng sống, chết cùng chết. Thà chết vinh hơn sống nhục như những ngày vừa qua.

Cơ Thạch đành phải thở dài :

- Được rồi! Thúc thúc muốn theo cũng được! Nhưng việc lấy trộm

của người...

Từ Khắc Kim cả mừng nói luôn miệng :

- Chủ nhân yên tâm! Tên của lão nô là Khắc Kim, từ nay về sau nhất định sẽ không đụng đến ngân lương, bất luận là của ai.

Cơ Thạch mỉm cười.

-----oOo-----

Chương 17: Chạm trán Võ lâm Thất đại phái

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ở ngã ba quan đạo, một bên là lối dẫn đến Hoài Nam với một cánh rừng chạy dọc theo suốt con đường, lối còn lại là một sơn đạo thoạt nhìn qua đã biết đó là lối đi gặp ghềnh sỏi đá.

Và lối sơn đạo đó do không thể phóng tầm nhìn xa tí mắt, dù biết đó là lối đi khúc khuỷu cam go.

Dù vậy hai bên sơn đạo hôm nay không hiểu sao bỗng xuất hiện khá nhiều người.

Những người này tuy có dáng vẻ khấn trương nhưng họ lại không phải bọn liệt hộ đang tụ tập lại để chuẩn bị một chuyến săn thú rừng quy mô.

Minh định được điều này là do không ai trong họ mang theo cung tên, khí giới hữu hiệu để săn thú.

Quái lạ! Vậy phải có nguyên do để họ tụ tập ở một nơi heo hút này. Là nguyên do nào?

Thần sắc khẩn trương của họ chợt khẩn trong hơn khi có những âm thanh lạ tai vang lên từ quan đạo phía trước, đoạn sắp dẫn đến ngã ba vừa nói.

Cạch! Sột!

Cạch! Soạt!

Trong họ chợt có tiếng xì xào :

- Là hấn?

Chỉ là một câu nghi vấn ngắn gọn nhưng lại có tác dụng to tát.

Không ai bảo ai, những kẻ đang tụ tập nơi đây đều âm thầm chuẩn bị khí giới.

Nếu là đao, họ trầm trọng đưa về phía trước, hướng thanh đao chúc xuống dưới nền đường.

Nếu là kiếm họ nhẹ nhàng nâng lên cao, thủ trước mặt. Còn những ai không dùng khí giới thì song thủ cũng bắt đầu run run, chứng tỏ họ đang dồn khí lực vào đó.

Những thái độ mang tính chuẩn bị này cho thấy họ tuy không sẵn thú nhưng cũng là thái độ của những kẻ đi săn. Họ sẵn người! Người nào?

Ở Cạch! Sột!

Cạch! Soạt!

Những âm thanh lạ tai vang đến ngày càng lúc càng gần.

Với khoảng cách gần như thế có người thử thò đầu nhìn.

Không để lộ bất kỳ hình tích nào người nọ vừa đưa đầu ra lập tức rút lại với một nụ cười lạnh trên môi.

Người này chợt gạt đầu với những ai đang chờ đợi kết quả của cái nhìn dò xét.

- Đúng là hần!

Sự khẩn trương lập tức dâng lên đến đỉnh điểm. Nhưng tất cả chỉ dừng lại ở đó với những tiếng ào ào nói vào tai nhau.

- Đừng manh động. Cứ theo bố trí, hãy chờ cánh bên kia ra mặt đã xem diễn biến thế nào!

Cánh bên kia?

Hóa ra không riêng lối sơn đạo có người mai phục? Và cánh bên kia, phải chăng muốn ám chỉ ở khu rừng chạy dọc suốt con đường dẫn đến Hoài Nam cũng có mai phục?

Là ai mai phục?

Không biết!

Đến như chủ nhân của những âm thanh lạ tai kia cũng không thể biết rằng chính y đang là đối tượng của một cuộc săn đuổi vô tiền khoáng hậu.

Y vẫn thản nhiên tay chống kiếm chống chân lê bước, đi vào lối dẫn đến Hoài Nam.

Cạch! Sột!

Cạch! Soạt!

Những bước chân khó nhọc của y bất ngờ bị chặn lại bởi những bóng nhân ảnh thấp thoáng và những tiếng niệm Phật không ngờ

được vang lên ở đây.

- A di đà Phật!

Vút! Vút! Vút!

Thoáng bắt gặp chủ nhân của những âm thanh lạ tai bắt đầu nhìn sững vào những vị tăng nhân vừa xuất hiện ngăn lối.

Chờ y hỏi, không nghe y hỏi, một vị tăng nhân có niên kỷ xấp xỉ thất tuần đành phải lên tiếng :

- A di đà Phật! Thí chủ cho hỏi tôn tính đại danh của thí chủ là gì?

Ánh mắt của người bị hỏi, sau một thoáng vô hồn bỗng trở nên thích thú.

Cùng với ánh mắt đó, người bị hỏi đột nhiên hỏi lại :

- Trước khi đáp ta muốn minh bạch một điều, phải chăng đại sư luôn hỏi tính danh của bất kỳ ai tình cờ đi ngang qua đây?

Vị tăng nhân không hề chớp mắt :

- A di đà Phật! Điều tối kỵ của người xuất gia là không được vọng ngữ. Thú thật bản tăng chỉ hỏi như thế đối với riêng thí chủ mà thôi.

Vẫn chống kiếm để giữ cân bằng cho đôi chân vốn khập khiễng, y gật đầu :

- Rất minh bạch. Vậy trước khi hỏi, dường như đại sư đã được báo trước tại hạ là ai?

Vị tăng nhân khẽ chớp mắt :

- Không sai! Và nếu bản tăng được tin báo không lầm, thí chủ chính là Cơ Thạch, di tử của Cơ Vĩnh Khoái Kiếm?

Ánh mắt của Cơ Thạch lại lóe lên tia nhìn thích thú :

- Tin này hoàn toàn không làm! Nhưng không biết người đưa tin cho đại sư là ai? Và người đó sao không xuất hiện? Mong đại sư minh thị!

Đối với những nghi vấn liên quan đến người đưa tin, dường như vị tăng nhân cố tình lẩn tránh.

Điều đó được minh chứng qua câu lục vấn kế tiếp của vị tăng nhân, với đề tài bỗng được chuyển đổi :

- A di đà Phật! Cho hỏi phải chăng thí chủ đang có ý định đi đến Hoài Nam?

Cũng không muốn hỏi lại những câu đã bị vị tăng nhân cố tình lẩn tránh, Cơ Thạch gật đầu :

- Tin này hoàn toàn xác đáng. Đúng vậy! Tại hạ quả có ý định đó.

Vị tăng nhân vô tình không nhận ra câu gán ép của Cơ Thạch. Và thế là Cơ Thạch đã rõ cũng chính người đưa tin đã cáo giác hướng đi của chàng cho vị tăng nhân biết.

Vị tăng nhân bỗng hít mạng một hơi thanh khí :

- Và thí chủ muốn đến Phong Nguyệt trang?

Cơ Thạch vừa gật đầu vừa liền nói luôn một thôi dài :

- A di đà Phật! Sáu năm trước chính lệnh tôn cũng theo lối này đi đến Phong Nguyệt trang. Sau đó không những chỉ riêng Phong Nguyệt trang, cả tam trang Phong Vân, Phong Nguyệt, Phong Tuyết đều bị hủy diệt. Lần đi này của thí chủ thật ra có ý gì? Tìm những người đã chết hay hy vọng tìm thấy người còn sống?

Không hề làm kể của vị tăng nhân vì bảo tìm người đã chết thì phi lý, bảo tìm người còn sống phải chăng Cơ Thạch muốn trăm thảo trừ căn?

Do đó, Cơ Thạch bỗng cười vang :

- Thiện Duyên! Lão không cần phải dài dòng rào trước đón sau nữa. Thật không ngờ cho đến nay lão vẫn quan tâm muốn tìm hiểu những gì có liên quan đến ánh Tử Quang như sáu năm trước đã quan tâm! Việc tại hạ đi đâu, đến đâu và dừng ở đâu, đó là việc riêng của tại hạ. Lão đừng hỏi, vô ích! Nếu giữa chúng ta không còn gì để nói, đại sư, xin nhường đường.

Vị tăng nhân chính là Thiện Duyên và Thiện Duyên bỗng trầm giọng :

- A di đà Phật! Bàn tăng sẽ nhường đường nếu thí chủ ngay bây giờ khai báo rõ sư thừa.

Cơ Thạch nheo mắt :

- A! Tại hạ hiểu rồi. Hóa ra đại sư không vì Phong Nguyệt trang cũng không vì ánh Tử Quang năm nào. Là đại sư chỉ muốn biết sư thừa của tại hạ?

Thiện Duyên gật đầu :

- Đúng vậy! Chủ ý của bàn tăng chỉ có thế.

Cơ Thạch cười nhẹ :

- Gia phụ có danh là Khoái Kiếm. Và xuất xứ sư thừa của gia phụ có lẽ đại sư cũng rõ. Đại sư hỏi sư thừa của tại hạ phải chăng là câu hỏi thừa?

Thiện Duyên cao giọng :

- Dù biết là thừa bần tăng mong thí chủ ngoan ngoãn nói ra.

- Nói ra thì sao? Không nói thì sao?

Thiện Duyên quát mắt :

- Thí chủ nên nói thì hơn. Bần tăng không ngại nói thẳng, thí chủ không nói là tự chuốc họa vào thân.

Cơ Thạch kêu lên :

- Chuốc họa? Đạo lý gì vậy đại sư?

Rồi không để Thiện Duyên lên tiếng, Cơ Thạch bỗng thở dài :

- Thôi được. Nếu là vậy tại hạ xin nói sự thừa của tại hạ có liên quan đến sự thừa của gia phụ. Như vậy đủ chưa?

Thiện Duyên nghi ngờ :

- Thí chủ nói thật?

Cơ Thạch gật đầu :

- Không còn gì thật hơn?

Thiện Duyên chép miệng :

- Lời nói kém thành thật này của thí chủ khiến bần tăng khó xử.

- Khó xử ư? Sao lại khó xử?

Thiện Duyên bỗng lùì lại :

- A di đà Phật! Bần tăng đành dùng biện pháp khác để tìm hiểu sự thừa của thí chủ vậy! Duyên Hoàng! Hãy lãnh giáo vài cao chiêu của Cơ thí chủ.

Trong hàng ngũ những tăng nhân đứng phía sau, Duyên Hoàng là người có niên kỷ chưa đến tam tuần liền nhắc thiền trượng lao đến.

Vút!

Dừng lại cách Cơ Thạch nửa trượng, Duyên Hoàng thủ lễ khách sáo :

- Cơ thí chủ! Bàn táng nhận lệnh dụ phải hầu giá. Mong thí chủ lượng thứ!!

Vù...

Đoán biết rõ ý đồ của Thiện Duyên, Cơ Thạch cười nhẹ với Duyên Hoàng :

- Đại sư nói qua rồi. Chính tại hạ mới mong đại sư lượng thứ. Xem kiếm!

Véo...

Thiền trượng nặng nên chiêu thức rất trầm trọng thế nhưng Cơ Thạch vẫn thản nhiên đưa thẳng, kiếm vào bóng trượng.

Choang!

Kiếm và trượng chạm nhau tạo lên tiếng ngân dài. Và người phải hồi bộ do bị chấn kinh tác động chính là Duyên Hoàng đại sư.

Thiện Duyên bỗng nhăn mặt :

- Nội lực của Duyên Hoàng kém xa đối phương. Duyên Hạnh, Duyên Giác, hai người lên đi.

Với mệnh lệnh này hai vị tăng nhân khác cùng trạc tuổi Duyên Hoàng, lập tức cử thiền trượng xông ra :

- Cơ thí chủ xin thứ lỗi!

- Tiếp trượng!

Vù...

Vù...

Bị ba ngọn thiền trượng cùng một lúc vây hãm Cơ Thạch vẫn ung dung cưỡi :

- Chư vị bất tất phải nhân nhượng. Cần trọng! Tại hạ cũng không hề nhân nhượng! Đỡ!

Véo... Véo...

Với kiếm chiêu cố tình phát nhanh, Cơ Thạch lần lượt điểm vào thân pháp của ba ngọn thiền trượng.

Choang! Choang! Choang!

Cùng với ba tiếng ngân vang là ba bóng nhân ảnh bị chấn lùi.

Thiện Duyên như bất ngờ trước kết quả này, vội hô hoán :

- Hảo nội lực! Thiện Nhân! Tam sư đệ lên đi.

Nhưng Thiện Nhân chưa kịp động thân, tiếng quát đanh giọng của Cơ Thạch bỗng vang lên :

- Mau buông!

Choang!

Choang! Choang!

Tiếng ngân vang lần này không phải do kiếm và trượng chạm nhau. Mà là do ba ngọn thiền trượng rơi nặng nề xuống đất tạo thành.

Thiện Duyên động nộ khi nhìn thấy ba đệ tử Duyên Hoàng, Duyên Hạnh và Duyên Giác đang dùng tay này chộp vào uyển mạch của tay kia. Họ đều bị Cơ Thạch dùng kiếm thích vào uyển mạch, buộc họ phải buông rơi thiền trượng.

Thiện Duyên quát :

- Nhanh lên nào, Thiện Nhân!

Vút!

Thiện Nhân vừa lao lên vừa niệm Phật :

- Bần tăng xin được chỉ giáo! A di đà Phật!

Vù... Vù...

Phát hiện Thiện Nhân đại sư đang thi thố chưởng lực uy mãnh, Cơ Thạch bật quát :

- Hảo chưởng pháp! Xem kiếm!

Véo...

Là sư đệ của một Phương trượng Chưởng môn, Thiện Nhân đương nhiên có nội lực vượt trội bọn Duyên Hoàng.

Do đó sau tiếng chấn kinh, chính Thiện Nhân là người chủ động xông vào lần thứ hai :

- Kiếm pháp của thí chủ như chưa phải Khoái Kiếm của lệnh tôn? Đỡ!

Ào... Ào...

Cơ Thạch lạnh giọng :

- Phải chăng đại sư đợi đến lúc bị kiếm thương mới biết thế nào là Khoái Kiếm? Đỡ!

Véo...

Ầm!

Thiện Nhân lại xông lên lần thứ ba :

- Hãy xem Tán Hoa Kim Cang chỉ!

Viu... Viu...

Bỗng dưng Thiện Nhân đổi chưởng sang chỉ kình.

Cơ Thạch vội bật tung người lên cao :

- Đại sư quyết liệt đến thế sao? Càng tốt! Đỡ!

Tả kình của Cơ Thạch lập tức vấy ra hát ra một lực đạo mang theo hàn khí lạnh toát.

Vù... Vù...

Phát hiện Cơ Thạch buộc phải dùng chưởng, Thiện Duyên đại sư lập tức căng mắt nhìn và Thiện Duyên phải kinh nghi kêu lên :

- Sao lại là chưởng này?

Cũng kêu như vậy, Thiện Nhân càng thêm thất sắc khi phát hiện Tán Hoa Kim Cang chỉ như không đủ lực vượt qua bóng chưởng dày đặc của Cơ Thạch :

- Sao là công phu này? Nào phải là công phu kia?

Tuy thừa biết tại sao Thiện Nhân phải kêu như thế, Cơ Thạch không những không giải thích mà còn bất ngờ hất kiếm lao đến :

- Đến lượt tại hạ phải lãnh giáo cao chiêu của đại sư. Đỡ!

Véo... Véo...

Nhìn ánh kiếm lia đến thật nhanh, Thiện Nhân vội vàng thối lui, hết trượng này đến trượng khác.

Vút!

Như âm hồn bất tán, kiếm của Cơ Thạch vẫn tiếp tục bức dồn Thiện Nhân.

Véo...

Phẫn nộ vì hành vi đang muốn lấy mạng Thiện Nhân của Cơ Thạch, Thiện Duyên ở bên ngoài lập tức xông vào :

- Chớ quá bức người! A di đà Phật! Hãy đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Không hề giấu nụ cười đắc ý, Cơ Thạch bất ngờ chuyển hướng, lao cả người lẫn kiếm vào Thiện Duyên :

- Đại sư hãy cẩn trọng!

Véo...

Ầm!

Không thể ngờ Cơ Thạch lại có phản ứng nhanh như vậy, Thiện

Duyên tuy không bị chấn lùi nhưng vì hoang mang nên toàn thân có phần bị chững lại.

Cơ Thạch lập tức quát :

- Đao kiếm vốn vô tình. Đại sư! Đỡ!

Đến lượt Thiện Duyên bị ánh kiếm chớp lóe ngay vào người. Thiện Duyên đành hồi bộ, như khi nãy Thiện Nhân cũng đã hồi bộ.

Vút!

Nhưng, với nụ cười đắc ý vẫn nở trên môi, Cơ Thạch lao bám nhanh hơn Véo...

Phập!

Thân pháp của Cơ Thạch lần này nhanh hơn lần đeo bám Thiện Nhân, đó là điều Thiện Duyên hoàn toàn không ngờ.

Vì không ngờ nên Thiện Duyên không thể tránh kịp kiếm chiêu của Cơ Thạch.

Kết quả Thiện Duyên bị kiếm của Cơ Thạch rạch toạt một đường dài, dọc theo chiều dài của cánh tay hữu.

Bị kiếm thương, Thiện Duyên giận dữ quát :

- Không cần phải nhân nhượng nữa? Mau phát động La Hán trận lấy mạng ác đồ Cơ Thạch.

Tất cả những tăng nhân cùng xuất hiện với Thiện Duyên, đếm đi đếm lại có đúng chín người. Vừa nghe lệnh của Thiện Duyên, cả chín người cùng lao ra.

Vút! Vút!

Cùng lúc đó, ở phía có sơn đạo chợt vang lên nhiều tiếng quát. Và những tiếng quát này hầu như mang hai ý nghĩa trái ngược nhau.

Người thì quát :

- Dừng tay!

Kẻ thì hô hoán :

- Nhanh lên! Đừng để tiểu tử thoát!

Vút! Vút!

Nhìn những nhân vật vừa xuất hiện, Cơ Thạch bỗng cao ngạo cười :

- Không ngờ Võ lâm Thất đại phái đều có mặt. Hay lắm! Ha... ha... Hay lắm!

Bất chấp những nhân vật được Cơ Thạch gọi đích danh là Võ lâm Thất đại phái đang lũ lượt xuất hiện, Thiện Duyên vẫn gào to :

- Cứ lập trận La Hán.

Đến lúc này Cơ Thạch mới vận toàn lực quát lên thật to :

- Dừng tay!

Tiếng quát hàm chứa nguồn nội lực kinh nhân của Cơ Thạch ngay lập tức làm cho mọi người đương nhiên phải đứng lại, kể cả chín vị tăng nhân do Thiện Nhân dẫn đầu định sắp bày La Hán trận vây hãm Cơ Thạch cũng phải dừng lại.

Không để mọi người kịp trấn tĩnh, Cơ Thạch cứ lồng lộng lên tiếng :

- Nếu sáu năm trước tại hạ không dám nói thì bây giờ trước mặt chư vị đây, tại hạ xin nói.

Đưa tay chỉ vào Thiện Duyên sau đó là Thiện Nhân, Cơ Thạch nói rành rọt :

- Song thân của tại hạ chính là do hai lão khẩu Phật tâm xà này hãm hại. Kể cả Thiện Ngộ tăng cũng có phần.

Nhìn thấy Thiện Duyên và Thiện Nhân mấp máy môi định nói, Cơ Thạch quát lớn :

- Hôm nay có cao xanh minh chứng, Cơ Thạch mỗi quyết báo thù cho thân sinh phụ mẫu. Những đệ tử khác của phái Thiếu Lâm nếu không tin có thể về hỏi lại Thiện Ngộ.

Dứt lời bất kể những vị tăng nhân đang đứng xung quanh Cơ Thạch ung dung đi những bước đi khập khiễng về phía Thiện Nhân.

Sợ hãi Thiện Nhân lùi dần.

Trong khi đó Thiện Duyên bất ngờ hô hoán :

- Lời phiến diện của tiểu tử là lời không đáng tin. Bàn tăng và Cơ Vĩnh vô thù vô oán nhất định chuyện này là do tiểu tử bịa đặt.

Cơ Thạch cười lớn :

- Thật không ngờ một kẻ xuất gia như lão lại dám ngoa ngôn xảo ngữ. Nếu biết trước như vậy, kiếm vừa rồi, lão đâu thể toàn mạng. Ác tăng! Lần này đồ lão thoát chết! Đờ!

Vút!

Cơ Thạch chưa kịp xuất kiếm bất ngờ có bóng người ngăn lại :

- Cơ thiếu hiệp hãy chậm đã!

Cơ Thạch lừ mắt nhìn nhân vật đó :

- Hóa ra là Chưởng môn phái Điểm Thương. Quách chưởng môn có điều gì cần chỉ dạy?

Quánh Phú vốn có dáng vẻ của một văn nhân nên lời lẽ thật ôn tồn :

- Chỉ dạy thì không có. Nhưng để minh định một Chưởng môn của một đại phái là kẻ sát nhân ta nghĩ thiếu hiệp cần phải có bằng chứng xác đáng.

Cơ Thạch lạnh giọng :

- Chính mắt tại hạ nhìn thấy chưa đủ bằng chứng sao?

Huệ Tâm sư thái, Chưởng môn của phái Nga Mi chột bước ra :

- Nam mô di đà Phật! Bần ni e rằng ở đây như có điều gì ngộ nhận.

Cơ Thạch khinh khỉnh nhìn Huệ Tâm sư thái :

- Điều gì là ngộ nhận, điều gì không? Sao sư thái không nói rõ hơn?

Huệ Tâm sư thái như không quan tâm đến thái độ miệt thị của Cơ Thạch :

- Thiếu Lâm phái là một danh môn chánh phái, không những thế còn là thái sơn bắc đẩu của võ lâm. Hành vi trước giờ của Thiếu Lâm luôn vì sự tồn vong của giang hồ. Như hôm nay chẳng hạn.

Cơ Thạch cười nhẹ :

- Hôm nay thì sao? Phải chăng Thiếu Lâm phái vì cho tại hạ là đại ma đầu nên hiệu triệu Thất đại phái cùng xuất hiện?

Bất chợt có tiếng quát xen vào :

- Không sai! Tiểu tử ngươi tuy chưa là đại ma đầu nhưng điều đó trước sau gì cũng xảy ra.

Cơ Thạch xạ tia mắt lạnh lùng nhìn nhân vật vừa nói :

- Nếu tại hạ nhớ không lầm tôn giá chính là Ưng Trảo Nhiếp Hồn Bạch Điền Quang là Chưởng môn Không Động phái?

Bạch Điền Quang hùng hổ tiến đến :

- Chính ta! Nếu sáu năm trước không vì Điểm Thương, Nga Mi nhị phái ngăn cản, khi đó ngươi đã chết. Đến lúc này Thất đại phái nào lo, vì biết ngươi là kẻ luyện được sở học Cổ Huyết thành?

Cơ Thạch nheo mắt nhìn lão Bạch :

- Cổ Huyết thành? Sao bỗng dưng lão đề cập đến Cổ Huyết thành?

Bạch Điền Quang cười lớn :

- Theo thông tin bọn ta thu thập, đã có người nhìn thấy ngươi vận dụng Bạch Thạch Thiên Thủ, là công phu của Cổ Huyết thành. Ngươi không dám thừa nhận sao? Ha... ha...

Cơ Thạch không hề dao động, một cái chớp mắt cũng không :

- Tin đó do đâu mà có? Nghĩ lại, từ lúc xuất đạo cho đến bây giờ tại hạ chỉ mới hai lượt cùng người động thủ và đều là người của hắc đạo Hoài Giang. Từ lúc nào Thất đại phái liên minh với hắc đạo?

Quách Phú chột nghi hoặc :

- Thiếu hiệp nói thật chứ?

Đưa mắt nhìn qua Thiên Duyên đại sư, Quách Phú lộ ý nghi ngờ :

- Thất đại phái biết tin là do Phương trượng cho người thông báo. Quách mỗ mạn phép hỏi phải chăng đó là tin có từ bọn Tạ Linh Oai?

Thiện Duyên bồng chấp tay niệm Phật :

- A di đà Phật! Lúc nhận được tin bần tăng có hứa là sẽ giữ kín thân phận của người đưa tin. Quách chưởng môn xin lượng thứ.

Du Hoàng Vân, Chưởng môn Côn Luân phái bồng lăm lăm kiểm xăm xăm tiến đến :

- Bất luận kẻ đưa tin là ai, tà hay chánh một khi tiểu tử đã là truyền nhân của Cổ Huyết thành, chúng ta không việc gì phải tha thứ y.

Chưởng môn Hoa Sơn phái, Trác Thiện Hữu cùng lên tiếng phụ họa :

- Rất có thể ánh Tử Quang năm xưa có liên quan đến môn công phu đã bị Cổ Huyết thành bốn mươi năm trước chiếm đoạt. Trước khi giết tiểu tử, Trác mỗ nghĩ chúng ta cần phải tra hỏi để biết rõ tung tích của môn công phu đó.

Nghĩ thế một vị đạo nhân lộ vẻ kinh hoàng kêu lên :

- Trác chưởng môn muốn nói Tử Khí Tam Ngươn chưởng ở Quan Vũ miếu Mạnh gia?

Trác Thiện Hữu có phần do dự :

- Vô Lượng đạo trưởng thử nghĩ xem, nếu ánh Tử Quang kia không liên quan đến Cổ Huyết thành, tại sao bây giờ tiểu tử nghiễm nhiên là người của Cổ Huyết thành?

Vô Lượng đạo trưởng hoang mang :

- Suy diễn của Trác chưởng môn như có phần miễn cưỡng. Thân thủ của Cơ Thạch như chúng ta đã lên nhìn thấy nào phải công phu Cổ Huyết thành? Và nếu là có đi nữa, từ ánh Tử Quang kia bồng suy đến công phu Tử Khí Tam Ngươn chưởng, bần đạo e không hoàn toàn đúng.

Phát hiện Cơ Thạch cứ đứng yên với sắc thái trầm tư kỳ lạ, Huệ Tâm sư thái chợt hỏi :

- Nam mô A di đà Phật! Kiếm của Cơ thí chủ tuy không giống lắm với Khoái Kiếm Cơ Vĩnh từng thi triển, nhưng chưởng hàn khí kia lại không phải Bạch Thạch Thiên Thủ của Cổ Huyết thành. Cơ thí chủ cho hỏi, lệnh sư thật sự là ai?

Nghe gọi Cơ Thạch giật mình :

- Sư thái gọi tại hạ?

Du Hoàng Vân bĩu môi :

- Người đừng giả vờ nữa! Là nam nhi đại trượng phu cần phải quang minh lỗi lạc. Nếu người đúng là truyền nhân của Cổ Huyết thành, sao người không thừa nhận?

Cơ Thạch đưa cao thanh kiếm :

- Nếu Cổ Huyết thành đã từng thành danh nhờ kiếm pháp, không sai tại hạ sẽ nhận điều đó.

Nhìn thấy lão họ Du có phần đắc ý vì ngữ Cơ Thạch nói như thế là đã thừa nhận, Cơ Thạch vội nói thêm :

- Và nếu là vậy các phái có dùng kiếm như Nga Mi, Võ Đang, Hoa Sơn và quý phái Côn Luân có lẽ cùng là người Cổ Huyết thành.

Không ngờ bị Cơ Thạch đem ra làm trò đùa Du Hoàng Vân động nộ :

- Người dám đem tính mạng người ra làm trò đùa sao? Đáng chết! Đỡ!

Véo... Véo...

Bất ngờ bị Du Hoàng Vân công kích Cơ Thạch lạnh giọng :

- Đã từng nghe Tán Xuyên ngũ Vân Kiếm của phái Côn Luân khá lợi hại. Tại hạ không tự lượng sức, nguyện lĩnh giáo! Đỡ!

Véo...

Công kỳ vô bị, Cơ Thạch lấy nhanh làm đầu pháp chủ đạo, đưa kiếm lao thẳng vào vàng kiếm quang của họ Du.

Choang! Choang!

Tiếng kiếm và kiếm chạm nhau khiến Trác Thiên Hữu phải khâm phục :

- Quả nhiên là Khoái Kiếm danh bất hư truyền. Tiểu tử cẩn thận! Bồn Chưởng môn cũng muốn thử chiêu đây.

Véo... Véo...

Kiếm chiêu của Trác Thiên Hữu vừa xuất hiện, Quách Phú đứng cạnh đó bỗng quất lên :

- Dừng tay!

Và ngọn bút của Quách Phú liền xuất hiện giúp Cơ Thạch hóa giải chiêu kiếm của họ Trác.

Trác Thiên Hữu giận dữ :

- Quách Phú, ngươi có hành vi này vậy là ý gì?

Hóa giải xong chiêu kiếm, Quách Phú bước lùi lại :

- Chính Trác chưởng môn vừa mở miệng khen Khoái Kiếm phải chăng hàm ý Cơ thiếu hiệp không phải người Cổ Huyết thành?

Trác Thiên Hữu lung túng, nói không nên lời :

- Ta...

Huệ Tâm sư thái vội bước ra :

- Đã là vậy, tại sao chúng ta phải xem Cơ thí chủ như công địch võ lâm? Nam mô A di đà Phật!

Du Hoàng Vân do bị Cơ Thạch bức dồn, hậm hực nhảy ra :

- Đã có người nhìn thấy y dùng công phu Bạch Thạch Thiên Thủ. Không lẽ chuyện đó là giả?

Vô lượng đạo trưởng bỗng thở dài :

- Vô lượng thọ Phật! Là thật hay là giả bản đạo cho rằng cần phải hỏi lại Phương trượng Thiếu Lâm phái xem kẻ đưa tin là ai và lời của kẻ đó liệu có đáng tin không?

Đưa mắt nhìn quanh, Quách Phú kinh ngạc :

- Thiện Nhân đại sư! Quý Phương trượng vừa mới đây đã đi đâu rồi?

Thiện Nhân chợt có sắc mặt lạnh lùng khó hiểu :

- Tệ phương trượng thương thế khá nặng, cần chữa trị ngay. Nếu chư vị muốn hỏi gì, xin cứ đến tệ tự. Nhất định tệ phái xin hầu đáp. Còn bây giờ, cáo biệt!

Sau cái vẫy tay, Thiện Nhân và tám vị tăng nhân cùng quay lưng bỏ đi không hề biết mọi người đang nhìn theo bằng những ánh mắt nghi hoặc.

Không có Thiếu Lâm phái, Bạch Điền Quang bỗng cười dài :

- Hay lắm! Nếu tam phái Nga Mi, Diêm Thương và Võ Đang quyết bênh vực tiểu tử, Bạch mỗ không còn gì để nói. Cáo biệt!

Sau Bạch Điền Quang, Du Hoàng Vân và Trác Thiên Hữu cũng bỏ đi.

Huệ Tâm sư thái bỗng có đôi mắt nhuốm buồn khi nghe Cơ Thạch cao giọng :

- Hành vi của ba phái Võ Đang, Nga Mi và Diêm Thương hôm nay kể ra so với sáu năm trước cũng phần nào thay đổi. Nếu sau này buộc phải đối đầu, nhất định tại hạ sẽ nghĩ đến và nương tay. Tam vị Chưởng môn, mời. Tại hạ không tiện đưa tiễn.

Không như thái độ nhẩn nhịn của Huệ Tâm sư thái và Quách Phú, đạo trưởng Vô Lượng bước đi nhưng vẫn cố ném lại cho Cơ Thạch một câu :

- Thiếu hiệp nên biết rằng làm người phải thông suốt đạo lý cương nhu. Cứng quá dễ gãy, mềm quá dễ đứt. Hãy nhìn lại thái độ của thiếu hiệp sẽ biết.

-----oOo-----

Chương 18: Vạch rõ chân tướng Hào Phú Vương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tuy Thất đại phái bỏ đi đã lâu, nhưng Cơ Thạch không hiểu sao cứ mãi đứng yên trầm tư suy nghĩ.

Nói như thế vì chính dáng vẻ bên ngoài của Cơ Thạch đã biểu lộ như vậy.

Chỉ đến khi Cơ Thạch đột nhiên lên tiếng, mới biết rằng, nếu cứ nhìn theo những biểu lộ bên ngoài chắc chắn sẽ dẫn đến nhầm lẫn.

Cơ Thạch hướng mắt vào rừng và gọi :

- Phải thừa nhận các hạ có sức nhẫn nại hơn người. Quanh đây không còn ai, nếu các hạ cố tình lưu lại là muốn đối mặt với Cơ Thạch này còn chờ gì nữa mà không xuất hiện?

Lập tức từ cánh rừng liền có một tràng cười vang lên :

- Hảo công phu! Thật không ngờ mọi động tĩnh của lão phu từ lâu đã bị người phát hiện! Ha... ha...

Vút!

Thoáng thất vọng vì diện mạo của nhân vật vừa lên tiếng đang bị một vuông lụa che kín, Cơ Thạch thở hắt ra :

- Dường như các hạ là loại người chỉ ưa thích những chuyện thần bí? Phải chăng tại hạ cũng không nên hỏi đến tính danh?

Từ vuông lụa duy nhất chỉ có đôi mắt đang bắn xạ những tia hung quang là cho Cơ Thạch biết đối phương không phải hạng dễ đối phó.

Và điều đó lập tức được minh chứng qua câu nói của kẻ che mặt :

- Muốn biết tính danh của lão phu trừ phi người bước vào Quỷ Môn quan và nghe những oan hồn uổng tử đã bị lão phu sát hại cáo giác.

Câu nói để lộ địch ý. Và Cơ Thạch như không cần nữa những lời nói úp mở.

- Hào Phú Vương! Thật ra lão muốn minh bạch điều gì khi cố ý sai bọn Tạ Linh Oai đưa tin cho Thất đại phái để hôm nay họ cùng lúc

xuất hiện?

Vuông lựa che ngang khuôn mặt của người kia tuy không bị gió thổi nhưng vẫn bị rung động :

- Người đoán biết lão phu là Hào Phú Vương?

Cơ Thạch mỉm cười :

- Người đi câu, một khi đã dùng mồi nhử nhất định phải biết loài cá nào thích mồi nào. Tại hạ cũng vậy!

Người nọ giật mình :

- Sao người biết lão phu nhất định xuất hiện?

Cơ Thạch nhún vai :

- Tại hạ từng biết năm xưa gia phụ đã vì ánh Tử Quang nên lần lượt xuất hiện ở Quân Sơn, Hoài Giang, Hoài Nam và sau cùng là Tung Sơn Thiếu Thất. Và lúc đến Quân Sơn trong người gia phụ còn mang theo một vật không bình thường. Điều đầu tiên tại hạ minh định, vật đó là của các hạ, Hào Phú Vương!

Nhân vật nọ vẫn cố tình không thừa nhận lai lịch :

- Sau đó người còn minh định điều gì nữa?

Cơ Thạch chậm rãi tiếp :

- Sau mỗi bước chân của gia phụ, bất luận ai vô tình hoặc cố ý nhìn thấy ánh Tử Quang đều bị sát hại. Điều thứ hai, tại hạ chỉ dám nghi ngờ là phải chăng đó là hành vi ném đá giấu tay của Hào Phú Vương, kẻ cố tình làm ra vẻ không biết võ công?

Nhân vật nọ âm ừ :

- Lập luận kể cũng khá! Sao nữa?

Âm thanh của Cơ Thạch lạnh dần :

- Để mình định điều tại hạ vừa nghi ngờ, ngay khi xuất đạo tại hạ cố tình đi lại những bước chân năm xưa của gia phụ. Bất quá vì biết rõ Tạ Linh Oai cũng có phần nên tại hạ đã hoán đổi lộ trình đôi chút. Đến Hoài Giang trước, tại hạ muốn đánh động Tạ Linh Oai. Để khi đến Quân Sơn tại hạ mượn Tạ Linh Oai để đánh động các hạ. Và mỗi câu của tại hạ đã cho một kết quả tốt, các hạ Hào Phú Vương đã bị dẫn dụ phải xuất hiện.

Cơ Thạch vừa dứt lời, nhân vật nọ bỗng ngẩng mặt lên trời cười lớn :

- Người dựa vào đâu mà đoán chắc ta là Hào Phú Vương? Ta không thể là ai khác được sao? Ha... ha...

Cơ Thạch cứ lạnh lùng nhìn và chờ đối phương cười cho bằng hết. Đến lúc đối phương đã thôi cười như cố tình kích nộ chàng hỏi :

- Các hạ cười xong chưa? Nếu chưa, cứ tiếp tục cười. Kẻo nghe tại hạ nói một lúc nữa các hạ có muốn cười cũng không thể.

Nhân vật nọ có phần nghi hoặc :

- Người vẫn chưa nói hết sao? Hay người vừa thức ngộ, ta không phải Hào Phú Vương như người đã nghĩ?

Cơ Thạch gọi từng tiếng :

- Hồng Nhật Tán!

Nhân vật nọ thẳng thốt :

- Người gọi ai là Hồng Nhật Tán?

Như đến lúc được cười, Cơ Thạch cười nghiêng cười ngả :

- Còn ai nữa ngoài người kẻ đã bị ta dùng Bạch Thạch Thiên Thủ cố tình dẫn dụ ra mặt? Ha... ha...

Soẹt!

Vuông lùa che mắt của nhân vật kia lập tức bị chủ nhân tự lột bỏ :

- Sao người biết ta là Hồng Nhật Tán? Tự người không thể biết điều này. Là Tưởng Hồng Nhu hay Mai Tuyết Tuyết nói cho người biết?

Ngưng cười, Cơ Thạch nhìn chăm chăm vào diện mạo Hồng Nhật Tán như đây là cơ hội duy nhất giúp chàng ghi nhớ rõ diện mạo của kẻ phản sư bội tổ.

- Cần gì phải ai nói? Từ khi biết sau lưng Tạ Linh Oai là Hào Phú Vương, qua tìm hiểu ta còn biết Hào Phú Vương ở họ Chu. Chu và Hồng, cách viết khác nhau nhưng cách gọi không khác. Vậy là chỉ cần để lộ chút ít công phu Bạch Thạch, Hồng Nhật Tán người phải lộ nguyên hình.

Hồng Nhật Tán động nộ :

- Quả nhiên người chính là truyền nhân của Cổ Huyết thành! Ai đã truyền nghệ cho người? Phải chăng là Tưởng Hồng Nhu.

Cơ Thạch bỗng ném bỏ kiếm và đứng ngay người lên :

- Người muốn biết điều đó hãy đến Quỷ Môn quan mà hỏi. Tiếp chiêu.

Vút!

Vù... Vù...

Nhìn Cơ Thạch đang xuất chưởng với song thủ đột nhiên phát màu

trắng sáng, Hồng Nhật Tán gầm vang :

- Đúng là công phu Bạch Thạch Thiên Thủ! Cơ Thạch! Người phải chết!

Vút!

Ào... Ào...

Cũng dùng công phu Bạch Thạch Thiên Thủ, Hồng Nhật Tán không ngại va chạm cứ lao ào vào Cơ Thạch.

Qua danh xưng Thiên Thủ Bạch Thạch, việc những chưởng tay phát màu sáng trắng cứ lấp lánh xuất hiện khắp nơi là việc đương nhiên phải có.

Nhưng vì cả hai người cùng dùng chung một công phu giống nhau nên những chưởng tay nọ cứ thoát hiện rồi thoát biến cũng là điều dễ hiểu.

Và cùng với sự biến mất những tiếng chạm kinh đương nhiên phải vang lên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Nhiều bóng chưởng tay biến mất thì nhiều tiếng chạm kinh vang lên. Biến mất càng nhanh thì tiếng chạm kinh cũng nhanh.

Chúng vang lên liên tục như kết thành chuỗi.

Ầm! Ầm!

Không những thế, chúng vang lên hầu như bất tận.

Ầm! Ầm! Ầm!

Chúng sẽ kéo dài mãi nếu Cơ Thạch và Hồng Nhật Tán giao chiến

với nhau mãi.

Ầm! Ầm! Ầm!

Và việc đó đang diễn ra khi Cơ Thạch cứ luôn miệng quát tháo :

- Hãy xem Võng Khôi Thiên Thủ!

Vù... Vù...

Hồng Nhật Tán nào chịu kém :

- Thiên Thủ Khôn Tiên!

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Có công phu giống nhau tất dễ nhìn ra sở trường, sở đoản của nhau. Đó là điều Hồng Nhật Tán đang cười :

- Người muốn đối phó với ta chỉ với công phu này chưa đủ. Tuy rằng nội lực của người kẻ cũng khá. Ha...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm! Ầm!

Cơ Thạch cũng nhận thức được điều đó.

Vì thế, đấu pháp của chàng chợt thay đổi với tiếng quát trầm trọng :

- Đủ hay không người hãy xem đây! Bạch Thạch Phật Thủ! Đỡ!

Ào... Ào...

Những bóng chưởng tay rợp trời của Cơ Thạch bỗng biến mất. Thay

vào đó là dấu một chưởng tay duy nhất với kích thước to bằng mười lần những dấu chưởng tay bình thường.

Hồng Nhật Tán thất kinh :

- Công Phu Bạch Thạch môn làm gì có chiêu thức này? Người...!
Đỡ!

Để hóa giải chiêu thức Bạch Thạch kỳ lạ của Cơ Thạch, Hồng Nhật Tán buộc phải dồn toàn bộ những bóng chưởng phát màu sáng trắng vào một chỗ.

Ào... Ào...

Tiếng chạm kinh lần này hoàn toàn khác. Những dấu chưởng tay của Hồng Nhật Tán khi chạm vào dấu chưởng tay to lớn của Cơ Thạch cứ như tiếng những hòn đá nhỏ được ném vào cả khối đá to lớn.

Bình! Bình! Bình!

Nhưng dấu sao những cố gắng của Hồng Nhật Tán không phải vô ích.

Dấu chưởng tay của Cơ Thạch càng bị va chạm càng mở dần. Đợi đến lúc đó Hồng Nhật Tán lập tức di chuyển, tạt tránh sang một bên.

Ầm!

Không còn lực đạo nào ngăn đỡ dấu chưởng tay của Cơ Thạch tuy đã mờ đi ít nhiều nhưng khi quật xuống nền đất vẫn tạo nên tiếng chấn động kinh khiếp.

Không ngờ Hồng Nhật Tán bất chấp sĩ diện đã thối lui vào những sát na sau cùng, Cơ Thạch giận dữ bám theo :

- Chạy đâu cho thoát phản đồ đáng bị tru diệt? Xem chưởng Đại

Phật Thủ.

Ào... Ào...

Dấu chưởng tay to lớn lại lừng lững xuất hiện cuộn thẳng vào thân hình đang hốt hoảng của Hồng Nhật Tán.

Ào... Ào...

Quá kinh tâm, Hồng Nhật Tán nào dám chần chừ, lập tức tung người bay vọt lên cao, vượt khỏi bóng chưởng của Cơ Thạch.

Vút!

Mất đối tượng, bóng chưởng Đại Phật Thủ của Cơ Thạch lẽ đương nhiên phải theo đà, quật luôn vào nền đất.

Ầm!

Hai phen để Hồng Nhật Tán kịp thoát Cơ Thạch phẫn nộ :

- Mau nạp mạng!

Vút!

Ào... Ào...

Bị Cơ Thạch quyết liệt bám đuôi, Hồng Nhật Tán lo sợ, đưa mắt nhìn xuống.

Phát hiện dấu chưởng tay Đại Phật Thủ lần này của Cơ Thạch không còn sáng trắng lấp lánh như hai lần trước, Hồng Nhật Tán hí hửng trầm người xuống :

- Người cạn kiệt chân lực rồi sao? Đáng phải chết! Ha... ha...

Vù... Vù...

Từ chưởng tay của Hồng Nhật Tán bỗng bắn vọt ra một tia Tử Quang lạnh người và tia này bắt đầu chạm vào, xuyên thủng qua dấu chưởng tay có phần mờ nhạt của Cơ Thạch.

Ầm!

Vù... Vù...

Bất ngờ bị tia Tử Quang xuyên qua uy hiếp, Cơ Thạch vội trầm người xuống.

Vút!

Có cảm nhận nếu như chỉ trầm người xuống không thôi vẫn chưa đủ an toàn, Cơ Thạch lại vội vàng dịch bộ liên tục lúc hai thân vừa chạm đất.

Vút! Vút!

Cơ Thạch đã đề phòng không thừa, tia Tử Quang sau khi xuyên qua bóng chưởng tay vẫn còn dư lực quật vào nền đất cực mạnh.

Đang đà lao xuống Hồng Nhật Tán ngạo nghễ cười vang :

- Người chạy thoát được sao? Xem đây! Ha... ha...

Vù... Vù...

Tia Tử Quang lại xuất hiện, xạ thẳng vào nơi Cơ Thạch vừa dừng chân.

Không tin công phu quái lạ đó của đối phương có thể hơn Bạch Thạch Đại Phật Thủ, Cơ Thạch gầm dữ dội :

- Xem chưởng!

Ào... Ào...

Bóng chưởng tay của Cơ Thạch vẫn không thể nào sáng trắng như những lần đầu. Và nếu nhìn kỹ hơn thì bóng chưởng tay lần này có phần mờ nhạt hơn của lần mới rồi chút ít.

Phát giác điều đó, Hồng Nhật Tán bật ra tiếng rít :

- Người muốn chết!

Vù... Vù...

Tia Tử Quang bắt đầu chạm vào bóng chưởng tay!

Ầm!

Tia Tử Quang lai xuyên qua, lao thẳng đến Cơ Thạch.

Vù... Vù...

Thất kinh, Cơ Thạch vội dịch bộ.

Vút! Vút!

Thật mạnh mẽ, Cơ Thạch kịp thoát tia Tử Quang trong gang tấc.

Ầm!

Không ngờ Cơ Thạch vẫn chưa chết, Hồng Nhật Tán nộ khí xung thiên :

- Hãy đỡ!

Vù... Vù...

Biết không thể đối phó nổi uy lực quái dị của tia Tử Quang, Cơ Thạch đành lo lẫn tránh.

Vụt! Vụt!

Nhìn Cơ Thạch di hình hoán vị, Hồng Nhật Tán tuy giận vẫn phải cười :

- Hóa ra chỉ là Vân Vân Áo Bộ của gã Từ Khắc Kim diệu thủ. Người xem thường ta thế sao? Đỡ!

Để dễ dàng khống chế Vân Vân Áo Bộ của Cơ Thạch, Hồng Nhật Tán bất ngờ thi triển Võng Khôi Thiên Thủ vốn là công phu Bạch Thạch môn.

Ào... Ào...

Đến lúc biết ra, đối với Cơ Thạch kể như đã muộn.

Nhìn bóng chưởng phát màu sáng trắng cứ chập chùng vây quanh Cơ Thạch nảy ý liệu :

- Phản đồ! Ta chết người cũng phải chết! Đỡ!

Ào... Ào...

Cơ Thạch vận toàn lực, thi triển chiêu Thiên Thủ Khốn Tiên để ứng phó.

Do xuất phát chậm hơn Cơ Thạch lập tức lâm vào hiểm cảnh.

Ầm! Ầm! Ầm!

Trong khi những chưởng tay của Hồng Nhật Tán có dịp phát huy uy lực, hóa giải những dấu chưởng tay của Cơ Thạch chỉ mới manh nha xuất hiện, có một số chưởng tay khác vượt xuyên qua và quật vào người Cơ Thạch.

Bùng... bùng... bùng...

Bị trúng kình liên tiếp, cứ mỗi kình là mỗi bước lùi, toàn thân Cơ Thạch phải đảo ngã nghiêng với huyết khí nội thể càng lúc càng nhọn nhọn.

Không bỏ lơ cơ hội hồng Hồng Nhật Tán nhe răng nanh ác :

- Đã đến lúc người được trùng phùng với song thân người rồi. Ha... ha...

Vù...

Tia Tử Quang bạt lao đi với Cơ Thạch đã quá kiệt quệ không thể nào dịch chuyển được nữa dù chỉ là nửa bước chân.

Đang lúc sinh mạng của Cơ Thạch đang như chỉ mảnh treo chuông, một thanh âm thật lạnh lốt bỗng vang lên :

- Chớ hại mạng người! Đỡ!

Vút!

Cùng với một bóng nhân ảnh thần tốc xuất hiện, một ngọn chưởng bất ngờ tập kích vào hậu tâm Hồng Nhật Tán.

Vù... Vù...

Không ngờ vẫn có người lén nhìn trận giao đấu và bây giờ xuất kỳ bất ý tập kích từ phía sau, Hồng Nhật Tán phải tiếc nuối khi buông tha Cơ Thạch.

Để bù lại Hồng Nhật Tán vừa kịp xoay người liền trút hết mọi phần nộ vào người tập kích

- Tiện tỳ muốn chết!

Vù...

Được cứu mạng, Cơ Thạch giương mắt nhìn ân nhân. Và khi ngờ ngờ nhận ra nữ nhân đó là ai, Cơ Thạch kêu lên hốt hoảng :

- Không được đâu, Hà tỷ tỷ. Không thể xem thường công phu của lão.

Lúc đó, tia Tử Quang do Hồng Nhật Tán phát xạ đã bắt đầu xuyên qua chướng kình của nữ nhân nọ.

Vì thế, tiếng hô hoán đề tình của Cơ Thạch xem ra cũng là muộn.

Hự!

Nữ nhân nọ tuy chưa đến nỗi thiệt mạng nhưng lại bị chấn kình bức lùi ngoài một trượng.

Cùng một lúc ở hai phía tiền hậu đều có người cần phải hạ sát, Hồng Nhật Tán sau một thoáng lưỡng lự bỗng quay phắt về phía Cơ Thạch.

- Ta...

Cơ Thạch như đang chờ sẵn dịp này, hữu thủ chàng liền hát mạnh ra :

- Hãy nhận lấy Bạch Cốt Hủ Thi độc.

Vụt!

Một vật trắng đục có dạng một mẫu xương khô cứ thế là bay về phía Hồng Nhật Tán, khiến lão định quát phải bỏ dờ giữa chừng.

Như nhớ đến nữ nhân nọ, Cơ Thạch lại hô hoán :

- Hà tỷ tỷ mau chạy đi! Đừng để Hủ Thi độc chạm vào người.

Hồng Nhật Tán vừa thét vang vừa tung thưởng đẩy bật vật nọ :

- Người dám dùng thủ đoạn đê tiện này sao? Đi!

Vù...

Ầm!

Vật nọ vừa bị đẩy đi vừa bị chấn vỡ, lớp vân vụ màu hồng nhạt mang theo hương thơm sực nồng lập tức lan ra.

Phát giác Hồng Nhật Tán vô tình đang bị lớp vân vụ vây phủ, Cơ Thạch cười vang :

- Bình bất yếm trá. Có dùng thủ đoạn đối với người cũng là lẽ công bằng. Đã bị Hủ Thi độc vây hãm dù người có bệ khí cũng vô dụng. Phải chăng người đã ngửi thấy hương thơm của Hủ Thi độc? Ha... ha...

Không biết Hồng Nhật Tán có ngửi phải hương thơm của Hủ Thi độc chưa, nhưng bỗng không lão Tung người lao đi mất dạng.

Vút!

Nữ nhân nọ bật hoảng khi nhìn thấy liền lúc đó Cơ Thạch không những ngưng cười mà còn ôm ngực lão đảo.

- Cơ Thạch, người...

Phát hiện nữ nhân nọ bất chấp lớp vân vụ truy cản vẫn vội vã lao đến, Cơ Thạch chột xua tay, ngăn không cho nữ nhân nọ nói thêm gì nữa. Đồng thời chàng gắng gượng nói một câu :

- Hà tỷ tỷ đi đi! Đừng để lão quay lại chạy không kịp. Oẹ!

Cơ Thạch gục xuống và thổ huyết lai láng.

Nữ nhân nọ chợt nghiêng rằng :

- Ta không thể để người ở lại một mình.

Đưa hai tay đỡ lấy thân hình Cơ Thạch, nữ nhân nọ lập tức lao đi.

Vút!

Không bao lâu sau Hồng Nhật Tán quay lại thật.

Không nhìn thấy Cơ Thạch đâu, lão giận dữ gầm vang :

- Người thật giáo quyệt! Dám dùng hương phấn của nữ nhân hí lộng ta. Thật đáng chết...

-----oOo-----

Chương 19: Không muốn hệ lụy phải dùng kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chờ tiếng gầm thét không còn đủ dư âm lọt vào tai, nữ nhân nọ nhìn Cơ Thạch bằng ánh mắt kỳ quái :

- Hóa ra người dùng kế...

Toàn thân tuy đang lúc cạn kiệt nhưng Cơ Thạch vẫn tinh quái đưa một ngón tay lên môi :

- Suyt? Hà tỷ tỷ đừng lớn tiếng. Lão chưa dễ dàng bỏ qua như Hà tỷ tỷ làm tưởng.

Lo sợ đến thất thần, nữ nhân nọ bất giác đưa Cơ Thạch lùi sâu hơn nữa vào động khẩu vừa tìm thấy.

Thấy Cơ Thạch bước đi khó khăn, nữ nhân nọ nghi ngại thì thào :

- Nội thương của người trầm trọng lắm sao?

Hít một hơi dài Cơ Thạch đáp nhỏ :

- Không phải như Hà tử tử nghĩ. Chỉ là do đôi chân đệ không bình thường như mọi người.

Như không muốn nữ nhân nọ đề cập thêm nữa về tung tích, Cơ Thạch vừa tìm chỗ ngồi nghỉ chân vừa hỏi :

- Hà tử tử xuất hiện thật đúng lúc. Hà tử tử đến lâu chưa?

Nữ nhân lắc đầu :

- Ta đang trên đường tìm kiếm tung tích Tạ Linh Oai bất ngờ phát hiện người của các phái lũ lượt dời đi. Ta vội chạy đến với ý định tìm hiểu nguyên do, tiếng quát tháo giữa người và lão làm ta động tâm. Và nếu lão không gọi tên người có lẽ ta không nhận ra và cũng không kịp thời tiếp trợ.

Với sắc thái nghi ngờ, nữ nhân lại hỏi :

- Lão là ai? Có oán thù gì với người? Công phu của lão dường như rất kỳ lạ, ta chưa hề nghe nói đến?

Cơ Thạch như muốn lẩn tránh câu trả lời nên cứ thản nhiên mỉm cười :

- Cũng may có Hà tử tử xuất hiện kịp lúc. Hà tử tử tìm Tạ Linh Oai phải chăng là vì Gia Cát tiên sinh?

Quả nhiên nữ nhân nọ do phải đáp lại câu hỏi của Cơ Thạch nên không để ý là Cơ Thạch vẫn chưa đáp lời :

- Đúng vậy! Như người đã biết Gia Cát tiên sinh bị Tạ Linh Oai giam giữ?

Cơ Thạch gật đầu :

- Trợ thủ của Tạ Linh Oai là Khổng Dung có vô tình để lộ việc này. Nhưng dường như Gia Cát tiên sinh không bị giam giữ ở Hoài Giang.

Nữ nhân nọ kêu :

- Không ở Hoài Giang thì ở đâu?

Tiếng kêu của nữ nhân khá lớn khiến Cơ Thạch lo sợ.

Đưa mắt nhìn ra ngoài động khẩu, Cơ Thạch thì thào :

- Chúng ta nếu cứ ẩn thân ở đây e không phải thượng sách.

Nữ nhân nọ hoang mang :

- Nãy giờ ta vẫn luôn ngưng thần nghe ngóng, giả như lão có đến nhất định sẽ bị ta phát hiện.

Cơ Thạch lắc đầu :

- Hà tỷ tỷ đừng quá xem thường lão. Đệ có ý này, hy vọng tỷ tỷ thuận theo.

Nhìn Cơ Thạch, nữ nhân bảo :

- Đã lâu mới gặp lại như người đã thay đổi nhiều. Tâm cơ cũng...

Cơ Thạch cười nhẹ :

- Tỷ tỷ muốn nói đệ rất xảo quyệt?

Nữ nhân thờ dài :

- Không đến nỗi như thế nhưng mưu ma kế quỷ thì không ai bằng.

Cơ Thạch trầm giọng :

- Lòng người luôn khó lường, đệ cô thân độc lực nếu không vận dụng tâm cơ là tự chuốc họa.

Nữ nhân nọ thù người :

- Người vẫn nghi kỵ mọi người như sáu năm trước đã có?

Chực nhớ đến lời khuyên của Vô Lượng đạo trưởng, Cơ Thạch thở ra nhẹ nhẹ :

- Phần nào thì vẫn còn. Nhưng tỷ tỷ chớ quá bận tâm, sau lần đó khiến tỷ tỷ và Gia Cát tiên sinh phải giận dữ bỏ đi, đệ đã biết cần nhắc. Dẫu sao tin người thì nên tin nhưng phòng người không thể không phòng.

Cười lạt nữ nhân nọ chột hỏi :

- Người vừa bảo người đang có một chủ ý là ý gì?

Dù biết những lời nói vừa rồi có phần nào xúc phạm đến nữ nhân nọ nhưng Cơ Thạch vẫn nói :

- Cách nơi này không xa đệ biết có một cốc khẩu khá kín đáo có thể tạm ẩn thân. Đệ nghĩ, chúng ta hãy phân khai.

- Phân khai? Không lẽ người không muốn ta giúp người xem qua thương thế?

Cơ Thạch mỉm cười :

- Chỉ là tạm phân khai thôi. Đệ sẽ tự đi theo hướng đông, tỷ tỷ đi về

hướng tây, chúng ta sẽ gặp lại tại cốc khẩu đệ vừa nói.

Nữ nhân nọ lo ngại :

- Nếu lão kia vẫn còn quanh quẩn gần đây, hành động theo người phải chẳng quá mạo hiểm?

Cơ Thạch thu nụ cười về :

- Tuy có mạo hiểm nhưng nếu thành sự vẫn được an toàn hơn là cứ ẩn nơi này đầy bất trắc. Hướng chi, việc phân khai này có thể gọi là kế giương đông kích tây, nhất định sẽ lừa được lão.

Bị Cơ Thạch thuyết phục, nữ nhân nọ bảo :

- Cốc khẩu đó nằm ở đâu? Làm thế nào tìm đúng cốc khẩu để chúng ta không bị thất lạc?

Cơ Thạch đáp :

- Nếu đi theo phía tây tử tử chỉ cần đi hơn nửa dặm sẽ nhìn thấy cốc khẩu. Ngay bên ngoài cốc khẩu có một gốc đại thụ thật to, tử tử không phải lo thất lạc.

- Còn người?

Cơ Thạch lại mỉm cười :

- Khi chọn hướng đông, đệ cũng nghĩ đến việc đi lại khó khăn của đệ. Tuy nhiên, do sơn đạo có nhiều lối tắt bí ẩn, rồi tử tử sẽ thấy đệ đến trước tử tử.

Nữ nhân nọ yên tâm :

- Được rồi! Chỉ là hơn nửa dặm. Dù đường đi hiểm trở cũng không đến một tuần trà là ta sẽ đến đó. Ta đi trước hay người đi trước?

Cơ Thạch vẫn cười :

- Cốc khẩu đó đệ đã từng đến nên thông thạo lối đi hơn tở tở. Tở tở đi trước vẫn đến chậm hơn đệ một bước.

Nữ nhân nọ có phần hậm hực :

- Người đừng quá xem thường ta. Bất luận thế nào ta vẫn đến trước người. Cứ chờ xem sẽ rõ.

Vút!

Ngay khi nữ nhân nọ lao ra khỏi động khẩu, Cơ Thạch như không thể kiềm nén được nữa bỗng ôm ngực và thổ ra hai búng huyết.

Nhìn máu thổ ra vẫn tươi hồng, không phải máu bầm đen như người bị nội thương trầm trọng thường vẫn thổ ra, Cơ Thạch rúng động và biến đổi thần sắc.

Cổ gượng đứng lên, sau khi ném vài nắm cát vào chỗ huyết vừa thổ ra, Cơ Thạch vội vàng bước ra khỏi động khẩu.

Hơn hai tuần trà sau, độ nửa canh giờ nữ nhân nọ bất chợt từ bên ngoài lao thốc vào động khẩu với tiếng kêu giận dữ :

- Cơ Thạch, người...

Phát hiện trong động khẩu không hề có bóng dáng của bất kỳ ai, nữ nhân nọ ngưng ngay tiếng kêu.

Thay vào đó nàng giận dữ lao ra lời và hướng ánh mắt nhìn về hướng động, là hướng đáng lý Cơ Thạch phải đi theo đó để đến cốc khẩu.

Trong cơn giận dữ nàng lầm bầm :

- Người vẫn nghi kỵ ta! Tại sao? Nếu biết đây là thái độ của người

đền đáp lại ân cứu mạng, chẳng thà ta cứ để lão quỷ kia giết người còn hơn. Hừ! Lại còn lừa ta bảo ta phải đến một nơi không hề tồn tại.

Không buồn nghĩ đến việc đuổi theo và tìm kiếm Cơ Thạch nữa, nàng lững thững bỏ đi.

Vừa đi được ít bước, với sắc mặt uất ức và có phần buồn phiền, nàng dừng lại. Sau một lúc lưỡng lự, nàng chậm chậm quay đầu nhìn lại một lần nữa động khẩu, nơi nàng và Cơ Thạch chỉ mới lúc nãy thôi đã có dịp gặp lại sau sáu năm xa cách.

Ánh mắt nhìn của nàng vì là ánh mắt nhìn hoài niệm nên nàng nhìn thấy không sót bất kỳ chi tiết nào.

Đương nhiên nàng phải nhìn thấy một lớp cát, đáng nghi không hiểu tại sao lại có quá nhiều ở ngay chỗ khi nãy Cơ Thạch đã ngồi.

Nghi hoặc, nàng lao trở lại động khẩu thật nhanh.

Vừa mới dùng mũi chân sủi vào lớp cát nàng thất thanh :

- Máu? Không lẽ đây là máu của hấn? Lão quỷ đã quay lại và đã hạ thủ?

Đang kêu, cảm thấy điều đang lo sợ như chưa được đúng lắm nàng ngừng lời. Thay vào đó nàng vừa ngồi xuống cạnh lớp cát vừa lẩm bẩm :

- Lão quỷ cần gì phải giấu đi hành vi độc ác của lão? Và lại, nếu hấn thật sự đã bị sát hại, thi thể của hấn đâu?

Đột nhiên nàng đứng lên với hai mắt bỗng đỏ hoe :

- Sao người giấu ta? Sao người không cho ta biết thương thế của người rất trầm trọng? Người lừa ta, để khi ta đi khỏi, người âm thầm đi tìm cái chết lặng lẽ cho riêng người? Cơ Thạch! Người có biết

người làm như thế càng khiến ta giận người không? Tại sao vậy Cơ Thạch?

Vút!

Nàng bỏ đi, không bao lâu một bóng nhân ảnh khác bỗng xuất hiện ngay bên trong động khẩu.

Dùng chân hất bay lớp cát, nhân vật này vừa nhìn dấu huyết tích còn đọng lại vừa nở một nụ cười âm trầm :

- Hay lắm! Công phu của ta đã đạt được chín thành. Người không chết mới là lạ. Ngược lại, đến người là kẻ có bản lĩnh như vậy còn phải chết, dưới gầm trời này còn ai là đối thủ của ta? Còn ai là đối thủ của Hồng Nhật Tán này? Khắc... khắc...

* * * * *

Đường dẫn đến Hoài Nam, Cơ Thạch lão đảo bước đi với nhân dạng thật thâm ảo.

Ánh dương quang của tiết trời đang xuân vẫn thừa năng lực hành hạ Cơ Thạch.

Y phục dần ướt đẫm những mồ hôi đang tuôn thành sông. Và dù được lớp bụi mờ vừa bị gió xuân thổi tung lên bám vào y phục, làm cho y phục có phần nào sẽ khô, những dòng mồ hôi khác vẫn tiếp tục tuôn chảy khiến y phục lại phải ướt đẫm.

Ướt vì mồ hôi khô, vì bụi bám vào, những động thái này do cứ diễn đi diễn lại nhiều lần khiến y phục của Cơ Thạch càng lúc càng bẩn.

Cũng vậy, diện mạo của Cơ Thạch lúc này vì quá nhơ bẩn nên bất kỳ ai, dù đã từng quen biết, nếu bây giờ gặp lại cũng không thể nhận ra chàng.

Điều đó đang diễn ra.

Từ phía sau Cơ Thạch bỗng có nhiều bóng người hăm hở tiến bước.

Họ vừa đi vừa bàn luận :

- Khiêm huynh đệ tin được không, một Cơ Thạch sau sáu năm mất tích bỗng xuất hiện với thân thủ tuyệt phẩm?

Được hỏi Khiêm Hạ đáp :

- Tại hạ không tin mà được sao? Chẳng phải chính huynh cùng đã nghe lệnh sư nói, Cơ Thạch chỉ một kiếm đã làm cho Phương trượng Thiếu Lâm phái phải bị kiếm thương nặng nề, buộc phải lui ngay về Thiếu Thất sơn sao?

Họ Trương nhếch môi :

- Trương mỗ nào dám nói là không tin! Nhưng thử nghĩ, đồng thời cũng luyện kiếm, chúng ta đã luyện tính đến nay ít nhiều gì cũng mười mười mấy năm. Lúc chúng ta đã vang danh giang hồ, Cơ tiểu tử đến một thức phòng thân cùng không có. Vậy mà chỉ sau sáu năm biệt tích, Cơ tiểu tử lại một kiếm đả thương một cao thủ vào hàng nhất đẳng. Phải chăng là quá phi lý đến không thể tin?

Một thanh âm của nữ nhân bỗng xen vào :

- Trương huynh sao quá xem thường Khoái Kiếm của y? Cao đồ xuất tự danh sư, muội thường nghe gia phụ nói lại, thửơ Cơ Vĩnh còn ngang dọc trên giang hồ, dường như người của các phái ít nhiều gì cũng đã từng bị Khoái Kiếm đả bại.

Trương Hoài hậm hực :

- Bạch cô nương như cố ý nhắc lại lần gia sư dùng Tán Xuyên Ngũ Vân Kiếm tỷ kiếm với Cơ Vĩnh?

Vị cô nương họ Bạch vội phân minh :

- Ta không có ý đó. Là ta muốn minh chứng cho Trương huynh thấy Khoái Kiếm nhất định có điểm lợi hại và các phái cho đến nay vẫn phải kiêng dè.

Một thanh âm của nữ nhân khác bỗng vang lên :

- Và người kiêng dè nhất trong bọn hậu bối chúng ta phải chăng chính là Bạch Cúc muội?

Cô nương họ Bạch kêu lên :

- Không sai! Nào có ai ngờ một tên thọt, như y lại có kiếm pháp nhanh đến vô lượng, và càng không thể ngờ y chính là hậu nhân của Khoái Kiếm?

Khiêm Hạ quay đầu :

- Bạch cô nương đã chạm trán với y rồi sao? Khả muội biết từ lúc nào, sao không cho ta là đại sư huynh của muội cùng biết?

Nữ nhân họ Khả cười nhẹ :

- Chuyện xấu hổ này, nếu không cùng là phận nữ nhi có lẽ Bạch Cúc muội sẽ mãi giữ kín trong lòng.

Trương Hoài háo hức :

- Bạch cô nương! Chuyện xảy ra như thế nào? Nếu cô nương đã thố lộ cho Khả Tú Tú cô nương, ngại gì nữa mà không cho mọi người biết?

Bạch Cúc bối rối :

- Ta không nó đâu! Nếu muốn, Trương huynh cứ hỏi Khả tỷ tỷ.

Trương Hoài nghi hoặc :

- Ái chà! Nếu không phải ta hỏi, mà là do Vu Đĩnh hỏi, liệu cô nương có đẩy đưa như bây giờ không?

Khiêm Hạ bật cười :

- Đương nhiên là không rồi. Vì dù sao Vu Đĩnh cũng sắp gọi Bạch chưởng môn là nhạc phụ, có lý nào Bạch cô nương lại không nói ra?

Khả Tú Tú xen lời :

- Cũng may là Vu huynh đang phải miệt mài khổ luyện Ứng trảo ở Không Động phái nên không có ở đây. Bằng không, Bạch Cúc muội nếu phải thố lộ thì cứ Vu lang, Vu đại ca mà thố lộ, vị tất muội đã được nghe.

Bạch Cúc đỏ mặt :

- Sao Khả tỷ tỷ nói xấu muội? Vậy còn chuyện giữa tỷ tỷ và Khiêm Hạ huynh thì sao? Muội đâu có đem chuyện đó ra đùa với tỷ tỷ?

Trương Hoài xoa tay :

- Được rồi, được rồi. Những chuyện nhi nữ thường tình do xin miễn cho miễn khỏi phải nghe. Hãy nói về Cơ tiểu tử xem nào?

Khả Tú Tú nói sau cái nguýt dài :

- Nói thì nói, ở Giang Nam Bạch Cúc muội vì ngộ nhận, xem Cơ Thạch là kẻ cắp. Đến khi biết rõ là ngộ nhận, Cơ Thạch chỉ một kiếm làm cho Bạch Cúc muội phải rách ống tay áo vẫn không hay.

Ở phía trước, Cơ Thạch bỗng giật mình và điều đó làm cho bước chân Cơ Thạch càng thêm loạng choạng.

Nhận ra hiện trạng khác thường, ở phía sau Khiêm Hạ kêu :

- Người ở phía trước như đã bị nội thương? Y là ai và ai đã hạ thủ?

Bạch Cúc đưa mắt nhìn và có phần hốt hoảng :

- Là y? Cơ Thạch?

Trương Hoài giật mình :

- Bạch cô nương nhìn không sai chứ? Nếu là y ai đã đả thương y?

Bạch Cúc lại kêu :

- Như không phải. Người này không hề bị thọt chân, cho dù đang loạng choạng đi không vững.

Khả Tú Tú cũng nghi ngại :

- Trên tay y không có kiếm, chắc không phải Cơ Thạch.

Lo sợ, Cơ Thạch xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào khu rừng vắng mọc dài suốt con đường dẫn đến Hoài Nam.

Khả nghi, Trương Hoài lao đến :

- Huynh đài ở phía trước xin hãy chậm chân nào!

Vút!

Bọn Khiêm Ha, Bạch Cúc cùng chạy đến.

Biết càng bỏ chạy càng dễ bị nghi ngờ, Cơ Thạch dừng lại.

Chờ bọn Trương Hoài chạy đến, Cơ Thạch khàn khàn bảo :

- Vô duyên vô cớ sao chư vị như muốn ngăn lối tại hạ?

Tuy đã tránh nhìn Bạch Cúc nhưng Cơ Thạch vẫn sợ hãi thềm khi nghe Khả Tú Tú lên tiếng :

- Bạch Cúc muội thử nhìn xem. Đừng quá hãi sợ trước một người đã mang thương thế khá nặng.

Cơ Thạch cố tình tỏ ra giận dữ :

- Chư vị nếu không nói rõ lý do ngăn cản tại hạ, xin thứ lỗi, tại hạ không thể chờ được.

Quyết liệt ngăn cản, để Bạch Cúc có đủ thời gian nhìn rõ diện mạo Cơ Thạch, Khiêm Hạ vờ mỉm cười :

- Mong huynh đài lượng thứ. Chẳng là vị cô nương họ Bạch đây đang muốn tìm một vị biểu huynh lâu nay thất lạc. Tại hạ biết ngăn huynh đài như thế này là không phải, nhưng...

Khả Tú Tú nôn nóng :

- Thế nào, Bạch Cúc?

Buộc phải đưa mắt nhìn Bạch Cúc, Cơ Thạch nhẹ nhõm khi trông thấy Bạch Cúc đang chậm chậm lắc đầu :

- Muội e rằng...

Đúng lúc đó, từ trong khu rừng bỗng có một tràng cười the thé vọng ra :

- Con ta. Kẻ nào đã bắt mất con ta? Ha... ha... ha...! Hãy trả lại đứa con bé bỏng cho ta? Ha... ha...

Vút!

Một nữ nhân với hình hài thật tởm lợm bỗng xuất hiện.

Cùng với hình hài đó, ánh mắt nửa đờ đẫn nửa hung dữ của nữ nhân làm cho cả Bạch Cúc lẫn Khả Tú Tú phải thất kinh sợ hãi.

Vốn đó là bản sắc của nữ nhi, Bạch Cúc vì quá lo sợ bỗng ôm chầm lấy Cơ Thạch :

- Ái! Ma... ma nữ!

Bị ôm bắt ngờ Cơ Thạch vốn cạn kiệt chân lực phải bật ngã về phía sau.

Huych!

Cơ Thạch ngã Bạch Cúc cùng ngã và là ngã đè lên Cơ Thạch.

Lúc nhận ra có sự, Bạch Cúc càng thêm kinh hoảng vừa lồm cồm bò dậy vừa kêu lên :

- Sao ngươi dám làm nhục ta?

Khả Tú Tú cũng đưa tay giúp Bạch Cúc đứng lên. Nàng nhìn Cơ Thạch vẫn nằm và thổ huyết lai láng :

- Y đã bị thương sắp chết rồi. Là do muội nhảy xổ vào y, nào phải y làm nhục muội?

Cũng nhận thấy rõ như vậy, Khiêm Hạ đột nhiên lôi tay Khả Tú Tú lùi xa :

- Mong huynh đài lượng thứ. Hóa ra chỉ là ngộ nhận. Không dám làm phiền huynh đài nữa. Cáo biệt!

Bị Khả Tú Tú cùng lôi đi, Bạch Cúc như nhận ra nàng đã trách lầm, cứ đưa mắt nhìn Cơ Thạch.

Lúc đó Cơ Thạch cũng đang nhìn Bạch Cúc, ánh mắt dù sắp lạc thần vẫn lóe lên tia nhìn tinh quái.

Ngờ ngợ, Bạch Cúc kêu :

- Ánh mắt của y, ánh mắt của y.

Lo sợ, Cơ Thạch thu ánh mắt về.

Vừa vặn lúc đó nữ nhân điên loạn bỗng nhảy chồm vào Cơ Thạch :

- Con ta! Hà nhi bé bỏng của ta. Ta tìm hà nhi biết bao cơ khổ, hà nhi có biết chăng?

Hai lượt bị nữ nhân ôm chầm, Cơ Thạch hốt hoảng kêu :

- Hà nhi nào... ọẹ...

Cơ Thạch định nói hà nhi nào của mẹ? Nhưng do bị thổ huyết, câu nói phải bị ngưng giữa chừng.

Bị tiếng kêu của Bạch Cúc gây nghi ngờ, Trương Hoài nhìn lại. Và do nhìn thấy thái độ của nữ nhân điên loạn, lại nghe câu nói ngưng giữa chừng của Cơ Thạch, Trương Hoài xua tay :

- Chỉ là một gã sắp chết và một mẹ thân mẫu điên loạn. Chúng ta đi thôi! Có lẽ vào lúc này Cơ tiểu tử đã đến tận Hoài Nam rồi không chừng.

Tuy bước đi nhưng chốc chốc Bạch Cúc vẫn quay đầu nhìn lại phía sau.

Và nàng nhìn thấy Cơ Thạch đang được nữ nhân điên loạn ẵm trên hai tay, đi luôn vào khu rừng dày đặc nơi có lẽ vẫn ẩn tàng những điều kỳ bí.

-----oOo-----

Chương 20: Người điên vẫn có thể chữa thương

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tỉnh lại, Cơ Thạch bỗng vùng dậy khi phát hiện tấm thân chàng không hiểu sao cứ trần trùng trực.

Cử động đột ngột của chàng đã đưa đến một tiếng kêu thảng thốt của một nữ nhân.

- Ôi chao! Hự! Sao người... ọ?

Quay người lại phía sau, Cơ Thạch hốt hoảng nhìn nữ nhân điên loạn đang ôm ngực thổ huyết và dù đang ngồi xếp bằng vẫn cứ lao đảo ngả nghiêng :

- Tiền bối! Hóa ra tiền bối đang vận công điều thương cho văn bối. Văn bối không biết vô tình gây họa cho tiền bối.

Nữ nhân điên loạn tuy vẫn không ngừng run rẩy nhưng âm thanh giọng nói hầu như đã hết điên loạn :

- Người bảo ta đang trị thương cho người? Người là ai? Tại sao ta phải trị thương cho người?

Phát hiện y phục được vắt cạnh đó, Cơ Thạch vội mặc vào :

- Văn bối đang bị nội thương nghiêm trọng, bất ngờ tiền bối xuất hiện! Và...

Cơ Thạch kể lại những gì đã xảy ra ở bìa rừng, lúc nữ nhân điên loạn đã lầm lẫn gọi chàng là con.

Sau đó Cơ Thạch tiếp :

- Với tư thế hiện giờ của tiền bối, quả nhiên tiền bối đang giúp văn

bồi điều thương. Không ngờ vẫn bồi lại gậy nên đại họa?

Như không chú tâm lắm đến đại họa Cơ Thạch vừa nói, nữ nhân nọ tỏ ra ngỡ ngác :

- Ta gọi ngươi là con, là hài nhi bé bỏng, thật thế ư? Tại sao ta phải gọi như vậy?

Mơ hồ hiểu rằng nhờ việc kinh động vừa rồi đã giúp nữ nhân khôi phục thần trí, Cơ Thạch bỗng có tâm trạng nôn nao kỳ quặc :

- Hiện giờ tiền bồi như đã hoàn toàn tỉnh táo. Không hiểu cao danh quý tánh tiền bồi như thế nào?

Theo bản năng, nữ nhân nọ lẩm bẩm :

- Ở đất Hoài Nam này có ai lại không biết ta là Bàn Tố Quyên ái nữ của Bàn Thục, Trang chủ Phong Nguyệt trang?

Cơ Thạch thất kinh :

- Là tiền bồi đây sao? Hóa ra tiền bồi hãy còn sống? Không chết như mọi người nghĩ?

Bàn Tố Quyên sửng người :

- Chết? Sao ta phải chết?

Cơ Thạch bồi rồi không biết phải nói như thế nào.

Đọc được qua sắc mặt của chàng, Bàn Tố Quyên vội chồm đến :

- Nhất định là ngươi biết điều gì đã xảy ra? Tại sao ta ở đây? Tại sao ta trở nên điên loạn? Tại sao ta gọi ngươi là... ọẹ...

Lo ngại Bàn Tố Quyên vì quá kích động phải thăm tử, Cơ Thạch vội đưa tay giữ lại và tìm cách thúc đẩy ít chân khí của chàng vào

Bàng Tố Quyên qua uyển mạch tay.

Chợt phát hiện mọi nội thương của bản thân đều biến mất, Cơ Thạch kinh nghi :

- Là tiên bối đã truyền toàn bộ chân nguyên cho văn bối? Tại sao tiên bối lại vì văn bối liều lĩnh không kể gì sinh mạng?

Được chân khí tiếp trợ, Bàng Tố Quyên cũng có phần sửng sốt :

- Ta, đã truyền cho ngươi? Phải chăng ta và ngươi có chung đường lối võ học? Nếu không...

Cơ Thạch giật mình :

- Phải rồi! Nếu không có chung đường lối võ học, việc tiếp trợ chân nguyên thì khả dĩ, nhưng để trao truyền toàn bộ chân nguyên thì...

Bàng Tố Quyên bỗng giật tay về :

- Ngươi đã được phụ thân ta thu nhận làm đệ tử?

Cơ Thạch đành phải lắc đầu :

- Không phải! Sở học của văn bối là do Tiên Thiên khí công, nào có liên quan đến sở học Phong Nguyệt trang.

- Vậy tại sao ta cùng có Tiên Thiên khí công để truyền cho ngươi? Nào! Ngươi hãy nói đi, điều gì đã xảy ra khiến ngươi nghĩ là ta đã chết?

Nhờ có nhiều thời gian chuẩn bị, Cơ Thạch yên tâm thuật lại :

- Hơn sáu năm trước có người nhìn thấy tiên bối xuất hiện ở Quân Sơn. Đó là một đêm rằm và ở Quân Sơn bỗng xuất hiện một ánh Tử Quang kỳ lạ.

Bàng Tố Quyên giật bắn thân mình :

- Ánh Tử Quang? Ta cùng thấy và dường như Thiện Quả đại sư cũng thấy. Đêm đó ta nghe đại sư tụng kinh, đang tụng kinh đại sư bỗng nói một câu khá kỳ quặc.

- Là câu gì?

- Tử Quang Xuất, Bạch Thạch Tiêu. Giang Hồ Đại Loạn, Kiếp Nạn Thất Phái. Thiếu Lâm Nghiêng Ngả, Ma Vương Đạo Ngụy.

- Tử Quang Xuất, Bạch Thạch Tiêu? Hàm ý gì?

- Khi đó ta cũng hỏi đại sư chính câu này.

- Thiện Quả đại sư giải thích ra sao?

Sắc mặt của Bàng Tố Quyên bỗng trở nên mơ hồ :

- Ta không nhớ...! Dường như... đại sư không hề giải thích. Ta không biết nữa! Chỉ biết sắc mặt của đại sư cứ như ngây như dại...

- Ngây dại? Phải chăng vì chuyện có liên quan đến Thiếu Lâm, khiến đại sư đau lòng phải để lộ ra?

Những hồi ức dường như trở lại với Bàng Tố Quyên càng lúc càng nhiều. Đến nỗi, Bàng Tố Quyên bỗng kêu lên :

- Người đừng nói nữa! Có hai người đang đến kìa.

Không biết Bàng Tố Quyên đang lẫn lộn giữa hồi ức và thực tại, Cơ Thạch giật thót người đưa mắt nhìn quanh :

- Hai người nào? Sao vẫn bối không thấy?

Và Cơ Thạch vụt hiểu khi nghe Bàng Tố Quyên bật thét lên :

- Hoài Giang song quái! Ta hận bọn ngươi! Đừng chạm vào ta. Đừng động chạm vào ta. Ta thà chết, không để hai người làm nhục ta!

Bốp!

Lúc Cơ Thạch phát hiện ra sự thể thì đã muộn, Bàn Tố Quyên do không chịu nổi những kích động mãnh liệt của hồi ức đã vận dụng lực tàn tạt sát.

Bàn Tố Quyên chết quá bất ngờ một cái chết của người vừa có nhiều nghi vấn nhưng chưa kịp nghe giải thích. Cơ Thạch thù người nhìn thi thể bất động của Bàn Tố Quyên lòng áy náy không nguôi.

Cơ Thạch áy náy vì tại sao không nhanh chóng kể lại cho Bàn Tố Quyên nghe tất cả những gì đã xảy ra ở Quân Sơn? Sao phải để những hồi ức quá kinh hãi tự xuất hiện và xuất hiện quá nhiều khiến Bàn Tố Quyên là người vừa khôi phục thần trí ắt không tài nào chịu nổi những đả kích? Trên tất cả, Cơ Thạch áy náy vì đã có chủ tâm giấu đi những gì có liên quan đến phụ thân. Cơ Thạch định cho Bàn Tố Quyên biết Phong Nguyệt trang đã bị hủy diệt nhưng lại có ý định là không nhắc gì đến sự xuất hiện của phụ thân.

Vì lần lữa giữa nói và không nói, Cơ Thạch đã chậm nói. Cơ Thạch không lường trước phản ứng quá mạnh mẽ của Bàn Tố Quyên khi bị dòng hồi ức cuồn cuộn quay về:

Lỗi do Cơ Thạch?

Hối hận, dù Cơ Thạch không hề muốn nhưng từ hai khóe mắt, những giọt lệ cứ tuôn ra, chảy vào môi miệng mặn đắng.

Ném phải vị mặn đắng này, Cơ Thạch chợt hiểu thế nào là khóc hận?

Hận Hoài Giang song quái đã làm nhục Bàn Tố Quyên biến Bàn Tố Quyên ra người điên loạn.

Hận Hào Phú Vương Hồng Nhật Tán vì muốn giữ kín việc y sớ ý luyện công phu kỳ lạ khiến ánh Tử Quang bật lóe lên, y có thủ đoạn giết người diệt khẩu giá họa Giang Đông trút mọi tội lỗi lên đầu thân phụ Cơ Thạch.

Hận ai đó đã bắt đi đứa bé, cốt nhục của Bàn Tố Quyên và là giọt máu oan nghiệt sau lần Bàn Tố Quyên bị làm nhục khiến Bàn Tố Quyên đã điên loạn càng thêm điên loạn.

Hận bản thân vô dụng, không lường hết hậu quả phải xảy ra khi thúc ép Bàn Tố Quyên cố sức nhớ lại chuyện xưa, để Bàn Tố Quyên phải chết một cách oan uổng.

Càng hận nhiều, Cơ Thạch càng để lệ tuôn. Cơ Thạch khóc như chưa bao giờ được khóc. Khóc một lần thay cho nhiều lần và từ một mối hận khóc cho nhiều mối hận khác?

* * * * *

Đứng trước nấm mồ với mộ chí được Cơ Thạch ghi rõ:

Liệt nữ Bàn Tố Quyên chi mộ

Dưỡng tử Cơ Thạch lập mộ.

Cơ Thạch cứ đứng yên như một pho tượng đá.

Và không ai biết rằng vào lúc này Cơ Thạch đang mang nhiều nghi vấn chồng chất, từ một nghi vấn duy nhất phải chăng công phu Tiên Thiên khí công của Bàn Tố Quyên là do phụ thân Cơ Thạch truyền thụ?

Có nghi vấn này vì Cơ Thạch không thể nào nghĩ ra còn ai khác có công phu Tiên Thiên khí công để truyền thụ cho Bàn Tố Quyên ngoài phụ thân chàng.

Và từ nghi vấn duy nhất đó, Cơ Thạch hẳn không nghĩ thì thôi, khi đã

nghĩ đến tất có nhiều nghi vấn khác xuất hiện để lý giải cho nghi vấn kia.

Dùng nghi vấn để giải thích cho nghi vấn, càng suy nghĩ càng rối rắm.

Sau cùng, Cơ Thạch bỗng nhích động để buột miệng thốt nên lời :

- Nói thân phụ là người truyền thụ Tiên Thiên khí công cho Bàn Tổ Quyên, giữa phụ thân và Bàn Tổ Quyên thật ra đã có mối quan hệ gì? Phụ thể chẳng?

Không ngờ là bản thân dám mở miệng nói ra những lời xúc phạm này, Cơ Thạch bỗng phẫn hận và quật kinh vào tấm mộ chí mộ, nơi chàng đã ghi hai chữ liệt nữ.

Ầm!

Sau khi hết giận, cảm thấy hối hận, Cơ Thạch lại dựng tấm mộ chí khác. Lần này Cơ Thạch chỉ viết:

Bàn Tổ Quyên chi mộ

Cơ Thạch lập mộ.

Chưa kịp ngấm nhìn kiệt tác này, Cơ Thạch bỗng giật mình khi nghe một thanh âm dịu dặt mơ hồ vang đến :

- Ai là Bàn Tổ Quyên?

Quay người theo hướng phát ra thanh âm, Cơ Thạch kinh ngạc :

- Ai vừa hỏi? Sao không hiện thân?

Từ hướng khác thanh âm mơ hồ khi nãy lại vọng đến :

- Ta hỏi ngươi, ai là Bàn Tổ Quyên?

Lại quay người tìm hướng xuất phát thanh âm, Cơ Thạch hoang mang :

- Tôn giá là người hay oan hồn?

Thanh âm nọ cứ chuyển hướng liên tục :

- Người vẫn chưa đáp lại câu ta hỏi. Đừng hoài công tìm kiếm, người chưa đủ bản lĩnh đâu.

Biết đã gặp cao nhân vào bậc thượng thừa, Cơ Thạch đáp :

- Đó là ái nữ của Trang chủ Phong Nguyệt trang, cũng là nhân vật mọi người nghĩ đã chết.

- Trang chủ Phong Nguyệt trang là ai? Tại sao lại có chuyện hồ đồ xem kẻ còn sống như người đã chết?

Cơ Thạch nghi hoặc :

- Tôn giá không phải nhân vật giang hồ?

- Hoang đường! Ta có võ công, sao không phải người giang hồ?

Cơ Thạch chợt hiểu :

- Vậy tôn giá là người đã lâu không hỏi đến chuyện giang hồ?

- Là do người nghe ta hỏi Trang chủ Phong Nguyệt trang là ai?

Cơ Thạch gật đầu :

- Đúng vậy! Sáu năm trở lại đây có ai chưa từng nghe đến thảm án kỳ bí đã xảy ra cho Phong Nguyệt trang?

- Ta hiểu rồi! Lại là chuyện ân oán giang hồ, những thanh chấp nhỏ

nhật không đáng có giữa Phong Nguyệt trang và thù nhân?

Cơ Thạch lắc đầu :

- Chuyện này không liên quan đến ân oán mà là sát nhân diệt khẩu.

- Sát nhân diệt khẩu? Phong Nguyệt trang đã biết chuyện không nên biết? Đó là chuyện gì?

Cách lục vấn của nhân vật nọ, chủ nhân của những thanh âm mơ hồ lúc đông lúc tây khiến Cơ Thạch khó chịu.

Không muốn phí thời gian Cơ Thạch bắt đầu dùng những lời đối đáp cộc lốc :

- Chuyện có liên quan đến ánh Tử Quang.

- Ánh Tử Quang nào?

- Không biết.

- Người không biết?

- Không biết!

- Hừm...! Vậy ánh Tử Quang đó do ai tạo ra?

- Không biết!

- Cũng không biết?

- Không sai! Không biết!

- Hừ! Ánh Tử Quang đó xuất hiện ở đâu?

- Quân Sơn!

- Lúc này?
- Sáu năm trước!
- Cụ thể xem nào?
- Đêm trăng tròn lần thứ ba, sau tiết Nguyên Tiêu.
- Có khá hơn một chút. Ai đã nhìn thấy ánh Tử Quang?
- Bàng Tố Quyên là một.
- Có một tất có hai, ai là người thứ hai?
- Kế tiếp là Thiện Quả đại sư.
- Thiện Quả? Biết rồi. Hai chữ kế tiếp của người như muốn ám chỉ vẫn chưa hết những người đã nhìn thấy ánh Tử Quang?
- Đúng vậy!
- Nói xem nào! Ai nữa?
- Song quái Hoài Giang?
- Là ai?
- Dư Hầu - Dư Vọng.
- Đó là tính danh của Song quái?
- Không sai!
- Còn ai nữa?
- Hết!

- Hết?
- Đúng vậy?
- Ha... ha... ha... Sao người không kể đến người?
- Tại hạ?
- Phải! Vì người cũng biết kia mà?
- Sai rồi! Tại hạ chỉ nghe kể chứ không hề nhìn thấy.
- Ai kể?
- Bàng Tố Quyên!
- Ái nữ của Trang chủ Phong Nguyệt trang? Cũng là người vừa được người an táng?
- Đúng vậy!
- Ai giết ả?
- Tự sát
- Tự sát?
- Đúng vậy!
- Tại sao?
- Do nhớ lại lần đã bị Song quái cưỡng bức.
- Nhớ lại?
- Phải! Sau nhiều năm điên loạn, lần nhớ lại cũng là lần...

- Chậm đã! Người bảo Bàng Tố Quyên đã từng điên loạn?

- Không sai!

- Người điên đó chính là Bàng Tố Quyên, người đã nhìn thấy ánh Tử Quang sáu năm trước đã xuất hiện ở Quân Sơn? Vào đêm trăng tròn lần thứ ba sau tiết Nguyên Tiêu?

- Đúng vậy!

- Hừ! Người quen biết thế nào với Bàng Tố Quyên?

- Không quen!

- Không quen sao lập mộ?

- Nghĩa tử là nghĩa tận, đâu cần phải quen?

- Người là Cơ Thạch? Theo tên ghi trên mộ chí?

- Là tại hạ.

- Được! Ta sẽ đi thẩm tra. Nếu phát hiện người nói dối, dù chỉ là nửa lời, tính mạng người sẽ không còn.

Sau một lúc bị lục vấn lại bị đe dọa, Cơ Thạch động nộ :

- Có phải tôn giá không vậy? Hỏi người rồi lại dọa người, đó là đạo lý sao?

-...

Không nghe thanh âm hồi đáp, Cơ Thạch ngờ đối phương đã biết sợ :

- Sao tôn giá không đáp? Sợ rồi sao?

-...

Cơ Thạch càng quát :

- Nếu tôn giá không lên tiếng, Cơ mỗ phải thóa mạ đó.

-...

Định thóa mạ thật, Cơ Thạch kịp nghĩ lại và cảm thấy lạnh người, Cơ Thạch lẩm bẩm :

- Nói đi là đi, dưới gầm trời này lại có người đạt mức thượng thừa đến vậy sao? Là ai kia?

Không dám tin đó là sự thật, Cơ Thạch lập tức tung người tìm khắp khu rừng.

Vụt!

Ngoài những phát hiện, cho thấy Bàn Tố Quyên dù điên loạn vẫn có nơi ăn chốn ở hữu biệt - đó là những cành lá khô nằm chồng lên nhau giữa hai nhánh cây rừng lo lớn tạo thành nơi có thể trú gió che mưa, Cơ Thạch không hề tìm thấy tung tích của người vừa cùng chàng đối đáp.

Đối phương quả nhiên có thân thủ phi phàm, Cơ Thạch có tìm nữa cũng chỉ vô ích.

Sau khi lưu lại nơi trú ẩn của Bàn Tố Quyên ít ngày, một nhu cầu luyện công khẩn thiết, Cơ Thạch vội ly khai khu rừng vẫn hàm chứa nhiều bí ẩn.

Vút!

-----oOo-----

Chương 21: Phát hiện tung tích kẻ phản đồ

Nguồn: EbookTruyen.VN

U... u... ú... ú...

Âm ba của những tiếng sáo cứ thánh thót vang lên như giục giã bước chân của một dạ hành nhân.

Vút!

Như bóng u linh phiêu hốt, dạ hành nhân bắt đầu len lỏi qua từng khối đá và những khối đá này dưới bóng đêm đen như được dịp khoe những hình dạng kỳ quái rất dễ làm cho những ai kém đởm lược thoát nhìn qua phải kêu thét lên.

Là bóng u linh, dạ hành nhân nào sợ những thiên hình vạn trạng kỳ quái của những khối đá.

Trái lại, chúng còn tạo cơ hội tốt cho bóng u linh dễ dàng thâm nhập sâu hơn vào nơi đang phát ra những tiếng sáo thánh thót.

Vút!

Đang di chuyển, dạ hành nhân bỗng dừng lại do tiếng sáo bất ngờ ngưng bật.

Như kẻ bị mất phương hướng dạ hành nhân cứ đi đi lại lại, chốc chốc lại để vang lên những tiếng nghiến răng ken két.

Được một lúc lâu có cảm nhận càng nôn nóng càng vô ích, dạ hành nhân chột thờ dài và tìm chỗ ngồi xuống.

Thật lạ, dạ hành nhân không phải ngồi nghỉ chân sau một lúc đi đi lại lại đến mệt mỏi.

Hóa ra dạ hành nhân tọa công. Sau một lúc lâu thi triển khinh công quyết tìm ra tung tích nơi phát ra tiếng sáo, chân khí của dạ hành nhân bị suy giảm cần phải tọa công điều tức ư?

Có thể đúng, vì nếu không, dạ hành nhân tọa công để làm gì?

Nhưng hóa ra lại sai. Dạ hành nhân bỗng mở to hai mắt, để lộ ra thần quang lấp lánh như đang đặc ý điều gì đó.

Và đột ngột, dạ hành nhân tung người lao đi.

Vút!

Dạ hành nhân đi men theo triền núi, tiến dần đến một chỗ thật âm u, âm u đến độ bóng tối của đêm đen vẫn không thể làm mất đi sự âm u kỳ quái của địa điểm đó.

Địa điểm đó tối đen như mọi chỗ tối đen.

Và từ chỗ thật tối đen đó bỗng có tiếng thờ dài vang lên :

- Đã sáu năm dùng Cửu Âm công để tổng xuất Linh Hàn Khí, công của ta hóa ra chỉ là công dã tràng. Đồ nhi! Thật uổng công người chăm sóc ta. Sự phụ thật vô dụng, đến lời hứa sẽ báo thù cho người, sự phụ cũng không thể thực hiện.

Dạ hành nhân bỗng hướng vào địa điểm tối âm u đó, thốt ra những âm sắc lạnh lùng như tiếng nói từ cõi u linh :

- Tưởng... Hồng... Nhu...

Bên trong chỗ âm u, có tiếng người thảng thốt vang ra :

- Ai? Ai vừa gọi đúng tên ta?

Dạ hành nhân vẫn đứng nguyên vận công dồn vào âm thanh, tiếp tục phát thoại vào địa điểm âm u nọ :

- Nghịch đồ! Người không nhận ra âm thanh của ta sao?

Tướng Hồng Nhu, người đang ở trong chỗ âm u hốt hoảng :

- Sư phụ? Người hãy còn sống sao? Xin sư phụ hãy mau giúp đỡ nhi giải khai Linh Hàn Khí.

Dạ hành nhân bật cười :

- Hừ... Hừ... Người là phản đồ! Có chết cũng đáng tội Còn dám cầu xin ta giải khai Linh Hàn Khí sao?

Tướng Hồng Nhu gào to :

- Sư phụ minh giám. Đệ tử nào có dạ phản phúc. Sao sư phụ cứ ngờ oan cho đệ tử?

Dạ hành nhân định cứ như thế tiếp tục hành hạ Tướng Hồng Nhu, nào ngờ ở ngay phía sau bỗng có tiếng quát :

- Giới cho kẻ dám giả thần giả quỷ. Người muốn chết.

Vù... Vù...

Quay lại thật nhanh, dạ hành nhân cũng nhanh như vậy khi đẩy ra một kinh xạ thẳng vào chưởng ám toán của người vừa lớn tiếng quát tháo :

- Đỡ!

Vù... vù...

Bất ngờ, dạ hành nhân thu tay về :

- Hà tỷ tỷ?

Do vội thu chiêu, dạ hành nhân quên mất đối phương vị tất cũng thu chiêu.

Vì thế...

Ầm!

Bị trúng phải một kinh dạ hành nhân lập tức loạng choạng ngã nghiêng.

Đến lúc này người được dạ hành nhân gọi là Hà tử tử mới lên tiếng :

- Là người, Cơ Thạch? Người đến đây tìm ta? Ai cho người biết? Sao người lại giả thần giả quỷ để...

Nữ nhân đó đáng lý còn hỏi nhiều nữa những câu tại sao nhưng đã có thanh âm của Tưởng Hồng Nhu ngăn lại :

- Y là ai, Hà nhi? Sao y dám hí lộng ta?

Dạ hành nhân, Cơ Thạch vừa nhìn thấy Tưởng Hồng Nhu xuất hiện với ngọn sáo đen tuyền trong tay, bất giác gằm lên thịnh nộ :

- Phản đồ! Người hãy xem ta là ai đây? Đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Cơ Thạch lao đến xuất chiêu. Và ngay giữa đêm đen những dấu chưởng tay phát màu sáng trắng lập tức xuất hiện, bủa vây Tưởng Hồng Nhu.

Nữ nhân nọ, Hà nhi thất kinh lao vào :

- Cơ Thạch? Đó là gia sư! Người mau dừng lại.

Tưởng Hồng Nhu cũng lao vào :

- Hà nhi mau lùi lại. Đó là Bạch Thạch Thiên Thủ, không thể xem thường.

Cùng với tiếng hô hoán đề tỉnh, Tưởng Hồng Nhu cũng bất ngờ thi triển công phu Bạch Thạch Thiên Thủ.

- Tiểu tử ngông cuồng. Người muốn chết! Đờ!

Vù... Vù...

Những dấu chưởng tay phát màu sáng trắng vì thế cùng xuất hiện từ hai phía xoắn lấy nhau.

Ầm!

Ầm! Ầm!

Những chuỗi âm thanh vang lên liên hồi kỳ trận cho biết những dấu chưởng tay nọ đang lần lượt chạm nhau, hóa giải không ít dấu chưởng tay đáng lý phải chạm vào Hà nhi, do nàng đột nhiên lao vào.

Cũng may khi phát hiện điều này, tặc Cơ Thạch đã kịp thu hồi ít chân lực, do không muốn gây tổn hại đến Hà nhi.

Được dịp, Hà nhi càng gào to hơn :

- Sư phụ, đây là Cơ Thạch, đồ nhi đã nói. Cơ Thạch! Sao người phải động thủ với gia sư? Cả hai người hãy mau mau dừng lại.

Cơ Thạch giận dữ :

- Hà tử tử hãy tránh ra? Đệ phải giết kẻ phản đồ. Đờ!

Vù...

Vù...

Phía bên kia Tường Hồng Nhu cũng quát :

- Hà nhi mau lùi lại. Sư phụ từ lâu luôn oán ghét hai chữ phản đồ. Tiểu tử dám xúc phạm sư phụ, y phải chết. Đỡ!

Vù... Vù...

Lại những chuỗi âm thanh dài bất tận vang lên.

Ầm! Ầm! Ầm!

Không thể không ngăn trận động thủ Hà nhi bỗng lao vào, ôm cứng Cơ Thạch :

- Hãy nghe ta dừng tay đi, Cơ Thạch. Sư phụ nếu muốn giết y hãy giết luôn đồ nhi.

Bị ôm cứng, Cơ Thạch hoảng hốt :

- ĐỪNG, Hà tử tử! Y sẽ giết đệ mất!

Giận run người, Tường Hồng Nhu bất ngờ đặt sáo lên môi :

- Hà nhi! Hãy lượng thứ cho sư phụ.

U... u... ú... ú...

Tiếng sáo lại trỗi lên, bật ra những thanh âm thánh thót.

Hà nhi kinh hoảng :

- Mau bế kín gương thân, Cơ Thạch. Sư phụ đừng thi triển Cửu Âm sáo Thôi Hồn.

Nhưng những tiếng sáo đã bắt đầu lọt vào tai Cơ Thạch.

Và cảm nhận này của Cơ Thạch về tiếng sáo là cảm nhận của sự kinh hoàng bởi tiếng sáo không còn du dương hòa dịu như lần vừa rồi. Cơ Thạch đã nghe.

Trái lại, đó là những âm thanh sát phạt, một khí lọt vào tai lập tức làm cho huyết khí nội thể phải nhộn nhạo cuồng loạn.

Với bản năng tốt cùng của người đang lúc lâm nguy, Cơ Thạch lập tức dụng lực hất Hà nhi bay bật đi.

Huych!

Sau đó, vội ngòì theo tư thế xếp bằng, Cơ Thạch thâu liễm ngưng thần và bắt đầu tọa công.

Tiếng sáo Cửu Âm Thôi Hồn vẫn vang lên.

U... u... ú... ú...

Cơ Thạch nhăn mặt, cố chịu đựng những cơn đau đang dày xéo tâm can do Cửu Âm sáo tạo ra.

Đưa Tiên Thiên chân khí lên hộ vệ tâm mạch, Cơ Thạch quyết chí chi trì với tiếng sáo Thôi Hồn.

U... u... ú... ú...

- A... a...! Sự phụ!

Đang cố chống trả, ngăn không cho tiếng sáo Thôi Hồn thâm nhập uy hiếp, tiếng kêu đau đến xé lòng của Hà tử tử khiến Cơ Thạch động tâm.

Đưa mắt nhìn, Cơ Thạch phẫn nộ vì Hà tử tử lúc này thần sắc đã nhợt nhạt với hai bên miệng đang ứa máu.

Cũng nhìn như thế, phát hiện Tường Hồng Nhu tuy vẫn đặt sáo lên môi nhưng đang dịch chuyển nhanh về phía Hà tử tử, Cơ Thạch bật tung người lao đến :

- Người độc ác đến thế sao? Ta phải giết...

Tiếng quát của Cơ Thạch chưa được thốt ra trọn vẹn, Tường Hồng Nhu bỗng đưa tiếng sáo lên cao thêm một bậc nữa.

U... u... ú...

Như bị một kích thật mạnh vào đúng tâm thất, Cơ Thạch vừa bật lùi vừa há miệng thổ huyết.

- Oẹ!

Trong cảnh ngộ này, lấy sinh mạng làm trọng, Cơ Thạch vội xếp bằng, lập lại tư thức tọa công thâm liễm ngưng thần.

U... u... ú... ú...

Tiếng sáo Thôi Hồn tuy vẫn vang lên nhưng lúc này đối với Cơ Thạch chỉ còn là những thanh âm xa mờ vô hại.

Kinh nghi vì không nghe một động tĩnh gì từ phía Hà tử tử, Cơ Thạch vội hé mắt nhìn.

Vừa nhìn thấy, Cơ Thạch phải xúc nộ đến muốn một phen liều chết với Tường Hồng Nhu vì Hà tử tử đang nằm yên bất động, mười phần đủ mười ngàn đã bị Tường Hồng Nhu hạ thủ.

Định lao người đến quyết chiến với Tường Hồng Nhu, nhưng nhớ lại lần khinh suất trước đó, Cơ Thạch vội đảo mắt nhìn đối phương.

Cùng lúc này Tường Hồng Nhu đang dôi mắt dò xét Cơ Thạch.

Mục quang song phương chạm nhau, Cơ Thạch đọc được tâm trạng hoang mang của họ Tưởng đang biểu lộ qua ánh mắt.

Biết cơ hội đã đến, Cơ Thạch tung người lao đến :

- Ác ma mau đền mạng!

Vù... Vù...

Buông sáo khỏi môi, Tưởng Hồng Nhu chợt phát xạ một chiêu đối kháng bằng ngọn sáo :

- Không ngờ một tiểu tử như ngươi lại có thân thủ cao minh. Vì sự môn, ta phải liều chết với ngươi? Đỡ!

Véo... Véo...

Giữa những bóng chưởng ảnh chập chùng của Cơ Thạch, ngọn sáo của họ Tưởng gần như bị chìm ngập, vô năng lực vùng vẫy.

Thế nhưng bất luận dẫu chưởng tay nào chạm vào ngọn sáo, ngoài tiếng chấn kinh phát sinh, ngọn sáo vẫn ung dung hiện hữu như không hề bị công phu Bạch Thạch hóa giải.

Ầm! Ầm! Ầm!

Cơ Thạch phẫn nộ :

- Được lắm! Ngươi ngỡ Cửu Âm công của Cửu Âm lão nhân có thể hơn công phu bốn môn Bạch Thạch sao? Hãy xem Vọng Khôi Thiên Thủ.

Ào... Ào...

Tưởng Hồng Nhu chợt nghiêng răng ken két :

- Sao ngươi biết đây là tuyệt học của Cửu Âm lão nhân? Đã vậy

nhất định người phải chết! Đỡ!

Véo... Véo...

Ầm! Ầm! Ầm Không ngờ chiêu Vĩng Khôi Thiên Thủ vẫn bị Tượng Hồng Nhu hóa giải, dù là hóa giải một cách khó khăn, Cơ Thạch nộ khí xung thiên :

- Bạch Thạch Đại Phật Thủ! Nạp mạng?

Ào... Ào...

Dấu chưởng tay xuất hiện chỉ có một nhưng là dấu chưởng tay thật to.

Tượng Hồng Nhu biến sắc vừa lùi lại liền lao lên với tiếng quát như tiếng sấm động giữa trời quang :

- Cuối cùng người cũng để lộ đuôi chuồn. Hãy đỡ Cửu Âm Lộng Nguyệt!

Véo... Véo...

Ngọn sáo trên tay Tượng Hồng Nhu chợt biến thành lớp hắc vụ mù mờ, phủ chụp vào dấu chưởng tay to lớn phát màu sáng trắng của Cơ Thạch.

Không ngờ họ Tượng còn có tuyệt chiêu này, Cơ Thạch không cam tâm buông tha đối phương lập tức dồn thêm chân lực vào chiêu chưởng đang phát đi.

Ánh sáng trắng từ dấu chưởng tay lộ rõ hơn, bắt đầu lấn lướt lớp hắc vụ kỳ lạ.

Diễn biến này khiến Tượng Hồng Nhu thật sự kinh tâm. Lão cũng dồn toàn lực vào chiêu sáo, quyết một mất một còn với Cơ Thạch.

Tiếng thét thập phần phẫn nộ của lão bật vang ra từ khóe miệng đang ứa máu do vận dụng chân lực quá sức :

- Người phải chết!

Ầm!

Chỉ một tiếng chấn kinh duy nhất vang lên. Và sau tiếng chạm kinh là những tiếng kêu đau đớn xuất hiện.

Hự! Oẹ!

Hự! Oẹ!

Cũng kêu như Cơ Thạch, cũng thổ huyết như Cơ Thạch, nhưng Tưởng Hồng Nhu do không thể chi trì thêm được nữa phải ngã ngò.

Huych!

Đưa ống tay áo quệt ngang dòng máu thấm vẫn đọng ở miệng, Cơ Thạch khệnh khạng bước đến :

- Tưởng Hồng Nhu! Với cương vị Môn chủ Bạch Thạch môn đời thứ sáu ta xử người tội chết.

Cơ Thạch nâng cao hữu thủ và bắt đầu quật mạnh vào Tưởng Hồng Nhu.

Dù đã vô phương hoàn thủ, Tưởng Hồng Nhu vẫn long mắt sòng sọc, kiên gan nhìn thẳng vào bóng chưởng của Cơ Thạch :

- Người muốn giết cứ giết. Dù chết, ta vẫn không thừa nhận cương vị Môn chủ của người. Oẹ!

Tưởng Hồng Nhu lại thổ huyết đúng vào lúc ngọn kinh của Cơ Thạch chỉ còn trong gang tấc nữa sẽ đưa lão đến tận Quỷ Môn quan.

Chính lúc đó...

- Dừng tay!

Vù...

Ngọn kình của Cơ Thạch bất ngờ bị một lực đạo lao vào ngăn đỡ?

Ầm!

Hự!

Cơ Thạch loạng choạng thối lui.

Chàng hậm hực nhìn kẻ vừa ra tay, ngăn không cho chàng thanh lý môn hộ :

- Hà tử tử?

Và bất giác chàng đổi thành giọng kinh ngạc :

- Tử tử vẫn còn sống?

Với đôi mắt tóe lửa, Hà nhi vừa lôi hai mảnh giẻ ra khỏi hai tai vừa rít lên từng tiếng bi phẫn :

- Đáng lẽ ta phải giết ngươi để rửa hận cho gia sư. Nhưng với giao tình ngày trước ta tạm tha cho ngươi lần này. Nhớ đấy, chính lòng nghi kỵ của ngươi đã buộc ta trở mặt xem ngươi là kẻ thù. Hừ!

Cơ Thạch bỗng hé miệng thổ ra một ngụm huyết do nhìn thấy Hà tử tử cứ ung dung đưa Tượng Hồng Nhu chạy đi.

- Oẹ!

Sự phấn uất đã lên đến đỉnh điểm khiến Cơ Thạch ngay sau đó phải khuyu xuống và hôn mê...

-----oOo-----

Chương 22: Kể mưu sâu gặp người tâm cơ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Với giọng cười hào sảng, nhân vật khoác trường bào được dẹt bằng găm hảo hạng chọt ôn tồn lên tiếng :

- Bạch chưởng môn muốn như thế nào mới tin lời bản nhân?

Người được hỏi không thể đáp ngay đành phải đưa mắt nhìn hai nhân vật khác đang ở hai bên tả hữu, tất cả cùng ngồi quanh một bàn tiệc đầy ắp những thức ăn vào loại sơn hào hải vị.

Khoác rộng tay, nhân vật vận găm đoạn tỏ ra đại lượng :

- Không riêng gì Bạch chưởng môn, Trác chưởng môn và Du chưởng môn cũng vậy. Chư vị có thể nêu bất kỳ câu hỏi nào, bất kỳ đề xuất nào. Bản nhân nhất định đáp ứng không để chư vị thất vọng. Có chăng bản nhân chỉ hy vọng công đạo được duy trì, kẻ gây ra tội ác phải bị nghiêm trị.

Người ngồi bên tả chọt lên tiếng :

- Được! Nếu đã là thành ý của Hào Phú Vương, Trác mỗ không ngại hỏi thẳng. Sao Hào Phú Vương minh định Cơ Thạch chính là truyền nhân của Cổ Huyết thành?

Hào Phú Vương, nhân vật vận găm đoạn ung dung đáp :

- Vì bản nhân đã từng cùng Cơ tiểu tử giao thủ. Công phu của tiểu tử chính là Bạch Thạch Thiên Thủ của Cổ Huyết thành.

Họ Trác nghi hoặc :

- Trác Thiện Hữu mỗi cũng đã từng biết thế nào là sự lợi hại của Bạch Thạch Thiên Thủ công phu. Hào Phú Vương nếu đã giao thủ sao vẫn toàn mạng?

Hào Phú Vương cười nhẹ :

- Trác chưởng môn đừng quên những gì ngay từ đầu bản nhân đã thố lộ. Hai mươi năm ẩn cư khổ luyện công phu không lẽ tâm huyết đó của bản nhân hoàn toàn vô ích?

Người ngồi bên hữu kêu lên :

- Có nghĩa là Hào Phú Vương đã luyện được công phu truyền gia, Tử Khí Tam Ngươn chưởng?

Hào Phú Vương gật đầu :

- Tuy chỉ đạt chín thành hỏa hầu nhưng bản nhân nghĩ kể như công phu đã thành tựu. Du chưởng môn không tin?

Họ Du lắc đầu :

- Không phải Du Hoàng Vân mỗi không tin. Nhưng nếu là vậy, Hào Phú Vương phải giải thích như thế nào đối với việc Hào Phú Vương bất ngờ tìm đến bọn mỗi và thương lượng?

Hào Phú Vương tán dương :

- Câu hỏi thật sắc sảo, chứng tỏ bản nhân không hề làm khi quyết định đơn phương đến diện kiến tam vị Chưởng môn. Du chưởng môn còn nhớ lời bản nhân vừa nói, kẻ gây ra tội ác phải bị nghiêm trị?

Du Hoàng Vân đương nhiên phải nhớ :

- Hào Phú Vương, xin cứ nói, Du mỗ đang rửa tai chờ nghe.

Hào Phú Vương chợt trầm giọng :

- Cơ Thạch luyện được công phu Bạch Thạch phải chăng năm xưa Cổ Huyết thành vẫn còn người sống sót?

Du Hoàng Vân giật mình :

- Không sai! Dường như Hào Phú Vương đã biết kẻ đó là ai?

Hào Phú Vương khẽ nhíu mày :

- Không kể bản nhân đã từng tiềm nhập và được Tri ác ma thu nhận làm đại đệ tử, nếu Mai Tuyết Tuyết năm xưa đã bị thất đại phá diệt trừ, hãy còn một kẻ nữa cũng là đệ tử của ác ma. Người này họ Tưởng tên Hồng Nhu.

- Tưởng Hồng Nhu? Danh tánh này rất lạ, như chưa từng xuất hiện trên giang hồ?

Hào Phú Vương cười lạnh :

- Bạch chưởng môn nói không sai. Đến bản nhân cũng ngỡ họ Tưởng đã không còn. Nếu không có Cơ Thạch xuất hiện và để lộ công phu Bạch Thạch, bản nhân nào biết Tưởng Hồng Nhu vẫn còn tại thế?

Vị họ Bạch chau mày :

- Ý Hào Phú Vương muốn nói Tưởng Hồng Nhu cố tình giữ kín hành tung là mong có ngày khôi phục Cổ Huyết thành gây đại họa cho các phái?

Hào Phú Vương bật reo :

- Không sai! Cũng hai mươi năm ần tích như bản nhân, chư vị thử nghĩ công phu của họ Tưởng là chỉ bằng hay phải cao hơn Tri lão ma năm xưa?

Bạch Điền Quang bĩu môi :

- Có hơn cũng không hề gì. Dù là mãnh hổ cũng nan địch quần hồ, một khi Thất đại phái liên tay.

Hào Phú Vương bống xua tay :

- Bạch chưởng môn làm rồi!

Bạch Điền Quang kinh ngạc :

- Làm? Tại sao?

Hào Phú Vương đưa ra hai ngón tay :

- Có hai nguyên do. Thứ nhất tuy Cơ Thạch chỉ là truyền nhân và phải là truyền nhân do Tưởng Hồng Nhu thu nhận nhưng bản lãnh của tiểu tử một mình bản nhân phải thật khó khăn mới hạ thủ tiểu tử. Chứng tỏ bản lãnh của Tưởng Hồng Nhu phải cao minh hơn, đó là điều chắc chắn.

Bạch Điền Quang vẫn tỏ ý khinh thị :

- Cần trọng như Hào Phú Vương kể ra cũng đúng. Nhưng cứ quá đề cao như vậy hóa ra ta tự xem nhẹ ta?

Vẫn còn một ngón tay đưa ra, Hào Phú Vương tiếp :

- Bản nhân đã cân nhắc kỹ từ khi biết ba phái Võ Đang, Nga Mi và Điểm Thương đã từng có biểu hiện đứng về phe Cơ tiểu tử. Chư vị nghĩ xem, nếu ba phái này đã bị Cổ Huyết thành thu phục, Thất đại

phái chỉ còn bốn, chư vị có còn dám tự đề cao và xem thường đối phương nữa không?

Trác Thiện Hữu gật gù :

- Mỗ hiểu rồi! Lần hội kiến này là Hào Phú Vương muốn có sự kết minh?

Du Hoàng Vân phạt mạnh tay vào không khí :

- Có kết minh cũng đúng. Ba phái kia đã thật sự quá đáng khi cứ tam phen tứ thứ vì tiểu tử đối đầu với chúng ta.

Bạch Điền Quang cao giọng :

- Vì Hào Phú Vương vừa nói đây là cuộc thương lượng, phải chăng đằng sau sự kết minh này hãy còn có những thuận lợi cho bọn mỗ mà Hào Phú Vương chưa nói ra?

Lại bật tay, Hào Phú Vương cả cười :

- Thức thời vụ giả vi tuấn kiệt. Được đàm đạo cùng chư vị là những nhân vật thức thời, bản nhân thật sự sướng khoái! Ha... ha...

Trác Thiện Hữu nôn nóng :

- Hào Phú Vương mau nói đi. Bọn mỗ sẽ có những thuận lợi nào?

Hào Phú Vương đưa mắt nhìn từng vị Chưởng môn :

- Chư vị còn nhớ ánh Tử Quang đã từng xuất hiện ở Quân Sơn? Đó là do bản nhân dùng công phu Tử Khí Tam Ngươn chưởng tạo ra. Ngay khi biết kẻ thù đã hủy diệt toàn gia là Cổ Huyết thành, trước linh vị của gia thân, bản nhân từng lập thế, bất luận ai giúp bản nhân rửa được mối thù, công phu kia của Mạnh gia bản nhân nhất định nguyện dâng hai tay để đền đáp.

Nhìn bọn họ Trác đang nín lặng với hai mắt rục sáng, Hào Phú Vương tiếp :

- Đã lập thế, bản nhân quyết không sai lời. Không những thế, ngay lúc này bản nhân nguyện trao trước cho tam vị nửa phần đầu của tuyệt học. Gọi là chút thành ý, mong chư vị nhận cho.

Vừa nói, Hào Phú Vương vừa trao cho bọn họ Trác mỗi người một mảnh hoa tiên, trên đó có rất nhiều tự dạng. Biết đó và kinh văn Tử Khí Tam Ngươn chường đã được Hào Phú Vương sao chép sẵn, bọn họ vội nhận lấy.

Trong khi Bạch Điền Quan và Du Hoàng Vân vội cất mảnh hoa tiên vào người. Trác Thiên Hữu chợt hỏi :

- Cũng nhân chuyện ánh Tử Quang, mỗi muốn biết kẻ nào đã tiêu diệt Tam Hiền trang, hạ sát Thiện Quả?

Hào Phú Vương nói mà không hề chớp mắt :

- Tất cả đều do Cơ Vĩnh. Thuộc hạ của bản nhân, Tạ Linh Oai, vì thế phải giết Cơ Vĩnh để báo thù cho Song quái.

Trác Thiên Hữu chớp mắt :

- Và Cơ Vĩnh chết cũng có phần của phái Thiếu Lâm?

Hào Phú Vương mỉm cười :

- Thiên Duyên có tâm địa không tốt, dám làm không dám nhận. Phải chăng Trác chường môn đã có ý hạ bệ Thiếu Lâm, truất phế khỏi địa vị bắc đầu của phái này?

Trác Thiên Hữu cười lạt :

- Nếu Hào Phú Vương không ngại, cứ để phái Thiếu Lâm giúp chúng ta tiêu diệt Cổ Huyệt Thành, sau đó hãy bàn đến?

Hào Phú Vương chợt chớp mắt :

- Bản nhân nhất định sẽ cân nhắc việc này và không phải ngay bây giờ. Thức ăn đã nguội, nếu tam vị không chê, chúng ta hãy nâng chén mừng cho sự kết minh thành tựu.

* * * * *

Với chiếc quạt giấy cầm trên tay luôn phe phẩy, dáng điệu của Cơ Thạch lúc này nào khác gì một công tử phong lưu đang đứng đỉnh nhâm nhi chung trà để giết thời gian nhàn rỗi?

Ngồi trong một trà đình trang hoàng lộng lẫy, cạnh đó là một bờ sông với mặt nước tĩnh lặng chỉ thỉnh thoảng mới bị một luồng gió mơn man nhẹ làm cho những chiếc thuyền khế lác lác, Cơ Thạch đang hưởng thú thú vui thanh nhàn là vậy, sao không phải người nhàn rỗi cần loại bỏ những khoảng thời gian thừa?

Nhưng sự thật lại khác, lòng của Cơ Thạch lại đang nóng như lửa đốt.

Cơ Thạch có nhiều việc rất khẩn trương cần thực hiện, kể cả việc chàng đang ngồi như thế này cũng là một trong những việc không thể không thực hiện.

Thế nhưng chàng không hề nghĩ chàng phải ngồi chờ lâu như thế này.

Đôi mắt của Cơ Thạch tuy luôn đăm đăm nhìn mơ hồ vào một điểm nào đó không hề có ở mặt nước nhưng thật ra khóe mắt của chàng vẫn dõi nhìn về hai bên trà đình, nơi chắc chắn sẽ có người xuất hiện.

Và đó là người chàng đang chờ cũng là chờ đã lâu :

- “Rốt cuộc y cũng đến!”.

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện trong tâm trí, bên tai Cơ Thạch cũng vang lên một giọng nói khẩn trương :

- Có manh mối rồi, chủ nhân! Chúng ta đi thôi!

Cơ Thạch thoáng nhăn mặt, có ý không hài lòng về câu nói vừa nghe nhưng chớp nháy bản thân đang là một vị công tử phong lưu tao nhã. Cơ Thạch đành điếm một nụ cười thay cho nét mặt nhăn nhó không hợp cách.

Đứng lên, dừng đỉnh bước đi, không hề màng đến việc để lại ngân lượng là tiền thanh toán cho chung trà Long Tĩnh thượng hạng và cũng là tiền thưởng cho ả hoa nô vừa phục dịch, đó là phong thái cần phải có của một vị công thế gia.

Cơ Thạch đã thực hiện đúng những gì được căn dặn.

Vì người vừa gọi chàng là chủ nhân, ngay sau khi đặt nguyện một nén bạc trên bàn cũng dừng đỉnh đi theo chàng.

Những cử chỉ tỏ ra nhàn rỗi đó lập tức biến đi khi cả hai vừa đi đến một chỗ khuất.

Cơ Thạch quay lại thật nhanh :

- Thế nào? Từ thúc thúc đã thu được manh mối gì?

Người đi phía sau bỗng đưa tay lên đầu gãi gãi, bắt chọt tóc trên đầu người đó bỗng chạy tuột về một bên để lộ khoảng da đầu nhăn nhín.

Tự phát hiện điều đó, người này vừa tự sửa tóc cho ngay ngắn vừa cười hề hề :

- Làm một tên trọc hỏ mang kẻ cũng thú, vừa không phải tắm gội vừa được mát mẻ cả ngày. Phải đội cái quái quỷ này lên đầu, đúng

là ngứa ngáy không chịu được.

Cơ Thạch nghiêm mặt :

- Thúc thúc còn đùa được sao? Phải chờ đợi, thúc thúc có biết tiểu điệt nóng lòng như thế nào không?

Tỏ vẻ biết lỗi người nọ vội nói :

- Cũng không cần phải khẩn trương lắm đâu. Lão nô định đưa chủ nhân đến gặp một người. Muốn vậy, cần phải đợi trời tối hẳn và phần chủ nhân cũng cần phải có chút ít chuẩn bị.

Cơ Thạch nhăn mặt :

- Tiểu điệt nói rồi. Giữa chúng ta không hề có quan hệ chủ bộc, Từ thúc thúc đừng gọi tiểu điệt là chủ nhân nữa, không được sao?

Người nọ nghiêm mặt :

- Nam tử hán đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, lời của Từ Khắc Kim một khi đã nói quyết không canh cải. Nếu chủ nhân còn chối từ, lão nô cứ mặc kệ chủ nhân, không việc gì phải đưa chủ nhân đến gặp người duy nhất có tin về lão trọc Thiện Quả.

Cơ Thạch kinh ngạc :

- Có tin nghĩa là sao? Lý nào Thiện Quả đại sư không hề chết?

Từ Khắc Kim không đáp cũng không giải thích.

Thái độ đó cho biết chàng phải nói tiếng thuận hoặc không, đối với lời nói vừa rồi của Từ Khắc Kim.

Chàng lạnh lùng nhìn lão, định cho lão biết chàng không phải hạng người dễ thay đổi lập trường.

Vả lại, người lão cần là chàng, không phải chàng cần lão.

Tuy nhiên, những gì Cơ Thạch định nói đều bị ánh mắt cầu xin của Từ Khắc Kim làm cho nghẹn lại.

Đúng là lão cần chàng để không phải sống những ngày chui rúc nữa nhưng dẫu sao như lão từng nói, lão là người tự trọng.

Chịu ơn người mà không thể đền đáp, lão không chịu được.

Đồng ý lão là người không ra gì, là Diệu Thủ Không Không nhưng cũng từng là người sống thung dung tự tại, không lệ thuộc bất kỳ ai.

Lần này vì chuyện nguy đến tính mạng lão phải chịu ơn chàng.

Không có gì để đền đáp, lão tự báo đáp bằng cách của lão.

Ánh mắt song phương vẫn nhìn vào nhau.

Và Từ Khắc Kim do kém nhẫn nại hơn nên phải bối rối trước.

Không biết làm gì để che đậy sự bối rối, nhưng vẫn quyết không mở miệng, Từ Khắc Kim lại đưa tay gãi đầu.

Lần này món tóc trên đầu Từ Khắc Kim phải rơi hẳn ra ngoài.

Nhìn Từ Khắc Kim dù nhanh tay chớp giữ món tóc giả nhưng vẫn lộ nguyên cái đầu trọc bóng, Cơ Thạch không nhịn được phải cười.

Không bỏ lỡ cơ hội Từ Khắc Kim vừa vò vò món tóc giả bằng hai tay vừa lên tiếng :

- Chủ nhân đã ưng thuận?

Thở phì phì qua tiếng cười, Cơ Thạch đành gật đầu :

- Nhưng tiểu điệt vẫn gọi người là thúc thúc?

Từ Khắc Kim hoan hỉ :

- Không hề gì! Chủ nhân muốn gọi như thế nào cũng được.

Buộc cắt đứt sự hoan hỉ của Từ Khắc Kim chàng hỏi :

- Thiện Quả đại sư...

Hiểu ý Từ Khắc Kim lắc đầu :

- Người này cứ úp úp mở mở khó đoán thực hư. Y chỉ hứa nếu đích thật chủ nhân là Cơ Thạch, hậu nhân của Khoái Kiếm Cơ Vĩnh, y mới chịu nói.

- Y là ai? Lai lịch ra sao? Lời của y liệu đáng tin mấy phần?

Từ Khắc Kim phì cười :

- Y cũng là hòa thượng, một vị hòa thượng chuyên phụ trách những việc tạp dịch trong Thiếu Lâm tự. Tuy nhiên, chủ nhân cứ yên tâm, lão nô đã lén dò xét và đã biết y chính là đệ tử của Thiện Quả. Thiện Quả không biết võ công thì y cũng không biết. Trái lại, y cũng đam mê kinh Phật như sư phụ y.

Cơ Thạch vẫn nghi ngại :

- Thúc thúc dò xét bằng cách nào? Hỏi thẳng y ư?

Từ Khắc Kim có phần lúng túng :

- Muốn dò xét đương nhiên cần phải mạo hiểm. Lão nô đã lén vào tàng thư.

- Là Tàng Kinh Các ư?

Từ Khắc Kim lắc đầu :

- Đó là nơi ngọa hổ tàng long, lão nô đâu dại gì tự nạp mạng? Tàng thư là nơi lưu lại tính danh của đệ tử Thiếu Lâm, có tục danh có pháp danh, có cả người thu nhân lẫn địa điểm thu nhận.

Cơ Thạch lo ngại :

- Đệ tử Thiếu Lâm phải có gần ngàn người, thúc thúc tất phải ở trong tàng thư đủ lâu. Nhất định phải bị người khác phát hiện?

Từ Khắc Kim cười đắc ý :

- Dương nhiên lão nô phải cân nhắc cẩn trọng. Sau khi dò hỏi, biết rõ thời gian Thiện Quả đã thu nhận y, lúc vào tàng thư, lão nô chỉ cần khoắng một cái, lập tức có ngay vật này.

Nhìn mảnh giấy đã vàng ố vì thời gian đang được Từ Khắc Kim đưa ra, Cơ Thạch nheo mắt :

- Thúc thúc lại vận dụng diệu thủ?

Từ Khắc Kim cười hề hề :

- Miễn không chạm đến ngân lượng là đủ. Chính lão nô trước kia đã hứa với chủ nhân như vậy mà?

Nhớ lại Cơ Thạch sửng người :

- Hóa ra thúc thúc vẫn dùng thủ đoạn với tiểu điệt?

- Nào có gì bất ổn đâu, chủ nhân? Lão nô không thể phỉ phạm sở trường diệu thủ. Để chủ nhân yên lòng, lão nô buộc phải giữ đúng lời hứa là không được chạm đến ngân lượng, Khắc Kim tất phải Khắc Kim. Và lại có như thế lão nô mới đắc thủ mảnh này.

Thờ dài Cơ Thạch tiện tay nhét luôn mảnh nọ vào bọc áo :

- Y đúng là đệ tử đã được Thiện Quả đại sư thu nạp?

Từ Khắc Kim cả quyết :

- Tục danh của y là Hà Giao, pháp danh được Thiện Quả đặt là Quá Nạn. Trên mảnh khi này có khi chép rất đầy đủ địa điểm lẫn thời gian y được thu nhận.

- Y nhất định đợi đến đêm mới cho chúng ta gặp?

Từ Khắc Kim hạ thấp giọng :

- Cũng phải hiểu cho y, không thể không cẩn trọng đề phòng.

Cơ Thạch bồng cười :

- Thôi được. Đợi đến đêm cũng không sao. Cũng là dịp tiểu diệt cho thúc thúc ngã mặt sau thời gian dài chạy giới vì phải làm hòa thượng.

Vội đội món tóc giả lên đầu, Từ Khắc Kim xăng xái :

- Lão nô cũng thường ngã mặt nên biết một nơi rất thuận tiện. Chủ nhân không ngại bị chạm mặt với bọn Thiện Duyên.

Cơ Thạch đi sau Từ Khắc Kim và nhìn lão để tự thưởng một nụ cười hài lòng.

-----oOo-----

Chương 23: Thế ngoại cao nhân đầy thần bí

Nguồn: EbookTruyen.VN

Cởi bỏ lớp y phục bên ngoài ra, với lớp tăng bào vừa để lộ, Từ Khắc Kim trông càng giống vị hòa thượng khi nghiêm cẩn chấp hai tay trước ngực :

- A di đà Phật! Bàn tăng từ khi được lệnh trà trộn vào hàng ngũ Thiếu Lâm phái đã tự đặt pháp danh là Quá Hối. Sao thí chủ vẫn mãi cười, không cải dạng thành một tiểu tử với bước chân khập khiễng?

Quả nhiên Cơ Thạch đang cười trước sắc mặt vờ nghiêm cẩn của Từ Khắc Kim.

Đến khi nghe Từ Khắc Kim nhắc, Cơ Thạch phải kinh ngạc :

- Cần phải làm như thế thật sao, thúc thúc?

Từ Khắc Kim đưa tay lên môi :

- Hãy nhớ, bàn tăng là Quá Hối. Còn việc kia đương nhiên phải cần. Vì Quá Nạn đã được nghe Cơ Thạch là một tiểu tử thọt và có lối xuất kiếm kinh thần nhiếp quỷ. Muốn Quá Nạn tin, nhất định thí chủ phải có dáng vẻ đúng như vậy.

Cơ Thạch cười gượng :

- Nhưng lúc này tiểu điệt không có kiếm. Làm sao bây giờ, à, Quá Hối đại sư?

Đến lúc này Từ Khắc Kim mới mở miệng cười không còn là một tăng nhân lúc nào cùng phải dè nén thất tình lục dục nữa :

- Lão nô đã lường trước việc này! Đây! Chủ nhân thấy thanh kiếm này thế nào?

Vừa nói Từ Khắc Kim vừa lấy từ trong người ra thanh kiếm, điều đó khiến Cơ Thạch kinh nghi :

- Thúc thúc vẫn giấu kiếm trong người? Không sợ bị phát hiện sao?

Phanh rộng tăng bào, Từ Khắc Kim bảo :

- Với tăng bào rộng như thế này, đừng nói là giấu chỉ một thanh kiếm, có giấu thêm vài thanh nữa cũng thừa chỗ.

- Kiếm này...

Từ Khắc Kim nhăn nhó :

- Đương nhiên phải dùng diệu thủ rồi. Nhưng chủ nhân cứ yên tâm, lão nô hành sự rất chu đáo. Đến khổ chủ khi gặp lại cũng khó lòng nhận ra.

Như không muốn Cơ Thạch có dịp nhắc đến lời hứa không dùng tài diệu thủ nữa, Từ Khắc Kim lập tức lấy lại dáng vẻ nghiêm cẩn :

- Đã đến lúc phải đi rồi. A di đà Phật! Bần tăng xin mạo muội đưa đường.

Quày quả bước đi, thái độ của Từ Khắc Kim khiến Cơ Thạch đành phải nhận lấy thanh kiếm và dù muốn cũng không có thời gian để hỏi chủ nhân thanh kiếm là ai.

Đang đi bỗng Từ Khắc Kim hắng giọng :

- E... hèm!

Xem đó là ám hiệu Cơ Thạch lập tức chống thanh kiếm xuống nền đường. Và những thanh âm kỳ lạ liền xuất hiện.

Cạch! Sột!

Cạch! Soạt!

Dừng lại, Từ Khắc Kim hướng mặt vào một chỗ tối và lên tiếng :

- Quá Nạn sư huynh. Đệ đã đưa người ấy đến rồi. Sư huynh hãy bước ra đi.

Từ chỗ tối lập tức có người xuất hiện.

Với sắc mặt khấn trương, Cơ Thạch bỗng lướt đến, đứng chắn phía trước Từ Khắc Kim :

- Tôn giá là ai? Tôn giá xuất hiện đúng lúc như thế này phải chăng Quá Nạn đại sư đã...

Đến lúc đó Từ Khắc Kim mới nhận ra nhân vật vừa xuất hiện không những không vận tăng bào mà còn là người có niên kỷ thật cao, qua chòm râu bạc trắng cho biết niên kỷ cũng phải vượt quá thất tuần.

Từ Khắc Kim kêu :

- Lão đã hạ thủ Quá Nạn?

Bạch Tu lão nhân lúc bấy giờ mới mở miệng. Và ngay câu nói đầu Bạch Tu lão nhân đã phủ đầu cả hai bằng cách vạch rõ chân tướng :

- Người là Cơ Thạch? Theo ta nhớ, người nào có bước đi khập khiễng? Còn hòa thượng giả mạo kia là ai? Đồng bọn của người à?

Dù chưa nhận ra Bạch Tu lão nhân là ai, Cơ Thạch vẫn khoa kiếm xông đến :

- Hạ thủ một người không biết võ công như Quá Nạn, hành vi này thật khó tha thứ. Tiếp kiếm!

Véo...

Véo...

Chờ kiếm của Cơ Thạch sắp chạm vào người, Bạch Tu lão nhân

mới dịch bộ.

Vút!

Véo...

Vốn tự tin vào lối xuất kiếm kinh thần nhiếp quỷ, Cơ Thạch phải rúng động vì cách tránh chiêu xuất quỷ nhập thần của Bạch Tu lão nhân.

Bất phục, Cơ Thạch uốn cổ tay, xuất phát một lúc ba chiêu kiếm :

- Hảo thân thủ! Nhưng với ba chiêu này thì...

Véo...

Vụt!

Như bóng u linh phiêu hốt, Bạch Tu lão nhân một lần nữa thoát khỏi ba chiêu kiếm thật sự lạnh lẽo của Cơ Thạch, và thoát đi nhanh đến nỗi lời nói của Cơ Thạch không thể nói tròn câu.

Thất kinh Cơ Thạch thu kiếm về, nhìn Bạch Tu lão nhân như nhìn một quái nhân chưa từng có :

- Tôn giá thật sự là ai?

Ung dung nhìn Cơ Thạch đã hoàn toàn khiếp đảm, Bạch Tu lão nhân bảo :

- Yếu quyết để xuất thủ Khoái Kiếm là ở tâm, gọi là tâm kiếm. Tâm và kiếm phải hợp nhất mới đạt đến mức độ thu phát tùy tâm. Phụ thân ngươi chưa từng cho ngươi biết điều này sao? Có phải vì thế ngươi lấy lực thay cho tâm cố ý phát kiếm nhanh để mọi người khi trông thấy, phải ngỡ ngươi đang thi triển Khoái Kiếm?

Không thể thán phục, Cơ Thạch thủ lễ :

- Đa tạ lời chỉ giáo! Nhưng tôn giá vẫn chưa đáp lại câu hỏi của tại hạ?

Bạch Tu lão nhân chột hỏi :

- Ta đã một lần cảnh cáo người, nếu phát hiện người có nửa lời dối trá, tính mạng người sẽ không còn. Tại sao người dám dối gạt ta?

Cơ Thạch tỉnh ngộ :

- Hóa ra tôn giá chính là người đã hỏi về ánh Tử Quang?

Bạch Tu lão nhân tuy gật đầu thừa nhận nhưng vẫn tiếp tục cật vấn :

- Hãy còn một gã họ Từ đã nhìn thấy ánh Tử Quang năm xưa, sao người bảo đã hết? Còn nữa, chính phụ thân người có liên quan mật thiết đến những thảm án ký bí năm xưa, sao người không một lời đề cập? Người nói đi, người tìm Bằng Tố Quyên để làm gì? Tại sao Bằng Tố Quyên phải chết? Đừng nói với ta đó là hành vi tự sát như lần trước người đã nói.

Nhớ lại kinh thân pháp vô thượng của nhân vật này, Cơ Thạch chỉ có thể nghe âm thanh phát ra từ những hướng bất kỳ chứ không thể phát hiện bóng nhân ảnh ngay sau khi chàng an táng xong cho Bằng Tố Quyên, Cơ Thạch thêm kinh hãi :

- Tôn giá đã dò xét bằng ấy việc chỉ sau một thời gian ngắn như thế sao? Đúng là không thể tưởng tượng nổi.

Bạch Tu lão nhân lạnh giọng :

- Những việc người không thể tưởng hãy còn nhiều kể cả việc người cố tình chần chừ không đáp lại những câu hỏi ta vừa nêu.

Cổ trấn tĩnh, chàng đáp :

- Những ai năm xưa được gia phụ gặp mặt đều đã chết, tại hạ nghĩ

có nói thêm tánh danh của một người cũng là vô ích đối với tôn giá.

Bạch Tu lão nhân xạ ánh mắt lạnh lẽo nhìn Cơ Thạch :

- Nói như ngươi, Từ Khắc Kim đã chết?

Chàng gật đầu thật cả quyết :

- Không sai! Diệu Thủ Không Không Từ Khắc Kim đã chết thật rồi.

Không để lộ bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ tin hay không tin, Bạch Tu lão nhân bảo :

- Còn việc của phụ thân ngươi?

Chàng nghiêng răng :

- Vì làm kẻ của người, gia phụ dù đã chết vẫn bị hàm oan. Báo thù cho gia phụ là tư sự của tại hạ. Có gì tại hạ phải tự nói ra cho ai khác biết?

Cười chế giễu Bạch Tu lão nhân nhếch môi :

- Ngươi cũng giỏi đối ứng! Vậy còn Bàn Tố Quyên thì sao? Là tự sát thật ư?

Cơ Thạch thừa biết sau nụ cười chế giễu kia sẽ là những phản ứng không thể lường, nhưng vẫn nói :

- Tại hạ biết bản lãnh như tại hạ tuyệt đối không là đối thủ của tôn giá. Nhưng điều đó vẫn không làm cho tại hạ phải nói khác đi sự thật? Đúng là Bàn Tố Quyên đã tự sát.

- Hồ đồ! Một người điên loạn làm gì có thể suy nghĩ để tự định đoạt số phận bản thân?

Cơ Thạch chợt phòng bị :

- Tin hay không tùy tôn giá, trước lúc có thái độ quyết liệt, Bàn Tổ Quyên đã bất ngờ khôi phục thần trí.

- Khôi phục? Ha... hạ. Người xem ta là trẻ lên ba ư? Không sớm hơn không muộn hơn, ngay khi nhìn thấy người Bàn Tổ Quyên bỗng khôi phục thần trí?

Hữu kiếm đã được vận lực sẵn sàng, Cơ Thạch giải thích dù biết rằng không thể :

- Đó là do Bàn Tổ Quyên bị một đả kích rất mạnh khiến tâm trí cuồng loạn bỗng được ánh sáng của sự thật lọt vào.

- Đả kích gì? Đừng nói với ta là do người đả thương ả vì một ngộ nhận nào đó.

Tả chưởng cũng được Cơ Thạch hờm sẵn :

- Ngược lại thì có. Lúc đó tại hạ đang mang nội thương, Bàn Tổ Quyên do thảm tình mẫu tử kích động đã đột nhiên xem tại hạ là cốt nhục. Những cử động của Bàn Tổ Quyên vô tình làm tại hạ tỉnh lại. Phản ứng kinh hoàng của tại hạ không ngờ có tác dụng đả kích Bàn Tổ Quyên. Những gì cần nói, tại hạ đã nói. Tôn giá nghĩ thế nào, tại hạ không cần biết đến.

Bạch Tu lão nhân quắc mắt :

- Người tưởng ta tin?

Cơ Thạch nuốt nước bọt :

- Tại hạ không hề tưởng bất kỳ điều gì. Sự thật vẫn là sự thật tại hạ việc gì phải nói dối?

Thái độ của Bạch Tu lão nhân khiến Cơ Thạch hoang mang :

- Được! Việc này tạm gác lại, nhưng người đừng nghĩ ta không có cách tìm hiểu hư thực. Đến lúc đó nếu biết người nói dối, ta lập tức giết người. Hừ!

Bóng tử thần vừa lảng vảng bỗng không còn nữa, Cơ Thạch dù cố nín nhịn vẫn phải để thoát ra mặt hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên Cơ Thạch nhẹ nhõm không được là bao, Bạch Tu lão nhân bỗng thay đổi thái độ khiến Cơ Thạch lâm vào cảnh hoang mang vô tả.

Đầu tiên lão hỏi :

- Người bảo phụ thân người làm kẻ của người, đó là nhân vật nào? Có oán thù gì với phụ thân người?

Cơ Thạch cố tình che giấu :

- Tại hạ chỉ biết gia phụ bị làm kẻ. Còn do ai hãm hại tại hạ vẫn đang truy tìm.

- Vì muốn truy tìm nên người đã đến Hoài Giang, Quân Sơn, Hoài Nam, sau cùng là đến Thiệu Thất sơn này?

Không tưởng mọi hành tung của chàng lúc trước đều bị nhân vật này có cách dò xét và dò xét quá chuẩn xác, Cơ Thạch lo ngại :

- Không sai! Tôn giá...

- Người định bởi Quá Nạn điều gì?

Chàng không thể không đáp :

- Xem ai đã sát hại Thiện Quả, qua đó biết kẻ đã hãm hại gia phụ là ai?

- Nếu người không thể hỏi thì sao?

Chàng thất sắc :

- Tôn giá đã hạ thủ Quá Nạn thật rồi sao?

- Ta đang chờ lời đáp của ngươi. Nói đi! Ngươi còn cách nào khác để dò hỏi về người đã hãm hại phụ thân ngươi?

Đương nhiên là chàng không cần dò hỏi vì chàng đã biết ai là kẻ hãm hại gia phụ.

Nhưng, Cơ Thạch vì không thể nói ra điều đó nên phải lắc đầu :

- Có tận nhân lực mới tri thiên mệnh. Hiện tại, kể như tại hạ không còn cách nào khác.

Bạch Tu lão nhân chợt mỉm cười :

- Ngươi đã thấy cách dò xét của ta vừa nhanh vừa chuẩn xác và ngươi đang ngấm ngấm thán phục phải không?

- Không sai! Phải nói là bội phục nói đúng.

Bạch Tu lão nhân chợt nhún vai :

- Vậy ngươi bắt tất phải nghi ngờ về điều ta sắp thổ lộ, Thiện Quả cũng như những kẻ đã chết đều do phụ thân ngươi sát hại.

Cơ Thạch thất kinh :

- Không thể có điều đó! Vì...

- Sao? Hay ngươi đã biết rõ hung thủ?

Chàng cố trấn tĩnh :

- Không cần biết hung thủ là ai, tại hạ cũng đoán chắc gia phụ không

phải hung thủ. Vì gia phụ không phải hạng người như vậy.

- Hừ! Cứ cho người vì quá tin nên nghĩ như vậy. Nhưng liệu đồng đạo giang hồ có chịu tin như vậy không? Người nghĩ sao nếu bọn họ cứ đề quyết phụ thân người là hung thủ của nhiều huyết án?

Cơ Thạch nghiêng răng :

- Họ không tin mặc họ. Tại hạ vẫn có cách khiến họ phải tin.

- Nếu họ không tin thì sao? Người đâu thể buộc họ phải tin vào một điều không hề có bằng chứng?

Chàng nhìn lão :

- Vậy theo tôn giá tại hạ phải làm gì?

Lão bật cười :

- Bọn họ sẽ xem người là công địch, đó là điều không thể tránh. Động thủ với họ, người thân cô thế cô, mảnh hổ nan địch quần hồ, người không là đối thủ. Đúng không? Ha... ha...

Chàng rùng mình vì có cảm nhận ẩn sau tràng cười của Bạch Tu lão nhân là những chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Đoán biết tâm trạng của chàng, Bạch Tu lão nhân bảo :

- Ta không hề nói là ta sẽ giúp người. Nhưng nếu có khó khăn người cứ đến chỗ lần trước chúng ta đã đối thoại tìm ta. Nhớ đấy! Ha... ha...

Vút!

Lại vô ảnh, khứ vô hình, Bạch Tu lão nhân đến bất ngờ và đi càng bất ngờ hơn.

Từ Khắc Kim từ phía sau tiến đến :

- Lão là ai?

Chàng lắc đầu :

- Một thế ngoại cao nhân nào đó, tiểu điệt dù đã nghĩ vẫn không thể đoán ra.

Từ Khắc Kim hạ thấp giọng :

- Như lão muốn chủ nhân cùng các phái đối đầu? Tại sao?

Chàng thở dài :

- Điều này quá bí ẩn, vượt quá trí nghĩ của tiểu điệt.

- Đối với hạng người này sao chủ nhân dám nói lão nô đã chết?

Chàng cười gượng :

- Thúc thúc đã hứa không dùng đến tài diệu thủ, chẳng phải Diệu Thủ Không Không thật sự đã chết rồi sao?

Từ Khắc Kim nhăn nhó :

- Đành là vậy nhưng không lẽ lão nô vẫn phải làm hòa thượng suốt đời?

Chàng thở ra ngao ngán :

- Cứ từ từ đã. Nhất định tiểu điệt sẽ có cách. Bây giờ hãy xem Quá Nạn hiện như thế nào.

Từ Khắc Kim xua tay :

- Không cần phải xem, Quá Nạn quả đã bị lão quỷ đó hạ thủ rồi.

Chàng thất kinh :

- Sao thúc thúc biết?

Từ Khắc Kim đưa tay chỉ vào chỗ tối :

- Trong lúc chủ nhân cùng lão quỷ đối thoại, lão nô nhìn mãi mới nhận ra chủ nhân của đôi giày rách rưới kia chính là Quá Nạn. Y bất động lâu như thế này...

Cơ Thạch vội lao đến chỗ Từ Khắc Kim vừa chỉ.

Vút!

Ngồi xuống cạnh thi thể bất động của một tăng nhân gầy gò, Cơ Thạch nghiêng rằng :

- Tại sao lão phải hạ thủ? Do có oán cừu hay vì không muốn Cơ Thạch này phát hiện manh mối của Thiện Quả?

Trong lúc Cơ Thạch căm phẫn, Từ Khắc Kim cứ chú mục nhìn vào đôi giày cũ nát của Quá Nạn.

Được một lúc Từ Khắc Kim bỗng kêu :

- Vẫn chưa hết manh mối đâu. Chủ nhân xem đây!

Nhìn theo hướng tay chỉ của Từ Khắc Kim, Cơ Thạch vội rút ra một mảnh hoa tiên được xếp nhỏ đã vô tình thò ra từ chiếc giày bên tả của Quá Nạn.

Đưa mắt đọc qua thật nhanh những gì do Quá Nạn lưu tự, Cơ Thạch sau đó nghiêng đầu nói vào tai Từ Khắc Kim :

- Thúc thúc đành phải tiếp tục giả làm hòa thượng. Hãy chú tâm dò xét điều này... Điều này...

Càng nghe Từ Khắc Kim càng kinh ngạc.

Sau cùng Từ Khắc Kim vội đứng lên :

- Lão nô nhất định sẽ chu toàn. Phần chủ nhân nơi chủ nhân đến không thể xem thường. Chủ nhân hãy cố báo trọng.

Cơ Thạch gật đầu :

- Cáo biệt!

-----oOo-----

Chương 24: Ân tình sau tiếng sáo Cửu Âm

Nguồn: EbookTruyen.VN

U... u... ú... ú...

Bất chấp tiếng sáo đang mang theo những âm hưởng sát phạt, người vận trường bào bằng gấm vẫn ung dung lao vào với những tiếng cười lồng lộng nối tiếp nhau :

- Tướng Hồng Nhu! Người tướng Cửu Âm sáo Thôi Hồn có thể giúp người chi trì tình thế sao? Người quá xem thường ta rồi. Đỡ! Ha... ha...

Vút!

Ào... Ào...

Nhìn tia Tử Quang bật lóe lên từ tâm chưởng của người vận y phục gấm, Tướng Hồng Nhu đành phải dùng ngọn sáo thay cho khí giới :

- Hồng Nhật Tán! Đúng như ta đã ngờ, ngươi là kẻ chiếm đoạt Tử Khí Tam Nguyên chưởng của Mạnh gia sau đó đổ tội cho Cổ Huyết thành. Ngươi là tên phản đồ đê tiện đáng phải chết! Xem chiêu.

Véo... Véo...

Từ ngọn sáo, một màn hắc vụ liền xuất hiện, quyết liệt ngăn cản tia Tử Quang.

Ào... Ào...

Tuy nhiên ánh Tử Quang đầy uy lực vẫn ung dung chạm vào màn hắc vụ.

Ầm!

Sau đó, tia Tử Quang do vẫn còn dư lực vẫn tiếp tục lao vào Tượng Hồng Nhu.

Ào... Ào...

Một nữ lang đầu bù tóc rối ở bên ngoài lập tức động thân lao vào :

- Không được hại gia sư! Đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Hồng Nhật Tán rít lên :

- Tiện tỳ ngươi chưa đủ bản lĩnh đâu! Lui!

Hồng Nhật Tán hết mạnh tả thủ.

Vù...

Ầm!

Bị chạm kinh, nữ lang càng thêm xúc xéch y phục.

Trong khi đó, Tưởng Hồng Nhu trước sự uy hiếp của ánh Tử Quang buộc phải vẫy tả kinh :

- Người đừng đắc ý! Xem đây!

Vù... Vù...

Tia Tử Quang lập tức bị những dấu chưởng tay phát màu sáng trắng truy cản.

Ầm!

Ầm! Ầm!

Hồng Nhật Tán gầm vang :

- Ta tưởng công phu Bạch Thạch của người phải cao minh hơn thế này mới đúng. Hóa ra ta đã quá đề cao người. Hãy mau nạp mạng nào.

Vù...

Vù...

Nhìn Hồng Nhật Tán cũng thi triển Bạch Thạch Thiên Thủ, Tưởng Hồng Nhu phẫn nộ :

- Phản đồ còn dám dùng công phu bổn môn sao? Hãy đỡ!

Vù... Vù...

Véo... Véo...

Với hữu sáo tả kình, Tưởng Hồng Nhu cùng một lúc thi triển hai loại công phu hữu biệt, một phát ra màn hắc vụ mù mờ, một còn lại là những dấu chưởng tay phát màu sáng trắng.

Thái độ của Tưởng Hồng Nhu càng khiến Hồng Nhật Tán khinh bỉ :

- Người mắng ta là phản đồ, còn người sao người bỗng có thêm Cửu Âm công? Đáng chết!

Ào... Ào...

Những dấu chưởng tay của Hồng Nhật Tán càng thêm sáng rực, chứng tỏ Hồng Nhật Tán vừa tăng thêm chân lực vào chiêu thức.

Ầm!

Ầm! Ầm!

Những tiếng chấn kình cứ liên tục vang lên, làm chấn động cả một góc trời.

Và đương nhiên Tưởng Hồng Nhu cũng bị chấn động phải ngã ngò về phía sau.

Huych!

Hồng Nhật Tán lao đến :

- Kẻ nào có liên quan đến Bạch Thạch môn, kẻ đó phải chết.

Vù...

Chưởng tối hậu của Hồng Nhật Tán khiến nữ lang kia kinh tâm :

- Đừng hại...

Nhưng một thanh âm khác bỗng vang lên, làm át đi tiếng kêu thất thanh của nữ lang nọ :

- Vậy thì chưa chắc! Đỡ!

Ào... Ào...

Một dấu chưởng tay duy nhất với ánh sáng trắng lồ lồ bỗng xuất hiện, đỡ thẳng vào chưởng tối hậu của Hồng Nhật Tán.

Ầm!

Hồng Nhật Tán kinh nghi :

- Bạch Thạch Đại Phật Thủ?

Cơ Thạch không ngó ngang gì đến nữ nhân bất ngờ bật kiếm lao vào Hồng Nhật Tán :

- Phản đồ! Bồn Môn chủ hôm nay phải trừng trị ngươi! Xem kiếm!

Véo...

Hồng Nhật Tán cười cao ngạo :

- Ngươi không chết? Không sao! Đã là bại tướng thì trước sau gì ngươi cũng chết! Đỡ!

Vù...

Nhưng Hồng Nhật Tán phải lo sợ khi phát hiện chiêu kiếm của Cơ Thạch đến quá nhanh, trước khi ngọn chưởng của lão được thành hình.

Ầm!

Hồng Nhật Tán vội hỏi bộ :

- Chính là Khoái Kiếm?

Cơ Thạch cười lạnh :

- Cũng ngày hôm nay người phải trả lời về cái chết của gia phụ. Đỡ!

Véo...

Hồng Nhật Tán vội phát xạ hữu kinh :

- Liệu người có tư cách không? Đỡ!

Vù...

Tránh thất bại vừa rồi, lần này Hồng Nhật Tán kịp thời đẩy ra một tia Tử Quang.

Ào... Ào...

Cơ Thạch cười lớn :

- Người tưởng chế ngự được ta sao? Xem đây!

Vừa thu kiếm vừa dùng Vân Vân Ảo Bộ để dịch chuyển qua một bên, Cơ Thạch ngay sau đó vẩy xạ tả kinh, từ một bên quật vào tia Tử Quang của Hồng Nhật Tán.

Vù... Vù...

Dấu chưởng tay to lớn liền xuất hiện, lừng lững đẩy bật tia tử Quang qua một bên.

Ầm!

Vù...

Ầm!

Bị đẩy chệch hướng, tia Tử Quang kia sau khi cùng dẫu chường tay phát sinh tiếng chạm kính phải theo đà quật vào nền đất một kính nữa.

Hồng Nhật Tán nổi giận :

- Hôm nay sư đồ bọn người nhất định phải chết! Đỡ!

Ào... Ào...

Có được một lúc nghỉ ngơi, Trưởng Hồng Nhu từ bên ngoài kêu vào :

- Cơ tiểu tử nào phải đệ tử của ta. Hồng Nhật Tán người đừng mong giữ trò. Ta sẽ cho bọn người thưởng thức Cửu Âm sát Thôi Hồn.

U... u... ú... ú...

Sợ âm kinh tác động như lần trước, Cơ Thạch lập tức hét vánh trời :

- Cả hai người đều là phản đồ, phải bị tru diệt. Hãy xem chiêu!

Cơ Thạch học tốc dịch người, vừa để tránh ánh Tử Quang kinh khiếp của Hồng Nhật Tán vừa có cơ hội lao đến Trưởng Hồng Nhu.

Vút!

Véo... Véo...

Phát hiện kiếm chiêu quá lợi hại của Cơ Thạch, nữ lang nọ lập tức gào lên :

- Cơ đệ đừng ngộ nhận, kéo làm mưu Hồng Nhật Tán phản đồ.

Trong khi Trưởng Hồng Nhu bối rối lo tìm cách tránh kiếm chiêu của Cơ Thạch, Hồng Nhật Tán cứ cười vang :

- Phải hay không phải! Đã là người của Bạch Thạch môn thì hãy chịu chết! Ha... ha...

Ào... Ào...

Nữ lang nọ lại gào :

- Hãy cẩn trọng phía sau Cơ đệ.

Cơ Thạch bỗng đảo người, tung ngược lên không.

Vừa vịn ánh Tử Quang của Hồng Nhật Tán lao vượt ngang. Từ trên cao Cơ Thạch vận toàn lực quất :

- Muốn chết!

Nhìn dấu chưởng tay to lớn được Cơ Thạch từ bên trên quật xuống, Hồng Nhật Tán biết ánh Tử Quang của lão rồi cũng bị hóa giải như lần vừa rồi.

Cả giận, lão vội thu chiêu và lập tức tung người nhảy lên :

- Kẻ phải chết trước chính là ngươi. Đỡ!

Ào...

Nhưng, dấu chưởng tay khi nãy của Cơ Thạch cũng đến một lúc quật vào nền đất, do mất đối tượng chạm chiêu là ánh Tử Quang nọ.

Sóng kinh dâng cao, Cơ Thạch nương theo đó cuốn người lên cao thêm một bậc nữa.

Vút!

Diễn biến này khiến ánh Tử Quang kế tiếp của Hồng Nhật Tán phải

lao mắt hút vào khoảng không.

Vù...

Lão chưa kịp có phản ứng gì tiếp theo liền nghe Cơ Thạch thét :

- Trúng!

Một tia chớp của ánh kiếm liền tóe lên, chiếu ngay vào lão.

Véo...

Cả kinh Hồng Nhật Tán vội trầm người xuống.

Vụt!

Đã muộn!

Soạt!

Trường bào bằng gấm của lão đã bị kiếm của Cơ Thạch rạch toạc một đường dài.

Những hung hiểm vẫn còn với tiếng quát tiếp theo của Cơ Thạch :

- Trúng!

Véo...

Thịnh nộ, Hồng Nhật Tán gầm vang :

- Chưa chắc! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Soạt!

Dù Hồng Nhật Tán kịp phát kinh nhưng tấm trường bào lại một phen nữa phải bị kiếm của Cơ Thạch cứa rách.

Chưa giết được thù nhân, Cơ Thạch động nộ :

- Bạch Thạch Đại Phật Thủ! Đỡ!

Ào... Ào...

Hồng Nhật Tán nghiêng rặng :

- Tử Khí Tam Ngươn chưởng! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Phát hiện tia Tử Quang vẫn còn chút dư lực để lao đến, Cơ Thạch vội lảng không đảo bộ với một chiêu kiếm đẩy tạt ngang.

Vút!

Véo...

Ầm!

Nhìn Cơ Thạch hét hạ xuống lại bị sóng kinh đưa lên cao, Hồng Nhật Tán cười dài :

- Để xem ngươi chi trì được bao lâu! Hãy đỡ!

Vù...

Bị tia Tử Quang lao ập vào, Cơ Thạch bất ngờ ném kiếm đi :

- Tiếp kiếm!

Vụt!

Trong khi cố tình ném kiếm vào Hồng Nhật Tán để tia Tử Quang không thể làn hại, Cơ Thạch nhanh tốc trầm người xuống.

Ào...

Phải lo tránh thanh kiếm lao đến như ngọn ám khí, Hồng Nhật Tán đành phải hậm hực nhìn Cơ Thạch có cơ hội thoát sự truy sát của ánh Tử Quang.

Và lão thật sự động nộ khi nghe Cơ Thạch quát :

- Lão tưởng ta sẽ cạn kiệt chân lực như lần trước ư? Làm rồi! Đỡ!

Ào... Ào...

Nhìn Cơ Thạch vận dụng chiêu Vồng Khôi Thiên Thủ bằng cả hai tay, Hồng Nhật Tán tức giận vấy xạ tia Tử Quang :

- Bất luận như thế nào ta cũng phải lấy mạng ngươi. Đỡ!

Vù... Vù...

Đây là lần đầu tiên song phương mới thật sự chạm chưởng bằng chân tài thực học, với nội lực được vận dụng tốt độ.

Vì thế...

Ầm! Ầm!

Sau hai tiếng chấn động long trời lở đất, cả hai đều bị chấn lùi như nhau.

Hự!

Hự!

Không nói không rằng, Hồng Nhật Tán bỗng tung người lao đi.

Vút!

Riêng Cơ Thạch cứ phải ngậy người lằm bằm :

- Tử Khí Tam Ngươn chưởng quả nhiên lợi hại. Đến Lưỡng Cực nhị khí của ta vẫn không thể hóa giải hết.

Có tiếng kêu làm Cơ Thạch choàng tỉnh :

- Lưỡng Cực nhị khí? Phải chăng ngươi đi vào Lưỡng Nghi nhị động?

Với sắc mặt lạnh như băng, Cơ Thạch nhìn Tưởng Hồng Nhu :

- Không sai! Bằng không làm sao ta biết rõ lão đã hại Cửu Âm lão nhân như thế nào?

Cố đứng lên nhưng không được, Tưởng Hồng Nhu hoang mang :

- Vì thế, cả lần trước lẫn lần này ngươi đều gọi ta là phản đồ?

Cơ Thạch lạnh giọng :

- Theo di ý của Cửu Âm lão nhân, ta phải trị tội bội phản của lão. Là Thành chủ Cổ Huyết thành và cũng là Môn chủ Bạch Thạch môn, ta cũng phải giết lão để thanh lý môn hộ.

Có phần nào bớt hoang mang, Tưởng Hồng Nhu hỏi :

- Ngươi là đứa bé sáu năm trước đã giúp ta lấy Cửu Âm sáo?

Cơ Thạch bĩu môi :

- Lúc đó lão thật khéo phỉnh phờ, ta đã bị lão lợi dụng.

Vẫn không dao động, Tưởng Hồng Nhu lại hỏi :

- Ta đã nhìn thấy người rơi xuống vực, bên cạnh Cổ Huyết thành, phải chăng Mai muội sau khi cứu người đã thu người làm truyền nhân?

Cơ Thạch giận dữ :

- Câm! Lão có tư cách gì dám gọi gia sư như vậy?

Nãy giờ vẫn lắng nghe, nữ lang nọ đến lúc này chợt quái :

- Chính Cơ đệ phải câm miệng lại mới đúng. Gia sư không phải phản đồ, sao không có tư cách gọi tam sư cô như vậy?

Chàng đưa mắt nhìn nữ lang :

- Hà tỷ tỷ đừng để lão dụ hoặc. Lão...

Tiếng thở dài bi thảm của Tưởng Hồng Nhu vô tình làm Cơ Thạch phải ngưng lời giận dữ :

- Hà...! Tất cả chỉ là ngộ nhận. Tất cả đều do Hồng tặc nhân gây ra. Mai muội có oán trách ta cũng đúng! Hà nhi! Người đừng ngăn y, cứ để y có dịp trút giận thay cho Mai muội.

Bị xem đây là dịp trút giận, Cơ Thạch hoang mang :

- Lão nói như thế là có ý gì? Không lẽ gia sư đã hiểu lầm lão? Không lẽ những gì Cửu Âm lão nhân di tự đều sai lạc?

Cười khở, Tưởng Hồng Nhu bảo :

- Cửu Âm lão nhân đã di tự thế nào? Người đừng ngại ta sẽ phủ

nhận nếu đó là sự thật.

Vẫn không thôi nghi kỵ, Cơ Thạch đọc cho Tưởng Hồng Nhu nghe phần Cửu Âm lão nhân đã di tự định tội lão :

- Theo Cửu Âm lão nhân di tự, nhân lúc lão nhân bị thất tán võ công lão đã để lộ tâm bất chính, muốn giết người đoạt sáo.

Tưởng Hồng Nhu cười thẳm :

- Thảo nào ta đã bị lão trút Linh Hàn Khí vào người. Ta cứ ngỡ khi lão phát hiện ta là môn hạ Bạch Thạch môn, lão phải giết ta như bất kỳ nhân vật các phái nào khác cũng muốn giết ta khi có dịp. Hóa ra lão đã làm vì hai mươi năm qua ta cũng đã trách làm lão. Ha... ha...

Cơ Thạch càng thêm nghi ngờ :

- Sao lại làm? Lão muốn đoạt Cửu Âm sáo, chính mắt ta thấy lão đã thóa mạ Cửu Âm lão nhân, chính tai ta nghe sao có thể làm được?

Hà nhi như không chịu được thái độ khinh bỉ của Cơ Thạch, nói như trút hận :

- Đến ta cũng phải thóa mạ nếu bị ai đó không rõ căn nguyên cứ bắt ngờ đưa Linh Hàn Khí vào người, làm ta phải chịu nhiều thống khổ, sống không ra sống và chết không ra chết.

Cơ Thạch nhẹ lắc đầu :

- Hà tử tử nói sai rồi. Tâm bất chính của lệnh sư chính là căn nguyên khiến Cửu Âm lão nhân vì tự bảo vệ phải tiên hạ thủ vi cường.

Hà nhi quát :

- Cái gì là tâm bất chính? Phát hiện lão Cửu Âm đang bị nhiệt khí hóa giải dần chân khí âm hàn, nếu là người người sẽ hành động như thế nào? Đứng yên nhìn hay vội vàng dùng chân khí nội thể để

giúp lão Cửu Âm vượt qua ngưỡng cửa sự chết?

Cơ Thạch kinh nghi :

- Giữa giúp người và cố ý hại người bằng cách dùng chân khí tiếp trợ, hành vi tuy chỉ là một nhưng thái độ biểu hiện nhất định phải khác. Lệnh sư có biểu hiện thành ý lẽ nào Cửu Âm lão nhân lại có cách hiểu trái ngược?

Hà nhi bỗng dăm dăm nhìn Cơ Thạch :

- Cơ Thạch! Ta nói điều này có lẽ không thừa. Thái độ nghi kỵ của người chẳng khác Cửu Âm lão nhân năm xưa chút nào. Ta nói thật, giả như sau này người bị nội thương và cần phải tiếp trợ chân khí, nếu là ta có lẽ ta sẽ không dám tiếp trợ cho người. Vì khi người tỉnh lại, chắc chắn người nghĩ ta đang tìm cách hại người. Gieo ân để được oán, vết xe đổ của gia sư khiến ta phải tránh xa điều đó.

Cơ Thạch giật mình và nhớ đến cái chết của Bàn Tố Quyên. Phải chăng vì chàng luôn có ý hồ nghi nên lúc đó phản ứng của chàng quá quyết liệt, khiến Bàn Tố Quyên bị kinh động dẫn đến thảm tử?

- Này! Người đang suy nghĩ điều gì? Những lời ta vừa nói, người nghe hay không để ý nghe?

Chàng lắc đầu, cố xua đi hình ảnh Bàn Tố quyên bị thảm tử.

Hiểu sai cái lắc đầu của Cơ Thạch Hà nhi phần nộ :

- Người vẫn không tin năm đó gia sư thật sự có thành ý muốn giúp lão Cửu Âm?

Không buồn biện minh, Cơ Thạch nhìn Tưởng Hồng Nhu :

- Phải phăng Cửu Âm lão nhân trước kia vẫn luôn nghi kỵ lão?

- Còn hơn là nghi kỵ. Thoạt đầu khi phát hiện ta mang nội thương

trầm trọng, lão bảo ta phải bái lão làm sư phụ lão mới giúp ta điều trị thương thế. Trong khi ta lắc đầu hàm ý là không thể bái lão làm sư phụ, lão lại nghi ta nói lão không thể trị thương cho ta. Đến lúc ta được lão giúp khôi phục chân lực, lão bảo ta cố tình lừa gạt lão, được lão điều trị thương thế rồi vì không muốn bái lão làm sư phụ nên mới nói là đã có sư phụ.

Cơ Thạch xen vào :

- Sao lão không nói rõ sư môn? Sao không phô diễn công phu bốn môn cho Cửu Âm lão nhân thấy?

Tưởng Hồng Nhu lắc đầu buồn bã :

- Ta chưa kịp thực hiện ý định, lão cứ ngoe nguẩy bỏ đi. Đã chịu ân tất phải báo đáp, ta đi theo sau và cứ lải nhải giải thích cho lão hiểu rõ nội tình. Đợi khi nghe xong, lão biết ta muốn cáo biệt nên vội giữ chân ta bằng cách thổ lộ cho ta biết một bí ẩn.

- Bí ẩn gì?

- Lão bảo, muốn khắc chế Tử Khí Tam Ngươn chưởng chỉ có Cửu Âm công của lão mới có tác dụng.

- Và lão động tâm quyết giết người đoạt Cửu Âm sao?

Tưởng Hồng Nhu bĩu môi :

- Ta nào phải trẻ lên ba, vừa nghe đã tin ngay? Có lẽ cũng nghĩ như người nên thay vì đáp tạ hoặc hỏi cho rõ trắng đen, lão lại xuất kỳ bất ý trút Linh Hàn Khí vào kinh mạch ta.

Cơ Thạch kinh ngạc :

- Chuyện xảy ra như thế nào?

Tưởng Hồng Nhu thuật lại :

- Ta đang trên đường tìm Lưỡng Nghi nhị động vô tình chạm trán Hồng Nhật Tán. Phát hiện y đang âm thầm khổ luyện Tử Khí Tam Ngươn chưởng, ta mới hiểu tại sao y tự ý ly khai bôn thành. Ta mắng y và y biết chuyện để lộ ắt sanh hậu quả khôn lường, y quyết giết ta diệt khẩu. Ta vô tình, y hữu ý, y lại còn là sư huynh. Ta bị y đã thương. Bất ngờ sau đó ta gặp lão Cửu Âm ở chính Lưỡng Nghi nhị động. Do lão cũng biết nên lão vào trước. Một lúc lâu vì không thấy lão đi trở ra, ta đi vào và trong thấy lão đang như người sắp chết. Nếu ta có tâm địa bất chính ta cứ ung dung chờ lão chết, có lo gì Cửu Âm sáo không lọt vào tay? Đẳng này, vì muốn báo đáp ân trọng của lão trước đó đã cứu ta, ta vội truyền chân lực cho lão. Vừa tỉnh lại ta chưa kịp hiểu ắt giáp gì đã bị lão trút Linh Hàn Khí vào người.

Cơ Thạch càng lúc càng ngỡ ngàng khi nghe Tưởng Hồng Nhu thuật tiếp :

- Quá phần nộ ta mắng lão, bảo hạng người như lão không đáng để ta bái sư. Đổi lại lão bảo lão cũng không thu nhận làm gì hạng nghịch đồ như ta. Lời qua tiếng lại trong khi nội khí âm hàn của lão bị nhiệt khí bên Dương động hãm hại, ta lại bị Linh Hàn Khí của lão làm tiêu hao quá nửa nội lực dương cương. Vì thế lúc lão bỏ chạy qua Âm động ta không chịu nổi hàn khí đành bỏ cuộc.

Cơ Thạch ngó ngay vào mắt lão :

- Vậy tại sao lão luyện được Cửu Âm sáo nếu Cửu Âm lão nhân chưa một lần truyền thụ cho lão?

Lời giải thích của Tưởng Hồng Nhu thật rõ ràng :

- Lúc từ Dương động chạy qua Âm động, lão có đánh rơi quyển Cửu Âm Khúc. Và khi ta đọc qua mới biết Cửu Âm công có thể giúp ta tự trục xuất Linh Hàn Khí, ta không thể không luyện.

Cơ Thạch vẫn nhìn lão :

- Vậy tại sao trước đây, lúc ta giả tiếng Cửu Âm lão nhân, ta nghe lão gọi Cửu Âm lão nhân là sư phụ?

Tưởng Hồng Nhu lập tức lắc đầu :

- Vậy thì không phải rồi. Đó là ta tưởng thanh âm của sư phụ ta, Thành chủ Cổ Huyết thành. Vì chỉ có duy nhất một mình sư phụ mới có quyền gọi ta là nghịch đồ mà thôi.

- Có nghĩ lão đúng là hạng phản sư?

Tưởng Hồng Nhu thở dài :

- Phải hay không, e rằng chỉ có ta biết, trời biết và đất biết. Vì sau hành vi tự ý ly khai của Hồng Nhật Tán, việc ta tự ý bỏ đi xem ra cũng là hành vi bội phản.

- Thật ra lão có chủ định gì?

- Muốn luyện công phu Bạch Thạch đến thượng thừa, gọi là Bạch Thạch Cang Khí, theo lời gia sư nói cần phải có linh khí âm dương ở Lưỡng Nghi nhị động hỗ trợ. Ta bỏ đi là muốn tìm nhị động này.

- Trước khi bỏ đi sao lão không có lời giải thích?

- Ta có giải thích nhưng không được gia sư thuận tình. Không tin, người có thể hỏi lệnh sư.

- Gia sư không hề đề cập đến.

Tưởng Hồng Nhu thở dài :

- Không đề cập đến cũng phải. Người sẽ nghĩ gì nếu sau đó ta cứ biến biệt, không một lần hồi sơn? Nào có ai hiểu từ khi ta bị Linh Hàn Khí xâm nhập, nếu chẳng có bảo đan Hồi Hoàn, và sau này là có Bách Linh đan của Hà nhi tiếp trợ, đến sinh mạng ta cũng chẳng còn nói gì đến việc hồi sơn. Chỉ khi nhờ người ta có được Cửu Âm

sáo, vì nghĩ Linh Hàn Khí trước sau gì cũng bị hóa giải ta mới vội vàng quay lại Cổ Huyết thành.

Thở ra một hơi dài, Tưởng Hồng Nhu phần hận :

- Hà...! Nào ngờ Cổ Huyết thành mà ta nhìn thấy sau mười mấy năm xa cách chỉ là một hoang thành trống rỗng. Dùng tiếng sáo để nguôi ngoai nhớ thương không ngờ ta lại gặp người và làm người phải rơi xuống vực.

Cơ Thạch bắt đầu tin lão :

- Được! Sau này khi gặp lại gia sư, nhất định ta sẽ hỏi lại chuyện này. Hiện giờ ta chưa thể xem lão là nhị sư bá, lão chớ trách ta.

Tưởng Hồng Nhu có phần xúc động :

- Người đã tin ta?

Cơ Thạch thở ra :

- Chỉ tạm thời thôi, lão nên hiểu ta đã bị quá nhiều người dối lừa rồi, nên...

Hà nhi xen vào :

- Nên người luôn nghi kỵ, không tin vào ai, kể cả người thân?

Chàng cười lạt :

- Cơ Thạch này làm gì có người thân để tin?

Tưởng Hồng Nhu xua tay ngăn Hà nhi lại :

- Đừng nên oán trách, Hà nhi!

Nhìn chàng Tưởng Hồng Nhu hỏi :

- Lệnh sư đang ở đâu?

Cơ Thạch lắc đầu :

- Tạm thời ta không thể nói.

Tưởng Hồng Nhu lại hỏi :

- Còn việc này nhất định người phải nói, người thật sự là Môn chủ Bạch Thạch môn, cũng là Thành chủ bản Thành?

Cơ Thạch gật đầu :

- Đó là mệnh lệnh và cũng là sự ủy thác của gia sư. Ta đang chấp chưởng hai cương vị đó.

Tưởng Hồng Nhu bật kêu :

- Vậy còn Đạo Kiếm Thượng Nhân thì sao? Liệu lão có chấp nhận ai khác ngoài lão chấp chưởng cương vị Môn chủ Bạch Thạch môn không?

Cơ Thạch thản nhiên đáp :

- Theo gia sư nói lại, có lẽ Thượng nhân từ lâu đã quy tiên, Bạch Thạch môn chỉ còn lại bản thành. Do đó...

Tưởng Hồng Nhu ngắt lời :

- Người sai rồi! Thượng nhân từ lâu hãy còn sống.

- Sao lão biết?

- Dùng phi kiếm lấy mạng người trong vòng hai mươi trượng, người nghĩ xem còn ai có bản lãnh này ngoài Đạo Kiếm Thượng Nhân?

Cơ Thạch bàng hoàng :

- Chuyện xảy ra khi nào? Ai mục kích?

Hà nhi lên tiếng :

- Chính ta!

Cơ Thạch kinh ngạc :

- Hà tử tử đã mục kích?

- Không sai! Cách đây đúng mười một năm, nếu không có một ngọn phi kiếm bất ngờ xuất hiện và trừ khử một ác ma, có lẽ Hà Phi Phượng ta đã mất mạng cũng như song thân ta.

Cơ Thạch phẫn nộ :

- Hung thủ là ai?

Hà Phi Phượng mắt lóe hung quang :

- Chỉ sau khi y chết, ta mới có cơ hội lột bỏ khăn trùm đầu của y. Hóa ra y là một tăng nhân Thiếu Lâm tự.

- Đệ tử Thiếu Lâm phái? Pháp danh của y là gì? Tại sao y nhẫn tâm hạ thủ lệnh song thân?

Hà Phi Phượng cười lạnh :

- Biết y là đệ tử Thiếu Lâm phái cũng đủ lắm rồi cần gì tìm hiểu pháp danh của y. Còn nguyên do ư? Chỉ một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô do gia phụ tình cờ hái được.

Cơ Thạch giật thót mình :

- Thiên Niên Hà Thủ Ô? Cao danh quý tính của lệnh tôn là gì? Phải

chẳng là Hà Giao?

Đến lượt Hà Phi Phượng giật mình :

- Sao người biết? Phải chẳng người đã tìm ra tung tích Gia Cát tiên sinh?

Cơ Thạch hít mạnh một hơi thanh khí :

- Trước hết Hà tử tử hãy xem qua mảnh hoa tiên này.

Đưa cho Hà Phi Phượng mảnh hoa tiên đã tìm thấy ở gót giày của Quá Nạn đại sư, người có tục danh là Hà Giao, Cơ Thạch nhìn nàng và chờ đợi.

Xem xong Hà Phi Phượng nghi ngờ :

- Đây là bút tích của gia phụ thật sao?

Cơ Thạch lại đưa một mảnh khác :

- Đây là một phần văn thư đệ có được, trong đó có ghi rõ địa điểm và thời gian lệnh tôn được Thiện Quả đại sư thu nhận làm đệ tử.

Hà Phi Phượng càng xem càng hoang mang :

- Nếu đúng như gia phụ thuật lại, hung thủ không phải đệ tử phái Thiếu Lâm?

Cơ Thạch trầm ngâm :

- Phải hay không cứ tìm thấy Thiện Quả ắt rõ. Duy có điều như lệnh tôn di tự ở phái Thiếu Lâm cũng có những điều mờ ám. Vì tất những lời giải thích của Thiện Quả đối với lệnh tôn là đáng tin.

Hà Phi Phượng tư lự :

- Người muốn nói, việc bọn Thiện Duyên thí sư đoạt vị có thể là sự thật?

Cơ Thạch nhún vai :

- Cứ theo di tự của lệnh tôn thì chuyện đó ắt có. Và nếu Thiện Duyên dám thí sư, Thiện Quả là sư đệ sao không thể là đồng lõa?

Hà Phi Phượng bỗng có biểu hiện lo sợ :

- Người đã hai lần bảo đây là di tự, phải chăng gia phụ sinh mạng chẳng còn?

Cơ Thạch không thể che giấu sự thật :

- Đệ đến chậm một bước. Và còn vô dụng hơn khi đệ không thể báo thù lệnh tôn.

Chàng thuật cho Hà Phi Phượng nghe về chuyện của Bạch Tu lão nhân.

Nghe xong Tưởng Hồng Nhu giật mình :

- Thân thủ như người vẫn không sao chạm được vào chéo áo của nhân vật này? Người không nói quá sự thật chứ?

Cơ Thạch thở dài :

- Tại hạ cũng cầu mong cho đó là điều nói quá sự thật. Rất tiếc đã là sự thật thì bất luận nói thế nào cũng vẫn là sự thật.

Tưởng Hồng Nhu đột nhiên chồm dậy theo tư thế quỳ hành lễ :

- Thuộc hạ sẽ là người có tội nếu vẫn tiếp tục giấu Môn chủ điểm này.

Cơ Thạch thất kinh :

- Lão lão gọi ta là Môn chủ?

Tướng Hồng Nhu bèn hành lễ :

- Tuy chưa thể tự mình oan nhưng việc tự ý ly khai của thuộc hạ vẫn đáng tội phản nghịch. Môn chủ đã chịu sự ủy thác của Mai muội, có lẽ cũng là di ý của gia sư, thuộc hạ Tướng Hồng Nhu cam chịu sự sai khiến của Môn chủ.

Hà Phi Phượng đâu thể không quỳ nếu sư phụ nàng là Tướng Hồng Nhu còn phải quỳ?

- Thuộc hạ Hà Phi Phượng khấu đầu bái kiến Môn chủ Cơ Thạch vội đưa tay nâng cả hai lên :

- Nhị vị đừng quá đa lễ. Nếu Đạo Kiếm Thương Nhân vẫn còn tại thế, tại hạ nhất định không đủ tư cách nhận lễ của nhị vị.

Thấy Tướng Hồng Nhu định nói thêm Cơ Thạch vội hỏi :

- Lão vừa nói lão sẽ không giấu tại hạ một việc đó là việc gì?

Tướng Hồng Nhu giải thích :

- Công phu Bạch Thạch chỉ thích hợp với nam nhân. Vì thế có nhiều điều lệnh sư không thể biết để truyền thụ cho Môn chủ. Thuộc hạ muốn nói, Môn chủ có thể luyện được Bạch Thạch Cang Khí nhờ đã có Nhị Khí Lưỡng Cực ở Lưỡng Nghi nhị động hỗ trợ. Như vậy lão Bạch Tu kia bất luận thế nào cũng không thể có bản lãnh cao hơn Môn chủ sau này.

Cơ Thạch mừng rỡ :

- Lão nói thật sao?

Tướng Hồng Nhu gật đầu :

- Thuộc hạ định chờ đến lúc gặp Mai muội mới truyền khẩu quyết Bạch Thạch Cang Khí cho Mai muội. Nhưng bây giờ thì không cần chờ nữa.

Lắng nghe Tưởng Hồng Nhu đọc khẩu quyết đó xong, Cơ Thạch bỗng mỉm cười với lão :

- Tại hạ cũng định tâm chờ sau khi việc của lão đã được minh bạch mới giúp lão tự khu trục Linh Hàn khí. Thế nhưng...

Tưởng Hồng Nhu có phần hốt hoảng :

- Không được đâu Môn chủ!

Cơ Thạch kinh ngạc :

- Điều gì không được? Là không thể khu trục hàn khí hay là hàn khí sau khi bị khu trục sẽ gây họa cho lão?

Tưởng Hồng Nhu thở dài :

- Bây giờ đã tận mắt mục kích công phu Tử Khí Tam Ngươn chưởng của Hồng Nhật Tán rất lợi hại, nếu không phải tính khí của y quá cẩn trọng thì vừa rồi vị tất Môn chủ đến lúc này vẫn an tường. Bất luận thế nào thuộc hạ chỉ mong loại bỏ được Linh Hàn Khí để có thể luyện thành Cửu Âm công, dùng công phu này khắc chế công phu của họ Hồng.

Cơ Thạch nôn nóng :

- Nếu là vậy sao lão không để tại hạ giúp lão khu trục Linh Hàn Khí?

Tưởng Hồng Nhu nghiêm mặt :

- Muốn loại bỏ Linh Hàn Khí, Môn chủ tất phải vận dụng nguyên dương công phu. Làm như thế sẽ khiến Lưỡng Cực nhị khí của Môn

chủ rơi vào tình trạng âm thịnh dương suy, việc luyện Bạch Thạch Càng Khí ắt phải chậm lại một thời gian dài.

Cơ Thạch nhìn lão trân trọng nghĩa cử vì công bỏ tư của lão :

- Lão yên tâm! Tại hạ có phương cách khác hữu hiệu hơn không gây tổn hại đến nguyên khí của tại hạ.

Lão nghi ngờ :

- Còn cách gì khác, Môn chủ?

Chàng xòe tay :

- Lão hãy cho tại hạ mượn Cửu Âm sáo.

Tay đưa ra nhưng Tượng Hồng Nhu càng thêm nghi hoặc :

- Môn chủ cũng đã luyện Cửu Âm công? Định dùng Cửu Âm công giúp thuộc hạ loại bỏ...

Chàng mỉm cười :

- Nếu tại hạ đã luyện Cửu Âm công sao lại bị Cửu Âm công từ tiếng sáo gây nhiều khốn đốn? Lão đừng nói nữa. Chỉ một lúc nữa thôi lão sẽ tự minh bạch.

Càng thêm hồ nghi, Tượng Hồng Nhu và Hà Phi Phượng cứ thắc thỏm nhìn Cơ Thạch đang xăm soi Cửu Âm sáo.

Được một lúc Cơ Thạch bỗng kêu lên mừng rỡ :

- Đây rồi!

Và Cơ Thạch bỗng đưa tay về phía Hà Phi Phượng :

- Hà tỷ tỷ hãy cho đệ mượn trâm cài đầu.

Hà Phi Phượng đỏ mặt :

- Mượn trâm? Có cần thiết không?

Cơ Thạch thúc giục :

- Đương nhiên là cần! Tỷ tỷ cứ đưa trâm nhất định sẽ có cơ hội cho tỷ tỷ và lệnh sư.

Càng thêm đỏ mặt Hà Phi Phượng vừa đưa trâm vừa lí nhí :

- Cái này là do người đề xuất không phải ta miễn cưỡng người.

Cầm lấy trâm, Cơ Thạch chép miệng :

- Đương nhiên là do đệ rồi. Có sao tỷ tỷ cứ lo ngại?

Cơ Thạch dùng đầu nhọn của trâm ngoáy sâu vào lòng sáo.

Sau một lúc cố sức, Cơ Thạch từ từ thu trâm về.

Cùng với trâm, một dải lụa vừa nhỏ vừa mảnh cũng được Cơ Thạch lôi ra khỏi lòng sáo.

Hoàn toàn vô tâm, Cơ Thạch cất trâm của Hà Phi Phượng vào bọc áo, sau đó mới quan sát dải lụa :

- Mọi sắp đặt thật tinh tế, những phần trọng yếu của Âm công quả nhiên được Cửu Âm lão nhân giấu kín vào lòng sáo.

Đưa dải lụa mỏng hầu như trong suốt cùng với Cửu Âm sáo cho Tưởng Hồng Nhu, Cơ Thạch mỉm cười :

- Đã có được toàn bộ sở học của Cửu Âm lão nhân tại hạ tin rằng...

Tưởng Hồng Nhu đột nhiên lùi lại không dám đón nhận hai vật đó.

Hà Phi Phượng hoang mang :

- Sao sư phụ...

Tưởng Hồng Nhu bỗng phục người quý trước Cơ Thạch :

- Dẫn sao thuộc hạ vẫn là người Bạch Thạch môn. Đã làm lỡ luyện công phu của người không cùng môn phái, thuộc hạ nào dám thêm một lần nữa làm lỡ.

Cơ Thạch nhoen cười :

- Chuyện gì đã qua bất tất phải nhắc lại. Lão cần phải loại bỏ Linh Hàn Khí kia mà.

Tưởng Hồng Nhu vẫn quý :

- Vạn lần thuộc hạ không dám. Mong Môn chủ lượng thứ.

Chàng nhăn mặt :

- Đây là cơ hội duy nhất giúp lão tự loại bỏ Linh Hàn Khí, không lẽ...

Hà Phi Phượng cũng quý xuống :

- Môn chủ lượng thứ, thuộc hạ mạo muội có điều cầu xin.

Cơ Thạch giật mình :

- Hà tỷ tỷ muốn hỏi lại trâm? Suýt nữa đệ quên. Hà tỷ tỷ mau đứng lên đã.

Hà Phi Phượng bảo :

- Trâm đó, Môn chủ có thể giữ hoặc muốn làm gì tùy Môn chủ. Điều thuộc hạ cần cầu xin là cầu xin cho gia sư.

Cơ Thạch đang cho tay vào người định lấy trâm ra hoàn trả cho Hà Phi Phượng.

Nghe thế, chàng giật mình đến nỗi quên lấy lay ra :

- Cầu xin cho lệnh sư? Đệ đã bảo, chờ khi sự việc minh bạch mới biết là nên định tội hay tha thứ cho lệnh sư Hà tử tử.

Hà Phi Phượng ngược mắt nhìn cầu khẩn :

- Không phải chuyện đó? Gia sư nếu muốn luyện Cửu Âm công lần này nhất định phải được sự chuẩn y của Môn chủ. Không có sự chuẩn ý, tội danh phản đồ của gia sư sẽ mãi mãi không được bôi xóa.

Vỡ lẽ chàng đưa mắt nhìn Tưởng Hồng Nhu :

- Có phải vì nguyên nhân này khiến lão phải thốt ra những lời vừa rồi?

Tưởng Hồng Nhu gật đầu :

- Môn quy bản môn rất nghiêm ngặt. Trừ khi Môn chủ đích thân ra lệnh, thuộc hạ thà chết nhất định không thể luyện.

Hít mạnh một hơi Cơ Thạch nói sau một lúc ngẫm nghĩ :

- Nếu là thế tại hạ đành lạm quyền Môn chủ, phải xử trí như thế này. Bản môn tuy đã từng phân khai nhưng chưa hề có tiền lệ cho phép luyện công phu của phái khác. Vì thế bản Môn chủ hạ lệnh. Thứ nhất bởi cố tình sai phạm môn quy, Tưởng Hồng Nhu phải bị trục xuất khỏi môn trường.

Không một lần nhìn đến sự lo sợ đến biến sắc của sư đồ Hà Phi Phượng, Cơ Thạch tiếp :

- Thứ hai do bốn môn cần có Cửu Âm công để trừ khử phản đồ Hồng Nhật Tán, nay có lệnh thu Tướng Hồng Nhu vào làm môn hạ bốn môn.

Cũng không chú tâm đến nét mặt hân hoan của hai người đang quý, chàng lại đồng dặc :

- Thứ ba, vì phải luyện Cửu Âm công, theo đạo lý Tướng Hồng Nhu phải bái Cửu Âm lão nhân là sư phụ. Tuy nhiên, việc bái sư kể như bất thành do Cửu Âm lão nhân đã có di tự không thu nhận nay bốn Môn chủ đành phải có chủ trương, lệnh cho Tướng Hồng Nhu phải bái Cửu Âm lão nhân là nghĩa phụ. Danh chánh thì ngôn thuận, là dưỡng tử Tướng Hồng Nhu phải chu tất mọi hậu sự cho Cửu Âm lão nhân, đồng thời phải suốt đời phụng sự hương khói. Nếu kháng lệnh bốn Môn chủ nhất định chiếu theo môn quy nghiêm trị.

Không cần phải nói cũng biết Tướng Hồng Nhu và Hà Phi Phượng mừng rỡ như thế nào. Và Tướng Hồng Nhu mừng đến nỗi phải rơi lệ.

Lão cứ để lệ tuôn dài khi phủ phục dưới chân Cơ Thạch :

- Thuộc hạ tuân lệnh. Đa tạ Môn chủ đã anh minh xử trí. Nghĩa phụ ở dưới suối vàng nếu linh thiêng nhất định cũng phải mãn nguyện.

Đưa tay nâng họ lên, Cơ Thạch bảo :

- Nơi này Hồng Nhật Tán đã biết, tại hạ nghĩ nhị vị nên tìm nơi khác để lánh thân luyện công.

Quay sang Hà Phi Phượng, chàng bảo :

- Lúc này lệnh sư rất cần sự chăm sóc của tỷ tỷ. Phần dò tìm tung tích Thiện Quả cứ để đệ đảm nhiệm. Nếu có tin đệ sẽ báo cho tỷ tỷ ngay. Còn bây giờ chúng ta tạm chia tay! Nhị vị hãy bảo trọng.

Vút!

-----oOo-----

Chương 25: Đến Quân Sơn gặp Gia Cát Hưởng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Không ngờ một văn nhân vừa gầy vừa ốm yếu lại có thể phát ra tiếng quát to như sấm :

- Người còn dám gặp mặt ta nữa sao, Tạ Linh Oai?

Một hình ảnh hoàn toàn trái ngược, Tạ Linh Oai có thân hình cao to lại có giọng nói thật hòa hoãn, ôn tồn :

- Kìa. Gia Cát huynh đệ. Chúng ta tuy không phải thủ túc, cũng chưa một lần kết nghĩa kim bằng nhưng dẫu sao hai ta cũng đã là bằng hữu thâm giao, có sao Tạ Linh Oai ta không thể gặp mặt Gia Cát huynh đệ?

Cảm thấy có quát tháo cũng vô ích, vị văn nhân gầy chán nản ngồi vào chiếc ghế đơn duy nhất cạnh đó :

- Không phải tự nhiên ta được đưa từ thạch lao đến đây. Nơi này lại không bày tiệc sẵn chúng tỏ ta chưa được hân hạnh làm một tử tội với một bữa ăn cuối cùng. Vậy Tạ Linh Oai người chắc chắn sắp làm một thuyết khách? Người cứ nói, Gia Cát Hưởng ta xin miễn cưỡng rửa tai lắng nghe.

Tạ Linh Oai liền nghiêm giọng :

- Không sai! Tạ mỗ dù biết tài miệng lưỡi không dám sánh cùng Gia Cát huynh đệ, nhưng thử hỏi, tại sao Gia Cát huynh đệ bỗng trở mặt với Tạ mỗ?

Gia Cát Hương gật gù :

- Trở mặt? Nói phải lắm. Không là đồng đạo, tất không chung đường. Đó là nguyên do duy nhất ta phải trở mặt và lập tức biến thành tù nhân của người.

Tạ Linh Oai nhướn cao đôi lông mày :
:

- Chẳng phải trước kia chúng ta vẫn là đồng đạo đó sao? Tại sao bây giờ không phải?

Gia Cát Hương cười khẩy :

- Người không biết thật, hay đã biết nhưng lại vờ như không biết?

Tạ Linh Oai đi đi lại lại quanh gian phòng không đến hai trượng vuông :

- Biết thì không hỏi, đã hỏi tất không biết. Gia Cát huynh đệ thử giải thích xem nào.

Gia Cát Hương bồng thờ dài :

- Mười một năm trước, lúc ta tình cờ tìm thấy Hà nhi đang lâm cảnh cô cút do gia thân bị hãm hại, vì biết rõ tâm địa xấu xa của những kẻ tự xưng là danh môn chính phái, ta sanh tâm chán nản.

Tạ Linh Oai dừng lại ngay trước mặt Gia Cát Hương :

- Điều này Tạ mỗ đã biết. Thiếu Lâm phái khẩu Phật tâm xà, vì Thiên Niên Hà Thủ Ô, đang tâm sát hại song thân của Hà nhi. Vì biết, nên khi Gia Cát huynh đệ tự tìm đến Hoài Giang, Tạ mỗ rất xem trọng. Không những đặt Gia Cát huynh đệ vào vị thế của kẻ tuy chỉ dưới một người nhưng lại trên ngàn người, Tạ mỗ còn chứa chấp Hà nhi, sẵn sàng vì Hà nhi đương đầu với Thiếu Lâm phái nếu có cơ hội giúp Hà nhi báo thù.

Gia Cát Hướng quắc mắt :

- Người đã làm điều đó chưa? Chưa phải không? Trong khi ta vì xem trọng lời hứa với người, sẵn sàng gánh vác trọng trách người giao phó, đổi lại người cứ lần lữa, chậm trễ việc giúp Hà nhi báo thù! Tại sao chứ?

Tạ Linh Oai không nao núng :

- Gia Cát huynh đệ sao cứ buộc tội người chưa có cơ hội thực hiện lời đã hứa?

Gia Cát Hướng hừ lạnh :

- Không có hay có cơ hội và người đã bỏ qua?

Tạ Linh Oai kinh ngạc :

- Có ư? Lúc nào? Tại sao Gia Cát huynh đệ biết Tạ mỗ đã bỏ qua?

Gia Cát Hướng phẩy tay :

- Người tưởng lúc người và bọn Thiện Duyên hạ sát phu phụ Cơ Vĩnh, ta không nhìn thấy sao?

Tạ Linh Oai bật cười :

- Gia Cát huynh đệ nếu đã trông thấy càng tốt. Lúc đó, chẳng phải Tạ mỗ thân đơn lực bạc, không là đối thủ của bọn Thiện Duyên, tam thần tăng trong tứ thần tăng Thiếu Lâm phái sao?

Gia Cát Hướng bĩu môi khinh bỉ :

- Người nói dối mà không biết thẹn. Lực lượng cùng đi với người những trăm người. Nếu muốn người thừa sức dùng lực lượng đó hạ sát ít nhất là một trong ba nhân vật được người gọi là thần tăng đó. Ta biết người cố tình bỏ qua vì người đang có nhiệm vụ phải thừa

hành.

Tạ Linh Oai kinh nghi :

- Nhiệm vụ? Một Minh chủ phe hắc đạo Hoài Giang như Tạ mỗ sao lại phải thừa hành nhiệm vụ của ai khác?

Gia Cát Hường nhìn Tạ Linh Oai bằng ánh mắt oán trách :

- Người đã nhận bao nhiêu kim ngân tài vật của Hào Phú Vương để chấp nhận cho Hào Phú Vương sai khiến?

Tạ Linh Oai vờ phẫn nộ tiếp tục đi đi lại lại :

- Tạ mỗ mà nhận kim ngân tài vật của Hào Phú Vương? Hóa ra vì ngộ nhận này, Gia Cát huynh đệ nhất định trở mặt không muốn xem Tạ mỗ như trước?

Gia Cát Hường cao giọng :

- Người đừng tưởng có thể che giấu được ta. Sáu năm trước, ngoài Võ lâm Thất đại phái, tại sao người cũng quyết liệt tìm cách sát hại Cơ Thạch? Ta đã tìm thấy Cửu Quyên Thôi Mệnh Văn Tường, lúc y tuy bị người hạ độc thủ nhưng chưa chết hẳn. Với y thuật khá tinh tường Hà nhi đã giúp y cơ hội nói rõ mọi sự thật về Hào Phú Vương, trong đó có người là tay chân bộ hạ của hắn. Người đừng mong phủ nhận.

Tạ Linh Oai bỗng dừng lại, trợn mắt nhìn Gia Cát Hường, như có ý sẵn sàng biện bạch để chối bỏ lời buộc tội của Gia Cát Hường.

Đúng lúc đó...

Vút!

Một bóng người từ ngoài lao vào cùng với một thanh âm sắc lạnh :

- Không sai! Tạ Linh Oai, người chính là nha trảo của Hào Phú Vương cũng là nhân vật đã sai khiến người lần lượt hạ sát Song quái, tiêu hủy Tam Hiền trang, hạ độc thủ Thiện Quả, sau cùng là sát hại gia phụ.

Tạ Linh Oai bật kêu :

- Cơ Thạch?

Gia Cát Hường cùng đứng bật dậy :

- Quả nhiên là Cơ Thạch? Rốt cuộc ta và người cũng gặp nhau sau sáu năm xa cách. Chứng tỏ người đã đến Đại Lương sơn và đã được Đạo Kiếm...

Tạch!

Một tiếng động khô khan bỗng vang lên khiến lời nói mừng rỡ của Gia Cát Hường phải bị gián đoạn.

Thay vào đó tiếng gầm thét của Cơ Thạch đã vang lên :

- Tạ Linh Oai? Những song sắt bé nhỏ này tưởng có thể giam giữ được ta sao? Xem đây!

Vù... Vù...

Theo hướng phát kinh của Cơ Thạch, Gia Cát Hường nhận ra bao quanh lão và Cơ Thạch là một khung sắt toàn những chấn song to bằng cổ tay vừa bất ngờ từ trên buông xuống, ngăn cách hai người với Tạ Linh Oai vô tình đứng ở bên ngoài.

Ầm! Ầm!

Choang! Choang Dù lực đạo khá mạnh nhưng những chưởng kinh của Cơ Thạch phần thì lọt qua hàng chấn song thừa phần thì không đủ sức làm cho những song sắt phải biến dạng.

Nghe những âm vang do chưởng chạm vào song sắt vang lên, Gia Cát Hướng thất sắc gọi Cơ Thạch :

- Người đừng phí lực! Những song sắt này được luyện bằng Cương Ty, có nguồn gốc từ Tây Tạng, đến lợi khí thần vật cũng chưa chắc phá hủy nổi, nói gì đến chưởng lực như người.

Ở bên ngoài Tạ Linh Oai cười ngạo nghễ :

- Quả nhiên Gia Cát Hướng có kiến văn hơn người. Cơ Thạch! Người nên cam chịu số phận thì hơn. Thật không uổng công ta sắp xếp, người tưởng người khôn khéo và ta không có cách chế ngự người sao? Ha... ha...

Cơ Thạch hậm hực nhìn hàng chấn song không ngờ lại là báu vật, sau đó hoài nghi nhìn Tạ Linh Oai :

- Người bảo người đã sắp xếp?

Tạ Linh Oai đắc ý :

- Kể ra người cũng khéo dò hỏi, rốt cuộc cũng biết ở Quân Sơn này có một trú sở của Hào Phú Vương. Ta thật sự kinh ngạc khi được tin hơn mười ngày vừa qua luôn có người hề gặp ai cũng hỏi ánh Tử Quang sáu năm trước đã phát xuất từ hướng nào. Ta bội phục thật đấy! Ha... ha...

Cơ Thạch giật mình :

- Và người đã biết đấy là ta? Vậy bóng người khi nãy cứ thấp thoáng xuất hiện là thuộc hạ của người cố tình dẫn dụ ta sa vào cạm bẫy?

Tạ Linh Oai khinh khỉnh :

- Không sai! Người cứ tưởng đó là do người tự tìm ra trú sở này nên

nào biết nếu không có người dẫn đường, suốt đời người đừng hòng tìm thấy?

Gia Cát Hương quát vang dội :

- Vậy thì việc người đưa ta đến đây cũng là nằm trong kế sách của người?

Tạ Linh Oai bĩu môi :

- Người cũng vậy. Đừng tưởng hễ đa mưu túc trí là không bị làm kế của người. Muốn dụ thú sa bẫy phải có mồi, muốn tiểu tử kia tự đâm đầu vào lưới đương nhiên ta phải cần đến người. Người có bao giờ tự hỏi tại sao căn phòng này quá vuông vức và trong phòng chỉ có mỗi một chiếc cấm đôn người đã ngồi? Cách sắp đặt của ta cũng quá hoàn mỹ đó chứ? Ha... ha...

Thấy Tạ Linh Oai định bỏ đi, Cơ Thạch hốt hoảng gọi :

- Người định làm gì ta?

Quay lại, Tạ Linh Oai nháy mắt :

- Nếu biết tin người đã bị giam giữ, ngày Tử Quang môn khai sơn lập phái nhất định phải được tiến hành đúng như dự định. Người yên tâm, người chắc chắn được sống thêm ít nhất là ba ngày. Sau đại điển lễ khai phái, đích thân Môn chủ Tử Quang môn sẽ dùng sinh mạng người để tế đao, phát hiệu lệnh thống nhất giang hồ! Ha... ha...

Cơ Thạch càng gọi to hơn :

- Ai sẽ là Môn chủ Tử Quang môn?

Đáp lại Cơ Thạch chỉ là tràng cười càng lúc càng xa dần của Tạ Linh Oai :

- Ha... ha...

Bất chợt có tiếng thở dài của Gia Cát Hưởng làm Cơ Thạch sực tỉnh :

- Mưu ma kế quỷ này nhất định là do Hào Phú Vương chỉ vẽ cho họ Tạ. Người có tâm cơ vào bậc này, dã tâm không thể không xem thường.

Quay lại, Cơ Thạch nhìn thấy Gia Cát Hưởng đang xăm soi chiếc cằm đôn :

- Đó là mấu chốt phát động cơ quan? Tiên sinh có cách nào làm cho cơ quan phát động trở lại?

Gia Cát Hưởng lắc đầu :

- Cơ quan tự đóng chặt chỉ sau một lần phát động. Nếu ta đừng ngồi hoặc đã ngồi nhưng đừng vội đứng lên có lẽ cả Tạ Linh Oai cũng bị giam giữ. Và vì không có cách nào giải thoát cho họ Tạ, kể cả lúc ta và người đã bị sát hại, Hào Phú Vương vị tất phải chùn tay hoặc chân mày nếu phải hạ sát luôn họ Tạ.

Cơ Thạch bàng hoàng :

- Tiêu diệt luôn kẻ tâm phúc?

Y độc ác đến thế sao?

- Vô độc bất trượng phu. Thỏ đã hết còn nuôi chó săn làm gì chỉ phí thêm lương thực vô ích?

Cơ Thạch rùng mình :

- Hạng người hành sự bất chấp thủ đoạn như y phải chăng là do cảnh gia thân bị thăm sát đã tác động đến?

Gia Cát Hưởng nghi hoặc :

- Hào Phú Vương có người thân bị thảm sát ư? Sao người biết?

Cơ Thạch kể cho Gia Cát Hưởng nghe phần nào về Bạch Thạch môn. Sau đó, chàng bảo :

- Tuy Tướng Hồng Nhu đã ngờ Hồng Nhật Tán là người gây thảm sát Mạnh gia để chiếm đoạt Tử Khí Tam Ngươn chưởng, nhưng theo tại hạ nghĩ có lẽ Hồng Nhật Tán chính là một hậu nhân còn sống sót của Mạnh gia. Vì thế, y mới có hành vi ăn miếng trả miếng như bây giờ.

Gia Cát Hưởng hoang mang :

- Vậy ai đã gây ra thảm sát Mạnh gia?

Cơ Thạch lắc đầu :

- Tuy không biết rõ ai là hung thủ nhưng tại hạ đoán quyết không phải người Bạch Thạch môn.

- Vậy tại sao Hồng Nhật Tán cứ quyết liệt trong việc hủy diệt Bạch Thạch môn?

- Đây là thủ đoạn ném đá giấu tay nhằm di họa cho Bạch Thạch môn. Chỉ cần tìm ra chính hung, nhất định mọi việc sẽ được sáng tỏ.

Gia Cát Hưởng trầm ngâm :

- Chuyện xảy ra đã ngoài bốn mươi năm làm sao có thể tìm ra manh mối dù nhỏ?

Cơ Thạch cả quyết :

- Tại hạ có một manh mối. Tiên sinh nghĩ như thế nào về câu: “Tử Quang Xuất, Bạch Thạch Tiêu, Giang Hồ Đại Loạn, Kiếp Nạn Thất

Phái, Thiếu Lâm Nghiêng Ngả, Ma Vương Đạo Ngụy”?

Gia Cát Hường giật mình sau khi tự lập lại câu ca đó :

- Câu này từ đâu mà có?

Cơ Thạch đáp :

- Chính Bàn Tố Quyên nghe Thiện Quả đại sư nói như vậy, cũng tại Quân Sơn này sáu năm trước.

Gia Cát Hường ngỡ ngàng :

- Là lời của Thiện Quả? Một kẻ đã chết nói với người cũng đã chết? Làm sao người biết được câu này?

Chàng chột chùng giọng :

- Là do Bàn Tố Quyên.

- Bàn Tố Quyên? Chẳng phải Tam Hiền trang chỉ một đêm bị hủy diệt đó sao?

Chàng thở dài thuật lại việc đã gặp Bàn Tố Quyên :

- Ngẫm lại lời Hà Phi Phượng đã nói, quả nhiên vì tại hạ luôn nghi kỵ mọi người, khiến Bàn Tố Quyên phải...

Đưa tay ngăn lại, Gia Cát Hường hỏi :

- Theo người nói, Bàn Tố Quyên đúng là đã dùng Tiên Thiên chân khí trút truyền cho người?

Chàng gật đầu :

- Nếu không phải Tiên Thiên chân khí, việc trao truyền lẽ đương nhiên bất thành.

- Nội lực của người sau đó thế nào?

Chàng đáp trong tâm trạng áy náy :

- Đương nhiên là tăng lên một bậc.

Gia Cát Hướng gật gù :

- Chứng tỏ nội lực của Bàng Tố Quyên chính là Tiên Thiên chân khí. Về việc Bàng Tố Quyên chết, người an tâm, không phải do người gây ra.

Chàng kinh ngạc :

- Sao tiên sinh biết?

- Người đã nói, vì làm người là cốt nhục Bàng Tố Quyên mới có hành vi chữa thương cho người?

- Không sai! Nhưng...

- Chậm đã! Giả như bản thân nội lực của người không tình cờ cũng là Tiên Thiên chân khí hậu quả sẽ như thế nào nếu việc trút truyền vẫn xảy ra?

Chàng ngờ vực :

- Nếu chỉ là việc tiếp trợ chân khí thì...

Gia Cát Hướng ngắt lời :

- Ta không nói như vậy. Hãy nghĩ đây là việc trút truyền nội lực.

Chàng tỉnh ngộ :

- Tiên sinh muốn nói vì cuồng tâm loạn trí, Bàng Tố Quyên chỉ biết

trút truyền nội lực theo bản năng không hề nghĩ đến hậu quả?

- Không sai! Nếu lúc đó người chậm tỉnh lại, Bàn Tố Quyên đã chết vì chân lực cạn kiệt. Trái lại nhờ người tỉnh lại kịp lúc, thái độ của người đúng là một đả kích mạnh, giúp Bàn Tố Quyên khôi phục thần trí. Người chỉ có công, không có tội như người nghĩ.

Chàng lắc đầu :

- Nhưng nếu tại hạ ngăn chặn sớm hơn, Bàn Tố Quyên vẫn không chết.

- Hừ! Sống để làm gì khi bao nhiêu chân nguyên đã lỡ trao truyền cho người? Vả lại, trước lúc chết được biết chút ít sự thật Bàn Tố Quyên cũng yên ổn xuôi tay.

Thấy Cơ Thạch có phần nhẹ nhõm, Gia Cát Hượng bỗng lắc đầu :

- Dẫu sao, những gì Hà nhi đã nói với người, nếu người không bớt tánh nghi kỵ, chuyện sau này thật khó nói.

Chàng cười gượng :

- Tại hạ biết trước kia đã từng làm tiên sinh buồn lòng, tại hạ...

Lắc đầu Gia Cát Hượng bảo :

- Phần ta, vì đã hiểu ta không hề chấp. Là ta muốn nói đến những ai khác sau này người sẽ gặp. Người đừng nên nghi kỵ nữa nếu chưa có bằng chứng rõ ràng.

Chàng thi lễ :

- Tại hạ xin ghi nhớ lời giáo huấn của tiên sinh.

Gia Cát Hượng mỉm cười :

- Vì Hà nhi, có giáo huấn người cũng là lẽ tự nhiên. Người có ghi nhớ cũng tốt! Bây giờ nói đến việc khác.

- Việc gì?

- Tại sao Bàng Tổ Quyên luyện được Tiên Thiên chân khí?

Đây là điều chàng đang trăn trở nhiều nhất :

- Có lẽ do gia phụ...

- Không bao giờ! Chính phụ thân người đã nói với ta, trước mặt Hà nhi, chưa một lần đặt chân đến Phong Nguyệt trang. Bàng Tổ Quyên là khuê môn bất xuất, việc giao du bên ngoài càng thêm kiêng kỵ. Nếu chẳng phải do ngưỡng mộ Phật pháp, Bàng Tổ Quyên có lẽ không đến Quân Sơn để thỉnh giáo Phật học với lão Thiện Quả.

Thái độ không mấy kính ngưỡng của Gia Cát Hướng đối với Thiện Quả đại sư làm Cơ Thạch mỉm cười :

- Tiên sinh đừng gay gắt với Thiện Quả đại sư như vậy nữa. Phụ thân của Hà Phi Phượng đã chính thức bái Thiện Quả làm sư phụ. Chuyện là thế này.

Chờ sau khi Cơ Thạch thuật xong, đến cái chết của Hà Giao Quá Nạn, là phụ thân của Hà Phi Phượng, Gia Cát Hướng kinh nghi :

- Cũng là nhân vật đã từng cùng người đối thoại sau khi Bàng Tổ Quyên chết? Tại sao lão Bạch Tu đó lại hạ thủ Hà Giao?

Cơ Thạch gật đầu :

- Đó là nghi vấn, tại hạ đang tìm hiểu.

Gia Cát Hướng bảo :

- Lão Bạch Tu tỏ vẻ rất quan tâm đến Bàng Tổ Quyên, người nghĩ

xem có phải chính lão đã chỉ Bàn Tố Quyên cách luyện Tiên Thiên chân khí?

Cơ Thạch ngạc ngác :

- Lão không thể chỉ nếu lão không biết. Và người duy nhất biết khẩu quyết luyện Tiên Thiên chân khí ngoài tại hạ chỉ có gia sư tổ Đạo Kiếm Thượng Nhân?

Gia Cát Hướng trầm giọng :

- Không sai! Ta đang nghi lão Bạch Tu rất có thể là...

Cơ Thạch kêu :

- Sai rồi! Nếu là gia sư tổ sao lão không nhìn tại hạ là đồ tôn? Không những thế lời lẽ của lão dành cho gia phụ không phải thái độ của vị sư phụ đối với đệ tử.

Gia Cát Hướng nghi hoặc :

- Nếu không phải là Đạo Kiếm sao lão tỏ vẻ quan tâm đến Bàn Tố Quyên? Và còn ai trên đời này vừa có niên kỷ cao như người nói, vừa có thân thủ vô lượng ngoài Đạo Kiếm Thượng Nhân?

Cơ Thạch bắt đầu hoang mang :

- Tiên sinh không nghĩ ra nhân vật nào khác phù hợp ư?

- Không! Chỉ có thể là Đạo Kiếm!

- Như vậy có lẽ tại hạ phải thử hỏi gia một chuyến hoặc tìm đến Đại Lượng sơn Cửu Khúc động không chừng. Rất có thể sẽ có manh mối.

Gia Cát Hướng lắc đầu :

- Khoan hãy nói chuyện xa vời, trước mắt, người làm sao thoát khỏi nơi này? à! Tại sao người đến đây? Tìm ta hay tìm ai khác?

Chàng đáp :

- Một công hai việc, vừa tìm đến tiên sinh vừa tìm tung tích Thiện Quả.

- Tìm Thiện Quả? Lão chưa chết sao?

Chàng lắc đầu :

- Có thể chưa chết hoặc có thể tại hạ đoán lầm.

- Người đoán thế nào?

- Theo Hà Giao di tự, ở Thiếu Lâm vốn có chuyện thí sư đoạt vị. Thiện Quả đại sư nguyên ủy cũng đã từng luyện võ công. Việc bỗng dưng Thiện Quả mất võ công làm cho Hà Giao nghi ngờ.

- Nghi ngờ điều gì?

- Hà Giao cho rằng vì Thiện Quả vô tình biết một điều không nên biết mới bị phế võ công.

- Ai phế?

- Thiện Duyên!

- Nếu vậy sao Thiện Duyên không giết luôn cho rảnh nợ?

- Đó là điểm khiến tại hạ phải tìm đến đây, Thiện Duyên không dám dù rất muốn giết Thiện Quả.

- Đến đây? Có liên quan gì đến Hồng Nhật Tán Hào Phú Vương?

Cơ Thạch giải thích :

- Sáu năm trước bất luận ai được gia phụ tìm đến đều bị giết. Sau đó đến lượt gia phụ bị Thiện Duyên tìm cách giết vì gia phụ đã có lần lên đàm đạo với Thiện Quả. Phải chăng Thiện Duyên lo sợ gia phụ đã được Thiện Quả nói ra điều gì đó bất lợi cho lão?

- Nếu là vậy người đã hạ thủ và giá họa cho gia phụ, chính là Hồng Nhật Tán. Phải chăng Hồng Nhật Tán cũng biết chuyện nên đã luôn khống chế Thiện Duyên khiến Thiện Duyên không thể hạ sát Thiện Quả, mà trước đó còn phải đưa Thất đại phái đến hủy diệt Cổ Huyết thành, rửa hận cho Hồng Nhật Tán?

- Người lập luận khá xác đáng. Rồi sao nữa?

Chàng cười nhẹ :

- Để tiếp tục khống chế Thiện Duyên, Hồng Nhật Tán nào ngốc nghếch giết đi Thiện Quả? Như vậy lão phải cho ai khác thế thân làm cho Thiện Quả như đã chết thật. Có nghĩa là...

Gia Cát Hường reo lên :

- Người nói quả lý chí. Cùng bị giam với ta ở dưới thạch lao, có một người cũng bị giam đã lâu. Rất tiếc, do nhân vật này không bao giờ mở miệng và ta thì không buồn hỏi đến, nên không thể biết đó là ai. Rất có thể...

Cơ Thạch phấn khích :

- Được rồi! Tại hạ nhất định phải nghĩ cách thoát khỏi nơi này, sau sẽ đến thạch lao tìm người đó.

Ánh mắt của Gia Cát Hường bỗng lóe lên tia nhìn kỳ quái vì phát hiện câu nói vừa rồi của Cơ Thạch như nói lớn quá mức cần thiết.

Tuy vậy, Gia Cát Hường vẫn không hỏi gì đến điều đó mà chỉ hỏi phụ họa theo Cơ Thạch :

- Người tưởng hễ nói thoát là thoát sao? Loại Cương Ty Tây Tạng này nếu không có lợi khí thần vật trong tay, người đừng mơ đến chuyện phá hủy.

Cơ Thạch chột hỏi :

- Tiên sinh có bao giờ nghe đến chuyện dùng công phu biến thành tam muội chân hỏa rồi dùng lửa tam muội này biến những thứ khí giới tầm thường thành lợi khí sắc bén chưa?

Gia Cát Hưởng vẫn ung dung phụ họa, dù chưa bao giờ nghe đến những chuyện tương tự :

- Các bậc tiên trưởng trong truyền thuyết vẫn làm được những điều này. Người nhắc đến phải chẳng người ỷ trượng vào Tiên Thiên chân khí và tâm pháp thượng thừa của đạo gia?

Cơ Thạch quả nhiên vẫn nói lớn quá mức cần thiết :

- Không sai! Tuy không dám tự sánh ngang bậc tiên trưởng nhưng tại hạ nghĩ chỉ có trong tay một vật tương đối sắc bén như cây trâm này, không lẽ với Tiên Thiên chân khí được dồn vào, tại hạ ha không thể phá hủy ít nhất là một thanh chấn song ở đây sao?

Vừa nói Cơ Thạch vừa lấy ra một cây trâm chính là cây trâm của Hà Phi Phượng chàng đã mượn nhưng quên hoàn trả.

Và chàng bắt đầu áp cây trâm vào giữa hai lòng bàn tay khi nghe Gia Cát Hưởng bảo :

- Nếu cây trâm cũng là báu vật một khi người dồn chân lực vào đương nhiên nó sẽ thêm sắc bén có thể phá hủy hai thanh chấn song là ít. Và chỉ cần phá hủy hai thanh, ta và người thừa chui ra rồi còn gì?

Có cảm nhận Cơ Thạch vận lực dồn vào cây trâm đã lâu, Gia Cát

Hướng náo nức :

- Thế nào rồi? Đừng quá gắng sức, kéo lửa tam muội lại đốt cháy cả cây trầm thì hỏng.

Cơ Thạch hé dần hai lòng bàn tay cho Gia Cát Hướng nhìn thấy cây trầm vẫn hoàn toàn bình thường :

- Tiên sinh nhìn xem màu sắc như thế này đã đủ chưa?

Vẫn chưa biết Cơ Thạch có hành động này là vì mục đích gì nhưng Gia Cát Hướng vẫn suýt xoa :

- Theo ta thì sắp được rồi. Người định thử ngay hay phải vận lực dồn thêm một ít nữa?

Cơ Thạch chợt đánh giọng :

- Nên thử ngay thì hơn, tiên sinh xem đây.

Gia Cát Hướng vẫn chú mục nhìn nên trông thấy Cơ Thạch vừa dứt lời liền bất ngờ co một ngón tay búng mạnh vào đuôi chiếc trầm khiến cây trầm đang nằm gọn trong lòng bàn tay phải bật bay đi thật mạnh.

Tách!

Viu...

Không kịp nhìn theo, xem cây trầm được phóng về đâu Gia Cát Hướng đành chờ nghe kết quả.

Và kết quả cũng không ngờ đến khá sớm :

- A! Được lắm, Cơ Thạch! Người dám dùng quỷ kế hí lộng, đừng trách ta một hai ngày nữa sẽ không đưa vật thực đến cho người và Gia Cát Hướng. Đó là người tự hại người. Hừ!

Nghe rõ thanh âm của Tạ Linh Oai. Gia Cát Hướng nửa thán phục nửa nghi ngờ :

- Y ẩn nấp sau cánh cửa chỉ khép hờ, làm sao người có thể phát giác và còn khiến y bị tổn hại?

Không nghe Cơ Thạch đáp - vì Gia Cát Hướng mãi nhìn những đốm máu của họ Tạ còn lưu lại sau cánh cửa cách đó ba trượng - Gia Cát Hướng vội quay người.

Và Gia Cát Hướng suýt phải phì cười khi thấy Cơ Thạch đang có bộ dạng như người chuẩn bị dồn lực vào vật gì đó :

- Này, vì biết người đã phát hiện điều khả nghi nên ta giúp người bằng những lời phụ họa. Người đừng nói với ta người chuẩn bị dùng lửa tam muội để phá hủy những thanh sắt bằng Cương Ty này nha?

Gia Cát Hướng phải bất ngờ khi nghe Cơ Thạch đáp :

- Đã biết đây là việc khả dĩ, tại hạ đương nhiên phải thử.

Gia Cát Hướng trợn mắt :

- Đó là ta chỉ nói đùa người tin là thật sao?

Cơ Thạch bước đến và nắm chặt hai tay vào hai chân song nằm kề nhau :

- Không phải ngẫu nhiên mà có truyền thuyết về lửa tam muội. Vì không muốn Tạ Linh Oai hay ai khác phát hiện, tại hạ khi này mới dọa cho y chạy đi. Tiên sinh mau lùi lại, kết quả như thế nào cứ chờ một lúc sẽ rõ.

Và Cơ Thạch bắt đầu dồn chân khí Tiên Thiên vào hai thanh chân song thật.

Gia Cát Hường nhìn cơ hồ không chớp mắt.

Bởi từ hai nắm tay của chàng quả nhiên đang xuất hiện những tia bạch vụ lượn lờ bay lên.

Sau đó ngoài sự tưởng tượng của Gia Cát Hường, đoạn song sắt ở bên trên và ngay bên dưới hai nắm tay của Cơ Thạch cũng bắt đầu đổ dần.

Màu đỏ thoát đầu lan đi chậm, càng về sau càng lan nhanh khiến từ hai thanh chấn song phải tỏa ra hơi nóng hừng hực.

Dù không muốn tin cũng phải tin, Gia Cát Hường đến thờ mạnh cũng không dám vì sợ làm kinh động đến giấc mơ huyền hoặc khiến giấc mơ phải tan biến như mộng ảo.

Tuy nhiên sự thật vẫn là sự thật, Gia Cát Hường bừng tỉnh khi nghe Cơ Thạch khẽ rít :

- Mau chui ra ngoài nào tiên sinh?

Cùng với tiếng rít khẽ, Gia Cát Hường nhìn thấy hai thanh chấn song đang được Cơ Thạch uốn cong về hai bên, tạo một khoảng trống đủ cho một người lách qua.

Cơ Thạch chui qua trước :

- Tiên sinh có chui nên cẩn thận, đừng để bỏng.

Gia Cát Hường chui qua mà vẫn chưa dám nghĩ là đã thoát hiểm.

Cơ Thạch nhân lúc hai thanh chấn song còn nóng đỏ vội uốn trả lại vị trí ban đầu.

Gia Cát Hường chỉ dám mở miệng cười khi nghe Cơ Thạch vừa xoa hai tay vào nhau vừa bảo :

- Mọi việc đã xong, mời tiên sinh trở lại thạch lao cho.

Nhìn toàn bộ khung sắt vẫn nguyên vẹn như chưa hề giam ai và nếu có giam vẫn chưa có ai uốn cong để chui ra, Gia Cát Hưởng lắc đầu :

- Nếu không phải tận mục sở thị, bất luận ai kể chuyện tương tự, ta vẫn cho đó là bịa đặt không hơn không kém. Hà...! Công phu này...

Cơ Thạch xô cửa bước ra và có phần giận dữ :

- Không ngờ Tạ Linh Oai khi chạy đã mang luôn cây trâm theo. Đó là trâm của Hà Phi Phượng quyết không thể để mất.

Gia Cát Hưởng mỉm cười và nhanh chân rảo bước :

- Có mất trâm cũng không hề gì, miễn đừng phụ lòng người cho trâm! Ha... ha...

-----oOo-----

Chương 26: Loạn chiến quần hùng lâm hiểm cảnh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Gia Cát Hưởng nghi ngại :

- Người này nếu không câm thì đúng là hạng cương liệt. Bảo lão mở miệng không phải dễ, nếu những muốn nói là thiên nan vạn nan. Người định sao, Cơ Thạch?

Tính danh của Cơ Thạch dường như có làm cho đôi mục quang

nhập nhòe của lão nhân vừa gầy yếu vừa dơ bẩn nọ chú tâm.

Phát hiện điều đó, dù chỉ là thoáng qua, Cơ Thạch cũng không bỏ lỡ cơ hội :

- Nếu lão tiên bối đích thực là Thiện Quả đại sư, gia phụ Cơ Vĩnh đã từng một lần diện kiến, hậu bối là Cơ Thạch lần này mạo hiểm là muốn cứu đại sư.

Sự cảm lạnh đã quay trở lại với lão nhân đầu bù tóc rối, Gia Cát Hướng cau mặt khó chịu :

- Phải hay không phải Thiện Quả đại sư, lão tiện tặn chi một cái lắc đầu hoặc gật đầu?

Cái lắc, cái gật cùng không có, nhưng Cơ Thạch vẫn quả quyết :

- Phải hay không, cứu người vẫn phải cứu. Gia Cát tiên sinh, chúng ta đi thôi.

Cơ Thạch vừa dứt lời một tiếng quát to như sấm liền vang lên :

- Người còn muốn đi nữa sao, Cơ Thạch? Bản nhân đâu thể...

Cơ Thạch gầm vang dội :

- Người đến thật đúng lúc, Gia Cát tiên sinh mau cứu người, mọi việc để tại hạ đối phó. Đờ!

Từ trong lao ra, Cơ Thạch quát ngay một kinh sấm sét vào Hồng Nhật Tán vừa xuất hiện.

Vút!

Vù...

Hồng Nhật Tán lạnh giọng :

- Tạ Linh Oai đừng để gã Gia Cát chạy thoát. Còn tiểu tử, đỡ!

Vù...

Ào... Ào...

Phát hiện Tạ Linh Oai đang lén theo lối khác đưa một tốp ngoài mười tên thuộc hạ xông vào Gia Cát Hưởng, Cơ Thạch vũ lộng thần uy :

- Bọn người đừng trách ta độc ác! Hãy xem Bạch Thạch Thiên Thủ?

Vù... Vù...

Những bóng chưởng tay phát màu trắng sáng liền xuất hiện, bủa liên tu bất tận vào Tạ Linh Oai, và lũ thuộc hạ của y.

Bung...

Bung... bung...

Với lực đạo dồn vào chiêu chưởng, Cơ Thạch tuy bất nhẫn nhưng vẫn yên tâm nhìn lũ kia bắt đầu gục ngã.

Oa!

Không hề thấy Hồng Nhật Tán xông vào can thiệp, Cơ Thạch càng thêm kinh ngạc khi phát hiện Hồng Nhật Tán đã lẳng lặng bỏ đi.

Cho đây là cơ hội tốt, Cơ Thạch một tay rút kiếm tay còn lại xốc lão nhân cầm lạng kia lên vai :

- Chạy thôi Gia Cát tiên sinh!

Vút!

Không ngờ Cơ Thạch muốn đến là đến, muốn đi là đi, Tạ Linh Oai vừa vũ lộng đại đao xông đến vừa gầm thét inh ỏi :

- Mau phong tỏa mọi lối đi. Bằng mọi giá phải ngăn tiểu tử lại, không cho y thoát! Cơ Thạch, đỡ!

Vụt!

Vụt!

Nhìn đại đao của Tạ Linh Oai cứ loang loáng ập vào, Cơ Thạch bật cười lạnh như băng :

- Tạ Linh Oai! Gia phụ đâu thể chết không nhắm mắt, ngươi đừng trách ta. Tiếp kiếm!

Véo... Choang!

Véo... Choang!

Đang thi triển Bát Tý Cường Đao phát hiện hai kiếm của Cơ Thạch ngăn đủ hai chiêu của mình Tạ Linh Oai thất sắc :

- Là Khoái Kiếm thật ư ư?

Cơ Thạch ngoác miệng cười :

- Không là thật thì là giả ư? Hãy nạp mạng nào? Ha... ha...

Véo... Choang!

Véo... Choang!

Keng!

Do tý lực không đủ sức chi trì sau liên tiếp bốn lần chạm đao thẳng vào kiếm của Cơ Thạch, Tạ Linh Oai phải thất thần sợ hãi nhìn đao

trên tay phải rơi xuống.

Y càng khiếp đảm hơn khi nghe Cơ Thạch rít lên tiếng rít tử thần :

- Cơ hội báo thù đã đến, Tạ Linh Oai người hãy chấp nhận số mạng. Đỡ!

Véo...

Không còn chút huyết sắc nào, Tạ Linh Oai cũng để mắt oai phong khi cuống cuồng bỏ chạy :

- Bọn người mau ngăn tiểu tử lại! Hãy ngăn y lại...

Vút!

Đuổi theo sau, Cơ Thạch vì quá phẫn nộ cứ loang kiếm nhắm vào bất kỳ ai dám xông ra cản đường.

- Bọn người muốn chết! Đỡ!

Véo... Phập!

Véo... Phập!

Véo... Oa!

Gia Cát Hường chạy theo sau, miệng hô hoán :

- Đừng nên lạm sát, Cơ Thạch. Bọn chúng vẫn chưa đáng tội chết đâu.

Vút!

Cứ trông theo hướng tháo chạy của Tạ Linh Oai, Cơ Thạch chuyển kiếm qua tả thủ, miệng gầm vang :

- Thế theo đức hiếu sinh của trời đất ta không giết những ai chạy đi. Ngược lại, bất kỳ ai dám ngăn đường phải chết!

Như để minh thị, hữu chưởng của Cơ Thạch liền được tung ra :

- Hãy xem Bạch Thạch Thiên Thủ. Kẻ nào xông vào thì đừng trách ta.

Vù...

Vù...

Những bóng chưởng phát màu sáng trắng vừa xuất hiện đã tỏ ra kiến hiệu, bọn thuộc hạ của Tạ Linh Oai cứ thấy bóng chưởng lao đến liền cầm đầu bỏ chạy.

Được dịp Cơ Thạch thi triển khinh thân pháp lao đi.

Vút!

Gia Cát Hương lao theo, miệng thất thanh đề tỉnh :

- Hồng Nhật Tán bỏ chạy, tất có mưu đồ! Cơ Thạch người đừng quá khinh suất.

Tuy có nghe và hiểu Gia Cát Hương đề tỉnh không sai, nhưng có bóng dáng của Tạ Linh Oai ở phía trước Cơ Thạch sao dễ buông tha?

Chàng lao nhanh hơn.

Vút!

Phát hiện Tạ Linh Oai đã chạy đến bên ngoài, trước mặt là khoảng sân rộng có trồng đủ loại kỳ hoa dị thảo một trong những cơ ngơi bề thế của Hào Phú Vương Hồng Nhật Tán, sơ kẻ thù tẩu thoát, Cơ Thạch bất ngờ rống lên cực to :

- Chạy đi đâu. Hãy xem Võng Khôi Thiên Thủ.

Ào...

Đúng lúc bóng nhân ảnh của Tạ Linh Oai lọt vào phạm vi uy hiếp của những bóng chưởng tay phát màu sáng trắng từ chiêu Võng Khôi Thiên Thủ của Cơ Thạch có hàng loạt người bỗng xuất hiện.

Vút!

Cùng lúc đó một tiếng niệm Phật hiệu cùng vang lên :

- Quả nhiên là công phu Bạch Thạch. A di đà Phật! Chư vị còn chờ gì nữa không xông vào tiêu diệt vuơ ma tử Bạch Thạch môn? Ngã Phật từ bi! Đỡ!

Viu... viu...

Tuy bị Tán Hoa Kim Cang chỉ của lão Thiện Duyên xạ ngay vào uy hiếp, Cơ Thạch vẫn hùng hổ tung người lao lên cao.

Vút!

Vừa tránh thoát chỉ kình, tả kiếm trên tay chàng liền thoát đi như một trường tiễn rời cung cứng :

- Nạp mạng cho ta, Tạ Linh Oai!

Véo...

Phập!

Với thanh kiếm bị cắm ngập vào giữa lưng, Tạ Linh Oai ngã chúi về phía trước và gãy giụa thật mạnh.

Huych!

Cơ Thạch trầm người xuống, hạ thân ngay bên cạnh Tạ Linh Oai.

Không ngó gì đến người của các phái đứng xung quanh, Cơ Thạch vừa đưa tay rút kiếm khỏi lưng họ Tạ vừa ngửa mặt gào lên bi thảm :

- Phụ thân, mẫu thân! Tạ linh Oai đã chết, song thân hãy chờ xem, hài nhi cũng sẽ lấy mạng bọn Thiện Duyên để trả thù. Ha... ha...

Bị xúc nộ, Thiện Duyên có phản ứng thật dữ dội :

- Cơ Vĩnh nhẫn tâm hạ sát tử sư đệ Thiện Quả, nếu lão nạp có tri tội y cũng hợp đạo lý. Cũng như ngươi, ma đầu Bạch Thạch, lão nạp vì muôn vạn chúng sinh phải giết ngươi để trừ đại họa. Đỡ!

Viu... Viu...

Dùng Tán Hoa Kim Cang chỉ, Thiện Duyên như muốn đưa ngay Cơ Thạch vào tử địa.

Đang lúc bi phẫn, Cơ Thạch tung thân lạng thẳng vào ngọn chỉ lực của Thiện Duyên :

- Ta là ma đầu hay lão trọc ngươi là hạng thí sư đoạt vị? Mau nạp mạng!

Véo...

Choang!

Công phu Khoái Kiếm của Cơ Thạch sau lần được Bạch Tu lão nhân điểm hóa đã có mức độ lợi hại trên chỗ tưởng.

Chiêu kiếm của chàng tuy xuất phạt chậm hơn nhưng lại chạm đúng vào ngọn chỉ kinh của Thiện Duyên, đúng vào lúc ngọn chỉ kinh đó chưa kịp phát huy hết uy lực.

Không những thế, đang đà lao đến, Cơ Thạch còn nhanh lẹ đẩy ra một chiêu Khoái Kiếm nữa.

Véo...

Nhìn ngọn kiếm của Cơ Thạch tuy vừa chạm phải chỉ kình nhưng không những không hề bị ngọn chỉ kình làm cho suy yếu trái lại còn thần tốc xé gió lao đến, Thiện Duyên giận dữ đến phải phát ra tiếng gầm :

- Vưu ma tử quá nhiên có thân thủ phi phạm. Chư vị còn chờ gì nữa không hiệp công trừ khử ác ma? Hãy xem La Hán Phục Ma chưởng.

Vù...

Từ tâm chưởng của Thiện Duyên ngay lập tức phát ra ánh kim quang, cuộn thẳng vào kiếm chiêu của Cơ Thạch.

Cùng lúc đó, có đôi ba tiếng hét thịnh nộ hướng vào Cơ Thạch :

- Tiểu tử đã để lộ bản thân là truyền nhân của Bạch Thạch môn. Đã là Bạch Thạch môn tất phải chết! Đờ!

- Trảm thảo trừ căn. Còn một tên Bạch Thạch môn, võ lâm Trung Nguyên còn chịu nhiều kiếp họa. Giết!

- Vì công đạo võ lâm, tiểu tử phải chết!

Những chiêu kiếm, những bóng trảo vì thế cứ đổ dồn vào Cơ Thạch.

Vèo...

Vụt! Vụt!

Phát hiện có một kiếm đang nhắm vào lão nhân câm lạng, Gia Cát Hướng phần nộ lao vào :

- Thủ đoạn đê tiện! Du Hoàng Vân ngươi còn chút tính người nào nữa không? Hãy xem độc thủ của Gia Cát mỗ.

Ào... Ào...

Khi đó chợt nhận ra công phu Phục Ma La Hán chưởng của Thiện Duyên có uy lực lạ kỳ, dù là chưởng nhưng kinh lực phát sinh lại gom tụ tạo thành một khối cứng rắn khó thể xuyên thủng, Cơ Thạch bất ngờ xoay nghiêng người biến đổi chiêu thức và đấu pháp.

Vút!

Đưa chiêu kiếm vừa xuất phát đỡ vào một kiếm một trảo của Trác Thiên Hữu và Bạch Điền Quang, hai vị Chưởng môn phái Hoa Sơn, Không Động vừa cùng Du Hoàng Vân, Côn Luân phái xông vào, Cơ Thạch còn đưa tả chưởng phát màu sáng trắng nghênh đón ánh kim quang tử chưởng Phục Ma của Thiện Duyên lão trọc.

Véo... Véo...

Vù... Vù...

Phản ứng của Cơ Thạch vừa linh hoạt vừa nhanh khiến Thiện Duyên, Trác Thiên Hữu và Bạch Điền Quang có phần thất vọng.

Ầm! Ầm!

Choang! Choang!

Bị chiêu kiếm của Cơ Thạch hóa giải, khiến ý đồ liên thủ bất thành, Bạch Điền Quang giận dữ xòe rộng song trảo :

- Thế mới biết, chỉ vì lòng nhân không đúng chỗ, sáu năm trước không thể lấy mạng ngươi, để bây giờ phải gánh chịu hậu quả. Cơ Thạch! Hãy xem Long Trảo Du Hồn Nhân đưa ngươi về chín suối.

Vụt!

Vụt!

Dùng lời nói để khích nộ, Bạch Điền Quang phần nào đạt ý đồ. Có bóng một đạo nhân lao ra :

- Vô lượng thọ Phật! Còn Cổ Huyết thành là còn nhiều hiểm họa. Cơ thiếu hiệp chớ trách bần đạo. Tiếp kiếm chiêu!

Véo...

Véo...

Không bỏ lỡ cơ hội, Trác Thiện Hữu thì vũ lộng trường kiếm, Thiện Duyên đại sư thì xuất phát chưởng kinh Phục Ma cùng xông vào Cơ Thạch.

Véo... Véo...

Vù... Vù...

Cũng lạ, lão nhân đang được Cơ Thạch mang trên lưng cho đến lúc này vẫn cứ câm lặng dường như lão không hề biết trong cảnh ngộ này chỉ cần một chút sơ sẩy của Cơ Thạch không những chỉ có Cơ Thạch bị mất mạng mà đến sinh mạng của lão cũng chẳng còn. Thái độ kỳ lạ này của lão khiến Gia Cát Hưởng uất ức.

Vừa cố chi trì cục diện với Du Hoàng Vân, một vị nhất môn chi chủ, Gia Cát Hưởng vừa phát tác sự giận dữ vì thái độ quá ư bàng quan của lão nhân câm lặng nọ :

- Không phải lão đã từng thu nhận một đệ tử là Hà Giao sao? Chẳng phải lão đã đặt pháp danh cho Hà Giao là Quá Nạn sao? Quá làm sao được mà quá nếu lão ngay bây giờ không nói ra hành động thí sư đại nghịch của Thiện Duyên? Thiện Quả ơi Thiện Quả! Lão muốn quá nạn hay cam tâm chấp nhận kiếp nạn vậy?

Du Hoàng Vân rít lên :

- Gã bệnh nho này, người làm nhảm cái gì vậy? Nếu muốn gặp Thiệu Quả, người hãy vào Quỷ Môn quan mà gặp!?

Véo...

Bất ngờ chiêu kiếm của Du Hoàng Vân bỗng bị một ngọn bút ngăn lại :

- Du chương môn xin lượng thứ. Gia Cát Hưởng. Người muốn ám chỉ điều gì khi đề cập đến bốn chữ: thí sự đại nghịch?

Gia Cát Hưởng chưa kịp mở miệng đã nghe Du Hoàng Vân gầm bên tai :

- Quách Phú! Người luôn cố tình xen vào việc của ta, tại sao chứ? Vậy đừng trách ta phải xem người như kẻ thù. Đỡ!

Véo...

Véo...

Gia Cát Hưởng bất ngờ quật một kinh tạt chéo vào Du Hoàng Vân :

- Ta và người chưa phân thắng bại, sao vội tìm cách tránh ta? Đỡ!

Vù...

Quách Phú vẫn ngang nhiên thi triển bút pháp Hoạch Thiên Chỉ Địa :

- Mỗ vẫn đang chờ nghe lời giải thích của người đó, Gia Cát Hưởng! Du Hoàng Vân hãy đỡ nào!

Véo...

Véo...

Một lần nữa tiếng gầm phẫn hận của Cơ Thạch đã vang lên khiến Gia Cát Hưởng khó thể mở miệng. Cơ Thạch đang quát :

- Thiện Duyên! Lão muốn sát nhân diệt khẩu à? Ta không để Thiện Quả phải chết vào tay kẻ thí sự như lão. Hãy xem Thiên Thủ Khốn Tiên.

Vù...

Vù...

Chuyển kiếm qua tay tả, Cơ Thạch vội vàng tung chưởng Bạch Thạch một mình giao chiến với bốn nhân vật vào hàng Chưởng môn của bốn phái: Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn Không Động.

Những tiếng chạm kình theo đó vang lên, bức bốn nhân vật nọ phải hồi bộ lùi hươc.

Ầm!

Ầm!Ầm!

Choang! Choang!

Thiện Duyên ngay sau đó tuy phải hồi bộ nhưng dường như đang tìm cách lén di chuyển đến phía sau Cơ Thạch.

Vút!

Vì nhìn thấy thái độ của Thiện Duyên luôn nhắm vào lão nhân gầy yếu đang được Cơ Thạch mang sau lưng, Huệ Tâm sư thái chột lao vào :

- Cơ Thạch! Hãy cho bản ni xin lại thanh kiếm mau!

Bằng khóe mắt Cơ Thạch ngay khi phát hiện có người lao vào, không cần biết Huệ Tâm sư thái lao đến với thành ý hay địch ý, chàng hất nhanh tả kiếm :

- Lui lại nào!

Véo...

Chàng ra tay qua nhanh khiến Huệ Tâm sư thái lập tức lâm vào hiểm cảnh.

Chính lúc đó, Cơ Thạch nghe có tiếng quát mắng đầy giận dữ :

- Thu kiếm về mau, Cơ Thạch! Người không thể phân biệt ai là thù, ai là bằng hữu sao?

Tiếng quát quá quen tai, khiến Cơ Thạch giật mình và thu chiêu kịp lúc.

Nhưng Cơ Thạch bỗng lạnh người, vì nhìn thấy hữu kinh của Huệ Tâm sư thái rõ ràng đang cuộn vào chàng từ phía chính diện.

Vù...

Chàng động nộ hất hữu chưởng ra :

- Sư thái sao lại...

Kinh hãi trước chưởng kinh của chàng, Huệ Tâm sư thái chột lui nhanh. Tuy nhiên tiếng kêu của Huệ Tâm sư thái lại mang một ý nghĩ khác và thật cấp bách :

- Thiện Duyên! Đại sư nhẫn tâm thế sao?

Như một tia chớp bật lóe lên xua tan áng mây mờ, tả kiếm trên tay chàng liền hoành ngang lia nhanh về phía sau.

Véo...

Nhưng, trước đó một nháy mắt, tiếng quát khi nãy vừa cảnh tỉnh Cơ Thạch một lần nữa vang lên :

- Tâm địa của lão Thiện Duyên người thật độc ác! Đỡ!

Cùng với tiếng chấn kinh Cơ Thạch có cảm nhận ngay phía sau hậu tâm chàng dường như vừa xuất hiện một chấn động nhẹ.

Biết có chuyện bất ổn Cơ Thạch nghiêng người cố đưa đầu nhìn lại phía sau.

Vừa trông thấy ở khóe miệng của lão nhân cảm lạnh đang xuất hiện một dòng máu thắm, tai Cơ Thạch bỗng nghe tiếng quát độc ác của Trác Thiện Hữu :

- Người muốn chết!

Véo...

Thanh kiếm trên tay Cơ Thạch bỗng bị ai đó giật phăng, kèm theo sự việc này là tiếng rít động nộ của Huệ Tâm sư thái :

- Thừa lúc người bắt phòng để ra tay, Trác chưởng môn sao lại có thủ đoạn bất minh? Xem kiếm!

Véo... Véo...

Nhờ đó, Cơ Thạch mới biết nhân vật vừa đoạt kiếm trên tay chàng chính là Huệ Tâm sư thái. Và chàng thoáng bất ngờ khi nhận ra Huệ Tâm sư thái đối với chàng chỉ có thiện ý, không hề có địch ý.

Do bất ngờ nên có phần phân tâm, tiếng kêu của người lúc nãy một lần nữa vang lên khiến Cơ Thạch bừng tỉnh :

- Còn không mau chạy đi Cơ Thạch! Hay người muốn Thiện Quả đại

sư không chi trì được nữa phải chết ngay trên lưng người?

Quay lại thật nhanh, Cơ Thạch đưa mắt nhìn người đó :

- Hà tỷ tỷ mau đưa Thiện Quả đại sư chạy trước! Đệ sẽ...

- Còn chạy đâu nữa Cơ Thạch? Ha... ha... ha...

Tràng cười vừa dài vừa cuồng ngạo vẫn đang vang lên như bất tận, đôi mục quang của Cơ Thạch bỗng bật lóe lên những tia nhìn đặc ý.

Choàng tay tả về phía sau đỡ lấy thân hình của lão nhân câm lặng sắp sửa tuột xuống, Cơ Thạch bật tung người lao đến kẻ vừa cười :

- Hồng Nhật Tán? Hay đỡ Bạch Thạch Đại Phật Thủ!

Vút!

Ào... Ào...

Với phản ứng nhanh nhạy, Hồng Nhật Tán xoáy nhanh tia Tử Quang, xạ thẳng vào bóng chưởng tay to lớn của Cơ Thạch :

- Là người của Bạch Thạch môn thì phải chết! Đỡ!

Vù... Vù...

Ầm!

Nương theo chấn kinh, Cơ Thạch dịch bộ qua một bên, kịp tránh tia Tử Quang vừa xuyên qua bóng kinh tiếp tục lao đến.

Vút!

Theo đà, Cơ Thạch một lần nữa lao vào Hồng Nhật Tán :

- Người tưởng ta sợ Tử Khí Tam Ngươn chưởng của người sao?

Hãy đỡ!

Vút!

Ào... Ào...

Hồng Nhật Tán không lường hết kế mưu của Cơ Thạch vẫn thân nhiên phát xạ tia Tử Quang :

- Lần này đồ ngươi thoát! Tiếp chiêu!

Vù... Vù...

Ầm!

Tia Tử Quang lại xuyên qua bóng kình, lao ập vào Cơ Thạch.

Vù...

Đến lúc này Cơ Thạch bỗng lùi lại, miệng gầm vang :

- Dừng tay!

Khi đó Gia Cát Hượng vẫn tranh với Quách Phú để động thủ với Du Hoàng Vân, tiếng quát của Cơ Thạch khiến họ dừng lại.

Huệ Tâm sư thái đang giao kiếm với Trác Thiện Hữu cũng dừng lại.

Riêng Hà Phi Phượng thì bị khốn đốn với Thiện Duyên, nhân cơ hội này vội tìm cách nhảy tránh đến cạnh Cơ Thạch.

Không để Bạch Điền Quang hoặc Thiện Duyên tiếp tục lao đến, diễn khai tiếp trận đấu, Cơ Thạch đưa tay chỉ Hồng Nhật Tán :

- Y là phản đồ Bạch Thạch môn cũng là kẻ gây thảm án ở Vũ Hào miếu Mạnh gia, chiếm đoạt Tử Khí Tam Ngươn chưởng. Chính là công phu y vừa thi triển.

Lập tức Bạch Điền Quang ngoác miệng gào lên :

- Hồ đồ! Hồng lão huynh chính là hậu nhân của Mạnh gia. Biết công phu đó cũng là điều tất yếu.

Cơ Thạch cười lớn :

- Nếu là vậy khi công phu đó không bị ai chiếm đoạt, tại sao chư vị vẫn đề quyết Bạch Thạch môn là hung thủ gây ra thảm án Mạnh gia?

Du Hoàng Vân lướt đến :

- Bạch Thạch môn tuy đoạt vật bất thành nhưng không thể phủ nhận hành vi độc ác, gây ra thảm án Mạnh gia.

Cơ Thạch bĩu môi :

- Phàm trăm thảo phải trừ căn. Gia sư tổ Tri Thế Nhân thừa biết chuyện này sao vẫn thu nhận hậu nhân Mạnh gia làm môn đồ? Như lão, lão có thu nhận không? Hay phải tìm cách trừ bỏ hậu họa?

Quách Phú nghiêm mặt :

- Không sai! Trừ phi vị họ Hồng kia phủ nhận việc báỉ Thành chủ Cổ Huyết thành làm sư phụ.

Hồng Nhật Tán đến bây giờ mới biết tại sao Cơ Thạch vừa thấy lão đã quyết liệt ra tay. Lão bật cười :

- Kể ra người cũng có lắm thủ đoạn. Nhưng có một điều vì người không biết nên người mới đắc ý, bản nhân khi báỉ kẻ thù làm sư phụ đương nhiên phải thay danh đổi tánh, lão tặc Tri vì không biết nên mới thu nhận bản nhân.

Lời nói quá minh bạch của Hồng Nhật Tán khiến những ai vừa có ý

thiên về Cơ Thạch cũng phải ngẩn người. Và họ đưa mắt nhìn Cơ Thạch chờ xem chàng sẽ đối đáp thế nào.

Trong lúc đó, lòng của Cơ Thạch lại đang nóng như lửa đốt. Chàng đang chờ một kỳ tích phải xuất hiện. Và nếu kỳ tích đó không đến, những toan tính có phần mạo hiểm của chàng vừa rồi sẽ quay trở lại, gây phương hại cho chính chàng.

Chàng chờ đợi thì mọi người cũng chờ đợi.

Họ chờ đợi với hai tâm trạng.

Những ai thiên về chàng thì chờ đợi trong tâm trạng hoang mang.

Những ai quyết trừ khử chàng thì chờ trong tâm trạng đặc ý.

Và Gia Cát Hưởng vì quá hoang mang không biết Cơ Thạch định giở trò gì nên há miệng định lên tiếng.

Chính lúc đó, kỳ tích mà Cơ Thạch mong đợi bỗng xuất hiện...

-----oOo-----

Chương 27: Những bí ẩn dần dần hé lộ

Nguồn: EbookTruyen.VN

- Tử Quang xuất, Bạch Thạch tiêu.

Tiếng kêu rên tuy nhỏ nhưng do mọi người đang yên lặng chờ đợi nên tất cả đều nghe không sót một lời.

Toàn thân chấn động, Cơ Thạch lớn tiếng kêu :

- Quả nhiên lão chính là Thiện Quả đại sư. Đại sư hãy mau nói đi, vì sao Tử Quang xuất Bạch Thạch tiêu? Thảm án Mạnh gia do ai gây ra? Tại sao đại sư nói đây là lúc giang hồ đại loạn, kiếp nạn thất phái? Tại làm sao Thiếu Lâm nghiêng ngã, ma vương đạo nguy?

Những câu hỏi tại sao của chàng là dành cho lão nhân câm lặng vẫn được chàng mang sau lưng.

Và vì trong câu chàng hỏi có đề cập đến “Thiếu Lâm nghiêng ngã”, Hà Phi Phượng bỗng thét lên đề tỉnh :

- Thiện Duyên, lão...

Một tia kiếm xuất hiện.

Véo...

Và Huệ Tâm sư thái đã đứng ngay phía sau lưng Cơ Thạch với câu nói cả quyết :

- Nam mô A di đà Phật! Có nhiều điều minh chứng rằng lão nhân đây chính là Thiện Quả đại sư, người ngõ đã chết sáu năm trước. Ngoại trừ Thiện Duyên phương trượng, nếu chư vị quan tâm và muốn biết hung thủ gây ra thảm án Mạnh gia là ai, bản ni nghĩ, chư vị nên lắng lặng chờ nghe thì hơn.

Bị câu nói của Huệ Tâm sư thái khích nộ, Thiện Duyên gầm dữ dội :

- Ai bảo đó là Thiện Quả? Chư vị đừng làm kẻ vu ma tử Bạch Thạch môn Thiện Quả đã chết, còn lão già kia...

Bất ngờ Hồng Nhật Tán bật quát :

- Thiện Duyên! Nếu người không câm miệng, đừng trách bản nhân trở mặt vô tình.

Bất chấp nét mặt của Thiện Duyên đang nửa sợ hãi nửa căm phẫn,

Hồng Nhật Tán đưa mắt nhìn lão nhân được Cơ Thạch mang sau lưng :

- Thiện Quả! Dường như lão có biết về hung thủ đã gây ra thảm án nhà họ Mạnh ta? Lão mau nói đi, ta sẽ không giam giữ lão nữa.

Gia Cát Hương bỗng reo lên :

- Người đoán quả không sai, Cơ Thạch. Không ngờ lão đây chính là Thiện Quả, và người chỉ từ câu Tử Quang xuất Bạch Thạch tiêu đoán ra lão Thiện Quả phải biết hung thủ là ai. Hay lắm! Ha...ha...

Đang cười, Gia Cát Hương phải nín bật khi bị Hồng Nhật Tán lừ mặt hung dữ :

- Người còn nữa lời gây náo loạn, chớ trách Tử Khí Tam Ngươn chưởng của ta không vị tình.

Trong khi đó Cơ Thạch vẫn cố lắng nghe hy vọng Thiện Quả sẽ nói ra một sự thật như chàng đã thầm đoán.

Chàng còn nài nỉ Thiện quả :

- Đại sư! Đã bốn mươi sáu năm, Bạch Thạch môn bị hàm oan khó giải, nếu đại sư biết ai là hung thủ thì hãy nói ra. Chẳng phải đại sư có chút thâm tình với gia phụ đó sao?

Lời nài nỉ của chàng liền có kết quả, Thiện Quả đại sư bắt đầu phều phào, nói qua hơi thở nấc nghẹn :

- Cổ Huyết thành, hự... không phải hung hung thủ. Hung thủ là...

Hồng Nhật tán nôn nóng bước đến gần :

- Là ai, đại sư?

Trong khi mọi người cố chờ một lời nói nữa của Thiện Quả, Huệ

Tâm sự thái bồng hét lên.

- Mau đề phòng! Có kẻ ám toán.

Kiểm của Huệ Tâm sự thái cũng được chớp động.

Véo...

Cùng lúc đó, Hồng Nhật Tán quát :

- Cuồng đồ to gan! Đỡ!

Vù...

Cơ Thạch động tâm dịch người chuyển vị.

Vút...

Nhưng với bằng ấy người và với bao nhiêu đó động tác, Thiện Quả đại sư cũng vẫn kêu lên :

- Là... hự!

Cơ Thạch quay đầu nhìn lại. Cử động của chàng nhanh nhưng cũng chỉ nhìn thấy một tia chớp lóe là hết.

Có lẽ Hồng Nhật Tán cũng nhìn thấy tia chớp lóe đó nên cứ ngỡ người và vô tình chạm vào ánh mắt ngơ ngẩn đến xuất thần của Cơ Thạch.

Cả hai chạm mắt vào nhau và cùng một lúc bừng tỉnh.

Hồng Nhật Tán vì bừng tỉnh nên nhất thời tung người lao đi :

- Chính ngươi là kẻ hạ thủ Mạnh gia năm nào. Mau đứng lại!

Vút!

Chỉ cần một lời nói như thế của Hồng Nhật Tán đủ làm cho Vô Lượng đạo trưởng Huệ Tâm sư thái và Quách Phú Chưởng môn phái Điểm Thương tỉnh ngộ.

Quách Phú tặc lưỡi :

- Thân thủ quả bất phàm! Là ai chứ?

Vô Lượng đạo trưởng chấp tay niệm Phật :

- Vô lượng thọ Phật! Thì ra Cổ Huyết thành vô tội!

Huệ Tâm sư thái chột chép miệng :

- Không ngờ Thiện Quả năm xưa không hề bị Cơ Vĩnh sát hại. Thiện Duyên phen này thật bẽ mặt. Nam mô A di đà Phật.

Nhìn Bạch Điền Quang, Trác Thiên Hữu và Du Hoàng Vân lặng lẽ bỏ đi, Gia Cát Hướng bỗng tiến lại gần Cơ Thạch :

- Sao người không ngăn Thiện Duyên lại. Người không muốn báo thù cho phụ thân người sao?

Cơ Thạch cười bí ẩn :

- Hãy cho lão sống thêm ít ngày nữa! Lão đã gieo nhân tất phải gặt quả.

* * * * *

Nhìn ngọn lửa tàn dần, Cơ Thạch lẩm bẩm :

- Dù biết đại sư đối với cuộc sống cõi hồng trần này chỉ là sinh ký tử quy, đại sư đã về đến chốn cực lạc vui vẻ ở Niết Bàn, nhưng đại sư yên tâm, Cơ Thạch này vẫn hứa sẽ đưa di cốt của đại sư về Thiếu Lâm tự. Vĩnh biệt.

Chờ Cơ Thạch gom nhặt nắm tro tàn của người đã từng là một trong Tứ đại thần tăng cho vào hũ cốt xong, Gia Cát Hưởng mới dám lên tiếng :

- Như người đã đoán ra hung thủ hạ sát Thiện Quả?

Hà Phi Phượng cũng hỏi :

- Như Hồng Nhật Tán cũng biết nên không xem bốn môn Bạch Thạch là kẻ thù? Hung thủ thật sự là ai?

Cơ Thạch thở dài :

- Chuyện hãy còn nhiều bí ẩn, tại hạ chưa thể thể nói. Vả lại, càng nói chớ vị càng hoang mang, phỏng có ích gì?

Không để cho Gia Cát Hưởng làm dữ vì không được toại nguyện, Cơ Thạch chợt đưa mắt nhìn Huệ Tâm sư thái :

- Văn bối đã mấy phen làm lẫn, ngộ nhận sư thái là kẻ thù, mong sư thái lượng thứ cho.

Huệ Tâm sư thái chợt có cái nhìn xa vắng :

- Bần ni nào dám trách! Huống chi khi còn bé thiếu hiệp đã chịu nhiều tâm khổ vì Thất đại phái, bần ni có muốn giúp cũng không thể tận lực.

Phát hiện cái nhìn kỳ lạ này, Cơ Thạch hoang mang :

- Sư thái có nói văn bối mới nhớ. Cũng vì làm lẫn, sáu năm trước văn bối cũng từng xúc phạm, phải chăng sư thái cho đến giờ vẫn còn buồn?

Huệ Tâm sư thái xua tay :

- Nam mô A di đà Phật! Bần ni dù có buồn cũng không hề buồn thiếu hiệp. Nhưng thiếu hiệp đừng hỏi nữa, bằng không bần ni buộc phải nói dối, phạm vào giới luật bổn phái.

Quách Phú bỗng mỉm cười :

- Thế mới biết thất tình lục dục cũng có sức mạnh vô biên, chuyện đã ngoài hai mươi năm, không ngờ cho đến nay sư thái vẫn còn bận lòng.

Huệ Tâm sư thái nghiêm mặt :

- Quách chưởng môn cũng như xưa, không thể buông tha cho bần ni sao?

Quách Phú cười lớn nói :

- Quách mỗ không buông tha thì làm gì được sư thái? Nga Mi cũng là một đại phái. Điểm Thương của mỗ dĩ nhiên không dám chạm vào.

Thấy sắc mặt của Cơ Thạch vẫn hoang mang, Vô Lượng đạo trưởng bỗng lên tiếng :

- Vô lượng thọ Phật! Cơ thiếu hiệp đừng để tâm những gì Quách chưởng môn nói. Hay hơn hết thiếu hiệp nên cho mọi người biết hung thủ là ai, tại sao cố tình di họa cho Bạch Thạch, tạo nhầm lẫn cho Thất đại phái suốt bốn mươi sáu năm?

Được dịp Gia Cát Hương cũng nhanh nhẩu :

- Không sai! Ta nghĩ người nên nói để mọi người biết mà phòng bị. Người đừng quên những gì Thiện Quả đã nói. Giang hồ đại loạn, kiếp nạn thất phái.

Cơ Thạch giật mình :

- Phải rồi! Suýt nữa tại hạ không nghĩ ra. Người này đã lâu không lộ diện, nay sự việc bị vỡ lở chắc chắn giang hồ phải một phen nghiêng ngả, đắm chìm trong ma kiếp.

Hà Phi Phượng nôn nóng :

- Vậy người nói đi còn chờ gì nữa?

Cơ Thạch nhìn mọi người :

- Lúc Thiên Quả đại sư bị kẻ bí ẩn hạ thủ chưa vị có nhìn thấy một tia sáng lóe lên?

Huệ Tâm gật đầu :

- Đó là tia kiếm quang, bản ni tin chắc như vậy.

Quách Phú lắc đầu :

- Nếu là kiếm tất phải có người vận dụng. Vì không thấy người sử kiếm, ta tin chắc đó là một đạo ám khí.

Vô Lượng đạo trưởng thở dài :

- Là kiếm hay là ám khí gì cũng vậy. Có thể khiến Thiên Quả mất mạng cho dù có đến ba người cùng một lúc xuất thủ ngăn đón, thân thủ của nhân vật này...

Hà Phi Phượng bỗng kêu lớn, khiến lời đang nói của Vô Lượng đạo trưởng phải bị cắt ngang :

- Tia kiếm bật lóe lên mà không phát hiện người sử kiếm ư? Phải chăng là Phi Kiếm?

Gia Cát Hương giật mình :

- Dao Kiếm Thượng nhân? Có lý nào chính là...

Võ Lượng dao trường xưa tay loạn :

- Thượng nhân là nhân vật chính phái, có thể chết đã lâu. Chư vị đừng nghĩ quấy cho hương hồn người đã chết.

Huệ Tâm nghi hoặc nhìn Cơ Thạch :

- Đạo Kiếm Thượng Nhân chính là sự phụ của lệnh tôn. Nếu thiếu hiệp có ý nghĩ xúc phạm này bần ni cho rằng...

Quách Phú vì quá hoang mang phải gất lên :

- Chư vị bắt tất phải nhiều lời. Đúng hay sai, sao không chờ nghe Cơ Thạch tự nói rõ?

Cơ Thạch chùng giọng thật thảm não :

- Chư vị đoán không sai đâu. Dù không muốn tin tại hạ cũng không thể phủ nhận sự thật.

Phản ứng của mọi người sau câu nói của Cơ Thạch là cả một trời nghi hoặc. Hàng loạt những câu hỏi liên vang lên và Cơ Thạch không thể không giải đáp theo như chàng hiểu :

- Sao cứ phải Thượng nhân, không là kẻ nào khác?

- Vì ngoài Thượng nhân đạt mức tinh thâm về kiếm đạo, còn ai khác có khả năng phi kiếm lấy mạng người từ xa?

- Nếu đã có bản lĩnh đạt mức thông huyền hà có gì Thượng nhân phải vì Tử Khí Tam Ngươn chường gây thảm sát Mạnh gia?

- Đoạt công phu chỉ là cái cờ che mắt thiên hạ, thực chất Thượng nhân chỉ muốn di họa và hủy diệt Bạch Thạch môn.

- Thượng nhân có oán thù với Bạch Thạch môn?

- Không những không có oán thù, ngược lại Thượng nhân cũng là người Bạch Thạch môn

- Cái gì? Đạo Kiếm Thượng Nhân sao là người của môn phái Bạch Thạch?

- Chuyện này vốn dĩ không nên nói Bạch Thạch môn truyền đến nay được sáu đời, vào đời Môn chủ thứ hai, Bạch Thạch môn vì mâu thuẫn giữa kiếm và chưởng đã phân khai, số còn lại vẫn giữ nguyên danh xưng Bạch Thạch môn.

- Nói vậy Thượng nhân là người theo kiếm phái?

- Thoạt đầu là vậy! Đến khi phát hiện Bạch Thạch môn chỉ có kiếm pháp hoa mỹ mà hoàn toàn không có thực lực. Thượng nhân tự ly khai. Sau đó nhờ vô tình tìm thấy tâm pháp Tiên Thiên thời thượng cổ, Thượng nhân có công khổ luyện và đạt đến uy danh hiện giờ.

- Nếu là vậy vẫn chưa đủ nguyên nhân khiến Thượng nhân oán hận Cổ Huyết thành.

- Xét về lý thì không đủ. Nhưng xét về tình thì Thượng nhân có thể hận vì Cổ Huyết thành ly khai khiến Bạch Thạch môn đi dần vào chỗ suy vi. Vì nếu có thể nhìn thấy Cổ Huyết thành bị mọi người oán hận đến phát ra hủy diệt, Thượng nhân sao có thể bỏ qua?

Thủy chung, Huệ Tâm sư thái không hề thốt lên bất luận câu nghi vấn nào.

Chờ đến lúc này xem như Cơ Thạch đã giải thích tất cả cho mọi người thông tỏ sư thái mới buông tiếng thở dài :

- Nam mô A di đà Phật! Bất luận ai muốn nói gì thì nói, bản ni chỉ có thể quyết chắc một điều. Cao đồ phải xuất tự minh sư. Nội Khoái Kiếm Cơ Vĩnh luôn có hành vi quang minh lỗi lạc, tuyệt đối không thể có một vị sư phụ hành sự bất minh. Đã đến lúc bản ni phải đi rồi

chư vị xin cáo biệt.

Một lúc sau đến lượt Quách Phú và Vô Lượng đạo trưởng cáo lui :

- Dù người đó là ai, phải hay không phải Đạo Kiếm Thượng Nhân, nếu đã dám giết Thiện Quả để diệt khẩu tất có dã tâm rất lớn. Chúng ta nên quay về, tự lo cho bản thân thì hơn.

Họ đi rồi Cơ Thạch mới dám hỏi Hà Phi Phượng :

- Tỷ tỷ đến đây còn lệnh sư thì sao?

Hà Phi Phượng chợt bối rối :

- Linh Hàn Khí đã bị hóa giải, gia sư bảo Cửu Âm công rất lợi hại, ta có lưu lại cũng vô ích. Không những thế còn bị tổn hại nguyên khí. Ta lo cho người đến Quân Sơn chỉ có một mình nên...

Chàng kinh ngạc :

- Sao tỷ tỷ biết đệ đến Quân Sơn?

Hà Phi Phượng càng thêm lúng túng :

- Ta thử suy đoán. Người từng bảo, Gia Cát tiên sinh không hề bị giam ở Hoài Giang, kể đó người nói Tạ Linh Oai là người của Hồng Nhật Tán. Ta đoán, chỉ có Quân Sơn là nơi Hồng Nhật Tán đã từng luyện Tử Khí Tam Ngươn chưởng, vì ánh Tử Quang đã có lần bị phát lộ. Kể ra ta đoán không sai chứ?

Gia Cát Hương bật cười :

- Người đừng nghĩ Phi Phượng kém tâm cơ hơn người. Theo ta, người nên cho Phi Phượng theo người chỉ có lợi nhất định không có hại.

Cơ Thạch chớp mắt vài lượt :

- Có bao giờ tại hạ nói là không cho Hà tử tử cùng đi? Gia Cát tiên sinh thử nhớ lại xem nào?

Hà Phi Phượng nhoẻn cười :

- Là người tự nói nha. Quân tử bất hí ngôn, người không được tìm cớ, bảo ta không được theo người.

Chàng nheo mắt :

- Đương nhiên rồi. Bôn Môn chủ đã nói nhất định giữ lời, trừ phi Hà tử tử vi phạm môn quy khiến...

Gia Cát Hưởng kinh ngạc :

- Nói sao? Người là Môn chủ Bạch Thạch môn?

Chàng gật đầu :

- Gia sư đã ủy thác, tại hạ nào dám không nhận.

Gia Cát Hưởng bỗng bắn khoăn :

- Này, Bạch Thạch môn có thu nhận môn nhân không?

Chàng mơ hồ hiểu :

- Đương nhiên là có và đã thu nhận được hai người.

- Là ai?

Gia Cát Hưởng nôn nao thấy rõ.

Cơ Thạch chỉ Hà Phi Phượng :

- Hà tử tử và lệnh sư.

- Úy! Chẳng phải người nói sư phụ của Hà nhi vốn đã là người của Bạch Thạch môn sao?

Hà Phi Phượng chùng giọng xuống :

- Gia sư tự luyện công phu ngoài phái, đã bị trục xuất khỏi môn trường. Nhờ Môn chủ đại lượng, đã thu nhận làm môn nhân.

Cơ Thạch không thể lãnh đạm trước nỗi buồn của Hà Phi Phượng :

- Nếu có cách nào khác giúp lệnh sư loại bỏ Linh Hàn Khí mà không cần luyện Cửu Âm công, chỉ cần việc của lệnh sư sau này được minh bạch, việc trục xuất kia nhất định không thể có. Đẳng này vì cần đến Cửu Âm công, tại hạ không thể làm khác. Gia có gia pháp, môn có môn quy. Tại hạ nào muốn!

Gia Cát Hướng gật đầu :

- Xử trí như vậy tuy bề ngoài là có phần khắt khe nhưng sự thật lại đầy đủ tình lý, rất minh bạch. Hà nhi! Người và lệnh sư được Môn chủ quan tâm chiếu cố, người đừng cặn nghĩ mà trách oan Môn chủ. Đồi lại là ta, nhất định ta sẽ vì cảm kích mà thêm tận tụy.

Cơ Thạch mỉm cười :

- Bạch Thạch môn đang lúc khôi phục, rất cần những môn nhân như Gia Cát tiên sinh. Nếu tiên sinh không ngại Cơ Thạch này...

Gia Cát Hướng bật cười :

- Vậy thì còn gì bằng! Ta đang ngại không biết có cách nào mở miệng đây. Ha... ha...! Rất cuộc Gia Cát Hướng này cũng tìm được một chỗ để dung thân. Môn chủ xin hãy nhận một lễ của...

Cơ Thạch vội xua tay ngăn lại :

- Không cần vội như thế đâu tiên sinh. Chúng ta cứ biết như thế đã. Sau này khi hồi bẩm với gia sư bản môn sẽ có đại điển lễ quang môn phục phái. Lúc đó, chiếu theo công trạng tại hạ sẽ có những bố trí thích đáng cho từng người.

Gia Cát Hưởng gạt đầu tán thành :

- Môn chủ có cần trọng như vậy càng tốt. Quả nhiên Gia Cát mỡ không nhìn lầm người.

Cơ Thạch lại mỉm cười :

- Có làm hay không sau này sẽ biết. Bây giờ, tại hạ có một việc cần nhờ tiên sinh giúp cho.

Cơ Thạch nghiêng đầu, nói nhỏ vào tai Gia Cát Hưởng một lúc lâu.

Sau đó Gia Cát Hưởng kêu :

- Môn chủ có ý ngờ...

Cơ Thạch đưa tay lên môi :

- Suyt! Thiên cơ bất khả lậu. Tất cả đều trông chờ tiên sinh.

Gia Cát Hưởng gạt đầu :

- Môn chủ yên tâm! Mỗ nhất định sẽ không phụ sự ủy thác của Môn chủ. Cáo biệt!

Vút!

-----oOo-----

Chương 28: Phát hiện mới về Ưng Trảo công

- Sao người lại nảy ý đưa ta quay lại Cổ Huyết thành?

Suốt đường đi, có rất nhiều câu hỏi của Hà Phi Phượng đã bị Cơ Thạch tìm cách tránh né không giải đáp rõ.

Nhưng lần này, hoặc giả không thể lẫn tránh được nữa hoặc Cơ Thạch muốn Hà Phi Phượng vui, chàng hạ cố giải thích.

Và cách giải thích của chàng không giống như mọi người.

Chàng hỏi :

- Tỷ tỷ nghĩ sao khi nghe đệ từng nói Đạo Kiếm Thượng Nhân vì oán hận nên muốn nhìn thấy Cổ Huyết thành bị hủy diệt?

Hà Phi Phượng không ngờ bị Cơ Thạch hỏi ngược lại nên thoát đầu có lúng túng :

- Ta nghĩ, khó có khả năng Thượng nhân hận Cổ Huyết thành đến vậy. Vì... ừ, vì xét cho cùng nếu Thượng nhân hận, có thể... có thể...! Thôi được, ta nghĩ thế nào thì nói thế ấy vậy, người không được trách ta đa sự.

Cơ Thạch mỉm cười :

- Đã hỏi đương nhiên là sẵn sàng nghe lời đáp, dù lời đáp đó vị tất nghe thuận tai. Tỷ tỷ nói đi.

Hà Phi Phượng trầm tư một lúc mới nói :

- Bảo là hận, phải nói rằng Thượng nhân chỉ hận vì Bạch Thạch môn mãi phân khai. Điều này khiến cho bất kỳ ai nếu có tâm huyết với Bạch Thạch môn cũng muốn cho Bạch Thạch môn có ngày thống nhất, tạo lại uy danh hiển hách trên giang hồ như thuở đầu.

Cơ Thạch gật đầu :

- Quả là cao kiến! Tỷ tỷ nói tiếp đi.

Được khen, Hà Phi Phượng thêm cao hứng :

- Cứ cho Thượng nhân là người có tâm huyết, vì có tâm huyết nên Thượng nhân mới ly khai môn phái, lúc phát hiện môn phái càng lúc càng suy vi. Người có nghĩ như ta không?

Chàng lại gật đầu :

- Điều này đệ cũng vừa nghĩ ra, nhưng chưa thể nghĩ mạch lạc như tỷ tỷ.

Hà Phi Phượng nhún vai :

- Có thể người chưa biết ta có những suy nghĩ thấu đáo như thế nào. Giờ có biết cũng chưa phải là muộn.

Chưa hết đâu, ta còn nghĩ nếu Thượng nhân là một người thật sự có tâm huyết, nhất định Thượng nhân không thể có những hành động thiếu suy nghĩ.

- Thế nào là những hành động thiếu suy nghĩ?

Hà Phi Phượng đặc ý :

- Người không nghĩ ra à? Này nhé, vì không nở nhìn Bạch Thạch môn càng lúc càng suy vi nên Thượng nhân mới ly khai. Thử hỏi, có cần phải ly khai không nếu Thượng nhân sau khi có bản lĩnh phi phàm bỗng quay lại hủy diệt Cổ Huyết thành, khiến môn phái đã suy vi càng thêm suy vi?

Chàng gật gù :

- Không sai! Đó là hành vi nông cạn, tự hủy hoại thêm thì có.

- Đúng vậy! Do đó Thượng nhân chắc chắn không phải người di họa cho Bạch Thạch môn, cụ thể là Cổ Huyết thành.

Chàng tùm tùm cười :

- Nhưng điều đó vẫn xảy ra, vậy thì sao đây?

Hà Phi Phượng bĩu môi :

- Đã xảy ra vì điều tâm huyết của Thượng nhân không thể thực hiện.

- Có nghĩa là...

- Có nghĩa là, Thượng nhân đã từng đến, đã từng cùng Thành chủ Cổ Huyết thành thương lượng việc quang môn phục phái. Có lẽ vì bất đồng nên việc thương lượng bất thành. Vì bất thành nên chuyện đó có thể khiến người có tâm huyết như Thượng nhân phải thay đổi thái độ. Thượng nhân đã chuyển đổi từ thái cực này sang thái cực kia, trước thì muốn Bạch Thạch môn có lại uy danh hiển hách, sau lại muốn Bạch Thạch môn phải bị hủy diệt. Có lẽ điểm này người chưa bao giờ nghĩ đến phải không?

Cơ Thạch không đáp chỉ gật gù :

- Nếu là vậy, chúng ta phải nhanh chân hơn mới được. Nhỡ trời tối chúng ta có muốn xem xét khắp Cổ Huyết thành cùng không được.

Hà Phi Phượng ngó người :

- Xem xét? ý người muốn nói...

Chợt hiểu ra Hà Phi Phượng giận dỗi lao đi :

- Hóa ra người đã nghĩ trước mọi việc nhưng vẫn cố tình phỉnh phờ vờ khen ta. Ta sẽ không nói gì với người nữa.

Vút!

Đuổi theo, Cơ Thạch cười ha hả :

- Thôi nào, tử tử đừng giận dữ nữa. Có như thế tử tử mới biết có nhiều việc tử tử có thể tự suy nghĩ để hiểu ra. Chỉ tại tử tử không chịu suy nghĩ, cứ hỏi mãi đê. Chờ chờ đê với. Ha... ha...

Hà Phi Phượng bỗng dừng lại, khiến Cơ Thạch suýt nữa phải va vào nàng.

Nàng hoài nghi nhìn Cơ Thạch :

- Ta đã từng hỏi, người sai Gia Cát tiên sinh làm cho người việc gì, người cố lẩn tránh không chịu nói. Bây giờ, chỉ cần người cho ta biết địa điểm Gia Cát tiên sinh sắp đi đến, nhất định ta sẽ biết rõ chủ ý của người.

Biết nàng bất phục vì ngờ nàng có thể suy nghĩ và hiểu bất kỳ chuyện gì Cơ Thạch có thể suy nghĩ và hiểu, chàng liền hạ thấp giọng :

- Tử tử nếu muốn có thể tự suy nghĩ, nhưng không được để lộ cho bất kỳ ai khác biết, kể cả lệnh sư.

Thần thái nghiêm trang của chàng khiến Hà Phi Phượng thật sự lo ngại :

- Được! Ta không nói.

Chàng nói nhỏ vào tai nàng mấy tiếng thật ngắn gọn.

Nghe xong, nàng trợn mắt :

- Để làm gì?

Chàng đưa tay lên môi, thái độ như đã có đối với Gia Cát Hưởng :

- Suyt! Thiên cơ bất khả lậu. Đừng quên là tở tở đã hứa với đệ.

Nàng gật đầu luôn mấy lượt :

- Được rồi. Không nói thì không nói. Nhưng nhất định ta sẽ nghĩ ra chủ ý của ngươi.

Bất chợt có tiếng hừ lạnh theo gió đưa đến :

- Đúng là phường mèo mả gà đồng. Thật không biết thẹn.

Nhìn về hướng xuất phát ra thanh âm, Cơ Thạch thật ngạc nhiên :

- Kìa Bạch cô nương? Lệnh tôn đã về Không Động phái, sao cô nương bỗng dưng xuất hiện chốn này?

Nhìn nữ lang võ phục chẵn chu như một bậc cân quốc nữ hiệp đang ung dung tiến đến chỉ có một mình, Hà Phi Phượng nghiêng đầu hỏi nhỏ Cơ Thạch :

- Nàng ta là ai?

Cơ Thạch chưa kịp đáp, không hiểu sao nữ lang kia vẫn nghe rõ câu hỏi của Phi Phượng, cho dù khoảng cách giữa song phương có đến mười trượng, nữ lang kia đáp :

- Sao ngươi phải hỏi y thay vì hỏi thẳng bản cô nương? Y là phường giả dối, ngươi tin y được sao?

Hà Phi Phượng cười nhẹ :

- Ta và y là tở đệ! Ta không tin y, không lẽ phải tin ngươi là người chỉ mới lần đầu hội diện?

Cơ Thạch cũng nhăn nhó nhó :

- Sao cô nương bỗng dưng gọi tại hạ là phường giả dối? Tại hạ dối gạt cô nương khi nào?

Nữ lang nọ quắc mắt :

- Người vốn đi đứng bình thường, sao trước đây cứ phải vờ khập khiễng?

Chàng định giải thích nhưng bị Hà Phi Phượng cướp lời :

- Xung quanh y đa phần là kẻ thù, dù y có giả thành gì đi nữa cũng là lẽ đương nhiên. Người cần gì phải hỏi.

Nữ lang nọ vẫn nhìn Cơ Thạch :

- Người xem ta là kẻ thù?

Một lần nữa Hà Phi Phượng tranh phần đáp thay cho Cơ Thạch :

- Lời lẽ và thái độ nãy giờ của cô nương chất chứa đầy phần hận? Y có xem cô nương là kẻ thù, nào có gì quá đáng.

Nữ lang nọ xạ ánh mắt sang Phi Phượng :

- Người có tin ta sẽ đánh vào miệng người, nếu người vẫn cứ tiếp tục lẩm miệng?

Hà Phi Phượng phát nộ :

- Nha đầu người có bản lĩnh đó sao? Hãy thử xem nào.

Không muốn chuyện hiềm khích tiếp tục xảy ra, Cơ Thạch vội ngăn cả hai :

- Bạch cô nương, chậm đã! Hà tử tử cũng vậy! Lỗi là lỗi ở đệ, đáng lý đệ phải giải thích ngay từ đầu, việc đệ phải đi đứng khó khăn.

Hà Phi Phượng vẫn hậm hực :

- Có cần thiết mới giải thích! Đã không giải thích tất không cần. Để đừng ngăn ta, cứ thử để nha đầu kia có bao nhiêu bản lĩnh?

Không như Phi Phượng, nữ lang nọ không ngờ lại có tính nhẫn nại cao thâm, nàng ta bảo :

- Người thử giải thích xem nào?

Cơ Thạch đành dùng ánh mắt ngăn Phi Phượng, trong khi phải giải thích với nữ lang kia :

- Tính luôn thời điểm tại hạ và cô nương lần đầu chạm mặt, có hơn trăm ngày tại hạ phải đi khắp khiếm như thế thật. Bởi vì...

Nữ lang nọ ngạc nhiên :

- Người bị người đã thương?

Chàng lác đầu :

- Là tự tại hạ xảy chân. Vì không tinh thông y thuật. Cũng không có cơ hội tìm y sư, mãi sau này tại hạ mới dần bình phục.

Nữ lang nọ thở ra nhè nhẹ :

- Người nói thật chứ?

Chàng gật đầu :

- Nói dối cô nương có ích gì? Vả lại, tại hạ còn chưa có lời cảm kích đối với cô nương.

- Cảm kích ta? Vì sao?

Chàng mỉm cười :

- Vì nếu cô nương không có ấn tượng về một Cơ Thạch bị thọt chân thì ở khu rừng, trên đường dẫn đến Hoài Nam, có lẽ cô nương đã nhận ra tại hạ. Và nếu là vậy lần đó thế nào tại hạ cũng bị bọn Khiêm Hạ, Trương Hoài làm cho khốn đốn.

Nữ lang nọ chột cúi đầu :

- Tất cả chỉ là tình cờ nào phải ta có ý giúp đỡ người?

Chàng đáp :

- Có đấy! Nhìn vào mắt cô nương lúc đó, tại hạ đã nhận ra...

Hà Phi Phượng với cảm giác bị bỏ rơi vội kêu lên :

- Rốt cuộc người và ả có mối quan hệ như thế nào? Hừ!

Nhận thấy nữ lang nọ không còn thái độ hằn học nữa đối với câu hỏi hoàn toàn không có thiện cảm của phi Phượng, Cơ Thạch vội dẫn tiến họ với nhau :

- Hà tỷ tỷ! Cô nương đây chính là ái nữ của Bạch chưởng môn Không Động phái, là Bạch Cúc cô nương.

Chưa kịp nói về Hà phi Phượng cho Bạch Cúc nghe, Cơ Thạch thập phần lo ngại khi nghe phi Phượng thốt lời khinh thị :

- Hóa ra là thiên kim tiểu thư của một phái Không Động tầm thường Chúng ta đi thôi. Cơ đệ, Không Động phái luôn có địch ý với đệ, đây đưa với họ nhất định không có lợi.

Cơ Thạch vội lên tiếng, ngay khi phát hiện nét mặt của Bạch Cúc vụt sa sầm :

- Tỷ tỷ! Bạch chưởng môn có thái độ đó với đệ chỉ là do ngộ nhận

trước đây. Nay ngộ nhận đã không còn.

Hà Phi Phượng thét :

- Không còn thật sao? Đừng tưởng Bạch Điền Quang bỏ đi chỉ vì không còn ngộ nhận. Rồi đệ sẽ thấy nếu có cơ hội Bạch Điền Quang vẫn cho đệ biết sự lợi hại của lão ta với công phu Ưng Trảo Nhiếp Hồn. Hừ!

Bạch Cúc cười lạnh :

- Nếu không nghĩ người và Cơ Thạch là tử đệ, lời nói hàm ý miệt thị của người nhất định sẽ được bốn cô nương cho ném mùi lợi hại của Ưng Trảo công.

Hà Phi Phượng hùng hổ tiến ra :

- Ưng Trảo công lợi hại như thế nào? Ta đang muốn ném qua một lần cho biết, không cần hạng thiên kim tiểu thư người nhân nhượng.

Cơ Thạch hốt hoảng giữ tay Hà Phi Phượng lại :

- Kìa, tử tử! Thêm bằng hữu là bớt một thù nhân, hà tất tử tử cứ khiến đệ phải khó xử.

Hà Phi Phượng giận dỗi gạt tay ra :

- Đệ muốn thêm bằng hữu tùy đệ. Ta không cần loại bằng hữu như ả.

Cơ Thạch đưa mắt nhìn Bạch Cúc :

- Mong cô nương lượng thứ. Vì gia thân của gia sư tử là do người tự xưng là danh môn chính phái giết hại, nên...

Hà Phi Phượng càng phần nộ :

- Việc gì đệ phải cầu xin ả lượng thứ? Ta không cần ả lượng thứ, cũng không cần bất kỳ ai thương hại. Đệ ngại ta không là đối thủ của ả ư? Ưng Trảo công nào có gì đáng kể?

Bạch Cúc không nói không rằng, bất ngờ lao vút vào một thân cây cạnh đó.

Vút!

Ầm!

Đứng bên cạnh thân cây tuy vẫn đứng yên như trước nhưng thật ra đã bị dấu Ưng trảo phạm vào thật sâu và sắp thủng xuyên qua bên kia, Bạch Cúc bật thốt :

- Công phu này lợi hại như thế nào, người tự nhìn khắc biết. Nể mặt Cơ Thạch có ý cầu tình, hy vọng đây sẽ là lời cảnh tỉnh người.

Đưa mắt nhìn sang Cơ Thạch, Bạch Cúc nói thật mơ hồ :

- Những gì người định tiến hành ta khuyên người hay tự lượng sức và dừng lại. Ta không thể nói nhiều hơn hy vọng người hiểu và không trách ta. Cáo biệt!

Hà Phi Phượng vội lao đến :

- Người đi dễ thế sao?

Vút!

Nhưng Bạch Cúc đã lao đi mất dạng, khiến Hà Phi Phượng không còn chỗ nào trút giận bèn đổ hết cho thân cây vô tội nọ.

Ầm!

Rào...

Rào...

Nhìn nguyên một thân cây, cả cành cả lá đều bị một kinh chấn gãy,
Hà Phi Phượng mãn ý :

- Một trảo không đủ quật ngã thân cây, người còn tự đắc được sao?
Hừ! Cũng may là người kịp bỏ đi bằng không...

Có tiếng nói lạnh tanh của Cơ Thạch vang lên :

- Bằng không thì sao? Tỷ tỷ ngỡ công phu của tỷ tỷ bằng được nàng
à? Lâm! Tỷ tỷ đã làm và là điều làm lần khó bề cứu vãn.

Hà Phi Phượng bĩu môi :

- Ta làm hay Cơ đệ bị cái nhìn nhiếp hồn của ả khiến đệ trở nên mù
quáng? Đệ đừng quên, hoặc có thể đệ không biết ta đang cùng một
lúc luyện hai loại công phu: Bạch Thạch và Cửu Âm.

Cơ Thạch kêu :

- Tỷ tỷ bảo sao? Luyện cùng một lúc hai loại công phu?

- Nếu gia sư nhận định không sai, hai công phu này y chỉ tương hợp
không hoàn toàn xung khắc. Vậy là đệ vì không biết nên cố tình
ngăn cản ta động thủ với ả?

Cơ Thạch thần thờ :

- Tại sao lệnh sư quyết mạo hiểm với sinh mạng? Tỷ tỷ có biết rằng
chỉ cần một khinh suất nhỏ vẫn có thể dẫn đến một đại họa khó
lường?

Hà Phi Phượng vẫn cao ngạo :

- Là phúc thì không là họa. Đã là họa, vị tất sẽ là đại họa như đệ
nghĩ. Thế nào? Đệ còn dám nghĩ ta có bản lĩnh không bằng ả nữa

không?

Cơ Thạch bỗng nghiêm mặt :

- Có một sự thật này, đệ hy vọng tỷ tỷ cũng nhìn thấy. Công phu của nàng phải trên bậc phụ thân nàng và có thể chính đệ muốn đối phó với nàng cũng không dễ như trở bàn tay.

Hà Phi Phượng cười mỉa :

- Đệ muốn dọa ta? Hay đệ vì quá tơ tưởng đến sắc đẹp hoa nhường nguyệt hẹn của ả mà quá đề cao ả?

Cơ Thạch tức giận :

- Tỷ tỷ không muốn tin cũng được. Nhưng đừng vì quá giận làm mất đi những suy xét đòi hỏi phải tỉnh táo. Thử hỏi thính lực như tỷ tỷ liệu có thể nghe ai khác nói tương đối nhỏ với khoảng cách là mười trượng không?

Không để Hà Phi Phượng kịp tìm ra lời biện bạch trước một sự thật này, Cơ Thạch đưa tay chỉ vào thân cây đổ và nói luôn một thôi dài :

- Lúc nàng phát triển vào thân cây, tại sao có tiếng chấn kinh mà thân cây không hề rung động? Trong cang có nhu, nhu làm cho thân cây phải đứng yên nhưng không vì thế làm giảm đi uy lực của cang kinh. Đây là cảnh giới tương đối cao của võ học. Nếu đệ không vô tình hấp thụ được Lượng Cực nhị khí vị tất đệ có thể thực hiện đúng như nàng đã thực hiện. Tỷ tỷ thứ nghĩ xem, tại sao từ một kẻ vốn có võ học chỉ thuộc hàng nhị đẳng, tam đẳng bỗng chốc nàng ta đạt mức võ học thượng thừa trên cả nhất đẳng? Tại sao trước khi bỏ đi, nàng mơ hồ có lời cảnh tỉnh đệ? Điều gì đang đợi chúng ta ở phía trước? Đệ định tiến hành việc gì sao nàng biết và còn bảo đệ phải dừng lại? Tỷ tỷ hãy bình tâm suy nghĩ, tất sẽ thấy sự việc không chỉ đơn giản như tỷ tỷ nghĩ, và cũng không hề dính dáng gì đến chuyện tơ tình nhi nữ như tỷ tỷ nghi ngờ.

Thở ra một hơi dài, chàng đột nhiên bảo :

- Chúng ta đi thôi! Chuyện gì đến phải đến, có muốn tránh cũng không được.

Buộc phải nhìn nhận những sự thật như Cơ Thạch vừa vạch ra, Hà Phi Phượng dù không thể biện bạch hoặc bác bỏ nhưng vẫn tỏ ra bất phục.

Và nàng biểu hiện tâm trạng đó qua thái độ cứ lảng lảng đi ở phía sau, không nói, không hỏi và dường như cũng không muốn nhìn bất kỳ điều gì.

Vì thế, nàng không hề biết Cơ Thạch đang đưa nàng đi đến đâu. Nàng chỉ dừng lại khi Cơ Thạch đã dừng.

Cũng vậy, nàng bưng tỉnh khi nghe Cơ Thạch lầm bầm :

- Có thể đưa Cương Ty Tàn Hồn Điệp vào tận nơi tiếp giáp giữa Nhâm Mạch và Đốc Mạch? Thủ pháp quá chuẩn xác đến mức đáng ngờ.

Hà Phi Phượng cố thu hết đờm lược để nhìn một bộ cốt khô với khô lâu cứ nhe hai hàng răng trắng nhợt :

- Cương Ty Tàn Hồn Điệp là nhân vật nào?

Cơ Thạch không hề mừng vì Hà Phi Phượng cuối cùng cũng chịu mở miệng.

Chàng cho tay vào bộ cốt khô nhặt ra một vật nhỏ và sắc với hai tia mảnh đưa ra như phần đầu của một con bướm (điệp) :

- Theo gia sư thuật lại, vật này là do Hồng Nhật Tán tự chế luyện. Sau khi biết tác dụng bá đạo của vật này sư tổ liền có cấm lệnh không cho Hồng Nhật Tán dùng đến hoặc chế luyện thêm. Không ngờ chính sư tổ lại mất mạng vì vật này.

Hà Phi Phượng quắc mắt :

- Nói gì thì nói, lão họ Hồng kia đã giết người phải đền mạng, cho dù giữa lão và bốn môn đang có chung một kẻ thù.

Không hề có một lời phụ họa, Cơ Thạch chột đứng lên :

- Đi thôi! Đã đến lúc đệ đưa tử tử gặp gia sư.

Hà Phi Phượng khấp khởi mừng :

- Tam sư cô hiện giờ ở Cổ Huyết thành?

Chàng lác đầu :

- Nơi này đầy ắp những hoài niệm bi thảm gia sư không đủ đờm lược để lưu ngụ ở đây.

Kinh ngạc Hà Phi Phượng kêu :

- Nghĩa là chúng ta phải rời khỏi đây? Đệ không cần dò tìm những gì có liên quan đến việc thương lượng nếu có giữa Đạo Kiếm Thượng Nhân và sư tổ ư?

Cơ Thạch ngăn người :

- Hóa ra từ nãy giờ tử tử không hề nhìn thấy đệ đã tìm rồi sao? Vì không nhìn thấy những gì cần tìm, đệ mới có ý nghĩ phải hỏi lại chính gia sư.

Hà Phi Phượng cúi đầu lặng thinh.

Vì nàng không thể giải thích tại sao nàng tuy có đi theo nhưng không hề nhìn thấy những gì Cơ Thạch đã thực hiện...

* * * * *

Hà Phi Phượng sợ hãi, cùng phủ phục trước một phụ nhân đầu bạc phếch với hai chi dưới đã bị phế bỏ, như Cơ Thạch đang phủ phục :

- Tam sư cô xin minh xét. Lúc đó, do gia sư bị Linh Hàn Khí hành hạ, người không thể tự ý di chuyển quá một dặm đi và một dặm về. Mọi việc xảy ra đúng như Cơ đệ vừa thuật lại.

Phụ nhân nọ hừ lạnh :

- Nếu là vậy, thà trước kia y đừng bỏ đi.

Cơ Thạch ngược mặt nhìn lên :

- Nhị bá vì muốn...

- Câm! Y không đáng là nhị sư bá của ngươi. Ta cũng không có một nhị sư huynh như họ Tưởng.

Cơ Thanh vẫn nhẫn nại :

- Sư phụ! Vì chưa có ý của sư phụ nên đệ tử phải gọi cho đúng lễ, nay có ý của sư phụ rồi đệ tử xin mạn phép được bẩm báo một việc.

Phụ nhân có phần hòa hoãn :

- Là việc gì? Ngươi là một hảo đồ đệ, đừng ngại, cứ bẩm cho ta nghe.

Chàng cúi đầu như khuất phục :

- Đệ tử lạm quyền Môn chủ, đã trục xuất Tưởng Hồng Nhu khỏi môn trường.

Phụ nhân nọ bật cười :

- Làm đúng lắm! Trục xuất phải lắm! Sao đồ nhi không giải luôn y về

đây như đã hứa với sư phụ?

Cơ Thạch không đáp ngay lại nói sang đề tài khác :

- Đệ tử cũng đã tìm thấy Hồng Nhật Tán.

Phụ nhân giật mình đánh thót :

- Tìm thấy rồi ư? Đã giết y chưa?

Cơ Thạch lắc đầu :

- Y đã luyện thành Tử Khí Tam Ngươn chưởng. Đệ tử bất tài, chi trì sinh mạng để quay lại bẩm báo sư phụ đã là điều may, đệ tử nào đủ sức thu phục phản đồ?

- Hừ! Tử Khí Tam Ngươn chưởng lợi hại thế sao?

Nắm bắt được ý đồ của Cơ Thạch, Hà Phi Phượng vội lên tiếng :

- Công phu này quả nhiên rất lợi hại. Nếu muốn khắc chế lại, cần phải có...

Phụ nhân trừng mắt làm Hà Phi Phượng hốt hoảng :

- Câ! ở đây nào đến lượt ngươi mở miệng? Hừ! Chỉ cần Cơ Thạch luyện được Bạch Thạch Cang Khí, đừng nói là Tam Ngươn, dẫu là Tử Ngươn hoặc Ngũ Ngươn cũng phải bó tay chịu chết!

Đưa mắt nhìn sang Cơ Thạch, phụ phân bảo :

- Việc luyện Bạch Thạch Cang Khí đến đâu rồi? Như ta chưa nghe ngươi hồi bẩm.

Cơ Thạch giấu nụ cười đắc ý nhờ đang cúi đầu :

- Đệ tử đã cố công luyện nhưng dường như tâm pháp Bạch Thạch

do sự phụ truyền thụ vẫn chưa đủ thúc đẩy Nhị Khí Lưỡng Cực phát sinh hữu dụng. Mong sự phụ lượng thứ và điểm hóa thêm cho đệ tử.

Phụ nhân chột thừ người. Một lúc sau phụ nhân mới nói :

- Điều này ta cũng đã lường trước. Nếu không phải ta là nữ nhi nhất định ta đã được sự tổ truyền cho khẩu quyết luyện Bạch Thạch Cang Khí. Lúc bảo người luyện ta cứ nghĩ chỉ cần có Nhị Khí Lưỡng Cực là đủ. Hóa ra ta đã lầm.

Cơ Thạch lại ngẩng đầu lên :

- Tưởng Hồng Nhu không phải kẻ hai lòng. Cho dù đã bị đệ tử hạ lệnh trục xuất, lão vẫn tự nguyện đọc cho đệ tử nghe khẩu quyết luyện Bạch Thạch Cang Khí.

Phụ nhân bĩu môi :

- Hoặc y lừa phỉnh người hoặc y cố tình hại người bằng cách sửa đổi kinh văn trước khi đọc cho người nghe.

Phát hiện Hà Phi Phượng mấp máy môi định nói, Cơ Thạch sợ có hậu quả không hay nên nhanh miệng nói trước :

- Có lẽ lão đã thành tâm hối lỗi. Nhờ khẩu quyết đó, không bao lâu nữa đệ tử sẽ đạt mức Cang Khí Hộ Thân.

Phụ nhân sửng sờ :

- Thật vậy sao?

Không bỏ lỡ cơ hội, Cơ Thạch lập tức nói qua chuyện của Hồng Nhật Tán :

- Nhờ đọc được di tịch của Cửu Âm lão nhân như đệ tử đã bẩm báo trước kia, đệ tử biết Cửu Âm công là công phu duy nhất khác chế

Tử Khí Tam Ngươn chưởng. Sư phụ, thử nghĩ lại xem, liệu Bạch Thạch Cang Khí có đủ lực để...

Xua tay, phụ nhân bảo :

- Chính sư tổ ngươi từng nói rằng Bạch Thạch Cang Khí là công phu đệ nhất thiên hạ. Ta tin chắc...

Cơ Thạch mạo hiểm cướp lời :

- Cửu Âm lão nhân lại di tụy, bảo Tử Khí Tam Ngươn chưởng mới là công phu đệ nhất.

Phụ nhân hậm hực :

- Công phu nào là đệ nhất, cần phải thử mới biết. Hừ! Vị tất công phu bổn môn phải chịu kém.

- Giả như thật sự kém thì sao sư phụ?

Phụ nhân giận dữ :

- Chưa đánh đã nhận bại. Ngươi được ta giáo huấn như vậy sao?

Cơ Thạch hoảng sợ :

- Đệ tử không dám!

- Hừ! Có tận nhân lực mới tri thiên mệnh. Chỉ cần ngươi có lòng thì lo gì không hơn lão hoặc chí ít là bình thủ?

Cơ Thạch cúi đầu vâng dạ khiến Hà Phi Phượng phải lo ngay ngáy. Vì nếu Cơ Thạch không có cách nào thuyết phục vị tam sư cô cố chấp này việc minh oan cho sư phụ, nàng kể ra xem như thất bại.

Nhưng, Hà Phi Phượng phải thật sự thán phục Cơ Thạch, người có tâm cơ linh mãnh khó bì.

Cơ Thạch bỗng dang bằng hai tay, cho sư phụ xem một vật :

- Dường như sư phụ đã từng nhìn thấy vật này?

Phụ nhân rúng động :

- Đó là Cương Ty Tàn Hồn Điệp do đích thân phản đồ Hồng Nhật Tán chế luyện. Mai Tuyết Tuyết ta dù có mù hai mắt, chỉ cần nghe bằng tai vẫn nhận ra hung vật bá đạo này.

Cơ Thạch hỏi dồn :

- Phải chăng trước kia sư phụ bị thất thế trước các phái cũng vì vật này. Sư tổ cũng đã chết, đệ tử tìm thấy vật này nằm lẫn trong di cốt sư tổ, phải chăng cũng do vật này hãm hại?

Mai Tuyết Tuyết rít qua kẽ răng :

- Công phu Bạch Thạch làm cho song thủ cứng như đá. Nếu luyện đến mức tinh thâm như sư tổ người, cả tứ chi cũng cứng như vậy. Hồng Nhật Tán cố ý chế luyện vật này dường như đã tính trước chuyện tạo phản. Tại sao năm xưa ta và sư tổ người không nhận ra và diệt bỏ y ngay lúc đó?

Cơ Thạch bỗng hạ thấp giọng :

- Với Cang Khí Bạch Thạch thì sao, sư phụ? Liệu vật này...

Không thể ngờ đây là sự sắp đặt của Cơ Thạch, Mai Tuyết Tuyết thản nhiên thừa nhận :

- Nếu bị vật này xuyên thẳng vào kinh mạch nhất là nơi tiếp giáp giữa Nhâm Đốc nhị mạch, Bạch Thạch Cang Khí không chừng bị phá hủy mà đến sinh mạng của người cùng chẳng còn.

Mục quang của Cơ Thạch bỗng lóe lên tia sáng kỳ dị :

- Đã có Tử Khí Tam Ngươn chường, giả như đệ tử còn bị vật này công kích?

Vụt hiểu, Mai tuyết Tuyết kêu lên :

- Rốt cuộc người muốn gì qua việc luôn đề cao Hồng Nhật Tán và công phu của y?

Cơ Thạch vội phục người xuống :

- Để tỏ thành ý, Tường Hồng Nhu có hỏi đệ tử cho phép lão luyện Cửu Âm công để sau này cùng đệ tử liên tay diệt trừ kẻ thù.

Mai Tuyết Tuyết giậm dẫm :

- Y có thể luyện bất cứ gì y muốn. Vì y đâu còn là đệ tử Bạch Thạch môn. Cũng vậy, nếu y thật sự có thành ý, chỉ cần y đưa đầu kẻ giết hại sư tổ người về đây. Lúc đó ta mới tha thứ cho y, xem chuyện trước kia dĩ nhiên là do y lâm cảnh lực bất tòng tâm.

Cơ Thạch ngẩng đầu lên :

- Đa tạ sư phụ! Đệ tử cũng nghĩ như vậy nên đã cho phép lão luyện Cửu Âm công.

Có phần đắc ý Mai Tuyết Tuyết mỉm cười :

- Cũng hay là y còn biết hỏi ý người. Xem ra y vẫn nhớ môn quy bốn môn nghiêm nhặt như thế nào.

Cũng mỉm cười chàng hỏi :

- Đệ tử đang muốn khôi phục lại Bạch Thạch môn. Việc thu nhận môn nhân, sư phụ nghĩ thế nào?

Mai Tuyết Tuyết xua tay :

- Ta đã ủy thác người đảm trách cương vị Môn chủ. Người cứ tùy nghi sắp đặt. Nhưng đừng thu nhận bừa bãi, kẻo sau này làm ô danh bổn môn.

Chàng cúi đầu :

- Có một nhân vật tên là Gia Cát Hưởng vì ngưỡng mộ tôn chỉ của bổn môn, đệ tử đã thu nhận vào làm môn nhân.

Gật đầu, Mai Tuyết Tuyết bảo :

- Đã ngưỡng mộ tất phải tuân giữ. Những kẻ như vậy có thể thu nhận.

Đưa tay chỉ qua Hà Phi Phượng chàng bậm báo :

- Hà tỷ tỷ vốn là cô nhi, đã từng được Gia Cát Hưởng cứu mang bảo bọc. Vì cùng ngưỡng mộ như Gia Cát Hưởng đệ tử có hứa lời thừa nhận luôn Hà tỷ tỷ. Mong sư phụ ưng thuận.

Mai Tuyết Tuyết đưa mắt nhìn Hà Phi Phượng sau đó đưa mục quang trở lại Cơ Thạch :

- Người mới hứa lời hay đã thu nhận rồi?

Chàng lo sợ :

- Do được sự ủy thác của sư phụ đệ tử đã...

- Đã thu nhận rồi, phải không? Hừ! Còn Tưởng Hồng Nhu thì sao? Người đã thu nhận đệ tử của họ Tưởng không lẽ không thu nhận luôn sư phụ? Việc đã rồi, người còn hỏi ta làm gì? Người có còn xem ta là sư phụ nữa ư?

Cơ Thạch hoảng hốt :

- Mong sư phụ minh xét, Tưởng Hồng Nhu quả nhiên đã...

Hà Phi Phượng vừa khóc vừa sụp lạy :

- Đệ tử không dám minh oan cho sư phụ. Nhưng mong tam sư cô rộng lượng, nghĩ lại cho tình cảnh của gia sư lúc đó. Tuy bị trục xuất khỏi môn trường, gia sư cũng không dám nửa lời oán thán. Từ khi được Môn chủ thương tình thu nhận, lần đầu tiên đệ tử mới nhìn thấy gia sư tuy đã già nhưng vẫn phải chan hòa lễ vì sung sướng. Tam sư cô ơi tam sư cô! Đệ tử không cầu mong gì nhiều chỉ mong tam sư cô cho gia sư một cơ hội đoái công chuộc tội.

Mai Tuyết Tuyết lặng người, nhìn Hà Phi Phượng đang thật sự chan hòa lễ thăm.

Mãi sau đó, Mai Tuyết Tuyết mới khẽ hỏi Cơ Thạch :

- Y đã khóc vì vui sướng thật sao?

Cơ Thạch ngẩng mắt nhìn câu xin, đầu thì gật, miệng không nói nên lời.

Mai Tuyết Tuyết lẩm bẩm :

- Lễ anh hùng nào dễ rơi? Muốn dùng lễ để gạt người nào mấy ai làm được? Y là người có tính khí lạnh lùng, có muốn rơi lễ cũng khó. Lẽ nào ta đã trách nhầm y?

Xua tay Mai Tuyết Tuyết bảo Phi Phượng :

- Được rồi! Ta cho phép thu nhận y làm môn nhân. Người cứ gọi ta tam sư cô theo ý người. Riêng y, y không được gọi ta là sư muội, trừ phi y đã đoái công chuộc tội cho ta thấy. Kia! Nếu người còn sụt sùi nữa, ta lập tức thu hồi mệnh lệnh.

-----oOo-----

Chương 29: Cơ gia trang lâm cảnh hoang tàn

Nguồn: EbookTruyen.VN

Bất ngờ bị vây hãm, Huệ Tâm sư thái như nhận ra địch ý của đối phương, vội thủ trường kiếm trước ngực :

- Du chưởng môn phải chẳng muốn được kiến thức thêm lần nữa kiếm pháp bổn phái?

Du Hoàng Vân mỉm cười :

- Kiếm pháp phái Nga Mi lợi hại như thế nào, họ Du này đã từng thưởng thức. Nếu sư thái không ngại, Du muốn xin hỏi một câu, sư thái đến đây để làm gì?

Huệ Tâm sư thái chưa kịp đáp, Quách Phú thân nhiên bước đến :

- Nơi này nào phải trú sở của Côn Luân, hoặc của Hoa Sơn hay Không Động? Tam vị bồng dưng chặn lối, phải chẳng muốn bất chấp đạo lý?

Bạch Điền Quang cười sảng sặc :

- Nào phải bất chấp đạo lý như Quách Phú người vừa nói? Trái lại, đó chính là đạo lý của kẻ thắng người không tự hiểu sao?

Quách Phú bĩu môi :

- Ta khuyên họ Bạch người đừng quá tự thị vào Ưng Trảo công. Nếu ngay bây giờ chư vị không nhượng lối, ngọn bút này sẽ cho chư vị biết thế nào là đạo lý của kẻ thắng.

Bạch Điền Quang cao ngạo đưa mắt nhìn đồng bọn là Trác Thiện

Hữu và Du Hoàng Vân :

- Nhị vị nghe như thế nào? Liệu Hoạch Thiên Chỉ Địa bút pháp của họ Quách có làm ai trong chúng ta sợ không? Hả?

Quách Phú định phát tác nhưng bị Huệ Tâm sư thái ngăn lại :

- Chớ nhiều lời với họ làm gì. Họ không cho ta đi lối này, ta tìm lối khác vậy.

Nhưng Quách Phú vẫn hậm hực :

- Họ đứng vây quanh, sư thái còn có ý định đi theo lối khác nữa hay sao?

Trác Thiện Hữu mỉm cười :

- Quả nhiên lời đồn đại không sai. Núi không nhượng sông, sông cũng không nhượng núi, thảo nào nhiều năm đã qua, Huệ Tâm thà quy y đầu Phật còn hơn là...

Quách Phú quát :

- Câm! Tư sự của Quách mỗ không cho phép người xen vào.

Không muốn xảy ra chuyện động thủ, Vô Lượng đạo trưởng đến lúc này mới lên tiếng :

- Vô lượng thọ Phật! Dường như Trác chưởng môn có ý khích nộ Quách chưởng môn? Bàn đạo xin hỏi, thật ra tam vị Chưởng môn có ẩn ý gì?

Bạch Điền Quang lại cười :

- Sao không nói thẳng là ác ý cho dễ nghe hơn? Không sai! Bạch mỗ có hai lời khuyên mong chư vị lắng nghe và chấp thuận.

Đến lúc này Quách Phú mới biết bọn họ Trác quả nhiên có ý khiêu chiến, Quách Phú cười lạnh :

- Lời khuyên của họ Bạch người dĩ nhiên rất chối tai. Nhưng người cứ nói thử xem nào.

Bạch Điền Quang trầm giọng :

- Thứ nhất, hãy bỏ ngay ý định tìm đến gia trang của Cơ Vĩnh. Ở đó, chỉ còn là đồng tro tàn, chớ vị tìm đến chỉ vô ích.

Huệ Tâm thất sắc :

- Là bọn người đang tâm phóng hỏa?

Bạch Điền Quang chợt cười hềnh hếch :

- Xem ra sự thái vẫn còn quan tâm đến ý trung nhân như thuở nào. Chẳng trách cứ phụ lòng đeo đuổi của Quách Phú đường đường là một Chưởng môn một đại phái.

Huệ Tâm đỏ mặt :

- Hàm hồ! Bần ni người xuất gia...

Xua tay ngăn lại, Bạch Điền Quang bảo :

- Với lời khuyên thứ hai Bạch mỗ sắp nói, sự thái có muốn hoàn tục cũng là điều dễ dàng. Khi đó nếu cần đích thân Bạch mỗ sẽ là ông tơ bà nguyệt, nối lại tơ tình giữa sự thái và Quách chưởng môn. Sao?

Quách Phú chớp động thân hình :

- Câmm! Người...

Quách Phú phải dừng lại vì bị trường kiếm của Huệ Tâm sự thái

ngăn cản :

- Bần ni không giận. Hãy nghe họ nói rõ lời khuyên thứ hai, ắt sẽ rõ.

Nhìn Quách Phú nuốt giận lùi lại, Bạch Điền Quang gật gù :

- Có khá hơn lần trước. Biết nhân nhượng là tốt, lo gì tơ tình không được nối lại.

Biết họ Bạch vẫn tìm cách khích nộ, Vô Lượng đạo trưởng cao giọng :

- Vô lượng thọ Phật! Sao Bạch chường môn không nói luôn lời khuyên thứ hai? Phải chăng lời khuyên đó ngoài ý muốn của chư vị?

Như bị chạm nọc, họ Bạch quát :

- Không sai! Vì nếu có thể được, Bạch mỗi nhất định sẽ không bao giờ đề cập đến lời khuyên này.

Bất ngờ sau tiếng quát của họ Bạch có thanh âm khác đưa đến :

- Nhạc phụ sao lại nổi giận? Hãy xem gia sư và Trác bá bá kia. Cần phải thức thời mới được, nhạc phụ.

Quay mặt nhìn về hướng phát thoại, Bạch Điền quang quát :

- Cầm! Ta cấm người không được gọi ta là nhạc phụ. Gì thì gì, ta cùng cấm người không được xúc phạm đến tiểu nhi Bạch Cúc. Nếu trái lời, ta thà chết, không để hạng đê tiện như người ra lệnh cho ta.

Du Hoàng Vân bỗng lên tiếng nói với người vừa gọi họ Bạch là nhạc phụ :

- Tính khí của Bạch bá bá, người biết rồi. Người cần phải nhẫn nại mới được, Vu Đình.

Trác Thiện Hữu chợt hỏi :

- Vu Đĩnh! Còn bọn Khiêm Hạ đâu? Sao chúng không đi với người?

Vu Đĩnh có sắc thái trầm tĩnh lạ thường :

- Bọn họ không đi chung đường với tiểu điệt. Nhưng bá bá yên tâm, xem ra họ dễ dàng thu thập lão Gia Cát bệnh hoạn nọ, không như chúng ta cho đến giờ vẫn tay không.

Trác Thiện Hữu cười nhẹ :

- Sẽ không như người nói đâu, nếu nhọc phụ người đừng để phí thời gian.

Bạch Điền Quang phát tác với cả Trác Thiện Hữu :

- Họ Trác người cũng vậy, nếu còn lời nào khác tương tự đừng trách Bạch mỡ không nể mặt.

Trác Thiện Hữu cười lạt :

- Ta sẽ không nói nếu người cứ theo kế hoạch hành sự. Ngược lại, nếu vì người khiến uy danh ta bị tổn hại chính ta mới là người phải trở mặt với người.

Quá đổi hoang mang, Vô Lượng đạo trưởng vụt hỏi :

- Rốt cuộc là chuyện gì? Bạch chưởng môn mau nói ra lời khuyên thứ hai xem nào.

Đang giận thật khó mở miệng, Bạch Điền Quang cũng vậy nên phải để thanh âm khác vang lên nói thay :

- Đạo trưởng bắt tất phải hỏi. Tại hạ cũng đoán được ít nhiều lời khuyên đó như thế nào.

Huệ Tâm sư thái kinh ngạc :

- Cơ Thạch? Thiếu hiệp cũng tìm đến đây sao?

Cơ Thạch ung dung tiến ra :

- Làm người đâu thể quên cội quên nguồn? Văn bối dĩ nhiên phải hỏi gia, nào ngờ...

Chàng đưa mắt nhìn Vu Đỉnh :

- Thần quang tự phát lộ, Vu các hạ đã lâu không gặp nào ngờ bản lãnh đã tăng tiến khá nhiều. Phải chăng tệt gia bị thiêu hủy là do Vu các hạ ban cho?

Vu Đỉnh cũng nhìn Cơ Thạch :

- Sáu năm trước chỉ là một đứa bé, nay uy danh đã vang dội giang hồ. Chỉ là một kiệt tác nhỏ nào đáng cho Cơ đại hiệp phải bận tâm?

Không hề ngần ngại hoặc hãi sợ khi tự nhận chính bản thân là người phóng hỏa thiêu hủy cả Cơ gia trang, thái độ của Vu Đỉnh như chứng tỏ không xem bản lãnh của Cơ Thạch vào đâu.

Điều này khiến Cơ Thạch thay vì giận phải ngấm ngầm sợ ngược lại với Vu Đỉnh.

Tuy nhiên cố không để Vu Đỉnh nhận ra tâm trạng của mình, một mặt là không làm kích nộ của đối phương, Cơ Thạch phải chứng tỏ công phu hàm dưỡng cao sâu hơn Vu Đỉnh :

- Đương nhiên rồi. Trái lại tại hạ còn phải cảm kích Vu các hạ nữa mới đúng.

Vu Đỉnh hết cả trầm tĩnh :

- Cảm kích? Thật thế sao? Vì lẽ nào?

Cơ Thạch tủm tủm cười :

- Lúc sinh thời, gia phụ từng nói, Cơ gia trang cần phải kiến thiết lại mới đủ chỗ cho lũ nội diệt hoặc ngoại diệt nô đùa. Nhưng do chút hoài niệm của gia mẫu về thuở hàn vi, gia phụ không nỡ phá bỏ. Nay các hạ nguyện làm thay, một hiếu tử như tại hạ cũng tự thẹn là không bằng. Như vậy không đáng cảm kích sao?

Cơ Thạch bỗng nghiêm giọng :

- Dù các hạ có muốn tại hạ cũng đành làm cho các hạ thất vọng. Do tại hạ cho đến giờ vẫn chưa một lần nghĩ đến chuyện thê tử.

Phát lộ, Vu Đĩnh vung kiếm lao đến, khí thế khiến bọn người Huệ Tâm sư thái cũng phải sửng sờ kinh ngạc.

- Súc sinh dám xem ta là tử tôn của người ư? Vậy là người muốn chết! Đỡ!

Vút!

Véo... Véo...

Cơ Thạch cùng kinh hãi không kém khi phát hiện kiếm chiêu của Vu Đĩnh vừa để lộ một nội lực kinh nhân vừa chứng tỏ một bản lĩnh hơn hẳn sư phụ y là Du Hoàng Vân.

Dù thế, Cơ Thạch vẫn ung dung dùng Vân Vân Ảo Bộ vốn là bộ pháp của Diệu Thủ Không Không Từ Khắc Kim, vừa tránh kiếm vừa phát thoại :

- Tại hạ nói rồi, dù muốn các hạ cũng đâu thể làm tử tôn họ Cơ. Có chăng, như sự thật đang minh chứng, các hạ có thừa bản lĩnh để chỉ điểm ngược lại cho lệnh sư được rồi.

Bị hụt chiêu, điều đó khiến Vu Đĩnh thêm cuồng nộ :

- Xú tiểu tử. Người không dám chạm chiêu với ta sao? Hãy đỡ!

Véo...

Véo...

Cùng một lúc với câu châm chọc của Cơ Thạch, Quách Phú cũng tỏ ra hoang mang :

- Xưa nay đệ tử khó qua sư phụ. Nhưng với diễn biến này dường như đệ tử còn có thể ra lệnh cho sư phụ nữa. Lạ thật!

Du Hoàng Vân đương nhiên không chịu nổi những lời hàm ý xỏ xiên của Quách Phú.

Sau cái liếc nhìn đầy cảnh báo dành cho Bạch Điền Quang, Du Hoàng Vân lạnh giọng nói ra lời khuyên thứ hai thay cho Bạch Điền Quang đáng lẽ đã nói :

- Bọn ta bây giờ đều là người của Tử Quang môn. Lời khuyên thứ hai cũng là cơ hội cuối cùng dành cho bọn người, hoặc là thuận lời đầu hàng, đầu nhập Tử Quang môn, hoặc môn phái các người bị hủy diệt. Chọn đi!

Quách Phú lập tức vung bút xuất chiêu :

- Phải chăng vì cùng là người Tử Quang môn, Vu Đỉnh có thân phận cao hơn nên họ Du người không thể không tuân lệnh? Nếu là vậy Quách Phú ta thà chết không chấp nhận việc đảo điên luân thường. Tiếp chiêu!

Véo...

Véo...

Du Hoàng Vân cười rống lên :

- Thức thời vụ giả vi tuần kiệt, ai trong bọn người không thức thời hôm nay kẻ đó phải chết! Đỡ? Ha... ha...

Huệ Tâm sự thái lập tức vung kiếm, đỡ thẳng vào kiếm chiêu của họ Du thay cho Quách Phú :

- Nếu phải thức thời theo cung cách này, bần ni là người đầu tiên cam tâm mang tiếng mê muội. Đỡ!

Véo...

Véo...

Choang!

Choang!

Không để Quách Phú phải huyệt hăng lâu, Bạch Điền Quang xòe trảo lao đến :

- Quách Phú! Lần này hoặc người chết hoặc ta mất mạng. Hãy xem trảo.

Vụt!

Vụt!

Quách Phú thoáng mừng vì có chỗ phát tiết :

- Hay lắm! Cứ như thế đi! Hãy đỡ Tảo Bút Hoành Thiên.

Véo...

Vô Lượng đạo trưởng cũng lừ lừ tiến đến đối diện với Trác Thiện Hữu :

- Vô lượng thọ Phật! Phải chăng bản đạo cũng phải chọn một trong hai đường như Du chương môn vừa nói?

Trác Thiện Hữu cười nụ :

- Đó là điều bất buộc. Mong đạo trưởng hiểu cho.

Vô Lượng đạo trưởng thở dài kèm theo cái lắc đầu :

- Vô lượng thọ Phật! Thảo nào đại sư Thiện Quả đã nói: đây là lúc giang hồ đại loạn, kiếp nạn thất phái. Nếu ma đã vướng đạo đã nguy, bản đạo nào còn cách chọn lựa nào khác? Hà...

Trác Thiện Hữu nghi ngờ :

- Đạo trưởng chịu đầu nhập Tử Quang môn?

Vô Lượng lại lắc đầu :

- Đành phải để Trác chương môn thất vọng vậy. Đạo đang nguy, bản đạo là người tu theo đạo tam thanh, cứ sao không đưa vai gánh vác? Trác chương môn mời!

Trác Thiện Hữu sa sầm nét mặt :

- Nếu là vậy, đâu cần phải dông dài? Vô Lượng! Đỡ!

Véo...

Véo...

Với cục diện có bốn trận giao đấu cùng một lúc diễn khai, cục trường tuy không quá ồn ào huyên náo nhưng thật ra hàm chứa toàn sát cơ.

Đó là do bất kỳ ai trong họ cũng đều là cao thủ nhất môn chi chủ. Mỗi chiêu của họ đều là tâm huyết và chiêu vừa trầm trọng vừa ẩn

tàng những biến hóa mà ai ai trong họ cũng phải cẩn trọng.

Thình thoảng mới có tiếng chạm kiếm chạm kình vang lên.

Véo...

Choang!

Vụt!

Ầm! Ầm!

Và trận chiến kém ồn ào nhưng gây huyền náo nhất chính là trận giữa Cơ Thạch và Vu Đỉnh.

Do Cơ Thạch cứ dùng Vân Vân Ảo Bộ mãi, không một lần chạm chiêu, Vu Đỉnh phát nộ khí đến mức lôi đình :

- Quân cầu trệ ngươi không còn chút khí phách nào sao? Hãy tiếp thử của ta một chiêu xem nào..

Véo...

Véo...

Cơ Thạch vẫn giữ nguyên cục diện, quyết tìm hiểu nguyên nhân khiến Vu Đỉnh cứ quyết liệt khích nộ chàng :

- Tại hạ nào dám, Vu các hạ? Trừ phi các hạ có thể dồn ép buộc tại hạ phải miễn cưỡng ra tay để chi trì sinh mạng.

Vút!

Véo...

Chẳng biết bị hụt chiêu như thế này đã bao nhiêu lần, kể khích nộ của Vu Đỉnh lại phản tác dụng đối với y.

Vu Đỉnh bất ngờ vung tả trảo :

- Như thế này có thể xem là đòn ép chưa? Đỡ trảo!

Vụt!

Cơ Thạch lại đảo người :

- May mà tại hạ còn có thể tránh. Ưng Trảo công của các hạ xem ra chỉ có thể sánh ngang Bạch chưởng môn mà thôi.

Vút!

Vút!

Bất ngờ, trảo của Vu Đỉnh vụt đổi thành chưởng :

- Người chớ vội mừng. Trúng!

Vù...

Cơ Thạch nhảy lùi thật nhanh miệng hốt hoảng :

- Là Tiên Thiên chân khí? Hóa ra đây là nguyên nhân khiến công phu của các hạ tăng tiến?

Bật cười Vu Đỉnh quyết liệt bám theo :

- Người chỉ đoán được một nửa thôi. Nửa còn lại hãy chờ khi vào Quỷ Môn quan, Diêm vương sẽ nói cho người biết. Đỡ!

Vù... Vù..

Véo... Véo...

Với hữu kiếm tả kinh, thật sự Vu Đỉnh đã dồn ép Cơ Thạch đến mức

độ phải ra tay.

Chàng bật quát :

- Hảo công phu. Đỡ!

Ào... Ào...

Công phu Bạch Thạch liền được Cơ Thạch thi triển, những dấu chưởng tay phát màu sáng trắng lập tức hiển hiện, lao vào bóng kiếm và chưởng kinh của Vu Đỉnh.

Ào... Ào...

Choang! Choang!

Vu Đỉnh đảo lộn thanh kiếm, lao đến như độc long xuất động :

- Bạch Thạch công phu nào lợi hại như lời đồn. Người làm ta quá thất vọng. Đỡ!

Vút!

Véo...

Véo...

Phát hiện Vu Đỉnh lần này chỉ sử kiếm không còn vận dụng tả kinh nữa, Cơ Thạch tuy kinh nghi nhưng vẫn phải phát chiêu nghênh đón :

- Đâu phải lời đồn nào cũng đúng! Các hạ sao quá vội tin? Hãy đỡ!

Ào... Ào...

Véo...

Ầm! Ầm!

Vẫn lăn xả vào và vẫn vận dụng hữu kiếm, Vu Đỉnh cười sảng sặc :

- Người nói không sai. Ta không nên vội tin mới phải. Ta không ngờ giữa lời đồn đại và sự thật lại có sự sai biệt quá lớn. Đỡ!

Véo... Véo...

Cơ Thạch không muốn đẩy nhanh tốc độ trận đấu, cứ dùng đấu pháp đang dùng :

- Sự sai biệt đó lớn như thế nào. Các hạ nói thử xem. Không lẽ một chưởng như thế này là chưa đúng với những gì các hạ nghe?

Vù... Vù...

Véo...

Ầm!

Ầm! Ầm!

Vu Đỉnh vẫn chấp chờn sẵn tả chưởng :

- Tỷ như ta nghe rằng bản thân người tự luyện được chiêu Bạch Thạch Đại Phật Thủ nào đó. Hãy thi thử xem liệu có hóa giải được chiêu kiếm Xuyên Vân Cự Đỉnh này không?

Véo...

Véo...

Chiêu kiếm như một tia chớp lóe, xạ ngay vào đỉnh đầu của Cơ Thạch. Điều này khiến cho Cơ Thạch sực tỉnh :

- Các hạ tuy nghe không sai nhưng dường như chưa đủ. Còn một

điều nữa chưa nghe các hạ nhắc đến.

Vụt!

Phát hiện Cơ Thạch đang tìm cách thối lùi, Vu Đĩnh lướt băng băng đến :

- Là điều gì?

Véo... Véo...

Cơ Thạch bất ngờ bật kiếm :

- Là điều này! Trúng!

Véo...

Choang!

Vu Đĩnh tê rần hồ khẩu phải chộp luôn tay tả vào đốc kiếm :

- Là Khoái Kiếm? Điều này ta không quên như người nghĩ! Đỡ!

Véo...

Cơ Thạch bật cười :

- Kiếm của các hạ chưa đủ nhanh nếu so với tại hạ. Và đây là bằng chứng. Trúng!

Véo...

Choang!

Thấy vẫn bị Cơ Thạch dùng mũi kiếm điểm trúng vào thân kiếm, làm cho mọi thức biến hóa đều hết cơ hội thi triển, Vu Đĩnh tức giận :

- Thử lần nữa xem nào.

Véo...

Cơ Thạch không còn muốn cứ thế này chi trì cục diện nữa.

Chàng quát :

- Muốn thử thì thử! Trúng!

Véo...

Choang!

Đã phát chiêu là không dừng lại, Cơ Thạch hùng hổ xông đến :

- Cần trọng huyết Hiệp Cốc!

Véo...

Có hai mu bàn tay là có hai huyết Hiệp Cốc, Vu Đỉnh thất kinh vừa nhảy lùi vừa cố giấu hai mu bàn tay vào sau thân kiếm. Nhờ đó...

Choang!

Cơ Thạch lóe ánh mắt tinh quái :

- Lần này là Khúc Trì huyết. Cần trọng?

Véo...

Có hai khủy tay là có đến hai huyết Khúc Trì, Vu Đỉnh giận dữ khuynh hai khủy tay qua hai bên, chọc thanh kiếm về phía chính diện.

- Đỡ!

Véo...

Choang!

Cơ Thạch vẫn y cách cũ :

- Huyệt Kiên Tĩnh?

Véo...

Quá giận, Vu Đĩnh ném kiếm đi tung đủ song chưởng vào Cơ Thạch :

- Còn người, nạp mạng!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Thấy tia Tử Quang lấp lánh xuất hiện từ hai tâm chưởng của Vu Đĩnh, Cơ Thạch thoáng hoang mang :

- Tử Khí Tam Ngươn chưởng?

Ầm!

Choang!

Vu Đĩnh cười dài :

- Không sai! Người sợ rồi sao? Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Cơ Thạch nghiêng răng loang nhanh thanh kiếm với toàn bộ chân lực

:

- Ta sợ hay người phải sợ?

Véo... Âm!

Véo... Âm!

Phát hiện nội lực của Vu Đỉnh chưa thể sánh bằng Hồng Nhật Tán, hai chiêu kiếm của chàng có thừa năng lực để hóa giải hai chưởng Tử Quang của Vu Đỉnh, Cơ Thạch lướt nhanh đến :

- Chưa hết đâu! Đỡ!

Véo...

Véo...

Ngay sau đó, dù Vu Đỉnh đã tận lực nhưng chưởng Tử Quang của y vẫn không thể có uy lực bằng Hồng Nhật Tán cùng công phu này.

Vù... Vù...

Âm! Âm!

Vì thế, hai chiêu Khoái Kiếm của Cơ Thạch lập tức hóa giải song chưởng của Vu Đỉnh.

Âm! Âm!

Cảm nhận Vu Đỉnh hãy còn mưu đồ chưa bộc lộ, Cơ Thạch lướt người xông đến với một chiêu kiếm thật thần tốc.

- Nạp mạng!

Véo...

Kinh tâm tán đởm, Vu Đĩnh quay người tháo chạy thật nhanh.

Vút!

Sau cái lướt mắt nhìn qua toàn cục, phát hiện bọn họ Trác tuy vẫn tiếp tục trận chiến nhưng đã có phần nao núng vì Vu Đĩnh đã bỏ chạy, Cơ Thạch bèn quát lớn :

- Dừng tay!

Huệ Tầm sư thái và Vô Lượng đạo trưởng thì có thể dừng, do Du Hoàng Vân và Trác Thiện Hữu chỉ chờ đợi điều đó.

Ngược lại Quách Phú lại bị Bạch Điện Quang không hiểu sao cứ lấn xả bám sát, như không muốn Quách Phú có dịp ngơi tay.

Cơ Thạch lập tức xông vào :

- Quách chưởng môn hãy nhượng cho vãn bối. Bạch chưởng môn, cẩn trọng!

Vút!

Véo...

Cơ Thạch xuất kiếm quá nhanh khiến Quách Phú chưa kịp lui ra thì Bạch Điện Quang đã bị mũi kiếm của Cơ Thạch đâm ngay vào huyết Hồn Lộ.

Nhưng, thật lạ, kẻ phải sợ hãi lại chính là Cơ Thạch.

Chàng vội thu kiếm về vì phát hiện Bạch Điện Quang như không hề thấy thanh kiếm đang uy hiếp sinh mạng, lão cứ mặc nhiên dịch bộ lao đến.

Nhìn vào đôi mục quang đang phân nào cuồng dại của lão Bạch, Cơ Thạch bất ngờ chấn một kinh vào người lão :

- Lão muốn chết!

Àm!

Hự!

Bạch Điền Quang lúi mãi. Và nếu không có Du Hoàng Vân và Trác Thiện Hữu đón đỡ, có lẽ Bạch Điền Quang còn lúi thêm một trượng nữa mới có thể dừng lại.

Không một lần nhìn đến Bạch Điền Quang, Cơ Thạch khinh thị nói với Du Hoàng Vân và Trác Thiện Hữu :

- Đây là lần cuối cùng tại hạ cảnh tỉnh chư vị. Chuyện giữa Hồng Nhật Tán và bốn môn hà tất chư vị phải xen vào. Nếu còn một lần như thế này nữa tại hạ sẽ không khách khí như hôm nay. Tại hạ không tiện tiến chân. Mời!

Nhìn bọn họ lúi thúi bước đi. Vô Lượng đạo trưởng chép miệng :

- Không ngờ bọn họ dám tự tiện hủy bỏ uy danh bao đời nay mà tiền nhân của họ đã dày công vun đắp. Đúng là đại kiếp nạn cho thất phái chúng ta. Vô lượng thọ Phật!

Quách Phú lạnh giọng :

- Tất cả là do dã tâm của Hào Phú Vương Hồng Nhật Tán. Kim ngân tài vật không ngờ lại có hấp lực quá mạnh, khiến họ hết cả lương tri.

Cơ Thạch thở nhẹ :

- Không phải ai trong họ cũng đang tâm làm tay sai cho người. Và cũng không phải do chủ ý của Hồng Nhật Tán.

Quách Phú kinh ngạc :

- Người nói gì lạ vậy? Họ cam tâm, ai trong chúng ta cũng nhìn thấy và không phải người vừa nhắc đến Hồng Nhật Tán đó sao?

Chàng lắc đầu :

- Nơi này không tiện cho việc đàm luận. Chư vị nếu không ngại, xin theo tạt hạ đến tệt gia trang.

Bước đi theo chàng nhưng Huệ Tâm sư thái vẫn hoang mang :

- Như thiếu hiệp vừa nói, Cơ gia trang không phải đã bị...

Chàng gật đầu với gương mặt hoàn toàn vô biểu cảm :

- Không sai! Rồi sư thái sẽ thấy tệt trang bị thiêu hủy như thế nào.

- Vậy người bảo chúng ta đi đến đó để làm gì?

Chàng nhìn Quách Phú :

- Chỉ là phòng ngừa tai vách mạch rừng. Mong Quách chưởng môn lượng thứ.

Quách Phú lẩm lét :

- Dường như người đã đề quyết chính Đạo Kiếm Thượng Nhân là người đứng sau những diễn biến này?

Chàng không đáp, chỉ lẳng lặng bước đi.

Khi đến một trang viện khá rộng đã bị thiêu hủy hoàn toàn, Cơ Thạch đưa tay chỉ khắp lượt :

- Quanh nơi này dù muốn tìm một nơi để ẩn nấp cũng không có. Chúng ta có thể yên tâm đàm đạo.

Và chàng liền đáp lời Quách Phú với câu đã hỏi khi nãy :

- Lần trước văn bói có ý ngờ Thượng nhân nhưng xem ra không phải, Quách tiền bói thử đoán xem tại sao tề trang phải chịu cảnh này?

Quách Phú lúng túng :

- Ta thì không có ý gì, nhưng Huệ Tâm sư thái thì có. Người cứ hỏi khắc biết.

Chàng nhìn sư thái :

- Thấy chư vị bỏ công đi đến đây, văn bói biết chư vị muốn dò xét điều gì. Rất tiếc lúc văn bói nghĩ ra và quay lại nơi này thì đã muộn. Tất cả đều bị thiêu hủy. Giả như ở tề trang thật sự có phụng tự linh vị của Thượng nhân chúng ta cũng không còn cách nào nhìn thấy.

Chàng bỗng đổi giọng :

- Tuy nhiên qua việc thiêu hủy này, văn bói biết chắc một điều, kẻ mà văn bói ngờ là Thượng nhân, thật ra không phải Thượng nhân. Thượng nhân có lẽ đã tạ thế từ lâu. Và di học của Thượng nhân đã vô tình rơi vào tay kẻ ác...

Huệ Tâm sư thái nhẹ gật đầu :

- Nam mô A di đà Phật! Tuy bản ni không tự đoán ra nhưng với lập luận này đây thuyết phục, bản ni cũng tin như vậy.

Quách Phú định kêu lớn, nhưng kịp nhớ ra bèn thấp giọng hỏi với dạ nghi ngờ :

- Không là Thượng nhân, điều này cũng là hợp lý. Còn tại sao không phải Hồng Nhật Tán?

Cơ Thạch giải thích :

- Có nhiều nguyên nhân. Nhưng văn bói chỉ cần nêu một, Quách tiên bói đương nhiên sẽ hiểu. Khi này, lúc văn bói cố tình đề cập đến tính danh lão Hồng, tiên bói có nhìn thấy ánh mắt có phần đặc ý của lão Du và lão Trác không?

Quách Phú gật đầu :

- Cả lão Bạch cũng vậy? Tại sao?

Chàng mỉm cười :

- Lão Du và lão Trác đặc ý vì ngữ văn bói đã tin hai lão là người của họ Hồng. Thật ra phía sau họ chính là người đã đắc thủ di học của Thượng nhân.

- Còn lão Bạch? Sao người cố tình bỏ lão ra, không nhắc đến?

Để đáp lời Quách Phú, chàng hỏi :

- Thái độ khi động thủ của lão Bạch như thế nào tiên bói còn nhớ không?

Quách Phú nhăn mặt với tiếng thở dài uất ức :

- Hà! Rất liêu lĩnh! Như thế đã từ lâu lão xem ta là tử đối đầu, không giết không được.

Cơ Thạch phì cười :

- Phải giao đấu với người luôn tìm cách liêu mạng, xem chết như không, tiên bói vẫn còn chi trì đến lúc cuối, cũng đáng tự hào về bản thân lắm chứ?

Quách Phú thoáng lạnh người :

- Tự hào gì nổi mà tự hào. Nếu không có người kịp can thiệp và sau đó là thưởng cho lão một chương chí chết, ta e không còn đủ lực để

chi trì nữa.

Cơ Thạch thoáng lặng người :

- Gọi đó là một chưởng chí chết cũng đúng! Vì nếu không có một chưởng đó tạm thời làm cho lão Bạch mất năng lực giao đấu, có lẽ vào lúc này lão Bạch không biết phải đối đáp ra sao với Môn chủ Tử Quang môn.

Vô Lượng đạo trưởng chừng như đã hiểu chột cao giọng :

- Vô lượng thọ Phật! ý thiếu hiệp muốn nói Bạch chưởng môn liệu chết là chỉ muốn chết? Và chưởng kia của thiếu hiệp là chưởng cứu mạng lão?

Quách Phú cũng kêu nhưng là kêu với một ý khác :

- Sao kỳ lạ vậy? Quạt chưởng vào người khiến người ít nhiều cũng bị chưởng thương lại bảo là chưởng cứu mạng. Đâu có chuyện kỳ quặc vậy?

Cơ Thạch trầm giọng :

- Đạo trưởng nói không sai. Và Quách tiên bối thử nhớ lại xem, khi đề cập đến ái nữ, lão Bạch đã có thái độ như thế nào? Tại sao lão giận dữ với Vu Đỉnh, là người trước đây như đã được chính lão Bạch chọn làm giai tể. Và truyền thụ Ưng Trảo công cho y. Tất cả chỉ vì lão Bạch không cam tâm làm tay sai cho người. Hay nói đúng hơn, lão đang bị uy hiếp, lão buộc phải nói và phải thực hiện những điều lão không muốn nói, không muốn thực hiện. So với Du Hoàng Vân và Trác Thiện Hữu, lão Bạch hãy còn chút ít sĩ diện. Do bị uy hiếp, bị miễn cưỡng như vậy, lão Bạch đành chọn giải pháp cuối cùng là tự tìm cái chết. Chết trong lúc giao chiến vẫn vinh dự hơn nếu phải chết vì bị người uy hiếp.

Ngừng lời một lúc Cơ Thạch bỗng trở nên xa xăm :

- Một chương này nếu không có người hiểu thì đó là chương mang theo nỗi nhục. Ngược lại, nếu hiểu ra thì đó là một chương ân tình. Vì muốn lưu chút ân tình này, bản thân tại hạ phải trở thành tội nhân của chính bản môn.

Vô Lượng đạo trưởng hoàn toàn thấu hiểu :

- Cổ Huyết thành đã hai phen bị người thất phái liên tay hủy diệt, thiếu hiệp vì đại nhân đại nghĩa không nỡ báo thù, xem ra đã đi ngược lại lợi ích của quý môn Bạch Thạch.

Cơ Thạch đưa mắt nhìn Vô Lượng đạo trưởng :

- Hiểu rõ tâm tư của văn bối, đạo trưởng hãy bảo xem văn bối nên làm gì để thuận cả đôi đường?

Quách Phú kinh nghi :

- Dường như người không còn ý định vì Cổ Huyết thành tiêu diệt Thất đại phái để báo thù?

Chàng đáp nhẹ :

- Ý định của Thất đại phái khi liên tay hủy diệt bản thành, văn bối biết chắc là không hoàn toàn giống nhau. Cũng có người vì chút ty hiềm đổ kỵ nhưng không phải đa số. Và việc đã xảy ra là do thăm sát Mạnh gia ở Vũ Hào miếu. Thất đại phái nếu có tội thì đó là tội ngộ nhận. Kẻ phải gánh chịu mọi trách nhiệm chính là kẻ ném đá giấu tay cố ý di họa cho bản thành. Nếu chỉ vì thế văn bối đối địch với các phái, phải chứng đã thấu hiểu nội tình nhưng vẫn nhắm mắt lao đầu vào cạm bẫy của chủ hung? Cũng may văn bối tuy là người có tính hay nghi kỵ nhưng không phải hạng cố chấp, không thông đạo lý.

Quách Phú bỗng thờ ra nhẹ nhõm :

- Nghe người nói còn hơn được uống liên đan thần dược, ta cảm

thấy nhẹ nhõm lạ. Thật ra từ khi ta biết người đích thực là truyền nhân của Cổ Huyết thành, hầu hết bọn ta đều lo ngay ngáy. Cũng vì lo như vậy, bọn ta mới nảy ý thử tìm đến Cơ gia trang. Và nếu thăm án năm xưa ở Mạnh gia chính là do Đạo Kiếm Thượng Nhân cũng là người Bạch Thạch môn gây ra, có lẽ bọn ta phải...

Chàng cười nhẹ khi thấy Quách Phú cứ ngập ngừng và buông lỏng câu nói :

- Tiền bối muốn nói nếu cũng là do Bạch Thạch môn gây ra thì người Bạch Thạch môn ai ai cũng đáng bị diệt trừ? Và chực vị một lần nữa phải liên tay, tức diễn lại chuyện tiêu hủy Cổ Huyết thành?

Quách Phú nhìn lảng sang nơi khác lẩn tránh câu đáp.

Chỉ có Huệ Tâm sư thái và Vô Lượng đạo trưởng là cúi đầu niệm Phật thay cho một lời đáp quá rõ ràng :

- Nam mô A di đà Phật!

- Vô lượng thọ Phật!

Cơ Thạch không thể không chấn động tâm can.

Chàng cố tình hít một hơi thanh khí thật đầy để trấn tĩnh.

- Bất luận thế nào vẫn bối cũng phải vì Bạch Thạch môn phơi bày rõ chân tướng mọi việc ra ánh sáng. Bạch Thạch môn phải là một danh môn chính phái như nó vốn có. Và kể từ bây giờ Bạch Thạch môn sẽ chính thức đối đầu với Tử Quang môn. Thà là mảnh ngọc vỡ còn hơi tuy nguyên vẹn nhưng chỉ là một viên gạch tầm thường.

Quách Phú bật reo :

- Hảo khí phách! Đây mới là khí phách của một nam tử hán đại trượng phu. Nếu người thật sự có ý này và cứ giữ nguyên lập trường như vậy, e hèm... Để chuộc lại lỗi lầm thuở nào do bốn phái

gây ra cho quý thành, chỉ cần người lên tiếng bọn phái lập tức đứng về phía người, quyết đối đầu với Tử Quang môn.

Cơ Thạch sững người :

- Tiền bối...

Quách Phú bật cười :

- Thế nào? Hay người nghĩ bọn phái có bản lĩnh không ra gì hay vì nghi kỵ bọn phái có ý này nọ không cho bọn phái có dịp liên tay, liên thủ?

Cơ Thạch vội vàng thi lễ đáp tạ :

- Tiền bối nói chi những lời quá đáng? Với cương vị Môn chủ Bạch Thạch môn, văn bối xin được cảm kích và sẵn sàng tiếp nhận sự hỗ trợ của quý phái...

Huệ Tâm sư thái giật mình :

- Thiếu hiệp đã tiếp nhận cương vị Môn chủ? Nam mô A di đà Phật!
Nam mô A di đà Phật!

Cơ Thạch kinh ngạc chưa kịp hỏi về thái độ kỳ lạ của Huệ Tâm sư thái, may thay có Quách Phú lên tiếng giải thích :

- Người đừng quá ngạc nhiên như vậy. Và không cần giấu người nữa sư thái lúc chưa thí phát qui y với phụ thân người đã từng là đôi uyên ương trời định.

Thấy Huệ Tâm sư thái vẫn cúi đầu lặng yên, như chấp nhận những lời giải thích của Quách Phú, Cơ Thạch càng chú tâm nghe Quách Phú đang thao thao bất tuyệt :

- Bỗng một thời gian, phụ thân người bỗng biệt tích. Sư thái ngỡ phụ thân người đã phụ tình bất chấp lời can gián của ta, đã xin vị

Chưởng môn Nga Mi phái lúc bấy giờ cho được thí phát quy y. Khi mọi việc đã được định đoạt, phụ thân người đột nhiên xuất hiện. Nhìn ý trung nhân xưa đã biến thành một sư thái, phụ thân người không nói nửa lời, lập tức bỏ đi. Theo sư thái nói lại, dường như phụ thân người có ác cảm khi nhìn thấy những tăng bào, đạo bào. Có lẽ vì thế, chỉ một năm sau đã có tin phụ thân người cùng Thất Xảo Lan kết duyên Tấn Tàn.

Để kết thúc một thiên tình sử, Quách Phú tuy cười nhưng là cười gượng :

- Câu hỏi của sư thái lúc này là không ngờ cốt nhục của ý trung nhân năm xưa đã thành người, một nhân vật có thể đem lại uy danh hiển hách cho cố nhân. Người cũng đừng quá nghi kỵ khiến sư thái thêm buồn.

Cơ Thạch chột phục người trước Huệ Tâm sư thái :

- Mong sư thái là người có lượng trời bể, tha thứ cho những lần mạo phạm của Thạch nhi.

Huệ Tâm sư thái chớp mắt đã từ hòa bao dung nhìn Cơ Thạch :

- Được nghe thiếu hiệp xưng là Thạch nhi, mọi tư tình năm xưa đối với ta giờ mới có cơ hội khép lại. Ta cũng thấy nhẹ nhõm lạ. Đứng lên đi, Thạch nhi. Và ta sẽ cho Thạch nhi biết thêm một chuyện này.

Cơ Thạch đứng lên và cúi đầu chờ đợi.

Huệ Tâm sư thái bỗng trao cho Cơ Thạch thanh kiếm vốn của sư thái đang mang :

- Khi này, Quách chưởng môn bảo lệnh tôn bỏ đi mà không nói lời nào là không đúng. Hay đúng hơn, vì ta cố tình giấu nên Quách chưởng môn không biết. Trước lúc ta đi, lệnh tôn cố trao cho ta thanh kiếm này với lời dặn nếu Cơ gia sau này có hậu nhân và nếu hậu nhân đó đã thật sự trưởng thành, trở nên người hữu dụng, hãy

trao kiếm này cho hậu nhân đó.

Nhìn Cơ Thạch kính cẩn nhận thanh kiếm, Huệ Tâm sư thái mỉm cười :

- Ta cũng vậy, vẫn luôn luôn trân trọng và gìn giữ thanh kiếm này như tính mạng bản thân. Nhưng mới gần đây, khi bị mất kiếm và phát hiện kiếm đó trong tay thiếu hiệp, ta ngỡ do lệnh tôn nói lại nên thiếu hiệp biết và cố tình lừa lấy đi.

Cơ Thạch đỏ mặt :

- Thạch nhi không ngờ Từ Khắc Kim đã táo gan, dám trộm kiếm của sư thái. Sau này nhất định Thạch nhi phải xử trị lão.

Huệ Tâm sư thái kinh ngạc :

- Hóa ra Từ Khắc Kim Diệu Thủ Không Không cùng đã là người Bạch Thạch môn?

Cơ Thạch lắc đầu :

- Lão đã xem Thạch nhi là chủ nhân bất chấp Thạch nhi không ưng thuận, Thạch nhi cũng định thu lão làm môn nhân, nhưng qua việc này...

Huệ Tâm sư thái xoa tay :

- Tạo cho người cơ hội phục thiện, đổi tà làm chánh là điều hay. Thiếu hiệp chớ quá khe khắt với y. Vả lại, y trộm kiếm là trộm cho thiếu hiệp cũng không lỗi nặng lắm đâu.

Cơ Thạch vừa gạt đầu liền nghe Vô Lượng đạo trưởng bảo :

- Người đại lượng như thiếu hiệp, võ lâm Trung Nguyên hiện rất cần. Đã là vậy, tề phái cũng tự nguyện đứng cùng chiến tuyến với Bạch Thạch môn. Một lời hiệu triệu của thiếu hiệp toàn thể Võ Đang phái

từ trên chí dưới đều nhất nhất tuân lệnh.

Cơ Thạch chưa kịp nói lời cảm kích thì đến lượt Huệ Tâm sư thái lên tiếng :

- Tệ phái cũng đã có ý này, mong Môn chủ đừng quên. Nam mô A di đà Phật! Bần ni xin cáo lui, chờ hiệu lệnh của Môn chủ.

Họ đi rồi, Cơ Thạch vẫn đứng thừ người trước đồng hoang tàn đổ nát của một nơi đã từng là Cơ gia trang...

-----oOo-----

Chương 30: Bồi uất ức nhi nữ lộ tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Với tiếng động vừa nghe, Cơ Thạch khẽ lên tiếng :

- Nếu cô nương đã đến, hà có gì không xuất hiện?

Thanh âm kinh ngạc của một nữ nhân vang lên :

- Sao người biết là ta? Hay người cố tình lưu lại để chờ ta phải xuất hiện?

Cơ Thạch quay người lại :

- Tuy không cố tình nhưng gặp cô nương lúc này cũng là điều hay. Có thể nói là tại hạ đang chờ để được gặp cô nương.

Nữ nhân nọ bỗng có sắc mặt lạnh như băng :

- Bảo là không cố tình nhưng lại nói là có ý chờ, ẩn ý của người là

gì?

Cơ Thạch lạnh giọng :

- Chờ là vì không tin vào những điều bắt buộc phải nhìn thấy. Còn bảo không cố tình là vì tại hạ nào biết người vừa âm thầm xuất hiện chính là Bạch Cúc cô nương, thiên kim tiểu thư của Chưởng môn nhân Không Động phái?

Bạch Cúc bĩu môi :

- Người bảo người không biết, nhưng vừa mở miệng đã ám thị biết ta là một cô nương. Tại sao chứ? Tại sao lời nói của người tiền hậu bất nhất?

Cơ Thạch vẫn không đổi giọng :

- Thân thủ của người lên xuất hiện cho tại hạ biết đó phải là bọn Vu Đình. Vì chờ mãi không thấy kẻ đó ra tay, tại hạ ngờ người này đối với tại hạ chưa thật sự có địch ý. Suy đi nghĩ lại, tại hạ tin kẻ đó phải là cô nương, người nếu có địch ý thì trước kia đã không cảnh tỉnh tại hạ.

Bạch Cúc tán dương :

- Lập luận khá lắt. Nhưng người đừng mong ta xuất hiện là để cảm kích người qua một chưởng kinh ân tình dành cho gia phụ.

Cơ Thạch bỗng động nộ :

- Tại hạ lưu tình là lưu cho Bạch chưởng môn, đâu cần cô nương cảm kích? Và dù cô nương có cảm kích, tại hạ cũng không nhận. Nhận làm gì để sau này phải khó xử, không nở nặng tay đối với kẻ nhẫn tâm đẩy phụ thân vào chỗ chết và chết như một thiên cổ tội nhân?

Bạch Cúc sửng sờ :

- Người bảo ta đã đẩy gia phụ vào chỗ chết? Người cũng nghĩ như thế?

Cơ Thạch cười bi thảm :

- Vậy cô nương bảo tại hạ phải nghĩ như thế nào đây? Cô nương cùng bọn Vu Đỉnh vì hai chữ danh lợi, xui các phái chối bỏ cội nguồn, tự làm tay sai cho một ác nhân không hơn không kém. Du Hoàng Vân và Trác Thiện Hữu do tâm địa chứa đầy tham vọng, họ chấp nhận việc này như một cơ hội tiến thân, thỏa mãn danh vọng. Còn lệnh tôn, tánh khí của lệnh tôn như thế nào không lẽ cô nương không rõ? Thay vì giúp lệnh tôn gìn giữ những uy danh thuở nào cô nương lại cam tâm nhìn lệnh tôn vì không muốn chịu nhục phải lao đầu vào chỗ chết, mưu tìm một cái chết vinh hơn sống nhục. Cô nương còn định phủ nhận nữa ư?

Toàn thân Bạch Cúc run rẩy với đôi môi tái nhợt cứ mấp máy mãi nhưng vẫn không thốt nên lời.

Sau cùng khi lời nói không thể thốt ra, bất kỳ nữ nhân nào cũng vậy, họ để cho lệ nói thay lời :

- Người...

Nhìn Bạch Cúc khóc thoát đầu là tấm tức vì khóc, sau cứ khóc ồ ồ, khóc thảm, Cơ Thạch nhăn mặt và không chịu nổi.

Chàng gọi :

- Bạch cô nương!

Nàng vẫn khóc, khóc lớn.

Ngỡ nàng không nghe, Cơ Thạch tiến lại gần hơn :

- Bạch cô nương!

Tiếng khóc của Bạch Cúc tuy có phần giảm nhẹ nhưng để lên tiếng đáp lại thì không thể được.

Cơ Thạch tiến đến gần hơn, gần hơn :

- Bạch...

Bất chợt Bạch Cúc bật thốt thành tiếng :

- Người câm đi! Người biết gì mà mắng ta. Người tưởng ta không đau lòng khi nhìn thấy phụ thân cố ý tìm chết sao? Khi người chưa hiểu, sao người dám đề quyết ta như vậy? Ta hận người. Ta tưởng người phải chí ít là người phải hiểu ta, đấng này... Ta hận người! Ta hận người! Hu... hu...

Chữ hận thường phải đi kèm với hành động.

Và nếu là nam nhân thì hành động đi kèm phải là một trận quyết đấu, hoặc một động thái hung hăng nào đó.

Còn nữ nhân, họ có nhiều cách thể hiện, tùy theo tâm trạng của họ.

Tâm trạng của Bạch Cúc là gì, chỉ có một mình nàng biết.

Nhưng để thể hiện, Bạch Cúc bỗng bước đến, chỉ một bước thôi là nàng tha hồ vừa mắng Cơ Thạch vừa đâm thùm thụp vào người Cơ Thạch :

- Ta hận người! Sao đến người cũng không hiểu ta? Ta hận người!

Chịu đựng.

Cơ Thạch còn cách nào khác để phản ứng lại hành vi của Bạch Cúc ngoài cách đứng chịu đựng?

Đánh lại nàng? Không thể! Vì nàng đang đâm vào Cơ Thạch bằng

những nắm quyền vô lực.

Giữ tay nàng lại? Cũng không thể! Vì nàng sẽ trút hận bằng cách khác có khi tệ hại hơn cách đang thực hiện những trăm lần, vạn lần.

Tránh né, không cho nàng đâm vào người? Cũng là khả dĩ, nhưng liệu tránh được bao lâu nếu nàng vẫn bám theo để chỉ trút hận?

Do vậy, thượng sách là chịu đựng.

Nhưng thượng sách bỗng biến thành hạ sách, hoặc giả muốn gọi là gì cũng được.

Bạch Cúc có lẽ mỏi tay, không muốn đâm vào người Cơ Thạch nữa, nhưng lại không muốn buông tha Cơ Thạch quá dễ dàng, nàng bắt ngờ ngã vào lòng Cơ Thạch vừa khóc vừa thổn thức :

- Ta hận người... Ta hận người... Sao người không chịu hiểu cho ta?

Hiểu?

Cơ Thạch nào phải gỗ đá vô tri? Do đó chàng phải hiểu.

Và để thể hiện sự hiểu biết đó, Cơ Thạch phải nói phải thốt thành lời thật rõ ràng :

- Bạch cô nương! Tại hạ sai rồi. Bạch Cúc! Đừng khóc nữa. Tại hạ nhất thời ngu muội, đã trách lầm cô nương. Nào, thôi đi nào, Bạch Cúc. Ta... biết ta sai rồi, ta sai thật rồi.

Bạch Cúc vẫn thổn thức nhưng đã dịu nhiều, vơi đi thật nhiều :

- Cơ ca ca! Sao Cơ ca ca mắng oan cho Bạch Cúc? Sao đến bây giờ Cơ ca ca mới chịu hiểu cho Bạch Cúc? Sao vậy, Cơ ca ca?

Tiếng thổn thức của nàng khiến Cơ Thạch choáng váng.

Chàng nhẹ chân dịch lùi, cố nhìn vào mắt nàng.

Nàng cảm nhận được điều đó, vội bước lên, vẫn giữ tư thế áp sát chàng :

- Hãy hiểu cho muội! Muội nào muốn thế, Cơ ca ca.

Phải chăng đây chính là tiếng thổn thức của một con tim đã bị xúc phạm?

Cơ Thạch vụt hiểu :

- Bạch muội! Ta... a..

Một tiếng quát to như tiếng sấm động chợt vang lên :

- Hay cho gian phu dâm phụ, đôi chó má này phải chết!

Vút!

Vù...

Vù...

Nhìn ánh Tử Quang bật lóe lên giữa đêm đen, Cơ Thạch bàng hoàng xô Bạch Cúc ra :

- Vu Đĩnh?

Thần thái bàng hoàng của chàng khiến cho tia Tử Quang kia có cơ hội lao đến thật gần, gần trong gang tấc.

Vù...

May thay Bạch Cúc kịp có lại nhận thức. Nàng nổi giận :

- Có bao giờ ta đáp ứng mỗi tình hàm chứa thủ đoạn của người?

Hai chữ dâm phụ kia ta hoàn trả cho người đây.

Vụt... vụt...

Nàng dùng Ưng Trảo công, đáp trả chưởng Tử Quang của Vu Đĩnh.

Ầm!

Nàng bị chấn lùi.

Vu Đĩnh lướt tới :

- Chính phụ thân nàng từ lâu đã tán thành chuyện hôn ước. Nếu không là dâm phụ sao nàng lại trác nét lãng loạn? Đỡ!

Vù...

Vù...

Cơ Thạch đứng chôn chân một chỗ với một cảm nhận nhục nhã ê chề cho dù Bạch Cúc đang quát những lời biện minh :

- Người vì tuyệt học Không Động phái đã tìm đủ cách lấy lòng gia phụ. Để bây giờ, khi có cơ hội luyện công phu cao minh hơn người đã đối xử tác tộ với người từng ưu ái người. Người thật không bằng loài cầm thú! Đỡ!

Vụt...

Ầm!

Vu Đĩnh lướt tới với khí thế lạnh lẽo hơn và hung hăng hơn :

- Ta đâu thể bỏ qua bước tiền đồ sáng lạn tự dựng đưa đến. Công phu Không Động phái đâu đáng để ta bận tâm? Có chăng chính là nhờ nhan sắc của người nên phụ thân người đến giờ vẫn toàn mạng. Giờ thì hết rồi, hãy nạp mạng thôi.

Vù...

Vù...

Cơ Thạch bừng tỉnh.

Vút!

Chàng vừa lao đến liền quát :

- Dừng tay!

Vu Đỉnh bị ngăn cản, vội trút mọi cảm tức vào Cơ Thạch :

- Gian phu! Chết!

Vù...

Cơ Thạch nghiêng răng :

- Hóa ra hôn ước của ngươi là giả. Và lòng tham luyến công phu mới là thật! Mau lui.

Ào...

Ầm!

Vu Đỉnh bị những dấu chưởng tay phát màu sáng trắng bức lùi.

Y nhe răng đanh ác :

- Bạch Thạch công phu? Được lắm! Là ngươi muốn chết. Đỡ!

Vù... Vù...

Y dùng song trảo với hai tâm trảo lấp lánh Tử Quang.

Cơ Thạch phần nộ :

- Tử Khí Tam Ngươn chường của người chưa đủ hỏa hầu để...

Bất ngờ Bạch Cúc hô hoán :

- Hoặc giết y, hoặc đừng bao giờ cho y biết ca ca đã luyện được Bạch Thạch Cang Khí. Đó là điều y đang dò xét ca ca.

Động tâm, Cơ Thạch vờ phát nhẹ một kinh để có cơ nhảy lùi.

Vù...

Ầm!

Chàng kêu lên nói đúng hơn là hỏi :

- Y dò xét để làm gì?

Bạch Cúc định giải thích thì bị tiếng quát của Vu Đỉnh lán át :

- Bạch Cúc! Người còn nghĩ đến phụ thân người không? Tiểu tử! Đỡ!

Vù... Vù...

Giờ đã rõ sinh mạng của Bạch Điền Quang là do tên phản trắc Vu Đỉnh uy hiếp, Cơ Thạch thật sự động nộ :

- Được! Đã vậy ta sẽ cho người đại khai nhãn giới! Xem đây!

Ào... Ào...

Toàn thân Cơ Thạch vụt sáng trắng với một dấu chường tay duy nhất cũng chớp lòe ánh trắng.

Vu Đĩnh khiếp đảm :

- Là Cang Khí Bạch...

Ầm!

Oa! Phịch!

Không những không chau mày vì cái chết quá ư khốc liệt của Vu Đĩnh, Bạch Cúc còn hồi hả bảo chàng :

- Mau vùi lấp thi thể y! Đừng cho ai biết y chết vì Bạch Thạch Cang Khí.

Cơ Thạch động tâm nhìn lại thi thể của Vu Đĩnh.

Cái chết của y quả nhiên không giống với những cái chết bình thường. Cang Khí Bạch Thạch không hề hủy hoại những dáng vẻ bên ngoài. Trái lại, toàn bộ kinh mạch đều bị chấn vỡ khiến toàn thân y hoàn toàn mềm nhũn, muốn đặt theo tư thế nào cũng được.

Với cách chết này nếu gặp người có kiến văn uyên bác tất sẽ nhận ra loại công phu đã đoạt mạng Vu Đĩnh.

Dùng kiếm đào huyệt, Cơ Thạch mau chóng vùi lấp Vu Đĩnh và còn xóa hết mọi dấu vết.

Khẽ thở phào, bấy giờ Bạch Cúc mới giải thích :

- Là Môn chủ Tử Quang môn ra lệnh cho bọn muội phải dò xét xem ca ca đã luyện đến Bạch Thạch Cang Khí chưa.

Chàng kinh nghi :

- Để làm gì? Sao lão không tự thân dò xét?

Bạch Cúc nhún vai :

- Mọii không biết. Chỉ có thể đoán, lão muốn có cách ứng phó thích hợp, tùy theo bản lĩnh nông sâu của ca ca.

Chàng nhìn nàng :

- Thái độ của lão khi đề cập đến công phu này là thế nào?

Bạch Cúc lắc đầu :

- Lão không hề tỏ ra sắc mặt. Nhưng có thể đoán lão khá kiêu dè.

- Kiêu dè? Không lẽ lão chưa luyện xong Tử Khí Tam Ngươn chưởng?

Bạch Cúc thở ra :

- Làm sao chưa luyện xong? Không những vậy, lão còn luyện đủ thập thành cao hơn Hồng Nhật Tán một bậc.

Bạch Cúc chậm rãi đứng lên :

- Sẽ còn lạ hơn nếu ca ca biết lão thần thông quảng đại như thế nào. Mọii động tĩnh của ca ca cơ hồ lão có cách nắm rõ.

Chàng lo sợ nhìn quanh :

- Phải chăng lão luôn bám sát từng bước chân ta?

Bạch Cúc xua tay :

- Cũng có thể. Nhưng ở đây thì không có, ca ca bắt tất phải nghi ngại.

Chàng hoang mang :

- Vậy lão đã biết những gì về từng động tĩnh của ta?

- Phải chăng ca ca đã sai phái một người tìm đến Đại Lương sơn?

Chàng thất kinh :

- Là Gia Cát Hưởng? Sao? Lão đã biết ư?

- Đúng vậy! Lúc ở Cổ Huyết thành là muội muốn ám chỉ điều này. Rất tiếc ca ca không sớm nghĩ ra. Lâm Bất Toàn, đại sư huynh của muội đã sớm ra tay bắt giữ người này rồi.

Và nàng nói thêm :

- Là cũng sớm biết thế nào ca ca cũng tìm đến đây nên hạ lệnh cho Vu Đĩnh và muội đến trước để mai phục.

Cơ Thạch giật mình :

- Tâm cơ của lão thật đáng gờm. Còn gì nữa không?

Bạch Cúc nhíu mày như cố nhớ lại.

Sau đó, nàng kêu khẽ :

- Ngoài Khiêm Hạ, Khả Tú Tú và Đoan Mộc Phi nguyên là đệ tử Hoa Sơn phái được lệnh phải đến Hoài Giang, như lão còn sai hai huynh đệ Trương Hoài, Thạch Phát, Côn Luận phái đi đến Thiếu Lâm. Ở hai nơi này phải chăng ca ca cũng có cho người đến?

Chàng thất sắc :

- Ở Thiếu Lâm ngoài Từ Khắc Kim đến đã lâu, mới đây ta có bảo Hà tử tử đến hỗ trợ. Không lẽ lão đã biết ta quan tâm điều gì ở Thiếu Lâm phái?

Bạch Cúc lo ngại ra mặt :

- Vậy thì không xong. Cũng như bọn muội, bọn Trương Hoài cũng được lão ban cho mỗi người một hoàn linh đan tăng lực. Công phu như Hà tử tử, và Từ Khắc Kim, e...

Cơ Thạch xoa tay :

- Bọn Khiêm Hạ đến Hoài Giang để làm gì? Ở đó ta chưa sai phái ai đến.

Bạch Cúc lại nghĩ ngợi một lúc mới nói :

- Muội nghe lão dặn bọn Khiêm Hạ: nếu dẫn dụ được thì tốt, bằng không phải giết đi để trừ hậu họa.

- Trừ hậu họa? Không lẽ là Hồng Nhật Tán, người có mối thù không đội trời chung với lão?

Bạch Cúc gật đầu :

- Cũng có thể đúng. Vì bây giờ đã rõ chính lão là hung thủ gây ra thảm án Mạnh gia. Lão đâu thể lưu Hồng Nhật Tán nếu không thể dẫn dụ?

Cơ Thạch chột đánh giọng :

- Ta hiểu lão muốn gì rồi. Nếu là vậy, ta cần phải đến đó giúp Hồng Nhật Tán.

Bạch Cúc kinh ngạc :

- Vậy còn Hà tử tử?

Chàng đáp :

- Nếu lão hạ lệnh giết thì đã giết rồi. Ta có đến cũng quá muộn. Còn nếu lão chỉ hạ lệnh bắt giữ, lão bắt quá chỉ có ý định dùng Hà tử tử để uy hiếp ta. Ta nào để lão toại nguyện.

Bạch Cúc bỗng có sắc mặt buồn bã :

- Do gia phụ vẫn bị uy hiếp, muội thật không tiện khi phải trở mặt với lão. Nhưng dầu sao, nhờ đó muội càng có điều kiện chăm lo cho Hà tỷ tỷ, nếu tỷ tỷ đã bị lão bắt giữ.

Cơ Thạch nghe nhẹ người :

- Tuy không muốn nói lời cảm kích nhưng...

Bạch Cúc xua tay :

- Cũng là dịp muội đáp trả một chương lưu tình ca ca dành cho gia phụ. Ca ca đừng quá bận tâm.

Gật đầu và định bỏ đi, Cơ Thạch bỗng quay lại :

- Phải chăng cũng ở khu rừng, cạnh lối dẫn đến Hoài Nam, Bạch muội và bọn Khiêm Hạ đã gặp lão?

Bạch Cúc thừa nhận :

- Không sai! Và lão có dò hỏi bọn muội về nữ nhân điên loạn.

Cơ Thạch mỉm cười đắc ý và lao người đi thật nhanh...

-----oOo-----

Chương 31: Liên tay Tử Quang đối Tử Quang

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn Hồng Nhật Tán đang hồn xiêu phách lạc trước công phu Tử Khí Tam Ngươn chưởng đạt mức thượng thừa của Bạch Tu lão nhân, Cơ Thạch nào dám chần chừ lập tức lao ra :

- Lão cầu ác độc! Đừng mong trăm thảo trừ căn. Hãy đỡ!

Vù...

Vù...

Phát hiện công phu Bạch Thạch bỗng dương xuất hiện, Bạch Tu lão nhân cười ngạo mạn :

- Chính là ngươi, Cơ Thạch? Ngươi không muốn sống nữa sao?
Ha... ha...

Ào... Ào...

Biết trước thế nào Bạch Tu lão nhân cũng ngoặc tia Tử Quang về phía mình, Cơ Thạch ngạo nghễ dịch người và mai mỉa :

- Dương nhiên ta không muốn sống. Nhưng liệu lão có đủ năng lực để giúp ta toại nguyện không? Nhìn đây, hụt rồi!

Vút!

Vù...

Bạch Tu lão nhân vẫn ngạo mạn :

- Hạng bại tướng như ngươi, lão phu muốn lấy mạng lúc nào không được. Xem đây!

Vù... Vù...

Tuy thâm khiếp đảm trước bản lĩnh quá thượng thừa của lão Bạch Tu, nhưng Cơ Thạch vẫn cố chi trì cục diện bằng cách lại lách tránh.

Vút!

Chàng cố khích nộ lão Bạch Tu :

- Lại huyệt nữa rồi. Thử lại một lần nữa xem.

Lão Bạch Tu bỗng phì cười :

- Người định trông chờ gã họ Mạnh kia đến hiệp lực với người sao? Gã còn lâu mới có thể hồi sức. Người nên tự lo cho người thì hơn. Trúng!

Vù...

Tia Tử Quang lần này xạ nhanh như tia chớp khiến Cơ Thạch buộc phải hoàn thủ ngăn đỡ :

- Đâu phải chỉ có công phu của lão là thượng sách? Đỡ!

Ào...

Ào...

Hồng Nhật Tán cũng là gã họ Mạnh như lão Bạch Tu vừa gọi, bỗng thất kinh kêu lên :

- Bạch Thạch Cang Khí?

Cũng nhận ra điều đó, lão Bạch Tu quát âm lên :

- Người đã luyện xong Cang Khí Bạch Thạch? Vậy người phải chết! Đỡ!

Vù...

Lão Bạch Tu phát ra thêm tả kinh như cho rằng hữu kinh khi này

cũng chưa đủ lực lấy mạng Cơ Thạch.

Bất ngờ, Hồng Nhật Tán động thân lao vào :

- Cơ Thạch! Chết thì chết, ta liên thủ với ngươi. Ác ma! Mau đền mạng cho Mạnh gia.

Vút!

Vù... Vù...

Tiếng chấn kinh trước sau vang lên hai lượt.

Ầm!

Ầm!

Trong khi Cơ Thạch chỉ bị lão đảo thì Hồng Nhật Tán phải lùi dài và phải thổ huyết.

Không hề chậm, lão Bạch Tu vẩy nhanh hữu kinh :

- Cơ Thạch! Chết!

Vù... Vù...

Cơ Thạch dồn toàn bộ chân lực vào tuyệt kỹ Cang Khí Bạch Thạch, đẩy ra tuyệt chiêu Bạch Thạch Đại Phạt Thủ.

- Ta chết, lão cũng chết! Đỡ!

Ào... Ào...

Hồng Nhật Tán lẳng lẳng lao vào lão Bạch Tu.

Vù...

Vờ như không thấy chưởng Tử Quang của Hồng Nhật Tán, lão Bạch Tu mặc nhiên dồn mọi chú tâm vào việc hạ thủ Cơ Thạch.

Ầm!

Ầm!

Lão Bạch Tu bị kinh của Hồng Nhật Tán kích phải nhưng vẫn ngang nhiên lao đến Cơ Thạch, không bỏ lỡ cơ hội Cơ Thạch đang lão đảo thối lùi.

- Nạp mạng được rồi đó tiểu tử!

Vút!

Vù... Vù...

Chàng thất kinh, vì không ngờ với Bạch Thạch Cang Khí vẫn không thể cùng đối phương bình thủ.

Đà lao đến của Bạch Tu lão nhân phải thoáng khựng lại khi có tiếng quát phẫn nộ của Hồng Nhật Tán vang lên cấp bách :

- Tiểu tử mau lùi lại, để ta liều mạng với lão ma.

Và Hồng Nhật Tán, chợt xuất hiện ngay giữa lão Bạch Tu và Cơ Thạch.

Vút!

Đang muốn hạ thủ Cơ Thạch, động thái của Hồng Nhật Tán khiến lão Bạch Tu phải rút lên giận dữ :

- Ta đã nói hết lời nhưng ngươi lại quá u mê! Đó là tại ngươi tự tìm lấy cái chết! Được! Hãy đỡ!

Vù...

Với toàn bộ chiêu chưởng vừa rồi lão Bạch Tu dồn cả vào Hồng Nhật Tán!

Đúng lúc đó Hồng Nhật Tán lại thản nhiên cười :

- Thù nhân ơi thù nhân! Chết trước hay sau vẫn là chết! Ta chết rồi lão đừng hòng yên thân! Xem đây! Ha... ha Hồng Nhật Tán tuy cùng phát xuất chưởng Tử Quang nhưng giữa chiêu chưởng của lão còn xuất hiện thêm một điểm hàn quang nhấp nháy.

Vù...

Viu... Viu...

Lão Bạch Tu cả kinh đến phải kêu lên sợ hãi :

- Cương Ty Tàn Hồn Điệp...

Cùng với tiếng kêu lão Bạch Tu lập tức thi triển kinh thân pháp quán tuyệt nhân trần, lao nhanh qua một bên để tránh chiêu chưởng ẩn tàng sát khí của Hồng Nhật Tán.

Vút!

Bất ngờ lão Bạch Tu lại phải đối đầu với Cơ Thạch vừa bất ngờ xuất hiện :

- Hãy xem Võng Khôi Thiên Thủ!

Vù... Vù...

Không ngờ Cơ Thạch lại nhanh chân đến vậy, lão Bạch Tu một lần nữa rít lên danh ác :

- Ta không tìm người, người lại tìm ta! Càng tốt! Đỡ!

Vù... Vù

Định dùng công phu Tử Quang để vừa hóa giải những dấu chưởng tay phát màu sáng trắng của Cơ Thạch vừa nhân đó hạ thủ luôn chàng, lão Bạch Tu thoáng bất ngờ vì một diễn biến kỳ lạ vừa xảy ra!

Những dấu chưởng tay chợt biến mất! Cũng vậy, bóng nhân ảnh của Cơ Thạch cũng không còn.

Lão Bạch Tu chỉ kịp nghĩ Cơ Thạch dám khinh thường dùng hư chiêu đối với lão, bên tai lão bỗng vang lên tiếng quát lạnh lùng của Cơ Thạch :

- Trúng!

Tiếp đó là một tia kiếm chợt lóe lên.

Véo...

Tâm cơ rung động lão Bạch Tu chỉ khẽ dịch người, thì...

Soạt!

Ổng tay áo khá rộng củ lão phải bị đứt một mẫu vì bị kiếm của Cơ Thạch phạm vào!

Sự thể này khiến lão thoáng sửng sờ :

- Khoái Kiếm của ngươi lợi hại thế sao?

Nhân cơ hội này, một cơ hội hoàn toàn hiếm có, Hồng Nhật Tán từ phía sau lao ập vào.

- Lão ma phải nạp mạng!

Vù... Vù...

Lão Bạch Tu sực tỉnh và quay lại thật nhanh, diện đối diện với ánh Tử Quang do Hồng Nhật Tán thi triển :

- Người đã mất cơ hội vì tiếng hô hoán của chính người! Đi!

Vù... Vù...

Lão cũng ánh xạ tia Tử Quang với cường độ lóe sáng hơn nhiều so với tia Tử Quang của Hồng Nhật Tán phát xạ trước.

Động thái của lão không ngờ lại tạo cơ hội hãn hữu cho Cơ Thạch.

Chàng bật kiếm thật nhanh :

- Lão cũng mất cơ hội của lão! Đỡ!

Véo...

Nhưng, Cơ Thạch đã đánh giá lão Bạch Tu quá thấp!

Vút!

Lão bất ngờ động thân lao thẳng lên không, để lại một Cơ Thạch ngỡ ngác vì bị mắc lừa và một Hồng Nhật Tán hậm hực vì mất đối tượng!

Trong khi lão Bạch Tu chờ đợi sự va chạm lẫn nhau giữa công phu Tử Quang của Hồng Nhật Tán và Khoái Kiếm của Cơ Thạch thì đến lượt lão cũng phải bất ngờ vì phản ứng quá nhanh nhạy của cả hai.

Hướng tia Tử Quang lên trên, quyết tâm theo lão Bạch Tu, Hồng Nhật Tán gầm vang dậy :

- Lão đâu thể giảo quyết hơn ta. Đỡ!

Vù...

Cũng vậy, thu lưới kiếm về, tả kính của Cơ Thạch liền xuất hiện :

- Lão tuy cơ trí nhưng đừng nghĩ ta không có tâm cơ! Đỡ chưởng!

Ào... Ào...

Vô hình chung, bỗng xuất hiện sự hợp lực giữa công phu Tử Quang và công phu Bạch Thạch!

Bị truy đuổi quyết liệt ngoài ý tưởng lão Bạch Tu cả giận từ bên trên quật xuống dưới hai kính Tử Quang.

- Được lắm! Để xem hai người chi trì được bao lâu! Đỡ!

Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Cơ Thạch và Hồng Nhật Tán cũng bật ngã về hai phía, chứng tỏ hợp lực của họ hiện giờ vẫn chưa là đối thủ của lão Bạch Tu.

Đang đà lao trở xuống, lão Bạch Tu cười cao ngạo :

- Đây chỉ là ngưỡng cửa thứ nhất của Tử Khí công phu. Đây là ngưỡng cửa thứ hai. Đỡ!

Vù... Vù...

Với ánh Tử Quang lần này phủ chụp toàn bộ phạm vi hai trượng vuông, Hồng Nhật Tán bật thét :

- Nhị Ngươn Tử Xuất? Cơ Thạch, hãy chạy mau!

Miệng kêu Cơ Thạch chạy, Hồng Nhật Tán dù không kịp đứng lên

cũng quăng mình ra xa.

Vút!

Tiếng kêu khẩn trương của Hồng Nhật Tán khiến Cơ Thạch cũng phải quỳnh quáng dịch chuyển phương vị.

Vút!

Lúc đó ánh Tử quang liền chạm đất.

Ầm!

Bụi cát tung bay mịt mù, nhân cơ hội này Cơ Thạch nhờ Vân Vân Áo Bộ lao đến với Hồng Nhật Tán.

- Đừng tham chiến nữa! Lão nên chạy thôi.

Nhưng Hồng Nhật Tán chột lắc đầu :

- Người cần chạy là người! Hãy mau tìm lão Tướng! Bảo lão hãy tha thứ và thay ta báo thù.

Vừa dứt lời, Hồng Nhật Tán bất ngờ lao về phía lão Bạch Tu vừa xuất hiện :

- Người chạy đi, Cơ Thạch! Ta sẽ ngăn cản lão ma.

Vút!

Lão Bạch Tu bật quát to như tiếng sấm động :

- Hồng Nhật Tán người có thí mạng cũng vô ích. Bọn người đừng mong thoát, vì đây là ngưỡng cửa thứ ba Tam Ngươn Tử Xuất.

Vù...

Những đợt phong ba cuồng nộ lập lòe ánh Tử Quang liền được lão Bạch Tu phát động, chúng cuộn đến Hồng Nhật Tán và sau đó dĩ nhiên cũng cuộn đến Cơ Thạch.

Chỉ cần nhìn qua cách phát chưởng này, Cơ Thạch thừa biết uy lực cực kỳ lợi hại của đệ tam Ngươn Tử Khí chưởng sẽ nghiền nát Hồng Nhật Tán và chắc chắn cũng không buông tha chàng.

Tình thế buộc phải liều mạng, Cơ Thạch hét lên một tiếng long trời lở đất :

- Bạch Thạch Đại Phật Thủ! Đi!

Ào... Ào...

Với dấu chưởng tay những tưởng là khá to do Cơ Thạch vừa vận dụng, không ngờ là quá nhỏ so với những đợt phong ba lập lòe ánh Tử Quang của lão Bạch Tu.

Lão Bạch Tu đắc ý cười dài :

- Bọn ngươi chết chắc! Ha... Ha...

Tràng cười của lão đang lồng lộng là vậy bỗng bị một tia âm sắc lạnh lốt xuyên thấu qua.

U... U... ú... ú...

Khuôn mặt đang đắc ý của lão Bạch Tu bỗng đổi lại một khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn!

Cùng nhăn nhó như vậy, Hồng Nhật Tán vừa khụy xuống vừa kêu lên :

- Cửu Âm sáo?!! Lão Tử ông, ta...

Ầm!

Vút! Vút!

Diễn biến xảy ra thật nhanh.

Những đợt phong ba cuồng nộ lập lòe ánh Tử Quang vụt biến mất, cũng như chủ nhân của đợt phong ba này cũng biến mất!

Ở đương trường chỉ còn lại một Hồng Nhật Tán sắp chết vì không kịp tránh ánh Tử Quang lúc lui đi của lão Bạch Tu.

Cạnh đó, đứng hai bên Hồng Nhật Tán là hai người có dáng vẻ bề ngoài và có sắc mặt hoàn toàn khác nhau.

Đứng bên hữu là một người đã gần ngũ tuần, tay cầm ngọn sáo đen với sắc mặt cực kỳ phẫn nộ!

Đứng bên tả là Cơ Thạch chỉ mới độ đôi chín, tay cầm trường kiếm với sắc mặt thật sự bi thương!

Cũng vì sự bi thương đó, Cơ Thạch kịp ngăn lại khi nghe nhân vật cầm sáo phẫn nộ quát lên :

- Phản đồ đáng chết!

Vù...

- Dừng tay!

Véo...

Tả chưởng của nhân vật nọ phải lừng lơ bất động vì bị trường kiếm của Cơ Thạch chiếu đúng vào huyệt Khúc Trì.

Nhân vật nọ sửng sờ :

- Môn chủ...

Cơ Thạch thở dài thu kiếm về :

- Tiểu điệt phải thất lễ, mong nhị sư bá lượng thứ!

Nhân vật nọ chột bủn rủn đến phải buông xuôi hai tay :

- Môn chủ vừa gọi...! Thuộc hạ nghe không lầm chứ? Ha ha...! Lễ nào Mai muội đã tha thứ cho ta? Ta vẫn còn là nhị sư huynh của Mai muội? Môn chủ hãy gọi lại xem nào! Hãy ban cho thuộc hạ một ân huệ, hãy cho thuộc hạ nghe một lần nữa ba chữ nhị sư bá.

Nhìn Tưởng Hồng Nhu bắt đầu dưng dưng lệ, Cơ Thạch cười thật tươi :

- Gia sư tuy chưa tha thứ nhưng chuyện đó theo tiểu điệt chỉ là sớm muộn thôi nhị sư bá.

Tưởng Hồng Nhu đứng ngậy người, nhìn xem và chột tin vào nụ cười rất chân thật của Cơ Thạch!

Lão vội khom người :

- Lệnh sư phải hồi tâm chuyển ý chứng tỏ Môn chủ phải vì thuộc hạ phí nhiều tâm huyết và cực nhọc.

Cơ Thạch vội xua tay :

- Nhị sư bá cũng phải hồi tâm, chuyển ý đi thôi, đừng để tiểu điệt một phen nữa hao phí tâm sức!

Tưởng Hồng Nhu đứng thẳng người lên :

- Thuộc hạ trước sau như một, nguyện sống cùng sống hoặc chết cùng chết với Bạch Thạch môn!

Cơ Thạch thở dài :

- Tiểu diệt không ám chỉ điều đó! Là tiểu diệt muốn nói đến thái độ của nhị sư bá đang dành cho đại sư bá kia.

Tưởng Hồng Nhu vụt tròn mắt :

- Sao Môn chủ gọi y là đại sư bá? Y không đáng! Trái lại, hậu quả dành sẵn cho y là phải chết cả trăm lần cả vạn lần!

Cơ Thạch khẽ lắc đầu :

- Xem nhị sư bá kia! Nếu vì chút ngộ nhận, nhị sư bá bị gia sư gán cho hai chữ phản đồ, sao nhị sư bá không thể suy nghĩ và hiểu cho đại sư bá cùng bị như vậy?

Đôi mắt đang tròn trừng của Tưởng Hồng Nhu vụt tròn xoe vì kinh ngạc.

Lúc đó Hồng Nhật Tán bỗng cựa mình tỉnh lại! Và Cơ Thạch nghe Hồng Nhật Tán thều thào :

- Cơ Thạch...

Chàng ngồi xuống cạnh lão :

- Đại sư bá...

Hồng Nhật Tán lắc đầu, cười thiếu não :

- Ngươi làm rồi! Ta không gọi ngươi vì chuyện đó! Ngươi nên biết dù thế nào đi nữa ta vẫn hận Bạch Thạch môn.

Tưởng Hồng Nhu liền kêu lên :

- Đấy! Môn chủ đã nghe chính miệng y thú nhận rồi đấy! Môn chủ đừng nghĩ bị gán làm cho hai chữ phản đồ.

Bỏ ngoài tai những lời lẽ kiên định của Tướng Hồng Nhu, Cơ Thạch nói rõ từng tiếng với Hồng Nhật Tán :

- Đại sư bá làm rồi! Hận Bạch Thạch môn vì đại sư bá nghĩ hung thủ gây ra thảm án Mạnh gia là người Bạch Thạch! Thật ra đối phương chỉ là người tiếp thụ di thư võ học của Đạo Kiếm Thượng Nhân! Nói tóm lại, cả đại sư bá lẫn Bạch Thạch môn đều phải phần hận chung một người!

Hồng Nhật Tán bỗng uốn người kêu lên :

- Người bảo lão ma đó không phải là Đạo Kiếm Thượng Nhân?

Tướng Hồng Nhu lờ mờ hiểu ra :

- Lão ma khi nãy có thân thủ vào hàng thượng thừa nếu bảo là Đạo Kiếm Thượng Nhân thì cũng đúng, nhưng bảo là hung thủ đã gây ra thảm án Mạnh gia thì không phải hành vi của Thượng nhân!

Cơ Thạch gật đầu :

- Tiểu điệt đã từng nghĩ lão chính là Đạo Kiếm Thượng Nhân, gia sư tổ, qua thuật phi kiếm lấy mạng Thiện Quả đại sư. Nhưng nếu suy xét cẩn thận thì hóa ra lão chỉ là kẻ giả mạo? Vì giả mạo nên lão sợ bại lộ tung tích! Tiểu điệt có sai người đến tận Đại Lương sơn dò xét là muốn tìm phần mộ của Thượng nhân? Lão đã nhanh tay hơn, có lẽ đã phá hủy mọi dấu vết.

Ngừng lời một lúc để Tướng Hồng Nhu và Hồng Nhật Tán suy nghĩ thắm, Cơ Thạch nói tiếp :

- Đến khi tiểu điệt ngờ Cơ gia trang hẳn phải có linh vị của Thượng nhân, tiểu điệt tìm về thì vừa vặn lão cho người thiêu hủy toàn bộ. Lão muốn mọi người tin lão là Đạo Kiếm Thượng Nhân nhưng hành vi xóa bỏ dấu vết của lão lại chứng tỏ điều hoàn toàn ngược lại.

Hồng Nhật Tán sau một lúc gượng nâng người lên, giờ thất vọng

buông người trở lại :

- Vậy là ta đã trách sai cho Bạch Thạch môn? Công phu Bạch Thạch mà lão ma lưu lại sau khi gây thảm án, hóa ra là do lão vô tình tiếp nhận di học của Thượng nhân?

Cơ Thạch vội trấn an :

- Đòi người ai chẳng một lần làm lần? Cả Thất đại phái cũng lắm nên mới có chuyện cùng liên thủ hủy diệt bốn môn hai lần. Sự làm lần của đại sư bá là không đáng trách!

Tưởng Hồng Nhu nhăn nhó :

- Tuy không đáng trách nhưng y chính là kẻ đã nhẫn tâm dùng Cương Ty Tàn Hồn Điệp hạ thủ sư phụ ta. Điều này...

Phát hiện ánh mắt có phần kinh ngạc của Hồng Nhật Tán, Cơ Thạch xoa tay ngăn Tưởng Hồng Nhu lại.

- Nhị sư bá làm rồi, kẻ hung thủ sư tổ không phải đại sư bá!

Tưởng Hồng Nhu bật kêu :

- Sao Môn chủ biết? Chẳng phải trước kia chính Môn chủ đã nói với thuộc hạ như thế sao?

Chàng thở dài :

- Vì nghĩ Cương Ty Tàn Hồn Điệp là do đại sư bá tự tay chế luyện, trước kia tiểu điệt cũng phải làm lần như vậy! Sự thật thì...

Chàng chợt hỏi Hồng Nhật Tán :

- Cương Ty Tàn Hồn Điệp dùng để phá hủy Càng Khí Hộ Thân?

Hồng Nhật Tán vừa gạt đầu thừa nhận, Cơ Thạch lại hỏi :

- Đại sư bá như đã biết sư tổ chưa hề luyện đến cảnh giới tối cao đó?

Hồng Nhật Tán gật đầu.

Cơ Thạch trầm giọng :

- Không như đại sư bá, kẻ đã hạ thủ sư tổ lại nghĩ sư tổ đã luyện đến cảnh giới này. Và y buộc phải tiên hạ thủ vi cường ném Cương Ty Tán Hồn Điệp vào nơi tiếp giáp Nhâm Đốc Nhị Mạch của sư tổ. Người đó nhất định không phải đại sư bá!

Hồng Nhật Tán uốn người kêu lên :

- Đó tuy là chủ định của ta nhưng chưa kịp thực hiện!

Tưởng Hồng Nhu thiếu điều muốn nhảy nhồm vì quá đỗi ngạc nhiên.

- Vậy là ai cũng có Cương Ty Tán Hồn Điệp?

Cơ Thạch nêu một nghi vấn thay cho lời đáp :

- Loại ám khí bá đạo này là do tự tay đại sư bá chế luyện, tại sao thoát nhìn qua, lão ma khi này đã nhận ra đó chính là Cương Ty Tán Hồn Điệp và phải thất thần sợ hãi?

Hồng Nhật Tán vật người nằm xuống :

- Lại là lão? Loại ám khí này do Mạnh gia đồng thời phát hiện với bí kíp Tử Khí Tam Ngươn? Trước khi xảy ra thảm án, phụ thân ta đã kịp thời sao chép kinh văn và còn phân bốn mũi Cương Ty thành hai chỗ riêng biệt!

Cơ Thạch vụt hiểu :

- Vậy là lão ma đã tiện tay lấy luôn hai mũi Cương Ty khi chiếm đoạt

bí kíp! Một ném vào sư tổ một ném vào gia sư, gây thương thế nghiêm trọng.

Tưởng Hồng Nhu giật mình :

- Mai muội hiện như thế nào?

Chàng đáp nhỏ :

- Vĩnh viễn tàn phế. Do gãy đôi chân và bị đứt hai kinh mạch chủ!

Hồng Nhật Tán bỗng rên rỉ :

- Tất cả là tại ta! Nếu ta không làm lẩn...

Cơ Thạch ngăn lại :

- Đại sư bá hãy cố bình tâm tránh những xúc động thái quá. Có điều này tiêu diệt vẫn chưa hiểu tại sao lão ma phải quyết liệt hủy diệt Bạch Thạch môn?

Hồng Nhật Tán đờ người và có phần sợ người :

- Đó là vì lời di tự của người lưu lại bí kíp Tử Khí Tam Ngươn!

Chàng thất kinh :

- Di tự như thế nào? Hà có phải nhắm vào Bạch Thạch môn?

Hồng Nhật Tán thiểu não :

- Người di tự giải thích rõ, đó là oán thù truyền kiếp của Tử Quang và Bạch Thạch. Di tự rất ngắn gọn: Tử Quang xuất - Bạch Thạch tiêu!

Cơ Thạch lại kêu :

- Cũng là câu ca này? Sao đại sư Thiện Quả cũng biết? Còn phần sau:

“Giang hồ đại loạn

Kiếp nạn Thất phái

Thiếu Lâm nghiêng ngã

Ma vương đạo nguy”.

Phải chăng là do đại sư thêm vào?

Hồng Nhật Tán vật vã :

- Ta không biết! Có thể là do tự đại sư thêm vào nhằm ý cảnh tỉnh mọi người. Cơ Thạch! Ta có điều muốn nói với người.

Cơ Thạch khom người gần hơn :

- Đại sư bá xin cứ chỉ dạy!

Hồng Nhật Tán bắt đầu phều phào :

- Tử Khí Tam Ngươn chưởng sự thật không thể hơn Cang Khí Bạch Thạch? Người cố tìm hiểu xem tại sao người kém lão? Phải chăng lão có thêm tâm pháp thượng thừa, hoặc giả lão nhờ có được vật hỗ trợ? Còn nữa, đừng gọi ta là đại sư bá! Ta không đáng! Nếu có thành ý với ta, hãy thay ta báo thù cho Mạnh gia, hãy cho ta một nắm mộ, hãy ghi vào mộ chí hai chữ...

Cơ Thạch thất kinh :

- Đại sư bá!

Hồng Nhật Tán bỗng mỉm cười và buông ra hai chữ sau cùng :

- Mạnh... Hồng...

Cái chết của Hồng Nhật Tán tuy không thể tránh nhưng vẫn làm cho Cơ Thạch hụt hẫng!

Bởi trách nhiệm của chàng càng lúc càng nặng, nặng đến nỗi dường như không thể đảm đương nổi.

-----oOo-----

Chương 32: Quá nôn nóng nên suýt bất kính

Nguồn: EbookTruyen.VN

Họ vội vã kiêm trình, đi không ngừng nghỉ.

Và ai cũng vậy, càng vội thì càng khẩn trương, càng nôn nóng!

Để khi sự nôn nóng dâng lên đỉnh điểm, mọi việc dễ bộc phát!

Với sự bộc phát này, những gì cần giữ gìn vào những lúc khác thì lúc này thật khó giữ gìn.

Tính khí cố hữu của Tướng Hồng Nhu là lạnh lùng, lạnh đến mức cao ngạo.

Vì thế, khi không thể giữ gìn được nữa, tâm tính cố hữu của Tướng Hồng Nhu dĩ nhiên được dịp bộc phát và bộc phát càng lúc càng rõ.

Đầu tiên, đối với Cơ Thạch, những câu hỏi của Tướng Hồng Nhu hầu như chỉ nằm trong một phạm vi chừng mực, là sự quan tâm của lão dành cho Hà Phi Phượng, truyền nhân duy nhất của lão!

Lão hỏi :

- Nếu đã có Từ Khắc Kim tiềm phục ở Thiếu Lâm tự để dò xét, Môn chủ bảo Hà nhi đến đó để làm gì?

Vẫn tiếp tục vận dụng kinh thân pháp, đồng hành với Tường Hồng Nhu, Cơ Thạch đáp :

- Từ Khắc Kim thừa tâm cơ khiến lão Thiện Duyên khó lòng phát hiện. Tuy nhiên, tiểu điệt vẫn không dám xem thường lão. Nếu bị phát hiện, một mình Từ Khắc Kim e khó lòng đối phó! Tiểu điệt đã giải thích với Hà tỷ tỷ thuận lời đến tiếp trợ lão Từ!

Lão bán tín bán nghi :

- Nếu biết khó đối phó khi bị phát hiện, tại sao Môn chủ không dặn Từ Khắc Kim hãy liệu trước để kịp thời cao chạy xa bay? Cần gì phải quá mạo hiểm, đợi đến lúc sự việc xảy ra thật nghiêm trọng?

Cơ Thạch thở dài :

- Tiểu điệt cũng đã cân nhắc, nhưng vì sự việc đúng là quá nghiêm trọng, tiểu điệt nghĩ không thể không mạo hiểm!

Lão tỏ ra bồn chồn :

- Ở Thiếu Lâm có điều gì là quá nghiêm trọng nào?

Chàng giải thích :

- Nhị sư bá cũng đã biết một phần, đầu tiên là Hà gia bị thảm hại với hung thủ cố ý giả làm đệ tử Thiếu Lâm. Đến khi hiểu rõ ra, phụ thân của Hà tỷ tỷ lại được chính người Thiếu Lâm cứu mạng, cụ thể là đại sư Thiện Quả! Hãy khoan nghi ngờ hành vi của Thiện Quả là hành vi vừa ăn cướp vừa tri hô, bởi Hà Giao trong di tự vẫn một lòng tin tưởng và ngưỡng mộ Thiện Quả! Như vậy có người cố tình di họa cho Thiếu Lâm.

Lão tỏ ra hiểu biết :

- Vậy Môn chủ ngờ kẻ đó có dính líu đến Thiện Duyên? Và lần dò xét này là muốn tìm ra hung thủ cũng là kẻ thù của Phi Phượng?

Không quan tâm đến câu nói sau của Tưởng Hồng Nhu là câu nói trọng, Cơ Thạch nửa gật nửa lắc :

- Nếu hung thủ có dính líu đến Thiện Duyên, mọi việc sẽ trở nên đơn giản, càng dễ cho chúng ta sau này! Nhưng tiểu điệt lại e rằng điều đó không xảy ra như vậy!

Lão hoang mang :

- Nói vậy là có ý gì? Phải rồi lại không? Không thể hiểu nổi!

Chàng mỉm cười :

- Nếu nhị sư bá muốn hiểu cần phải nhìn hết toàn cục! Và toàn cục đó là tại sao đại sư Thiện Quả biết câu “Tử Quang xuất, Bạch Thạch tiêu”? Tại sao lão Bạch Tu phải hạ sát Hà Giao? Vì sau cùng, cách lựa chọn đệ tử của phái Thiếu Lâm rất nghiêm ngặt, tại sao bọn Thiện Duyên, Thiện Ngộ và Thiện Nhân bỗng dưng lại có hành vi thí sư đoạt vị? Ba nghi vấn này thoát nghe những tưởng là không có liên quan nhưng nếu suy nghĩ đến thấu đáo thì dường như có mối liên quan mật thiết!

Lão cúi gắt :

- Liên quan mật thiết như thế nào?

Chàng nhìn xa xăm về phía trước :

- Có nhiều bằng cứ cho thấy Thiện Quả đã vô tình mục kích cảnh thăm sát ở Mạnh gia. Từ đó Thiện Quả mới biết câu ca nọ? Lão Bạch Tu ngay khi biết Thiện Quả là người duy nhất có thể vạch rõ chân tướng của lão, lão phải giết Thiện Quả để diệt khẩu! Từ đó suy

nghĩ thêm lão Bạch Tu giết Hà Gia cũng không phải là ngẫu nhiên. Và nếu đúng là lão cố ý giết, chứng tỏ biến cố ở Hà gia năm xưa cũng liên quan đến lão! Mà Hà gia gặp thảm họa là do một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô! Nhớ lại nghi vấn của đại sư bá trước lúc chết có nhắc, lão Bạch Tu phải chăng đã nhờ nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô nên có công phu vô thượng? Đã là vậy, lão là chủ hung trong hai thảm án, Mạnh gia và Hà gia. Với hai thảm án này do Mạnh gia và Hà gia không phải giới giang hồ, lão Bạch Tu tỏ ra ung dung vì không hề sợ mọi việc sẽ bị lộ. Có chăng lão chỉ ngại Thiện Quả.

Lão Tưởng âm ừ :

- Cứ cho là như vậy đi, rồi sao nữa? Không lẽ là Thiện Quả trước khi chết đã lưu lại bằng chứng tố giác lão ma ngay tại Thiếu Lâm tự?

Chàng chột nheo mắt, bắn xạ ra tia nhìn quyết đoán :

- Không sai! Nhất định phải có! Nhưng có điều bằng chứng đó không do Thiện Quả lưu lại! Chính xác là do Phương trượng Thiếu Lâm phái đời trước lưu lại, là người đã bị bọn Thiện Duyên lập mưu thí sự!

Lão cả tiếng kêu lên :

- Người nói càng lúc càng lạ! Khi thì bảo là Thiện Quả lúc lại bảo không phải? Ta không sao hiểu nổi!

Chàng nhìn lão và không nở trách khi nghe cách xưng hô khác thường của lão.

- Mọi việc sẽ trở nên đơn giản và dễ hiểu nếu nhị sư bá bình tâm nghe tiểu điệt dùng một câu chuyện tự mường tượng để thể hiện những lập luận vừa rồi!

- Ta làm sao bình tâm được khi tính mạng của Hà nhi...

Chột nghĩ lại, lão bồi rồi nhìn Cơ Thạch :

- Môn chủ hãy lượng thứ! Thuộc hạ... thuộc hạ vì...

Chàng xoa tay, nhìn lão một cách trù mền :

- Không hề gì! Tiểu điệt thừa hiểu tâm trạng của nhị sư bá nên rất cảm thông!

Thở dài, chàng tiếp :

- Tiểu điệt đã tự mừng tượng một câu chuyện như thế này: không phải Thiện Quả đã vô tình mục kích thảm án Mạnh gia! Người đã mục kích đó phải là sư phụ của Thiện Quả. Không chỉ mục kích, vị lão tăng này còn ra tay can thiệp quyết ngăn cản hành vi giết người đoạt bí kíp của lão Bạch Tu. Và tiểu điệt đoán chắc cả hai đều bị tổn thương nguyên khí sắp đến ngưỡng cửa tử vong. Vì bị nội thương như vậy lão Bạch Tu phải tuyệt tích giang hồ một thời gian dài, không thể mau chóng luyện theo bí kíp Tử Khí! Cũng vậy, vị cao tăng nọ vì cần phải chữa trị thương tích, đã vội vã hồi sơn. Và đến lúc này có lẽ không muốn cương vị Phương trượng rơi vào tay Thiện Quả, bọn Thiện Duyên đồng lòng cùng thực hiện việc thí sư để đoạt vị! Sợ Thiện Quả sau này phá hỏng đại sự, họ nhẫn tâm phé bỏ võ công của Thiện Quả. Nhưng cảm thấy chưa đủ, họ còn dùng sinh mạng của sư phụ để uy hiếp Thiện Quả, buộc Thiện Quả không được hở môi nói với ai về chuyện tà đình kia. Do đó, tuy bị đại sư bá bắt giam lâu ngày nhưng Thiện Quả cho đến chết vẫn không mở miệng, trừ câu ca “Tử Quang xuất - Bạch Thạch tiêu”.

Tưởng Hồng Nhu bắt đầu hiểu thấu suốt :

- Thuộc hạ đã hoàn toàn hiểu. Vậy là Từ Khắc Kim có nhiệm vụ dò la nơi bọn Thiện Duyên giam giữ vị Phương trượng đời trước! Và nếu cần, Hà nhi phải tiếp tay giúp Từ Khắc Kim giải thoát vị cao tăng kia!

Chàng gật đầu :

- Đó là theo tiểu diệt suy đoán! Vì thế lần này đến Thiếu Lâm nếu chúng ta chưa có chứng cứ xác đáng, nhị sư bá cũng đừng vì nôn nóng, vì quá lo lắng cho Hà tử tử mà phải cùng phái Thiếu Lâm động thủ! Hãy trông theo tiểu diệt mà hành động!

Tưởng Hồng Nhu gật đầu tuân lệnh :

- Thuộc hạ đã rõ! Vạn bất đắc dĩ, nếu Hà nhi có mệnh hệ nào, thuộc hạ mới phải ra tay. Ngoài ra thì...

Câu nói của Tưởng Hồng Nhu bỗng bị một tràng cười quái dị cắt ngang :

- Bọn người đều là những kẻ sắp chết đến nơi, còn mơ mộng chuyện cứu người hảo huyền sao? Ha... Ha...

Vút!

Vút! Vút!

Không phải chỉ có năm ba người xuất hiện sau khi tràng cười kia chấm dứt! Trái lại, có đến trăm người là ít!

Trong số trăm người này, ngoài năm nhân vật là người trần tục, tất cả còn lại đều là kẻ xuất gia, chính xác là đệ tử Thiếu Lâm phái do Thiện Duyên dẫn đầu.

Bọn họ vừa xuất hiện liền thiết lập một vòng đai, vây hãm Cơ Thạch và Tưởng Hồng Nhu vào giữa!

Thoạt nhìn qua vòng vây, toàn tăng nhân, Tưởng Hồng Nhu thất sắc đề tỉnh Cơ Thạch :

- Là La Hán đại trận, có đúng một trăm linh tám phương vị! Chúng ta e nguy mất Môn chủ!

Cũng nhìn thấy như lão Tưởng, tuy Cơ Thạch chưa biết Đại Trận La

Hán lợi hại như thế nào nhưng cũng vội sắp xếp.

Chàng khẽ bảo với Tưởng Hồng Nhu :

- Xạ nhân tiên hạ mã! Bọn Khiêm Hạ, Trương Hoài năm người và ba lão trọc Thiện Duyên, Thiện Ngộ, Thiện Nhân sẽ do tiểu điệt đối phó. Số tăng nhân còn lại, nếu cấp bách, nhị sư bá cứ cho họ ném mùi Cửu Âm sáo Thôi Hồn.

Chợt nhớ đến công phu này có thể đương đầu và hủy diệt muôn vạn tinh binh, Tưởng Hồng Nhu hoàn toàn yên tâm cho dù nghe lão Thiện Duyên ngay lời đầu đã hạ lệnh :

- Phát động trận thế. Không chế cả hai! Không cho thoát!

Không để trận thế kịp phát động, Cơ Thạch lập tức thi triển kinh thân pháp lao vọt ra và quát :

- Nhị sư bá hay cố bảo trọng. Thiện Duyên, lão đừng mong...

Vút!

Phát hiện và biết rõ ý đồ của chàng, lão Thiện Duyên bắt đồ quát, không cho Cơ Thạch kịp lao ra và cũng không cho chàng nói tròn câu :

- Người chạy đi đâu? Hãy quay lại nào! Đánh!

Thiện Duyên phát tay, bảy nhân vật còn lại ở bên ngoài cũng phát tay, là bọn người, Khiêm Hạ, Khả Tú Tú, Đoàn Mộc Phi, cả ba thuộc phái Hoa Sơn. Trương Hoài, Thạch Phát thuộc Côn Luân phái, và Thiện Ngộ, Thiện Nhân là sư đệ của Thiện Duyên!

Với tám chưởng hiệp lực, bọn họ tạo ra một bức tường chắn bằng cương kinh quyết ngăn Cơ Thạch lại, và nếu được xô bật chàng trở lại đại trận La Hán.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Lúc đó, đại trận La Hán cũng đã phát động với tiếng niệm Phật do một trăm linh tám vị tăng nhân đồng loạt phát ra :

- A... di... đà... Phật! A... di... đà... Phật...!

Tuy biết thế nào bọn Thiện Duyên cũng ra tay ngăn chặn nhưng với bức tường cương khí do tất cả cùng hiệp lực như thế này, Cơ Thạch phải một phen bất ngờ.

Nếu bị lưu lại giữa trận, Cơ Thạch sẽ là người đầu tiên bị tiếng sáo Thôi Hồn lấy mạng!

Bằng mọi giá chàng phải tránh xa phạm vi uy lực của tiếng sáo, nói đúng hơn, đây chính là cơ hội cho Cơ Thạch trả mối phụ thù, muốn như vậy chàng phải vượt qua bức tường cương khí kia!

Do đó chàng vận toàn lực, phỏ vào tiếng quát :

- Bạch Thạch Đại Phật Thủ! Đi!

Ào... Ào...

Cùng với dấu chưởng tay to lớn phát màu sáng trắng xuất hiện, lao thẳng vào bức tường cương kinh của phe đối phương, toàn thân Cơ Thạch cũng được bao phủ bởi một vành đai kinh khí sáng trắng.

Khiêm Hạ há hốc mồm gào to :

- Quả nhiên tiểu tử đã luyện xong Bạch Thạch Cang Khí.

Và một tiếng chấn kinh long trời lở đất liền vang lên.

Ầm!

Không thể hơn nổi hiệp lực của đối phương những tám người, thân hình Cơ Thạch bị chấn kinh đẩy dịch ngược vào trong!

Không thể để rơi vào La Hán đại trận lúc này đang phát động, Cơ Thạch lập tức lảng không uốn người, tiếp tục lao trở ra trước, những tiếng kêu ngổ ngàng của bọn Khiêm Hạ, Thiện Duyên :

- Ô hay! Tiểu tử vẫn bình ổn? Y không hề bị chưởng thương?

- A di đà Phật! Vụ ma tử nhờ lớp cang khí hộ thân! Bọn ta còn phải cật lực hơn mới mong thủ thắng.

Cơ Thạch trầm người xuống đối diện với bọn Thiện Duyên :

- Không ngờ lão trọc người lại cam tâm đưa Thiếu Lâm phái đầu nhập Tử Quang môn! Chứng tử Hà Phi Phượng đã bị bọn người bắt giữa?

Lão Thiện Duyên gầm vang :

- Chớ nhiều lời! Mau nạp mạng thôi, vụ ma tử! Đánh!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Bọn họ lại hiệp lực.

Chính lúc đó âm ba của tiếng sáo Thôi Hồn bắt đầu xuất hiện.

U... U... ú... ú...

Đưa mắt liếc nhìn, Cơ Thạch thấy nếu Trương Hồng Nhu không kịp vận dụng Cửu Âm công, có lẽ La Hán đại trận đã có cơ hội nghiền nát Trương Hồng Nhu!

Vì thế, nghe tiếng sáo vang lên, Cơ Thạch vụt cười ha hả :

- Thiện Duyên! Nếu lão không kíp kíp triệt thoái La Hán đại trận, tất cả sẽ ngọc nát băng tan! Đỡ!

Vù...

Vù...

Chàng vừa thi triển chiêu Bạch Thạch Thiên Thủ tạo ra cả trăm nghìn dáo chưởng tay, vừa đưa chân dịch bộ, tránh việc bị hợp lực của đối phương gây tổn hại.

Và tràng cười của chàng phải dừng lại khi nghe lão trọc Thiện Duyên hô hoán :

- La Hán trận cứ giữ nguyên? Mau dùng công phu Sư Tử Hống, đương đầu với Cửu Âm công.

Lập tức từ La Hán đại trận liền vang lên những loạt âm ba trăm hùng :

- A... di... đà... Phật...! A... di... đà...

Cùng một lúc với tiếng sáo Cửu Âm bị công phu Sư Tử Hống lấn áp, tiếng chạm kinh giữa Cơ Thạch và bọn Thiện Duyên cũng vang lên bất tận.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Ầm! Ầm Không ngờ Thiếu Lâm phái vẫn có tuyệt kỳ Sư Tử Hống để đương đầu với tiếng sáo Thôi Hồn Cửu Âm của Tướng Hồng Nhu, Cơ Thạch vận lực kêu lên :

- Nhị sư bá hãy cố chi trì! Tiểu điệt sau khi khống chế bọn Thiện Duyên sẽ...

Tiếng quát của Trương Hoài bỗng vang lên át đi :

- Người nông cuồng thế sao, tiểu tử? Xem công phu Tử Khí!

Vù... Vù...

Cùng với Trương Hoài, bốn nhân vật còn lại là Thạch Phát, Đoan Mộc Phi, Khả Tú Tú và Khiêm Hạ cũng xuất phát những kinh tử khí.

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Riêng bọn Thiện Duyên còn lại ba người thì đồng loạt hô to :

- La Hán Phục Ma chưởng? Đánh!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Nhìn đối phương đã phân khai thành hai nhóm và đang từ hai phía tả hữu đánh vào, Cơ Thạch có cảm nhận một mình chàng khó có thể đương đầu cùng một lúc với hai loại tuyệt kỹ đều vào loại đệ nhất công phu như Tử Khí Tam Ngươn chưởng và La Hán chưởng Phục Ma!

Chưa biết phải ứng phó như thế nào, Cơ Thạch bỗng nhớ đến đấu pháp xảo quyết đã từng được lão ma Bạch Tu vận dụng!

Mỉm cười đắc ý, Cơ Thạch vội dang rộng hai tay phát xạ mỗi phía một kinh Bạch Thạch :

- Hãy xem công phu Bạch Thạch!

Vù...

Ào...

Chiêu chưởng vừa thoát ra giữa chừng, Cơ Thạch bỗng cười vang và tung bỗng người lên không :

- Ha... Ha... Ha! bọn người làm kế của Cơ Thạch này rồi. Ha... Ha...

Vút!

Đang cùng nhắm vào một đối tượng, đối tượng đó bỗng mất đi, hiệp chưởng Tử Khí có lẽ đương nhiên phải chạm vào chưởng La Hán Phục Ma do bọn Thiện Duyên tam tăng hợp lực.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Đang đắc ý, Cơ Thạch bỗng kinh ngạc.

Bọn họ tuy đều bị chưởng của chính họ chấn lùi nhưng kết quả xảy ra lại không như chàng nghĩ!

Nghĩa là bọn Thiện Duyên tam tăng không hề bị hiệp lực Tử Khí gây tổn hại!

Điều đó chứng tỏ nếu bọn Khiêm Hạ năm người đã được lão ma Bạch Tu ban cho mọi người một hoàn linh đan tăng lực thì có lẽ bọn Thiện Duyên tam tăng cũng vậy.

Có như thế bọn Thiện Duyên tuy chỉ có ba nhưng hiệp lực của họ vẫn đủ để bình thủ với chưởng Tử Khí do năm người cùng liên tay.

Quá rõ bọn Thiện Duyên đã cam tâm đưa phái Thiếu Lâm đến chỗ suy tôn, Cơ Thạch liền nhân lúc chưa ai trong họ ổn định cước bộ vội trảm người xuống loang kiếm :

- Hạng phản sư diệt tổ như bọn ngươi quả đáng chết. Đỡ!

Véo...

Véo...

Thích nhanh hai kiếm vào Thiện Ngộ, Thiện Nhân nhị tăng, Cơ Thạch hoàn toàn không hề nhân nhượng.

Đối với Khoái Kiếm, một lối xuất kiếm cực kỳ nhanh ảo, Thiện Ngộ và Thiện Nhân lập tức lâm vào cảnh thập tử nhất sinh.

Đúng lúc đó ở phút sau Cơ Thạch bỗng có tiếng quái độc ác vang lên :

- Ngươi phải chết! Ném!

Viu...

Viu...

Viu...

Có khá nhiều những tiếng rít gió lạ tai vang lên, nhắm vào hậu tâm Cơ Thạch.

Biết có chuyện bất ổn, Cơ Thạch vội chống kiếm xuống đất và tung người lao vọt qua đầu Thiện Ngộ, Thiện Nhân.

Ào...

Vụt!

Lập tức Thiện Ngộ và Thiện Nhân cùng kêu lên hốt hoảng :

- Sao lại ném ám khí Cương Ty vào lão nạp?

Cơ Thạch tỉnh ngộ, hiểu bọn Thiện Duyên, Khiêm Hạ trước khi xuất hiện chặn lối đã có sẵn chuẩn bị để phá hủy Bạch Thạch Cang Khí của chàng. Đó là những mũi ám khí được luyện bằng Cương Ty!

Vừa giận vừa tức cười khi biết một lần nữa bọn chúng đang tự tàn sát lẫn nhau, và lần này là do những mũi ám khí của bọn Khiêm Hạ vốn dành cho chàng, Cơ Thạch bỗng ngỡ ngàng khi nghe tiếng quát của lão Thiện Duyên :

- Mau phát xạ Tán Hoa Kim Cang chỉ!

Lập tức...

Viu... Viu...

Coong...

Coong... Coong...

Thán phục sự ứng phó nhanh nhạy của lão Thiện Duyên, Cơ Thạch vụt trầm người ngay phía sau lão :

- Hãy cẩn trọng. Đừng bảo ta dùng thủ đoạn đê hèn ám toán! Tiếp kiếm!

Véo...

Lão Thiện Duyên bật hoảng vừa xoay ngược người về phía sau vừa tiện tay phát xạ chỉ kinh Tán Hoa Kim Cang.

Coong...

Chàng bật cười khi thấy lão Thiện Duyên dẫu sao cũng bị tê buốt đầu ngón tay khi dám dùng chỉ kinh ngăn cản chiêu kiếm của chàng :

- Nội lực của lão kể cũng khá, nhưng thật ngu xuẩn khi dám đương đầu với ta! Một chiêu nữa nào.

Véo...

Thiện Ngộ và Thiện Nhân kịp lao vào và hợp lực :

- Vưu ma tử chó đực ý!

- Hãy xem chưởng Phục Ma.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Như đó là chủ định của chàng!

Tiếng chạm kinh liền vang lên và lập tức thân hình chàng như bị chấn kinh đẩy bay về phía bọn Khiêm Hạ.

Vút!

Ầm!

Và kiếm chiêu lạnh lẽo của chàng liền xuất phát :

- Bọn ngươi nữa, hạng quên cội quên nguồn hãy xem cho biết Khoái Kiếm của Cơ gia!

Véo...

Véo...

Đã chuẩn bị tập kích Cơ Thạch, bất ngờ bị Cơ Thạch lao đến xuất chiêu trước, bọn Khiêm Hạ kêu la tán loạn :

- Mau xuất chiêu!

- Lui là chết! Đánh!

- Hãy đỡ Tử Khí Tam Ngươn chiêu?

Vù... Vù...

Thế nhưng...

Soạt...

Soạt... Soạt...

Chỉ sau khi tiếng những y phục bị kiếm rạch đứt đã vang lên âm ba của những loạt chạm kinh mới xuất hiện.

Ầm!

Ầm! Ầm!

Và...

Vút!

Cơ Thạch theo đấu pháp cũ, nương theo sóng kinh lao bật về phía bọn Thiện Duyên. Chàng quát, không cho bọn Thiện Duyên kịp hợp lực :

- Trúng!

Véo...

Phập!

Hữu thủ bị đứt tiện, Thiện Duyên gầm thét cuồng nộ.

- Tiểu tử có Cang Khí Hộ Thân! Chúng ta càng phân khai càng trúng ý đồ của tiểu tử. Mau mau hiệp lực lại.

Cơ Thạch vọt quát :

- Đã muộn rồi! Hãy xem Võng Khôi Thiên Thủ!

Vù... Vù Áo... Áo...

Bọn Thiện Duyên Khiêm Hạ vừa nhen nhóm lại một chỗ liền bị những dấu chưởng tay bạt ngàn của Cơ Thạch uy hiếp!

Bọn chúng mạnh tên nào tên nấy lo phòng thủ, không còn cơ hội hiệp lực.

- Đỡ!

- Tiếp chiêu!

- Tiểu tử chớ đắc ý!

Vù... Vù...

Áo... Áo...

Ầm!

Ầm... Ầm...

Tiếng chấn kinh tuy vẫn còn vang lên bất tận nhưng một lần nữa tiếng quát của Cơ Thạch lại hiển nhiên :

- Thiên Thủ Khôn Tiên! Đỡ!

Vù... vù...

Ào... Ào...

Hoàn toàn mất tiên cơ, bọn Thiện Duyên, Khiêm Hạ chỉ còn biết hể thấy chiêu là đỡ chiêu theo phản ứng tự nhiên lúc cấp bách.

Vù...

Ào... Ào...

Ầm...

Ầm... Ầm...

Cơ Thạch lại quát :

- Lần này là Bạch Thạch Đại Phật Thủ! Hãy đỡ!

Ào... Ào...

Thiện Duyên bỗng liêu lĩnh xông đến :

- Ta quyết liều mạng với ngươi.

Vút!

Không ngờ Thiện Duyên dám táo gan tự chọn cái chết, Cơ Thạch nhớ đến mối gia thù, lập tức hướng chưởng Đại Phật Thủ vào lão :

- Mau đền mạng cho gia phụ!

Ào... Ào...

Trong khi đó, Thiện Duyên bỗng cười sảng sặc với tả thủ chọt vẩy xạ liên hồi :

- Người tưởng ta phải chết một mình sao? Xem đây! Ha... Ha...

Viu... Viu...

Từ tả thủ của lão, những điểm hàn quang vừa lóe sáng vừa lao vùn vụt, vượt qua bóng chưởng kinh của chàng để nhanh chóng tiếp cận chàng.

Viu... Víu...

Thất kinh, chàng vội thu chiêu và lật đật tràn người dịch bộ!

Vút!

Tuy chàng thoát hiểm nhưng lại trúng mưu đồ phản chủ vi khách của Thiên Duyên!

Lão gầm vang :

- Mau hiệp lực! Đánh.

Tức thì hiệp lực những tám chưởng của phe đối phương lại có dịp tái hiện.

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Phần nộ vì tự mình du mình vào chỗ thất thế, Cơ Thạch vội huy động toàn bộ chân lực, tạo thành lớp Cang Khí Bạch Thạch vững chắc.

Không những thế chàng còn liều mình lao vút thân hình vào hiệp chưởng của phe đối phương :

- Hãy xem kiếm thuật thượng thừa của Cơ Thạch ta!

Vút!

Véo... Véo...

Hành vi liều lĩnh của Cơ Thạch nếu chưa đủ làm chấn động bọn Thiện Duyên, Khiêm Hạ thì những tia kiếm kinh ràn rụa được chàng triển khai ngay lập tức đạt được hiệu quả đó.

Có tiếng Khiêm Hạ và Trương Hoài cùng kêu :

- Là kiếm khí?

- Tiểu tử đã đạt cảnh giới thượng thừa về kiếm thuật!! Nguy tai!

Hiệp lực của bọn Thiện Duyên, Khiêm Hạ lập tức bị những tia kiếm khí thượng thừa rạch nát, biến thành vô dụng!

Véo... Véo Và với dư lực hãy còn đủ đầy, những tia kiếm khí đó cứ theo đà xé gió lao vào từng người bọn họ.

Véo... Véo...

Hình ảnh mạnh người nào người nấy tụt lo thân liền tái hiện.

Nhưng những phản ứng trong lúc khẩn trương của họ đâu đủ để hóa giải uy lực của những tia kiếm khí?

Thế là...

Soạt... Soạt... Soạt...

Phập! Phập! Phập!

Tiếng y phục bị kiếm khí cứa đứt vẫn không thể che át tiếng kiếm khí phạm vào nhục thể của họ.

Nhìn phe đối phương, mỗi người có một vết kiếm thương ở những

vị trí khác nhau, Cơ Thạch lạnh giọng buông lệnh của tử thần :

- Nạp mạng đi thôi! Đỡ!

Véo... Véo...

Những tia kiếm khí một lần nữa được Cơ Thạch phát đi, quyết đưa đối phương chí ít là bọn Thiện Duyên tam tăng là những kẻ có thâm thù đại hận với chàng, vào tử địa!

Biết đã đến lúc tột cùng nguy khốn, bọn Thiện Duyên, Khiêm Hạ liền tận lực bình sinh cho lần xuất thủ cuối cùng.

- Phải giết tiểu tử cho bằng được.

- Tám mạng không lẽ không đổi được một mạng? Đánh!

- Chết cùng chết! Đừng để tiểu tử tử tử có dịp đắc ý?

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Viu... Viu...

Chưởng Tử Khí, chưởng Phục Ma, chỉ kinh Tán Hoa Kim Cang. Tất cả cùng thi nhau xuất hiện quyết một mất một còn với Cơ Thạch!

Không sớm cũng không muộn, tiếng kêu thất thanh của Tượng Hồng Nhu bỗng vang lên chói tai :

- Hãy xem Âm Công Đệ Cửu Giới!

U... U... ú... ú...

Và loạt niệm Phật hiệu trăm hùng của La Hán đại trận cũng vang lên :

- A... di... đà... Phật...

Cơ Thạch biến sắc! Vì biết nếu nhị sư bá Tường Hồng Nhu phải vận dụng đến cảnh giới cuối cùng của Cửu Âm công thì cảnh đồng ư quy tận cũng đến lúc diễn khai!

Chàng nghiêng răng thu bót những tia kiếm khí.

Chàng chỉ chừa lại một tia duy nhất.

Với chân lực vừa kịp thu hồi, Cơ Thạch vội tung người lao nhanh như tên bắn về phía sau.

Vút!

Véo... véo...

Vù... Vù...

Trước đấu pháp vụt chuyển đổi của Cơ Thạch, một kết quả không lường trước liền xảy ra.

Phậ! Oa!

Ầm! Ầm!

Ngoài Thiện Duyên bị Cơ Thạch cố tình dùng kiếm khí lấy mạng, bảy tên phe Khiêm Hạ còn lại phải loạng choạng ngã lùì do chưởng của chúng tự quật vào chúng!

Đây là cơ hội quá tốt cho Cơ Thạch nếu chàng có thể ra tay thêm một lần nữa.

Rất tiếc Cơ Thạch lại đang thất kinh nhìn nhị sư bá Tường Hồng Nhu đang lao đảo với ngọn Cửu Âm sáo trên môi không còn phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Đổi lại một Tường Hồng Nhu đang quá cạn kiệt chân lực, La Hán đại trận tuy còn nguyên vẹn nhưng tất cả một trăm linh tám vị tăng nhân đều đã ngòì bệt dưới đất.

Không những thế, thất khiếu của những vị tăng nhân lại còn bị rỉ máu, chứng tỏ họ tuy có công phu Sư Tử Hống tiếp trợ nhưng vẫn bị tiếng sáo Thôi Hồn hủy hoại kinh mạch.

Cơ Thạch hạ thân xuống bên cạnh Tường Hồng Nhu và đành hậm hực nhìn bọn Khiêm Hạ cố mang thi thể lão Thiện Duyên cùng chạy.

Chờ bọn họ đã chạy thật xa, Cơ Thạch khom người xuống và chỉ dám nâng Tường Hồng Nhu cho lão tự đứng trên đôi chân lão!

Sau đó, đặt kiếm chéo sau lưng, Cơ Thạch chậm rãi dìu Tường Hồng Nhu đi!

Lúc vượt ngang đại trận La Hán chỉ còn là những thân hình bất động chàng khẽ than :

- Phải chăng đây là sự hiệu nghiệm của câu “Thiếu Lâm nghiêng ngã - ma vương đạo nguy” như Thiện Quả đã nói?

-----oOo-----

Chương 33: Những nhân vật không ngờ lại gặp

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nửa tỉnh nửa mê, Tường Hồng Nhu lên tiếng :

- Môn chủ định đưa thuộc hạ đi đâu?

Cơ Thạch cố giấu tâm trạng hoang mang :

- Nhị sư bá đã quá cạn kiệt chân lực, đương nhiên cần một nơi dưỡng thương!

Lão âm ừ :

- Dưỡng thương? Phải! Lại phải một phen làm Môn chủ nhọc lòng.

Cơ Thạch trấn an :

- Không là Môn chủ thì cũng là tiểu đệ! Đương nhiên tiểu đệ phải có trách nhiệm chăm lo cho nhị sư bá!

Lão cố mở mắt để nhìn chàng :

- Thạch nhi! Ta gọi thế có được không?

Biết lão đang nhìn, chàng cố mỉm cười :

- Đương nhiên là được? Nhị sư bá cố nhắm mắt dưỡng thần! Chúng ta sắp đến nơi một nơi thật yên tĩnh rồi!

Lão bèn nhắm mắt, nhưng miệng vẫn lẩm nhẩm :

- Đến nơi thật yên tĩnh? Phải! Càng yên tĩnh càng tốt! Vì...

Không nghe lão nói nữa, chàng kinh nghi nhìn lão :

- Vì cái gì? Sao nhị sư bá không nói nữa?

Và chàng liền bắt gặp tia nhìn đầy nghi hoặc của Tượng Hồng Nhu :

- Sao sắc mặt của Môn chủ lại tái nhợt?

Chàng bối rối chưa biết phải đáp như thế nào thì vấp câu hỏi khác của nhị sư bá :

- Sao Môn chủ không đưa thuộc hạ đi bằng kinh thân pháp cho nhanh?

Và một khi đã hỏi, lão lại hỏi tiếp :

- Úy! Sao bước chân của Môn chủ dường như không vững? Điều gì đã xảy ra? Môn chủ bị bọn chúng vây công đến phải mang thương thế trầm trọng như thế này sao?

Cũng vậy, một khi đã biết rõ sự thật Tướng Hồng Nhu liền có phản ứng :

- Vậy hà tất Môn chủ phải đưa thuộc hạ đi! Môn chủ mau chạy đi! Cứ để mặc thuộc hạ? Chạy nhanh đi, Thạch nhi!

Lão chỉ cần vung vẩy nhẹ là dễ dàng thoát khỏi sự dìm dờ của Cơ Thạch!

Do lão không còn chút nào chân nguyên, không có người dìm dờ lẽ dĩ nhiên lão phải té ngã.

Huych!

Ngã thì ngã, lão vẫn kêu vẫn van nài :

- Môn chủ hãy chạy đi! Hãy lấy đại cục làm trọng! Đừng để kẻ thù có cơ hội tận diệt bốn môn!

Phải dìu lão Tướng đi gần hai canh giờ Cơ Thạch đâu còn sức để chi trì thân hình sau khi bị nhị sư bá vùng thoát!

Chàng cũng ngã.

Huych!

Ngã thì ngã chàng vẫn mỉm cười :

- Bọn chúng cũng đã tháo chạy trước khi biết tiểu diệt như thế này!
Chạy làm sao được mà chạy hờ nhị sư bá?

Lão rất muốn tin nhưng không thể tin vào lời của Cơ Thạch!

Phấn hận, lão lăn lộn trên nền đất :

- Cũng tại ta! Trước kia vì ta cạn nghĩ, khiến sư môn lúc lâm nguy không có ta một bên hỗ trợ. Lần này nữa cũng vậy, cũng vì ta khiến chút nguyên khí cuối cùng của sư môn phải lâm vào tình trạng này!

Kêu chưa đủ, lão còn gào thật to :

- Sư phụ ơi sư phụ! Những tướng bốn môn phen này có cơ may quang môn phục phái, nhưng Thạch nhi là kỳ vọng cuối cùng của bốn môn không thể chi trì! Lỗi ở đồ nhi! Bạch Thạch môn bị ra nông nỗi này là do đồ nhi! Hu... Hu...

Nghe lão gào chàng đau buồn, nghe lão khóc chàng giận :

- Khóc mà có ích gì, nhị sư bá? Tiểu diệt còn chưa chết kia mà? Ngày nào tiểu diệt còn sống, ngày đó vẫn còn cơ hội tiêu diệt kẻ thù, đưa Bạch Thạch môn trở lại uy danh hiển hách như thuở nào, uy chấn bát hoang.

Nhưng Tường Hồng Nhu vẫn cứ gào :

- Bọn chúng sẽ tìm thấy chúng ta! Chúng ta rồi sẽ bị tiêu diệt! Thử hỏi, cơ hội đó liệu có còn nữa hay không? Sao người không vì đại cục, không bỏ ta lại? Khi hỏi, người luôn miệng bảo là đương nhiên, đương nhiên. Cái gì người cũng đáp là đương nhiên, vậy thì khi bọn chúng đến, người đương nhiên cũng phải chết, đúng không? Hu... Hu...

Càng thêm giận vì phải nghe tiếng gào khóc của lão, Cơ Thạch quên mất bản thân đang trong tình trạng nào.

Quá xúc nộ, chàng bỗng hộc lên một tiếng và ngất lịm.

- Hự!

Huych!

Lão cũng đâu hơn gì!

Gào trong lúc chân lực cạn kiệt lão phải hôn mê...

* * * * *

Cái lạnh toát của kim thiết bất ngờ áp vào một bên mặt khiến Cơ Thạch tỉnh lại.

Và khi tỉnh lại rồi, khi nhìn thấy đầu nhọn của thanh kiếm được một lão trượng xa lạ chỉ ngay vào huyệt Ấn Đường, cái lạnh lập tức lan tỏa khắp châu thân, khiến Cơ Thạch phải bật ra câu hỏi :

- Lão trượng là ai? Sao phải uy hiếp vãn bối?

Đáp lại lão trượng nọ điểm một nụ cười bí ẩn tay vung vẩy thanh kiếm :

- Thanh kiếm này từ đâu người có?

Tuy vung vẩy thanh kiếm nhưng thực chất như Cơ Thạch nhận định, lão trượng nọ đang phô diễn một chiêu kiếm khá kỳ ảo như muốn cảnh báo rằng nếu Cơ Thạch manh động hoặc chỉ cần không mở miệng đáp, chiêu kiếm kia không chỉ vung vẩy khơi để phô diễn. Trái lại, hậu quả rất khó lường.

Tuy nhiên, dường như lão trượng nọ cảnh báo quá thừa!

Vì Cơ Thạch ngay khi tỉnh dậy lập tức cảm nhận toàn thân vẫn rã rời chứng tỏ lúc còn hôn mê, nguyên khí của chàng hầu như chưa có

dấu hiệu khôi phục!

Với ý nghĩ là phúc không là họa đã là họa dù muốn tránh cũng không thoát, Cơ Thạch gượng mỉm cười :

- Kiếm là kiếm của văn bối, nếu văn bối không hôn mê kiếm đó đâu dễ đến tay lão trượng?

Nụ cười bí ẩn vẫn còn khi lão trượng lạ mặt hỏi tiếp :

- Không cần người nói ta cũng biết đây là kiếm ta nhặt của người! Nhưng không lẽ người không đủ thông minh để hiểu điều ta vừa hỏi là hàm ý gì?

Dù không thông minh, Cơ Thạch vẫn hiểu hướng chi chàng lại khá thông minh và đã từng vận dụng sự thông minh thiên phú đó để đối phó với đủ hạng người!

Bất chấp kết quả sẽ như thế nào, chàng buông thông người, vẫn nằm như lúc tỉnh lại, chàng nhận ra chàng đang nằm, chàng đáp :

- Nguyên ủy là kiếm do gia phụ trao truyền! Nếu lão trượng đã nhận ra và thật sự có oán thù với gia phụ...

Lão trượng nọ không để chàng có dịp hỏi hết, đột nhiên hỏi cắt ngang :

- Phụ thân người là ai? Ta cảnh báo người chủ nhân của thanh kiếm này vốn rất quen với ta. Chỉ cần người nói dối, dù là nửa lời thôi, đừng trách ta sao lại hạ thủ đối với người là kẻ đang cảnh vô năng lực phản kháng! Nói!

Lão trượng nọ phải gắt vì phát hiện Cơ Thạch đang xạ mắt nhìn lão một cách lạ kỳ.

Và chàng đành nói :

- Gia phụ, họ Cơ tên Vĩnh! Khoái Kiếm Cơ Vĩnh chính là gia phụ!

- Mẫu thân người?

Chàng động nộ :

- Lão muốn giết cứ giết! Không cần phải hỏi tính danh của người đã khuất với ý đồ làm nhục!

Lão trượng nộ tỏ vẻ giật mình :

- Người bảo ai đã chết? Phụ thân người? Hay mẫu thân người?
Hoặc giả...

Cảm nhận thái độ của lão không thể gọi là có địch ý, chàng thờ dài :

- Cả hai! Dường như lão trượng lần đầu được nghe tin này?

Lão gật đầu.

Chợt nhớ lại, lão gắt :

- Tiểu tử giỏi thật đấy! Là ta đang hỏi người, cơ sao người dám hỏi ngược lại ta? Nói, mẫu thân người có tính danh là gì?

Tuy nghi ngờ mục đích của lão trượng lạ mặt nhưng Cơ Thạch vẫn đáp với thái độ hết sức trân trọng :

- Gia mẫu họ Thất Xảo tên Lan.

Lão trượng nộ bỗng buông kiếm :

- Lan nhi?! Ôi! Lan nhi!

Choang!

Tiếng kiếm rơi trên nền đá khiến Cơ Thạch nhận ra chàng đang nằm

trên một đệm cỏ, dưới đệm cỏ là nền đá của một động thất nào đó.

Tiếng động chạm khi thanh kiếm bị rơi đã làm cho một thanh âm khác vang lên từ đâu đó phía sau Cơ Thạch :

- Có chuyện bất ổn sao lão hữu?

Nghe hỏi, lão trượng nọ vội nhặt kiếm đáp vọng về phía sau Cơ Thạch :

- Lão huynh ơi! Lan nhi của đệ...

Có tiếng chân người nặng nề vang lên, cho Cơ Thạch biết người vừa lên tiếng hỏi hiện đang tiến đến khá gần :

- Ta cũng biết rồi, qua tra hỏi gã kia. Thôi! Lão đệ hãy mau nhận ngoại tôn, tiểu hữu kia chính là Cơ Thạch cốt nhục của Cơ Vĩnh và lệnh ái Thất Xảo Lan!

Nghe được câu này, Cơ Thạch hoàn toàn bất động, bất chấp lão trượng nọ vừa đưa tay muốn đỡ chàng ngồi lên, vừa gọi :

- Thạch nhi! Ngoại tôn của ta! Thật không dễ gì có cuộc hội ngộ này. Ta là ngoại tổ của hài tử, ta chính là Thất Xảo Di!

Có cảm nhận ở Cơ Thạch không có hiện tượng vồ vập, cũng không có bất kỳ biểu hiện nào vui mừng, lão Thất Xảo Di vừa cười cười vừa giải thích :

- Do ta nhìn thấy thanh kiếm trước đó lại nghe gã nọ cứ tên Thạch nhi mà gào, vì muốn minh bạch hài tử có đúng là Thạch nhi hay không ta buộc phải tra vấn hài tử! Không lẽ hài tử phiến trách thái độ của ta, không nhìn nhận ta là ngoại tổ?

Được đỡ người lên Cơ Thạch có dịp quay đầu nhìn người vừa xuất hiện cũng là vừa thố lộ cũng tra hỏi một gã nào đó!

Chàng nhận thấy đó cũng là một lão nhân già nua với thể trạng thật yếu ớt. Cứ thể chỉ cần một ngọn gió thổi qua cũng đủ làm cho lão nhân này phải chập choạng ngã!

Chờ Thất Xảo Di dứt lời, chàng liền mở miệng!

Nhưng mở miệng không phải để nhìn nhân ngoại tử ngoại tôn như lão Thất Xảo Di đang trông chờ, ngược lại chàng mở miệng là để hỏi :

- Nhị vị lão tiên bối vừa đề cập đến một gã nào đó, cho hỏi có phải là người họ Tưởng tên Hồng Nhu?

Lão Thất Xảo Di mau mắn :

- Chính là người này! Nếu không nghe y gào ta nào có cơ hội đến kịp lúc, phát hiện hài tử và y cùng bị cạn kiệt chân lực đến phải hôn mê? Cũng vậy nhờ lão huynh đây may còn giữ hai hoàn linh đan bảo mạng, hài tử và y ắt phải đôi ba hôm nữa mới tỉnh lại.

Cơ Thạch vẫn lãnh đạm :

- Vãn bối muốn gặp Tưởng nhị sư bá, nhị vị lão tiên bối liệu có thuận lời?

Thất Xảo Di nhăn nhó :

- Hài tử mới tỉnh lại, lo chữa thương là điều cần yếu! Gấp gì mà phải gặp họ Tưởng kia?

Chàng điềm nhẹ một nụ cười :

- Thân là tiểu điệt, vãn bối không thể không quan tâm đến nhị sư bá! Mong lão trượng chấp thuận.

Miệng hỏi xin nhưng tự chàng đang tìm cách chống hai tay ngời lên.

Tuy nhiên...

Thịch!

Chàng không thể gượng nổi phải té ngời trở lại để nghe lời oán thán của lão Thất Xảo Di :

- Như hài tử vẫn chưa tin ta là Thất Xảo Di, ngoại tổ của hài tử? Ta phải nói như thế nào hài tử mới chịu tin?

Chàng khẽ cúi đầu :

- Mong lão trượng lượng thứ. Thuở sinh thời, nếu song thân có đề cập đến gia ngoại tổ, vãn bối hãy còn bé nên chưa đủ nhận thức để ghi nhớ! Việc này...

Lúc đó có tiếng ào ào của Tướng Hồng Nhu đưa đến khá mơ hồ :

- Nhị vị tiền bối chớ vội tin y! Y vẫn luôn nghi kỵ như vậy với bất luận ai tình cờ gây ấn tượng không tốt cho y.

Cơ Thạch đưa mắt nhìn :

- Nhị sư bá!

Thất Xảo Di mừng mừng giận giận, vội chạy đến giúp Tướng Hồng Nhu đang phải tay vịn vào vách đá để lần bước :

- Nhị sư bá của hài tử đây! Hài tử hãy tin ta! Ta đích thật là ngoại tổ của hài tử!

Dù vậy, Cơ Thạch vẫn lãnh đạm! Không những thế, chàng còn ngấm ngấm trách Tướng Hồng Nhu qua câu đang thốt :

- Nhị sư bá nhắc làm gì chuyện đã qua? Thương thế của nhị sư bá thế nào rồi?

Dư hiểu chàng đang trách lão sao vội tin người, Tưởng Hồng Nhu buông người xuống cạnh chàng :

- Ta biết người đang ngờ đây là quỷ kế của lão ma Bạch Tu! Nhưng nếu người biết rõ lão nhân kia là ai như ta từng biết chắc chắn người sẽ thôi nghi kỵ và phải cúi đầu tạ lỗi trước ngoại tổ người!

Nhìn theo hướng tay chỉ của lão Tưởng, chàng vội vòng tay thi lễ :

- Vãn bối kiến vãn ấu trĩ, không thể biết lão tiền bối là ai! Mong được lượng thứ!

Lão nhân yếu ớt kia cũng phải buông người ngồi xuống :

- Tiểu hữu quá khách sáo rồi. Qua những gì Tưởng thế huynh thuật lại, đáng lý người phải xin tiểu lượng thứ chính là ta! Thôi! Mau mau tạ lỗi với lệnh ngoại tổ! Lão đệ ta đang giận kìa!

Quá đỗi hoang mang Cơ Thạch hết nhìn người này lại nhìn người kia!

Thấy vậy, Tưởng Hồng Nhu gắng gượng cười thành tiếng :

- Có như thế người mới hiểu thói nghi kỵ của người cũng có điểm bất lợi. Được rồi! Để ta dẫn kiến cho! Vị tiền bối đây nguyên là Phương trượng Thiếu Lâm phái đã bị phản đồ hãm hại, pháp danh là Chứng Quả!

Chàng giật mình :

- Nhị sư bá nói thật? Nếu vậy, sao lão nhân không có tăng bào, lại còn có tóc râu như thế người trần tục?

Tưởng Hồng Nhu xua tay :

- Nếu giải thích ra thì rất dài dòng, đại để mọi việc xảy ra đúng như người đoán! Nào! Đừng để ngoại tổ người chờ lâu, hãy đến với

ngoại tổ của người đi.

Chàng vội vàng nhòm người quỳ dậy :

- Ngoại tổ! Tội hài nhi thất kính, xin ngoại tổ cứ trách phạt!

Thất Xảo Di với sắc mặt ngờ ngạc, nói với Cơ Thạch :

- Tuy không biết người đã làm những gì khiến Chứng Quả lão huynh lại phải mong người lượng thứ nhưng cảm thông cho người vì sợ làm quỵ kế của người, thôi được, ta không trách hài tử nữa! Mau ngồi xuống nào!

Nhưng Cơ Thạch vẫn quỳ :

- Hài nhi có việc muốn thỉnh cầu, mong ngoại tổ chấp thuận!

Thất Xảo Di khoát tay :

- Việc gì cũng được nhưng cứ ngồi xuống đã, với thương thế như hài tử...

Cơ Thạch vội lên tiếng với tư thế vẫn quỳ :

- Thanh kiếm này có điểm gì khác biệt, khiến ngoại tổ thoát nhìn qua đã nhận ra?

Phát hiện Thất Xảo Di cứ đờ người kinh ngạc, Tưởng Hồng Nhu chép miệng :

- Rất cuộc không tin vẫn hoàn không tin. Người thật quá đáng đó, Cơ Thạch.

Chàng sa sầm nét mặt :

- Bởi vì quá nhiều điều xảy ra ngoài sức tưởng của hài nhi! Hài nhi không thể không can trọng, mong ngoại tổ lượng thứ!

Thất Xảo Di nhìn chàng. Thay vì đáp, lão lại hỏi :

- Hài tử đúng là quá thân mật! Hãy cho ta biết, hài tử đang giữ cương vị gì ở môn phái nào?

Chàng đáp :

- Được gia sư ủy thác, hài nhi là Thành chủ đời thứ tư của Cổ Huyết thành, cũng là Môn chủ đời thứ sáu của Bạch Thạch môn.

Bấy nhiêu đó như chưa đủ, Tưởng Hồng Nhu còn nói thêm :

- Xét khắp võ lâm đương đại, chỉ cần y trừ khử xong ác ma Tử Quang phi, không ai có đủ tư cách làm Minh chủ Võ lâm!

Thất Xảo Di sửng sốt :

- Chẳng trách hài tử không thể không cẩn trọng! Vậy thì được, ta giải thích đây!

Đưa phần đốc kiếm về phía Cơ Thạch, Thất Xảo Di hỏi :

- Hài tử giữ kiếm đã lâu có lẽ đã nhìn thấy chữ Thạch được khắc ở đây?

Chàng đáp mà không cần nhìn :

- Hài nhi đã thấy! Vì thế sẽ rất dễ hiểu nếu có ai đó muốn nhìn hài nhi là người thân cận!

Thất Xảo Di hiểu rõ ý chàng muốn biện minh cho sự nghi kỵ vẫn đang tồn tại.

Lão cười nhẹ :

- Nhưng tại sao lại khắc chữ Thạch? Có lẽ dưới gầm trời này chỉ có

mỗi mình ta là người duy nhất được phụ thân của hài tử thố lộ. Hài tử liệu có tin vào lời ta sắp giải thích không?

Chàng cũng cười :

- Hài nhi có cảm nhận đây là điều bí ẩn mà hài nhi cho đến giờ vẫn đang tìm hiểu. Mong ngoại tổ chỉ giáo!

Thất Xảo Di hoang mang :

- Không có điều gì là bí ẩn như hài tử nghĩ đâu! Hoặc giả có lẽ ta cũng không biết nốt?

Tưởng Hồng Nhu nôn nóng :

- Có bí ẩn hay không xin tiền bối cử nói! Lo nghĩ làm gì những lời nói và những hành động vẫn thường là kỳ bí khó hiểu của y, Cơ Thạch!

Thất Xảo Di nhìn chàng :

- Có những điều tuy ta không muốn nói nhưng vì hài tử vừa đề cập đến hai chữ bí ẩn buộc ta phải nói! Phụ thân của hài tử cũng là kẻ đa tình. Tuy sau này y đã chọn ái nữ của ta làm phối ngẫu nhưng có nhiều điều dường như y không hề thố lộ cho Lan nhi! Kể cả ta cũng vậy! Bất gặp y đang khắc chữ Thạch này khi ta hỏi, y chỉ đáp: không có gì hệ trọng! Đây là vật gia bảo, tiểu tể muốn sau này truyền đến tay cốt nhục Cơ gia. Nếu sau này nhạc phụ có gặp ngoại điệt hãy nói với y mọi chuyện bắt đầu từ chữ Thạch!

Không nghe ngoại tổ nói thêm, Cơ Thạch ngạc nhiên :

- Nguyên ủy chỉ có thể thôi sao?

Thất Xảo Di gật đầu :

- Chỉ đúng bao nhiêu đó chữ không ít hơn cũng không nhiều hơn. Thế nào, phải chăng là không có gì bí ẩn?

Chàng vụt lóe sáng hai mắt :

- Hài nhi sẽ đoán ra nếu ngoại tổ cho hài nhi hỏi thêm một điều: vào lúc nào gia phụ khắc chữ này?

Thất Xảo Di cố nhớ lại :

- Dường như là sau lúc y bỗng biệt tâm! Đâu đời ba năm gì đó ta không nhớ!

- Gia phụ đã đi đâu? Tại sao phải biệt tâm ngàn ấy năm?

Thất Xảo Di định lắc đầu bảo không thể biết bỗng à lên :

- Nhớ rồi! Khi nghe Lan nhi hỏi, y có đáp rất mập mờ, bảo là để tưởng nhớ một người y rất ngưỡng mộ!

- Là ai?

Thất Xảo Di lần này phải lắc đầu :

- Ta không biết, thật đó!

Chàng lại hỏi :

- Ngoại tổ có từng nghe gia phụ đề cập đến gia thế? Nội tổ của hài nhi...

Thất Xảo Di xua tay :

- Y vốn là cô nhi, không hề biết ai là đấng sinh thành!

Cơ Thạch bỗng sụm người xuống, nói bằng giọng rất mỗi mệ :

- Hài nhi! Đa tạ ngoại tổ đã điểm hóa, giúp hài nhi hiểu rõ nguyên ủy của hai chữ Thạch này!

Không nghĩ là Cơ Thạch đã mơ hồ hiểu những điều bí ẩn, Thất Xảo Di chỉ lo lắng vì sự mệt mỏi của chàng :

- Hải tử đừng cố gượng nữa! Hãy mau nghỉ ngơi, chờ thương thể hoàn toàn bình phục hãy tìm hiểu sau!

Chàng nghe lời, cố lo chữa trị nội thương!

-----oOo-----

Chương 34: Toàn bộ chân tướng bị phơi bày

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chúng Quả đại sư nhìn Cơ Thạch đầy thán phục :

- Tiểu hữu quả là bậc kỳ tài vô giá khắp vũ nội! Chưa đến đôi mươi đã luyện được Càng Khí Hộ Thân và thuật kiếm khí thượng thừa! Đúng là hiếm có, hiếm có!

Tướng Hồng Nhu lắc đầu :

- Luyện được thì đã sao? Vẫn bị nội thương trầm trọng cho dù chưa thật sự đối đầu cùng lão ác ma Bạch Tu!

Thất Xảo Di hoang mang :

- Ta thật không hiểu nổi tại làm sao hải tử có thể bị nội thương nghiêm trọng đến vậy, phải mất gần một tuần trăng chữa thương, nào ít ỏi gì.

Cơ Thạch vẫn cười cười nói nói, như suốt thời gian chữa thương chàng cứ nói nói cười cười :

- Có điều này nếu hài nhi không nói e ngoại tổ không thể biết! Buộc phải dùng Càng Khí Bạch Thạch, hài nhi đương nhiên phải hao tổn chân nguyên. Sau đó vì tình thế bức bách hài nhi lại phải triển khai kiếm khí, phải chi hài nhi tự đã thông được Sinh Tử Huyền Quan, khiến chân nguyên không bao giờ bắt tức gián đoạn, việc cạn kiệt chân lực đâu thể xảy ra!

Chứng Quả đại sư lo sợ :

- Nếu là vậy khi phải đối phó với lão Bạch Tu gì đó tiểu hữu đừng bao giờ tỏ ra khinh suất.

Chàng gật đầu :

- Vãn bối xin ghi nhớ lời căn dặn của lão đại sư? Việc đã xảy ra cho Thiếu Lâm phái, vãn bối...

Chứng Quả đại sư đưa tay ra hiệu :

- Toàn là lỗi ở Thiếu Lâm! Tiểu hữu chớ áy náy! Đầu tiên là do lão nạp thu môn đồ bất cẩn, làm hệ lụy đến Thiện Quả sau này! Cũng may nhờ có tiểu hữu tâm cơ hơn người, từ một câu nói của Thiện Quả đã minh oan cho Bạch Thạch môn tránh cho giang hồ không phải làm lẫn đến lần thứ ba như hai lần trước đó khiến Cổ Huyết thành phải bị hủy diệt!

Ngừng lời một lúc Chứng Quả đại sư tiếp :

- Câu “Tử Quang xuất Bạch Thạch tiêu” là do lão nạp khi động thủ cùng kẻ bí ẩn lúc gây thảm họa cho Mạnh gia, đã tình cờ nhìn thấy thấp thoáng trong kinh vân Tử Khí! Hà... Nghĩ lại người họ Thạch đó quả nhiên có mối hận quá sâu cay với Bạch Thạch môn, nên mới lưu tự ràng buộc người tiếp nhận di học như vậy.

Cơ Thạch kinh nghi :

- Lão đại sư vừa nói đến người họ Thạch?

Chứng Quả đại sư gật đầu :

- Ở phần thụ danh của kinh văn Tử Khí, lão nạp đọc được một chữ Thạch.

- Là tính danh hay đại danh?

- Chỉ có một chữ duy nhất, đương nhiên phải là đại danh!

Chàng gật đầu và chuyển sang ý khác :

- Phần Thiện Ngộ và Thiện Nhân...

Chứng Quả thở dài :

- Gieo nhân phải gặt quả! Tiểu hữu cứ tùy nghi xử lý!

- Còn Thiếu Lâm phái sau này?

- Lão nạp tuy đã nguyện dứt bỏ chuyện hồng trần nhưng nay đang lúc Thiếu Lâm điều đứng lão nạp có lẽ phải quay về, tìm và lập Phương trượng khác khả dĩ tốt hơn!

Cơ Thạch quay đầu nhìn ngoại tổ :

- Ngoại tổ hãy tạm lưu ngụ nơi này thêm một thời gian nữa! Không bao lâu hài nhi sẽ quay về phụng dưỡng ngoại tổ!

Thất Xảo Di mỉm cười :

- Đã ngoài ba mươi năm, ta quen sống nơi này để hủ hỉ với lão huynh Chứng Quả! Nghe lão niệm Phật mãi ta cũng quen tai! Chờ khi võ lâm yên hẳn, có lẽ ta phải nhờ lão huynh giúp ta thí phát qui y? Hài tử bất tất phải lo cho ta!

Chàng lại gạt đầu và đưa mắt nhìn Tưởng Hồng Nhu :

- Nhị sư bá...

Tưởng Hồng Nhu bất ngờ lên tiếng :

- Môn chủ sao không mang theo kiếm?

Chợt nhớ ra, chàng bảo :

- Hôm qua chính nhị sư bá đã hỏi mượn, sao bây giờ không thấy?

Tưởng Hồng Nhu khom người :

- Thuộc hạ vô tâm, vẫn còn để ở trong.

Đứng thẳng người lên, lão mỉm cười :

- Hôm nay xem là lần cuối ta lạm dụng quyền một sư bá vậy! Cơ Thạch người nên tự đi lấy kiếm. Nhân cơ hội này ta muốn cáo biệt những bậc tiền bối hiem có của ta!

Cơ Thạch phì cười và bỏ đi vào trong để lấy kiếm.

Chàng vừa đi khuất, Thất Xảo Di liền hỏi :

- Thế nào?

Tưởng Hồng Nhu lắc đầu :

- Chỉ là một thanh kiếm như bao thanh kiếm khác không có gì bí ẩn!

Thất Xảo Di hoang mang :

- Vậy thì càng đáng ngờ hơn! Tại sao hắn không bao giờ đề cập đến điều bí ẩn trước đó hắn đã nghi ngờ?

Tưởng Hồng Nhu lắc đầu :

- Càng đáng ngờ nhiều hơn là hắn chưa bao giờ nói nói cười cười vui vẻ như thời gian vừa qua! Phải chăng hắn đã biết và cố tình giấu chúng ta?

Chứng Quả đại sư nói vội khi phát hiện có bóng dáng Cơ Thạch thấp thoáng :

- Bên ngoài vui vẻ tất bên trong phải một trời sầu thảm! Ra đi lần này Tưởng thế huynh nên lưu ý kỹ hơn, đừng để điều gì đáng tiếc xảy ra!

Tưởng Hồng Nhu cố tình nói lớn :

- Đương nhiên rồi. Tuy là thuộc hạ nhưng vẫn bồi dẫu sao vẫn là nhị sư bá của y! Không lẽ y...

Với sắc mặt vừa lạnh lùng vừa khấn trương Cơ Thạch tiến đến chỗ mọi người đang bàn tán :

- Việc không thể chần chừ, Cơ Thạch xin đi trước! Nhị sư bá! Đi!

Tưởng Hồng Nhu lạnh người :

- Tuân lệnh Môn chủ!

Vút! Vút!

Nhìn theo, Thất Xảo Di lẩm bẫm :

- Nhất định phải là chuyện long trời lở đất chẳng phải không! Cứ xem sắc mặt của y cũng rõ!

Chứng Quả đại sư niệm Phật :

- Gì thì gì, chỉ mong sao mưa thuận gió hòa, đạo lại vượng, ma bị

nguy. A di đà Phật!

Thất Xảo Di buột miệng niệm theo :

- A di đà Phật! Chỉ mong Cơ gia đừng tuyệt tự. Đệ tử nguyện thí phát qui y để cho lời khẩn cầu được như nguyện! A di đà Phật!

* * * * *

- Nhị sư bá đến lúc này vẫn chưa đủ đờm lược để gặp gia sư sao?

Tưởng Hồng Nhu vẫn cứ lúng túng, không biết giải thích như thế nào trước câu hỏi cố tình dồn ép của Cơ Thạch.

Phải một lúc lâu sau đó, lão mới thở dài :

- Không phải ta không đủ đờm lược! Nói thật ngắn gọn, trừ phi đưa được thu cấp của kẻ thù về để cùng lệnh sư bái tế trước vong linh gia sư, ta nhất định chưa thể gặp mặt Mai muội?

Cơ Thạch mỉm cười :

- Nói như vậy, nhị sư bá chưa nghĩ thấu đáo rồi! Thử hỏi, sự phần hận của gia sư liệu có nguôi ngoai không nếu không được tận mắt mục kích cái chết của kẻ thù? Còn nữa cùng với cái chết của kẻ thù, gia sư còn được mãn nguyện hơn khi chứng kiến chính nhị sư bá cũng góp phần công sức không nhỏ trong việc giúp bản môn quang môn phục phái!

Tưởng Hồng Nhu nghi hoặc :

- Môn chủ tin chắc đó là điều lệnh sư mong muốn?

Chàng hỏi ngược lại :

- Nếu là nhị sư bá, phải chăng nhị sư bá cũng mong muốn như vậy?

Tướng Hồng Nhu trầm ngâm :

- Đương nhiên? Có ai lại không mong muốn như vậy? Chỉ có điều...

Cơ Thạch có ý chờ đợi điều này khi khẽ khàng hỏi :

- Nhị sư bá vẫn còn ngần ngại?

Lão Tướng gật đầu :

- Đúng vậy! Ta ngại lệnh sư không tin là ngày đó sắp đến.

Chàng lập tức đề quyết :

- Chính tiểu điệt cũng vậy! Tuy nhiên, đã có quá nhiều sự việc cho biết ngày đó sắp đến gần! Thế lực của Tử Quang môn càng lúc càng lớn mạnh, ngày lão Bạch Tu xưng bá võ lâm chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai! Nhị sư bá xin nói hộ tiểu điệt, thỉnh gia sư mau xuất đầu lộ diện! Chỉ còn vài việc nữa, tự thân tiểu điệt sẽ sắp xếp! Đã đến lúc bắt kẻ thù cúi đầu khuất phục trước uy danh Bạch Thạch môn.

Lời lẽ đầy hào khí của Cơ Thạch lập tức lây lan sang Tướng Hồng Nhu :

- Hay lắm! Việc thuyết phục lệnh sư, Môn chủ cứ yên tâm! Không lẽ lệnh sư cứ bịt tai, quyết cự tuyệt lời thỉnh cầu được Tướng mỗi kiên trì nói mãi?

Cơ Thạch mỉm cười :

- Tiểu điệt hoàn toàn trông cậy vào tài du thuyết của nhị sư bá! Việc không thể chậm nhị sư bá nên đi ngay thì hơn! Nhớ đấy, mười ngày nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau tại khu rừng...

Tướng Hồng Nhu đã có đủ đầy sự tự tin khi tiếp lời Cơ Thạch :

- Cạnh ngã ba quan đạo dẫn đến Hoài Nam! Thuộc hạ nhất định không sai hẹn! Cáo biệt!

Vút!

Tưởng Hồng Nhu vừa khuất dạng, sắc mặt của Cơ Thạch lập tức xuất hiện một nỗi buồn sâu thẳm!

Chàng làm sao có thể cười cười nói nói khi chỉ còn lại một mình chàng với một tâm trạng đau đớn tột cùng, nhưng không dám chia sẻ cùng ai?

Chàng đã giấu tất cả mọi người về những gì chàng đã tự đoán biết! Vì chàng nghĩ, có nói với họ cũng vô ích. Bởi đây là chuyện của riêng chàng, chàng phải tự tay giải quyết, không được phép cho bất kỳ ai xen vào.

Vút!

Bất ngờ có tiếng gió xao động, khiến Cơ Thạch nghi ngại :

- Nhị sư bá sao quay lại?

Thế nhưng thanh âm vang lên không phải của Tưởng Hồng Nhu :

- Là ta!

Chàng giật mình quay lại :

- Bạch Cúc? Mọii đến từ bao giờ?

Bạch Cúc cứ lạnh giọng :

- Đủ lâu để nghe người cùng lão Tưởng sắp đặt một chuyện không tưởng!

Thái độ hoàn toàn thay đổi của Bạch Cúc khiến Cơ Thạch thoáng

hoang mang :

- Như muội đang giận ta? Vì sao?

Bạch Cúc khinh khỉnh :

- Ta không dám! Và nếu có cũng không có quyền giận.

Cơ Thạch thử suy đoán :

- Phải chăng lệnh tôn đã có điều bất ổn?

- Đa tạ sự quan hoài! Nhờ hồng phúc của người kẻ đã co đầu rút cổ, bỏ mặc mọi người trong hoạn nạn nên gia phụ vẫn bình an ngày ngày vẫn cúc cung tận tụy làm theo lời sai khiến của người!

Cơ Thạch cố trấn tĩnh, chịu sự mai mỉa của nàng :

- Hay cái chết của Vu Đình đã bị lão ma phát hiện?

Nàng đột nhiên phát tác :

- Ta đâu quá ngu xuẩn để cho lão tự phát hiện? Trái lại, chính ta đã tự nói ra! Nếu không đủ minh mẫn, có lẽ kẻ nhất tiễn xạ song điêu của người đã đưa ta vào chỗ chết rồi. Ta hoàn toàn lầm lẫn khi cứ tin vào lời nói ngon ngọt của người.

Chàng vỡ lẽ :

- Lỗi ở ta! Đáng lẽ ta phải cho Bạch muội biết trước ý định của ta. Thật không ngờ...

- Câm! Người không được gọi ta như người vừa gọi! Ta không là Bạch muội của người, càng không là Bạch muội của kẻ đã xem ta là một đứa trẻ, muốn dụ ngon dỗ ngọt như thế nào cũng được.

Biết khó giải thích, một khi nàng đang giận, Cơ Thạch chột hỏi :

- Hà tỷ tỷ, Gia Cát Hướng, Từ Khắc Kim, tất cả hiện như thế nào?

Nàng lại quát :

- Người hỏi họ để làm gì? Họ chưa chết như người thâm cầu mong đâu! Trái lại, vì tin người, ta đã một hai khuyen nhủ họ, bảo họ cố nhẫn nhục chịu đựng! Rằng trước sau gì người cũng đến để giải thoát họ, rằng người đã luyện thành Bạch Thạch Cang Khí, rằng Tử Khí Tam Ngươn chưởng của lão ma không phải là đối thủ của người. Thế nhưng ta đã làm khiến họ cũng phải làm theo! Người là kẻ chưa đánh đã chạy! Người vì tự tư ích kỷ đã dừng lại, sau khi cố ý để lộ cho lão ma biết người còn luyện được thuật kiếm khí thượng thừa. Tại sao người tạo cho mọi người một niềm hy vọng to lớn rồi để họ mãi mãi chờ đợi trong tuyệt vọng? Tại sao chứ? Người giải thích đi! Ta cốt ý tìm đến đây là để nghe người giải thích! Để xem người còn giữ thủ đoạn nào nữa qua lời nói ngon ngọt của người? Nói đi! Hãy lừa dối ta như người đã từng lừa dối. Hãy nói đi.

Trong khi Bạch Cúc cứ để sự phẫn hận tuôn trào, đôi mắt của Cơ Thạch vẫn không ngừng những lần lóe sáng bất chợt.

Và khi nàng dứt lời, chàng liền lên tiếng! Không phải để giải thích hoặc để dối lừa như Bạch Cúc đang chờ đợi, Cơ Thạch lên tiếng để hỏi :

- Lão đã biết ngoài Bạch Thạch Cang Khí ta còn luyện thành thuật Kiếm Khí thượng thừa?

Nàng tức đến ứa lệ :

- Đúng vậy. Đã đủ cho người cao ngạo chưa? Nếu chưa, người cứ việc phô trương nhiều thêm nữa những gì người đang tự đắc!

Chàng lẩm bẩm thành lời :

- Càng tốt! Hóa ra lão không phải hạng quá thông minh như ta

tưởng. Lão còn kém ta một bậc. Điều này có nghĩa là ta cần phải nhìn lại mọi hành động của lão theo một phương diện khác, tầm thường hơn! Lão Thạch ơi lão Thạch! Ta đã đánh giá lão cao hơn chính lão một cái đầu! Giờ thì ta hiểu rồi! Ta đã biết cần phải vạch chân tướng của lão theo cách gì rồi. Ha... Ha...! Càng nhìn lại ta thấy lão càng có nhiều những chỗ sơ hở! Đúng là hoàng thiên bất phụ khổ nhân tâm. Ha... Ha...

Ngõ chàng vì bị mắng quá nhiều nên hận quá hóa cuồng, Bạch Cúc kêu lên :

- Người làm sao rồi? Thật tình ta không muốn mắng người! Chỉ vì... chỉ vì...

Cơ Thạch đột nhiên chạy đến ôm ghì Bạch Cúc :

- Ta không sao! Thật đấy! Ta hoàn toàn bình ổn! Trái lại ta rất cảm kích nàng! Vì nhờ nàng Cơ Thạch ta mới được khai tâm mở trí hiểu thấu suốt mọi bề. Nhờ nàng, ta không còn ý định liều chết nữa. Trái lại, ta muốn sống. Ta chỉ muốn sống để nhìn kẻ thù phải chết. Nàng hãy theo ta. Hãy theo ta rồi sẽ biết!

Lời lẽ vừa mơ hồ vừa chân thật của Cơ Thạch khiến Bạch Cúc tuy đi theo nhưng là đi trong mơ! Và nàng mơ cũng phải, vì đây là lần đầu tiên nàng được chàng ôm trong tay, vì đây cũng là lần đầu tiên nàng được cùng chàng đồng hành suốt một quãng đường dài thật dài.

* * * * *

Đứng trước ngôi mộ của Bàn Tố Quyên đã bị ai đó nhấn tâm khai quật, Cơ Thạch hần học :

- Đúng là hành vi của kẻ đã mất hết nhân tính! Tội này đủ cho lão phải chết một lần.

Bạch Cúc ngơ ngác :

- Ai phải chết? Bàng Tố Quyên là ai? Kẻ nào đã quật mộ?

Chàng giải thích :

- Đây là một cửa nữ nhân điên loạn, nàng đã một lần nhìn thấy! Kẻ quật mộ là kẻ đã truyền tâm pháp Tiên Thiên chân khí cho nữ nhân điên loạn. Ý đồ của kẻ này không phải để giúp Bàng Tố Quyên khôi phục thần trí! Lão chỉ lợi dụng tâm tư không chút vướng bận của người đã cuồng tâm để sau này dùng Tiên Thiên chân khí mau chóng thành tựu, bổ trợ cho phần Tiên Thiên chân khí của lão đã bị tổn hao nghiêm trọng!

Bạch Cúc vẫn ngỡ ngác :

- Ý của người là...

Chàng phải giải thích rõ hơn :

- Nói chính xác hơn Bàng Tố Quyên là người luyện Tiên Thiên chân khí thay cho lão Thạch...

- Lão Thạch nào?

Chàng cười tỏ vẻ biết lỗi :

- Là ta quên nói! Lão Thạch chính là Môn chủ Tử Quang môn hiện giờ, cũng là Đạo Kiếm Thượng Nhân năm xưa! Và...

- Chậm đã! Dường như người đã nói với các phái, lão chỉ là kẻ giả danh Đạo Kiếm Thượng Nhân?

Chàng cười gượng :

- Đó là chuyện lúc trước, do ta đánh giá lão là người thông minh tuyệt đỉnh nên có sự ngộ nhận. Và càng ngộ nhận hơn vì ngõ lão chính là sự phụ của gia phụ nên ta từng có ý nghĩ sau khi diệt trừ

lão, ta cùng phải tự tuyệt để tạ lỗi với người đã từng là sư phụ của gia phụ!

Bạch Cúc chau mày và thở dài :

- Càng nghe người giải thích, ta càng không hiểu! Người hãy nói rõ hơn nào!

Chàng gật đầu nhưng chỉ nói những gì ngay bây giờ cần nói :

- Nàng cứ tạm hiểu như thế này. Vì lão Thạch biết hạng người đang điên loạn như Bàn Tố Quyên rất dễ dàng luyện Tiên Thiên chân khí đến mức thượng thừa do tâm tư không bị nhiều tạp niệm làm chậm tiến trình luyện công! Hiểu chưa?

Bạch Cúc gật đầu :

- Tạm hiểu! Là lão muốn sau này, khi đã đến lúc lão sẽ hấp thụ toàn bộ chân nguyên đã luyện được của Bàn Tố Quyên?

- Không sai! Cũng vì ý này lão còn nhẫn tâm cướp đoạt và hạ thủ luôn đứa bé sơ sinh, là cốt nhục của Bàn Tố Quyên và Song quái Hoài Giang sau lần bị làm nhục ở Quân Sơn.

- Lão không muốn Bàn Tố Quyên vương bận khiến việc luyện công bị trì trệ?

- Đúng! Nhưng chỉ có một điều đã làm lão bất ngờ! Vì xem ta như một nhi tử đã mất, Bàn Tố Quyên đã trút toàn bộ chân nguyên cho ta. Đó là lần ta bị trọng thương và bị nàng cùng bọn Khiêm Hạ nhìn thấy!

- Vậy lão khai quật thi thể của Bàn Tố quyên để...

- Hừ! Lão ngộ Tiên Thiên chân khí sẽ giúp Bàn Tố Quyên ít nào cũng chi trì được tâm mạch! Lão khai quật là muốn chiếm đoạt chỗ chân nguyên đó! Và lão vì thất vọng, chắc chắn đã phá hủy thi thể

của Bàn Tố Quyên.

Bạch Cúc nghe lạnh khắp người :

- Có hạng người độc ác như thế sao?

Chàng cười lạnh :

- Do lão ngờ ta là người đã phò tay trên nên mới có lệnh cho bọn Vu Đình dò xét chân tài thực học của ta. Chỉ cần biết ta đã luyện được Bạch Thạch Cang Khí, đương nhiên lão sẽ rõ ai là người đã được Bàn Tố Quyên trao truyền chân lực!

Bạch Cúc đã hiểu :

- Vậy còn việc phải hay không phải Đạo Kiếm Thượng Nhân thì sao?

Chàng mỉm cười bí ẩn :

- Muốn hiểu rõ điều này, nàng cần phải đi với ta một lần nữa!

* * * * *

Bạch Cúc kinh nghi :

- Sao người lại đưa ta quay lại Cơ gia trang đã bị thiêu hủy?

Chàng đáp :

- Nếu ta là gia phụ, chắc chắn phải tìm một chỗ thật kín đáo để giấu những gì chỉ mới nghi ngờ, chưa có bằng chứng xác đáng. Theo nàng, giữa đồng hoang tàn này, ta phải tìm chỗ kín đáo đó ở đâu?

Đi mắt nhìn khắp lượt, Bạch Cúc gắng gượng đáp cho Cơ Thạch vui lòng :

- Mỗi người có một quan điểm khác nhau về một nơi được gọi là kín đáo! Như ta, vì là nữ nhi, chỉ có khuê phòng là nơi thật sự kín đáo! Còn phía nam nhân...

Chàng mỉm cười :

- Hay lắm! Đúng như nàng nói! Chỉ có khuê phòng của nữ nhân là nơi kín đáo! Lão không đủ thông minh nên không thể nghĩ đến việc gia phụ lại đem giấu vật đó ở một nơi như vậy. Lại đây nào, hãy giúp ta tìm cho nhanh.

Khi phân nền nhà, nơi trước kia theo Cơ Thạch vốn là một khuê phòng hữu biệt của mẫu thân, được cả hai dọn quang, Cơ Thạch dùng kiếm lần lượt gõ vào mọi chỗ.

Cạch... Cạch...

Đột nhiên Bạch Cúc lên tiếng hỏi :

- Khắp nơi đều được lót bằng gạch sao ở đây lại có một phiến đá?

Cơ Thạch sửng người và lẩm bẫm :

- Gia phụ không phải đã nói mọi chuyện được bắt đầu từ chữ Thạch sao? Thì ra là hàm ý này!

Dùng kiếm nạy phiến đá lên. Cơ Thạch bỗng nhăn nhó khi biết phiến đá như được gắn chặt vào nền!

Biết dùng kiếm để cố nạy thế nào cũng làm gãy kiếm, Cơ Thạch đành phải gượng nhẹ!

Tuy đã thật gượng nhẹ, nhưng...

Cách!

Cơ Thạch thất vọng nhìn phiến đá không hề suy suyển, trái lại thanh

kiếm phải bị gãy làm hai đoạn :

- Không lẽ phải dùng chưởng để phá vỡ phiến đá?

Bất ngờ Bạch Cúc kêu :

- Thanh kiếm sao lại rỗng ruột? Người nhìn thử xem!

Chàng đưa hai đoạn kiếm gãy lên tận mắt

- Ai chà...! Dùng là một diệu kế liên hoàn. Gia phụ thật sự thông minh hơn ta tưởng.

Bạch Cúc bĩu môi :

- Người có ý nghĩ lạ thật đấy! Sao dám xem thường cả đấng sinh thành? Nếu phụ thân người không thông minh thì sự thông minh của người từ đâu có?

Chàng vừa mỉm cười vừa biết lỗi, vừa tự gõ hai đoạn kiếm gãy vào nhau.

Bịch!

Một quyển bí kíp được cuộn nhỏ liền rơi ra từ thanh kiếm rỗng ruột!

Nhặt lấy, Cơ Thạch cả mừng :

- Thật đúng như ta nghĩ! Bí kíp Tiên Thiên chân khí là do gia phụ nhặt được, không phải do lão Thạch tìm thấy! Chỉ vì muốn chiếm đoạt vật này, lão mới vờ nhận gia phụ làm đệ tử!

Và khi mở quyển bí kíp ra, Cơ Thạch còn nhìn thấy một mảnh hoa tiên kẹp ở giữa.

Chàng đọc thành tiếng những gì có ghi trên mảnh hoa tiên:

“Hảo hài tử!

Có những việc phụ thân không thể nói nếu không tìm được người đủ bản lĩnh và cơ trí để làm thay phụ thân một việc mà phụ thân không đủ năng lực thực hiện! Phải chăng đó là hài tử, cốt nhục của ta được ta gọi là Thạch nhi?

Thạch nhi!

Phụ thân đã từng là một cô nhi nên đương nhiên đã nếm trải những tủ nhục của một cô nhi!

Để tự lập thân, quyết nên người hữu dụng, lưu lại cho Thạch nhi một quá khứ oanh liệt, phụ thân phải trải trăm đắng nghìn cay mới tạo nên hai chữ Khoái Kiếm!

Phụ thân tự gọi đó là kiếm pháp truyền gia.

Và phụ thân càng tự phụ hơn khi nghiêm nhiên đấu bình thủ với một nhân vật đã tự xưng là Đạo Kiếm Thượng Nhân.

Lão mền tài phụ thân, phụ thân ngưỡng mộ uy đức của lão, cả hai trao đổi võ học.

Nghĩ lão đã cao niên, phụ thân mặc nhiên chấp nhận lời gọi của lão, lão gọi phụ thân là đệ tử! Nhưng nào có ai biết, phụ thân tăng tiến về kiếm thì ít, còn lão nhờ phụ thân truyền thụ Tiên Thiên chân khí nên tăng tiến nội lực thì nhiều!

Nhưng đã là trao đổi, phụ thân đâu thể so đo chuyện ít nhiều!

Đến lần nọ, phụ thân chợt bắt gặp lão luyện một thứ công phu lạ!

Khi hỏi sao lão không đem công phu đó truyền cho phụ thân như hai chữ trao đổi đã thỏa thuận, lão thuận miệng đáp:

đó là công phu chỉ có thể truyền gia, không được truyền cho ngoại

nhân!

Do biết xuất thân của lão là người của Bạch Thạch môn, phụ thân không tin lão lại có môn công phu truyền gia!

Và sau khi tìm hiểu, phụ thân được biết giữa người họ Thạch và Bạch Thạch môn, có mối oán cừu truyền kiếp.

Hỏi, lão phủ nhận! Phụ thân phải hỏi mãi, lão mới thừa nhận!

Nghe lão thừa nhận, phụ thân thật thất vọng! Vì biết lão là kẻ nhị tâm, muốn dùng công phu Bạch Thạch để hủy diệt Bạch Thạch! Thử hỏi, kẻ dám hủy diệt chính cội nguồn xuất thân sao đáng làm người?

Còn một phần kinh văn Tiên Thiên, phụ thân bèn giấu lão, không muốn giúp một kẻ như lão!

Biết ý phụ thân đã quyết, lão nào dám hỏi phụ thân về kinh văn còn khiếm khuyết!

Sợ lão ngấm ngàm lập kế, mưu đoạt chân kinh, phụ thân đành sắp xếp thế này! Nếu hài tử đủ cơ trí ắt sẽ tìm thấy! Và với cơ trí này, hài tử sẽ biết phải làm gì, giả như lão Đạo Kiếm sau này sẽ có những hành vi quá đáng!

Phần phụ thân, sống để dạ chết mang theo! Thỗ lộ ẩn tình cho thê tử chỉ làm thê tử thêm bận lòng!

Phụ thân vốn không người thân thích, có lẽ hài tử phải hiểu phụ thân không thể cứ xem nhẹ chút thâm tình duy nhất của phụ thân đang có.

Hài tử hãy tự bảo trọng!

Cơ Vĩnh!”

Ngay khi Cơ Thạch đọc xong, Bạch Cúc liền hỏi :

- Vì không tìm thấy vật này, lão hạ lệnh thiêu hủy tất cả?

Cơ Thanh hít dài một hơi thanh khí :

- Không sai! Thế mà trước đây vì ta nghĩ lão không là Đạo Kiếm Thượng Nhân nên lão đốt bỏ mọi chứng tích cho biết Thượng nhân đã chết! Sau đó, khi biết gia phụ có lời giải thích về chuyện đã biệt tích một thời gian dài là để hoài niệm một người mà gia phụ từng ngưỡng mộ, ta mới rõ lão chính là Đạo Kiếm Thượng Nhân thật sự!

Ngừng lời một lúc, chàng tiếp :

- Do nghĩ dẫu sao lão cũng là gia sư tổ, nếu ta không giết lão thì lỗi đạo với Bạch Thạch môn, còn nếu giết lão thì lỗi đạo với gia phụ, ta mới có ý định...

Bạch Cúc thở dài :

- Thảo nào lúc nhìn thấy người, sắc mặt của người thật thảm não. Sau đó vì đã thức ngộ, người lại cười cứ như thể bị cuồng tâm khiến ta lo đến...

Lo đến gì, nàng bỏ lửng không nói rõ!

Tuy nhiên Cơ Thạch do hiểu nên mỉm cười :

- Nàng càng quan tâm khiến ta càng áy náy vì những gì đã gây cho nàng.

Bạch Cúc hậm hực :

- Người còn nói nữa ư ư? Đã vậy, ta chờ nghe người giải thích đây! Tại sao đã thỏa thuận là phải giấu không cho lão biết người đã luyện Bạch Thạch Cang Khí, nhưng sau đó người lại cố tình để lộ tuyệt kỹ? Nếu ngay lúc ta chia tay với người, quay về và gặp lão, nhớ ta nói như người đã dặn, rằng Vu Đỉnh không do người dùng Bạch

Thạch Cang Khí lấy mạng, rồi lão biết là ta đã dối lão người nói xem tính mạng ta liệu có còn không?

Chàng khẽ thở dài :

- Lỗi là do ta đánh giá lão quá cao! Khi phát hiện lão bất ngờ xuất hiện ở Hoài Giang và tự thân đối phó với Hồng Nhật Tán, ta ngỡ những gì nàng nghe, rằng lão đã sai bọn Khiêm Hạ đến Hoài Giang, chứ không phải lão tự đến, hóa ra chỉ là kế hư hư thực thực của lão! Vì ngỡ như vậy, ta càng tin rằng lão cũng đã ngấm ngầm giám sát tất cả...

Bạch Cúc ngắt lời :

- Nếu lão quả nhiên có giám sát, sao lão vẫn để yên cho người hạ sát Vu Đình?

- Ta cũng đã tự hỏi như vậy và ta tự giải thích rằng vì lão chưa đủ bản lĩnh đối phó với Bạch Thạch Cang Khí nên không dám hiện thân! Sự thật thì ta đã lầm!

- Lầm? Nói như người không lẽ bản lĩnh của lão trên bậc người?

Chàng gật đầu :

- Vì đã cùng Hồng Nhật Tán liên tay giao đấu với lão ta mới biết đó là sự thật! Và cũng vì biết chưa phải là đối thủ với lão ta phải gắng sức khổ luyện để đạt mức thượng thừa của kiếm thuật!

Nàng cúi gắt :

- Rồi thì sao? Đã luyện xong, sao người vẫn còn chần chờ để Hà tử tử và mọi người phải bị giam giữ hơn một tuần trăng?

Cơ Thạch nhìn nàng :

- Vì nàng cũng như lão và cũng như bọn Khiêm Hạ tất cả đều hoàn

toàn không biết rằng sau lần chạm trán ở Thiếu Lâm, Cơ Thạch này đã bị nội thương nghiêm trọng, ngộ phải chết đi?

Bạch Cúc trợn mắt :

- Người bị thương? Có Càng Khí Hộ Thân, có thuật Kiếm Khí thượng thừa khiến bọn Khiêm Hạ phải bỏ chạy với thân tàn ma dại người bảo người bị thương làm sao ta tin được?

Chàng cười khoái trá :

- Bởi vì nàng thấy không thể tin cũng như lão Thạch đã không tự đoán ra điều đó để hiểu rằng thời gian vừa qua ta không xuất hiện là để chữa thương nên ta mới biết lão không phải hạng thông minh như ta tự mừng tượng! Và cũng nhờ điều này ta mới có cơ hội minh bạch tất cả!

Bạch Cúc bán tín bán nghi :

- Thật sự người đã bị nội thương?
- Cũng thật như nàng vừa biết rõ sự thật về lão!
- Rất nghiêm trọng ư?
- Phải! Rất nghiêm trọng!

Bạch Cúc kinh hãi :

- Đó chỉ là do bọn Khiêm Hạ ra tay, nếu do lão thì sao? Đỡ hơn hay tệ hại hơn?

Chàng chùng giọng :

- Ta hy vọng chỉ ngang bằng với mức bọn Khiêm Hạ đã liên tay. Chứ nếu tệ hại hơn, ta e sẽ không còn ai là đối thủ của lão!

- Nhờ đâu lão có thân thủ cao minh đến vậy?

Chàng phần nộ :

- Lão là hạng chuyên lấy của người làm của mình. Đầu tiên là phao tin Tiên Thiên chân khí là của lão, kế đó là chiếm đoạt bí kíp Tử Khí do Mạnh gia tìm thấy, tuy đó là di học truyền gia của lão! Sau cùng để mau chóng phục hồi sau lần bị Chứng Quả đại sư gây thương hại nghiêm trọng cho lão, lão đã cướp đoạt Thiên Niên Hà Thủ Ô của Hà gia! Công phu của lão cao minh là nhờ những thủ đoạn đê tiện này.

Bạch Cúc rùng mình :

- Cũng may lão chưa kịp hấp thụ Tiên Thiên chân khí của Bàn Tố Quyên, bằng không hậu quả thật khó lường!

Chàng cười lạnh :

- Đó là phần số may mắn của lão đã hết! Rồi lão sẽ phải nếm mùi lợi hại của Tiên Thiên chân khí!

Nhìn chàng vẫn đang cầm quyển bí kíp Tiên Thiên, Bạch Cúc nghi hoặc :

- Người đã có cách đối phó với lão?

Chàng gật đầu :

- Gia sư từng nói Tiên Thiên chân khí nếu luyện đến mức thượng thừa sẽ đạt đến Cang Khí Hộ Thể!

Thấy Bạch Cúc chớp mắt đôi môi định hỏi, chàng vội ngăn lại :

- Cũng là Cang Khí nhưng Bạch Thạch Cang Khí cần phải luôn vận công tiếp trợ. Khi chân nguyên suy giảm Bạch Thạch Cang Khí cũng suy giảm! Ngược lại Cang Khí do Tiên Thiên là những phản ứng tự

phát sinh nếu đã đạt mức thượng thừa. Khi đó ta sẽ dễ dàng dồn toàn lực vào thuật kiếm khí mà không sợ tình trạng suy kiệt chân khí diễn ra!

Nàng thán phục :

- Đó là cảnh giới đả thông Sinh Tử Huyền Quan?

Chàng lắc đầu :

- Chưa được đến mức độ đó. Bất quá, chân khí của ta chưa kịp suy giảm thì lão ma đã bị trừ khử rồi!

Nàng lo ngại :

- Nhỡ lão có cách chi trì lâu dài hơn thì sao? Phải chăng sẽ dẫn đến tình trạng lưỡng bại câu thương.

Chàng thở dài :

- Nếu lão thật sự có cách chi trì như nàng nói ta e phải chấp nhận một kết quả như vậy!

Nàng hoảng sợ :

- Đừng! Người hãy hứa với ta đừng để tình trạng đó xảy ra? Quân tử báo thù mười năm vẫn chưa muộn. Người đừng làm ta sợ!

Chàng vội trấn an :

- Đó chỉ là vụn vặt đắc dĩ.

Nàng bước đến, dùng tay để bịt miệng chàng :

- Đối với ta, không có chuyện vụn vặt đắc dĩ! Bất luận thế nào người cũng phải hứa với ta, rằng người không được liêu chết với lão, rằng người không được bỏ ta lại một mình. Ta, ta không thể sống nếu

thiếu người... Ta... Người hiểu quá rõ tâm ý của ta rồi! Cơ ca ca, muội... muội đã yêu ca ca rồi! Hãy hứa với muội đi, ca ca!

Cơ Thạch nhìn sững nàng và thật chậm, chàng kéo nàng vào lòng!

Bạch Cúc nhũn ra và nếu không có vòng tay Cơ Thạch giữ lại...

-----oOo-----

Chương 35: Diệt ác ma: sắp mưu bày kế

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn từng người đã hiện diện đông đủ, Cơ Thạch hỏi :

- Những gì vẫn bối vừa phân bày, chư vị đã rõ rồi chứ?

Quách Phú chép miệng :

- Người đã minh định, lão ma chính là Đạo Kiếm Thượng Nhân?

Cơ Thạch gật đầu :

- Lúc phải, lúc không phải, đó là do vẫn bối đã quá đề cao lão! Giờ đã rõ, như di thư của gia phụ, lão chính là Đạo Kiếm Thượng Nhân, một kẻ vừa là thù nhân vừa là phản đồ của Bạch Thạch môn và cũng là một ma đầu có tâm cơ xảo quyết, có tâm địa độc ác.

Huệ Tâm sư thái lên tiếng :

- Nam mô A di đà Phật! Để đối phó với lão ma đã có thiếu hiệp. Phần bọn bản ni phải chăng cố ngăn cách không cho bọn chúng có cơ hội liên thủ?

Chàng đáp thật lễ độ :

- Sự thái nhận định rất đúng? Do không thể để Cửu Âm công của Tướng nhị sư bá gây phương hại đến chư vị, văn bối đành phải dẫn dụ lão ma đến nơi đây! Trong khi đó, chư vị cứ tốc chiến tốc thắng, vừa lo chi trì với bọn đối phương vừa tìm cách giải cứu cho những ai bị lão ma giam cầm!

Vô Lượng đạo trưởng lo ngại :

- Vô lượng thọ Phật! Muốn cầm chân bọn họ không khó, chỉ ngại rằng không cầm chân được lâu.

Cơ Thạch cố trấn an :

- Chỉ độ nửa canh giờ là nhiều, chư vị xin cứ tận lực! Văn bối tin chắc bọn chúng vì bị bất ngờ sẽ không kịp ứng phó, đủ cho chư vị cầm chân ít nhất là nửa canh giờ cần thiết này!

Tướng Hồng Nhu tiến lên với trên lưng đang cõng một phụ nhân tóc đã điểm bạc :

- Sư phụ người muốn biết bằng cách nào người tin chắc sẽ dụ được lão ma đến đây?

Chàng cười thầm vì biết lão mượn danh như vậy để tránh việc gọi chàng là Môn chủ, do ở đây ai ai cũng có bối phận cao hơn chàng và chàng hiện là Môn chủ của lão nên lại có bối phận cao hơn, lão không muốn bị bẽ mặt! Chàng bẩm báo :

- Sư phụ! Đệ tử đã có sẵn mọi sắp đặt! Sư phụ hãy yên tâm, không qua canh ba lão ma sẽ tự mò đến!

Phụ nhân trên lưng Tướng Hồng Nhu vừa gạt đầu vừa lẩm bẩm :

- Ta cũng mong như vậy! Để xem diên mạo của lão là thế nào, sao dám làm bại hoại thanh danh bổn môn!

Cơ Thạch đưa mắt nhìn mọi người :

- Bây giờ là đầu canh một, chư vị có thể từ từ xuất phát. Lúc canh hai điểm, cũng là lúc chư vị đến nơi, chư vị nên bế khí nín hơi chớ để lão ma phát hiện! Và khi canh ba đến, hoặc lúc đó hoặc chậm hơn một chút, chư vị hãy bắt đầu! Cũng vào thời điểm đó, ở nơi này lão ma sẽ bị bọn văn bối dồn vào tử địa! Chư vị xin bảo trọng!

Mãi lo phân phó Cơ Thạch không nhìn thấy Tưởng Hồng Nhu đang lên đặt sự phụ chàng xuống đất!

Khi thấy chỉ còn mình sự phụ lưu lại, chàng kinh ngạc :

- Sự phụ! Nhị sự bá đi đâu?

Sự phụ chàng xoa tay :

- Ta cũng không rõ! Lão chỉ nói lão sẽ quay lại ngay!

Lúc đó, có tiếng Tưởng Hồng Nhu vắng đến :

- Ta chẳng đã quay lại rồi sao? Tưởng Hồng Nhu này đã nói nhất định không sai lời.

Sự phụ chàng điểm một nụ cười nhạt :

- Vị tất đã như lão nói! Mai Tuyết Tuyết này chỉ tin vào những gì mắt thấy tai nghe mà thôi!

Gương mặt của Tưởng Hồng Nhu cứ méo xệch đi :

- Mai muội không lẽ vẫn chưa...

- Đừng vội gọi ta như vậy! Ta chấp thuận để lão đưa ta đến đây cũng là nể lời thỉnh cầu của đệ tử, cũng là của Môn chủ! Nào phải do lão thỉnh cầu và được ta lượng thứ?

Tướng Hồng Nhu cúi gầm mặt :

- Được! Lần này ta nhất định sẽ có cách khiến mọi người tin ta! Ta cũng đã có những sắp xếp sẵn!

Cơ Thạch bồng lo ngại :

- Nhị sư bá...

Tướng Hồng Nhu bồng vòng tay thi lễ :

- Môn chủ yên tâm! Được Môn chủ đại lượng, thu thuộc hạ làm khai sơn môn hạ, đã là một môn nhân đầu tiên của một Bạch Thạch môn vừa quang phục, thuộc hạ sẽ không để những môn nhân sau này phải hổ thẹn!

Cơ Thạch nhíu mày :

- Nhị sư bá nên nhớ, tất cả mọi việc đều phải nhất nhất tuân thủ theo sự sắp đặt của tiểu điệt! Nhị sư bá không được tùy tiện hành động, nếu không có sự ưng thuận của tiểu điệt.

Tướng Hồng Nhu khom người :

- Thuộc hạ sẽ y lệnh!

Tuy vậy, nhưng khi thấy lão sau đó cứ dùng đôi tay mân mê mãi Cửu Âm sáo, Cơ Thạch mơ hồ nhận ra ở lão đang có những trở trở vấn vương!

Từ đó, chàng luôn để mắt đến lão.

Xung quanh đang vắng lặng như tờ, do màn đêm buông xuống càng lúc càng dày vì đã vào canh ba, bỗng ở xa xa có tiếng một nữ nhân gào thét :

- Con ta đâu? Hãy trả đứa con bé bỏng cho ta...

Cơ Thạch đã nghe và đôi mục quang bắt đầu lóe sáng!

Được một lúc nữa khi tiếng gào thét vang lên khá gần, cũng là lúc Tưởng Hồng Nhu nghe lọt vào tai.

Vẫn để mắt đến lão, Cơ Thạch khẽ chạm vào lão :

- Không được gây kinh động! Đó là cách tiêu diệt dẫn dụ lão ma!

Thêm một lúc nữa đến lượt Mai Tuyết Tuyết nghe.

Lúc này vì tiếng gào nọ vang lên đã quá gần, Cơ Thạch không ngần ngại giải thích cho sư phụ nghe :

- Sư phụ cứ bình tâm. Lão ma sắp đến rồi.

Và Tưởng Hồng Nhu phải giật mình khi phát hiện có bóng một nữ nhân với tóc tai rũ rượi vừa bỏ chạy tứ tung vừa gào :

- Hãy trả đứa con bé bỏng cho ta! Con của ta... Hài nhi bé bỏng của ta.

Vút!

Cơ Thạch bỗng trăn trở người khi nghe một tràng cười chợt vang lên :

- Kẻ nào dám giả thần giả quỷ hí lộng ta! Bànng Tố Quyên đã bị ta hủy nát toàn bộ thi thể, ai lại dám giở trò với ta? Ha Ha...! Hãy hiện thân đi! Ha... Ha...

Không ngờ lão ma chưa đi đến tận nơi đã phát hiện ra sự giả trá, Cơ Thạch vừa giữ tay Tưởng Hồng Nhu vừa giả giọng ôm ồm gọi to :

- Thạch lão hữu có nhận ra Cơ Vĩnh ta không?

Đã từng bị Cơ Thạch dùng trò này lừa gạt, Tường Hồng Nhu tự mỉm cười và chờ đợi đến lượt kẻ khác bị lừa gạt và Tường Hồng Nhu thích thú khi nghe lão ma quát :

- Cơ Vĩnh đã chết! Phải chăng là Cơ Thạch người đang giờ trò?

Cơ Thạch vận lực làm cho thanh âm mang sắc lạnh :

- Ta chết không nhắm mắt Thạch lão hữu? Sao lão không cho ta biết công phu kia là Tử Khí Tam Ngươn chưởng? Lão là người Bạch Thạch môn sao lại nói đó là công phu truyền gia của lão?

Không nghe tiếng lão đáp, Cơ Thạch vẫn quyết dụ lão đến gần :

- Lão có biết những oan hồn của Mạnh gia đang ngày đêm oán trách ta chăng? Họ trách ta truyền Tiên Thiên chân khí cho lão làm gì để lão có dịp hạ sát họ!

Quả nhiên lão ma lại quát :

- Cơ Thạch! Sao người biết rõ những chuyện này? Phải chăng phụ thân người đã có di thư lưu lại cho người?

Cơ Thạch vẫn tìm cách dẫn dụ :

- Thạch lão hữu hãy mau đến giúp ta! Nào là Bàn Tố Quyên, nào là Thiện Quả, cả đôi phu phụ một y sư đã từng bị lão chiếm đoạt Thiên Niên Hà Thủ Ô, tất cả đang xâu xé ta đây này.

Âm thanh của lão ma mất dần sắc thái tự tin :

- Những chuyện này... những chuyện này làm sao người biết? Ai đã nói cho người nghe? Phải chăng là lão Chứng Quả bấy lâu nay đã lẩn trốn?

Cơ Thạch hoàn toàn không ngờ khi nghe thanh âm của lão đại sư Chứng Quả bỗng vang lên :

- Không sai! A di đà Phật! Tội của lão thí chủ đã động đến trời cao hãy buông dao đồ tể xuống và hãy...

Cơ Thạch hoàn toàn thất kinh khi nghe lão ma quát cực lớn :

- Muốn ta buông đao đồ tể ư? Trừ phi lão Chứng Quả người phải chết!

Và một búng Tử Quang liền bùng sáng giữa đêm đen!

Không còn dịp để mắng trách Tướng Hồng Nhu nữa vì chàng biết nếu không do Tướng Hồng Nhu nói, Chứng Quả lão đại sư đâu thể xuất hiện đúng lúc như thế này. Cơ Thạch tung người lao ra :

- Thạch lão ma chớ buông lung đã tánh! Hãy đỡ!

Ào... Ào...

Với bóng một chưởng tay to lớn phát màu sáng trắng hoàn toàn lộ rõ giữa đêm đen, cục diện liền cho thấy đây sẽ là một trận thư hùng vô tiền khoáng hậu! Và kết quả của trận giao chiến sinh tử này hoặc sẽ là ứng nghiệm câu: Tử Quang xuất Bạch Thạch tiêu, hoặc câu của cổ nhân thường nói “tà bất thắng chính” sẽ có dịp được minh chứng!

Nhưng khoan hãy nói đến kết quả vì hãy còn quá sớm. Chỉ biết rằng hiện tại, ngay khi thấy dấu chưởng tay xuất hiện, lão Thạch đại ma đầu không những không lo ngại, trái lại lão cười đắc ý thập phần ngạo nghễ :

- Quả nhiên ta đoán không lầm! Chính là người Cơ Thạch! Được! Người tự đến đây là người tự đánh mất cơ hội nhìn thấy ánh dương quang lần cuối! Nạp mạng đi thôi! Ha... Ha...

Lão hướng ánh Tử Quang vào bóng chưởng tay to lớn của Cơ Thạch.

Vù... Vù...

Đã có chủ định, phát hiện Chứng Quả đại sư kẻ như vô sự do lão ma đang dồn mọi sự nỗ lực vào việc hạ thủ chàng, Cơ Thạch tự ý thu bớt kinh lực trong chiêu chưởng vừa phát đi.

Ào...

Ầm!

Bị dư kinh chấn lùi, Cơ Thạch vờ thất sắc khi nghe lão ma cười sáng sặc :

- Một lần nữa ta cũng đoán không lầm! Hóa ra người cũng bị chưởng thương không kém gì bọn Thiện Duyên! Ha... Ha... Ta đánh giá người quá cao rồi. Đỡ!

Vừa lao đến lão Thạch vừa hung hăng phát xạ tia Tử Quang.

Vút!

Vù... Vù...

Do khoảng cách giữa Chứng Quả đại sư và trận chiến đang diễn ra vẫn chưa đủ an toàn cho bản thân lão đại sư Chứng Quả, Cơ Thạch một phen nữa phải lấy thoái làm tiến, nhượng tiên cơ cho lão ma! Vừa xuất chiêu, chàng vừa lùi :

- Lão đoán trúng thì đã sao?Đêm nay cũng sẽ là đêm cuối cùng của lão ở cõi hồng trần này. Đỡ!

Ào... Ào...

Công phu Bạch Thạch một lần nữa phải chịu kém công phu Tử

Quang.

Ầm!

Lão Thạch càng thêm đắc ý lao đến như tia chớp lóe :

- Ma đưa đường quỷ dẫn lối! Tiểu tử ơi tiểu tử! Sao ngươi không biết tự lượng sức? Đỡ! Ha... Ha...

Vù... Vù...

Cơ hội cho Cơ Thạch vận dụng toàn bộ sở học chọt mắt đi khi có tiếng hô hoán của Tưởng Hồng Nhu :

- Ngươi không cần phải nhân nhượng lão! Cũng như sư phụ ngươi, Chúng Quả đại sư cũng đã được ta ám thị cách phòng ngừa Cửu Âm công rồi.

Cơ Thạch thêm tái mặt vì nghe lão ma chọt quát :

- Thì ra bọn ngươi đã có sẵn chuẩn bị định dùng Cửu Âm công đối phó với công phu Tử Khí? Đây là một lầm lẫn to lớn khiến bọn ngươi phải chết! Hãy xem phi kiếm của ta.

Véo...

Trong khi vẫn giữ nguyên chưởng Tử Quang đang nhắm vào Cơ Thạch, tả thủ của lão vừa vẩy xạ liền tia ra một đạo kiếm quang lao như tên bắn về phía Tưởng Hồng Nhu vừa đường đột xuất hiện!

Do có tia kiếm quang xuất hiện, ngọn sáo Cửu Âm vừa đặt lên môi phải được Tưởng Hồng Nhu nhắc ra! Và Tưởng Hồng Nhu phải dùng sáo thay cho vũ khí, lo đối phó với tuyệt kỹ Phi Kiếm vốn đã thành danh từ lâu của lão Thạch!

Cơ Thạch thêm thất vọng khi nghe lão Tưởng quát inh ỏi :

- Phi Kiếm của lão chưa đủ làm ta sợ đâu! Xem đây!

Véo... Véo Quá thất vọng, Cơ Thạch phải thần tốc quật ra một kinh Bạch Thạch và quát :

- Đã vậy nhị sư bá hãy mau tìm cách phát động Cửu Âm công! Lão ma, đỡ!

Những tiếng chạm kinh liên tiếp vang lên.

Ầm!Ầm!

Choang... Choang...

Do chủ động phát chiêu nên lão ma có thừa thời gian để làm một việc mà Cơ Thạch đã ngờ trước và đã lo ngại điều đó có thể xảy ra!

Nhìn lão ma đang ung dung nhét hai mảnh giẻ thật chặt vào hai bên tai, Cơ Thạch hoàn toàn mất hết nhẫn nại :

- Nhị sư bá đã làm bồng hết đại sự! Lão ma cũng có cách vô hiệu hóa Cửu Âm công rồi! Đành phải dốc toàn lực! Đánh!

Cơ Thạch tung người lao đến hát nhanh một chương khí Bạch Thạch.

Vút!

Ào... Ào...

Tai bị nút kín lão Thạch ma đầu tuy không còn nghe được gì nhưng vẫn cứ ngoác mồm cười đắc ý :

- Cang Khí Bạch Thạch?! Ha... Ha... Liệu người thi triển được mấy lần với chân nguyên nội lực có giới hạn của người? Hãy xem đệ nhất ngươn Tử Khí!

Vù... Vù...

Tưởng Hồng Nhu lúc này mới biết lão đã làm hỏng đại sự như thế nào khi nhìn thấy lão ma tụt nhét giẻ vào hai tai. Tưởng Hồng Nhu chợt hiểu tại sao Cơ Thạch luôn luôn căn dặn lão đừng tùy tiện hành động. Và bây giờ do Cửu Âm công nếu có phát ra chỉ là gây hại cho Cơ Thạch, Tưởng Hồng Nhu đành dùng Cửu Âm sáo như một thứ khí giới bình thường, hy vọng giúp phần nào cho Cơ Thạch!

Tưởng Hồng Nhu lao đến :

- Lão ma quả xảo quyệt! Ta quyết liều chết với lão. Đỡ!

Vút!

Véo... Véo...

Chính lúc đó, chưởng của Cơ Thạch và lão ma sắp chạm nhau Cơ Thạch bật kêu hoảng khi nhìn thấy Tưởng Hồng Nhu tụt ý lao đến :

- Mau lùi lại nhị sư bá! Ôi chao! Không kịp nữa rồi!

Ầm!

Nội lực Tiên Thiên chân khí đạt mức thượng thừa của Cơ Thạch và nội lực do Thiên Niên Hà Thủ Ô của lão Thạch ma đầu, đều là hai nguồn nội lực có những uy lực to lớn!?

Do đó sóng kinh tạo ra khi hai chưởng chạm nhau nào phải là những sóng kinh bình thường? Lập tức, Tưởng Hồng Nhu vì bị sóng kinh tác động phải loạng choạng ngã lui?

Và điều Cơ Thạch đang ngấm ngầm lo sợ liền xảy ra!

Lão Thạch bỗng rít lên một tiếng :

- Trúng!

Từ tay tả của lão, một đạo kiếm quang liên bật lóe giữa đêm đen, lao ngay vào Tường Hồng Nhu vẫn chưa ổn định cước bộ.

Véo... Véo...

Cơ Thạch kêu thét lên, hy vọng kịp đề tỉnh lão Tường, không cho lão Tường vô tình lọt vào quỷ kế của lão ma :

- Nhảy tránh, mau nhị sư bá! Đừng dùng Cửu Âm sáo đón đỡ phi...

Chàng nói chưa hết câu đã thấy Tường Hồng Nhu theo bản năng vung tít Cửu Âm sáo, đỡ ngay vào phi kiếm của lão ma Thạch.

- Đỡ!

Véo...

Cơ Thạch hầu như tuyệt vọng và chán chường khi nghe một âm sắc khô khan vang lên đúng như chàng vừa thâm tiên đoán.

Cạch!

Chàng lại quát một lần nữa khi phát hiện Tường Hồng Nhu cứ ngơ ngẩn thần hồn và nhìn Cửu Âm sáo vừa bị phi kiếm của lão ma chấn gãy thành hai đoạn :

- Kìa nhị sư bá, chạy mau!

Miệng quát, hữu thủ của chàng cũng nhanh tốc chớp động.

Véo...

Choang!

Lão Thạch ma vẫn cười sảng sặc cho dù phi kiếm của lão định đoạt mạng Tường Hồng Nhu vừa bị Cơ Thạch dùng khoái kiếm ngăn lại :

- Thế nào, tiểu tử? Không còn Cửu Âm công liên thủ liệu ngươi chi trì được bao lâu, hả? Ha... ha...! Đỡ!

Vù... Vù...

Đã đến lúc phải dùng chân tài thực học để cùng lão ma sinh tử đấu, Cơ Thạch dù biết phần thắng không có nhiều, vẫn phải tận lực bình sinh hất kiếm ra :

- Lão chớ vội đắc ý. Xem kiếm!

Véo... Véo...

Ầm!Ầm!!

Lão ma bỗng đảo người, vừa lấy hai mảnh kiếm khỏi lỗ tai vì đã không cần đến vừa ngoác mồm gầm vang :

- Lão trọc mau nạp mạng!

Viu... Viu...

Một Đạo Kiếm Thượng Nhân từng được mọi người ngưỡng mộ, vì là một cao nhân chính phái vào lúc này đang dần để lộ ra những hành vi độc ác ngoài sức tưởng.

Đột nhiên lão muốn hạ thủ Chứng Quả đại sư, chứng tỏ lão chưa quên mối hận mà trước kia Chứng Quả đại sư đã vì ngăn chặn hành vi chiếm đoạt bí kíp Tử Khí khiến lão phải mang thương tích nhiều năm dài.

Cơ Thạch thêm phần nộ, định phát xạ kiếm khí giúp Chính Quả đại sư hóa giải những loạt ám khí lợi hại của lão ma. Bất ngờ một tiếng thét lạnh lạnh vang lên cùng với sự xuất hiện của một nữ nhân có đầu tóc để xõa rối loạn :

- Lão ma đừng mong toại nguyện! Xem đây!

Từ tâm chưởng của nữ nhân nọ liền phát ra một ánh Tử Quang.

Vù...

Và những ngọn ám khí của lão ma định hạ thủ Chứng Quả đại sư liền bị ánh Tử Quang nọ đẩy bật đi.

Coong... Coong...

Lão Thạch đại ma đầu động nộ :

- Là ngươi, Bạch Cúc? Tiện tỳ dám phản lại ta, phải chết!

Vù... Vù...

Nhưng, Cơ Thạch kịp lao đến với tràng cười sắc lạnh :

- Đủ rồi Bạch muội! Hãy nhượng lão cho ta! Nàng hãy mau mau tiếp trợ các phái. Lão ma! Đỡ!

Véo... Véo...

Những tia kiếm khí của chàng vừa xuất hiện lập tức ngăn đỡ chiêu Tử Quang sát thủ của lão ma.

Ầm! Ầm!

Lão ma vụt gầm lên :

- Kiếm khí thượng thừa vẫn không thể giúp ngươi thoát chết! Hãy xem đệ nhất ngưng tụ Tử Khí!

Vù... Vù...

Cơ Thạch đột nhiên thay đổi đấu pháp. Chàng và kiếm cùng một lúc

lao xuyên vào vùng Tử Quang của lão ma với tiếng quát thịnh nộ :

- Vị tất đã như lão nói! Xem đây!

Vút!

Véo... véo...

Kiểm khi bắn vọt ra, chạm thẳng vào vàng Tử Quang.

Ầm! Ầm!

Và lão Thạch có phần ngỡ ngàng khi nhìn thấy đã đến lúc tiếng chạm kinh vang lên thì toàn thân Cơ Thạch bỗng lóe lên một vàng kinh khí trắng lóa.

Đang ngỡ ngàng, lão phải vội nhảy lùi vì nghe Cơ Thạch quát :

- Chưa hết đâu! Đỡ!

Vút!

Véo... Véo...

Khí thể lao vào của Cơ Thạch khiến lão ma sinh nghi :

- Người liều lĩnh thế sao? Nếu người có ý định cùng ta đồng qui ư tận là lầm rồi! Ta không ngốc như người tưởng.

Vút!

Với khinh thân pháp thượng thặng lão tránh những tia kiếm khí của chàng thật dễ dàng!

Cơ Thạch vội lao bám theo :

- Lão sợ hay sao mà không dám tiếp chiêu? Đỡ!

Véo... Véo...

Phát hiện lão phải hồi bộ, Tưởng Hồng Nhu bất ngờ từ phía sau lao vào lão ma :

- Nạp mạng!

Vù... Vù...

Do Cửu Âm sáo đã bị phi kiếm chấn gãy, Tưởng Hồng Nhu đành phải vận dụng công phu Bạch Thạch môn, với những dấu chưởng tay lờ mờ ẩn hiện.

Đang đà nhảy lùi, lão ma thản nhiên quay người :

- Chỉ là một chiêu Bạch Thạch Thiên Thủ tầm thường thế sao? Đáng chết!

Vù... Vù...

Do nội lực thâm hậu hơn thập bội, tia Tử Quang của lão ma lập tức làm mờ đi những dấu chưởng tay do Tưởng Hồng Nhu thi triển.

Phản ứng của lão ma quá nhanh khiến Tưởng Hồng Nhu từ chủ động rơi vào bị động.

Luống cuống, Tưởng Hồng Nhu tìm cách dịch người tránh chiêu!

Vút!

Thế nhưng vẫn không kịp.

Ầm!

Thân thủ kém hơn, Tưởng Hồng Nhu vẫn bị dư kinh xô bật một phía.

Cơ Thạch giận dữ, gầm thét :

- Bạch Thạch Đại Phật Thủ. Đỡ!

Ào... Ào...

Lão ma lại ung dung quay người đối diện với Cơ Thạch :

- Người đã hết chân lực vận dụng kiếm khí rồi sao? Càng hay! Đỡ!

Vù... Vù...

Không như lần đối đầu khi nãy giữa ánh Tử Quang và dấu chưởng tay to lớn Đại Phật Thủ, nếu lần khi nãy lão thắng vì Cơ Thạch cố tình nhân nhượng để dẫn dụ thì lần này kết quả lại khác.

Ầm!

Nhìn thấy Cơ Thạch không những không bị chấn lùi mà toàn thân chàng còn bất ngờ xuất hiện một vòng kính khí chớp lóe bao bọc, lão kinh nghi :

- Người vẫn dám vận dụng Bạch Thạch Cang Khí, bất chấp chân nguyên sẽ hao tổn? Hay lắm! Người muốn chết, ta sẽ giúp người toại nguyện! Đệ nhị ngưng Tử Khí! Đỡ!

Vù... Vù...

Tia Tử Quang lần này xuất hiện với khí thế thật kinh nhân khiếp quỷ.

Cơ Thạch không ngần ngại tung người lao thẳng vào tia Tử Quang :

- Đỡ! Đỡ!

Tả kiếm phát xạ kiếm khí, hữu chưởng vẩy ra dấu chưởng tay Đại Phật Thủ, đấu pháp kiếm chưởng hợp tung của Cơ Thạch dường

như làm cho sự lợi hại tăng cao bội phần.

Đúng như vậy!

Ầm! Ầm!

Cũng như khi nãy ngay khi hai tiếng chạm kinh vang lên, toàn thân Cơ Thạch lập tức bật lóe lên một vàng kinh khí kỳ lạ!

Chợt hiểu lão ma vụt kêu :

- Cang Khí Hộ Thân từ Tiên Thiên chân khí?

Cơ Thạch tung áp vào lão ma :

- Lão có nhận ra thì đã muộn. Xem chiêu!

Vút!

Ào... Ào...

Thủ tả kiếm trước ngực, Cơ Thạch vừa quát vừa đẩy ra hữu chưởng Bạch Thạch tạo ra một dấu chưởng tay to lớn uy hiếp lão ma!

Lão phát cuồng bật gào lên thật to :

- Người đã tìm thấy bí kíp Tiên Thiên ở đâu? Mau giao hoàn cho ta! Đờ!

Vù... Vù...

Nhìn vàng Tử Quang vừa xuất hiện lập tức tỏa ra một phạm vi gần hai trượng vuông Cơ Thạch biết lão ma đang vận dụng tuyệt chiêu Tử Khí cuối cùng là đệ tam ngưng. Tả kiếm của chàng liền phát động.

Véo... Véo...

Với những tia kiếm khí vừa xuất hiện tiếp trợ cho chưởng Bạch Thạch, vầng Tử Quang kia bỗng thu hẹp phạm vi.

Ào... Ào...

Véo... Véo...

Ầm! Ầm! Ầm Lão thu hẹp phạm vi uy lực tất phải có ý đồ, Cơ Thạch chỉ nhận ra điều đó khi chàng nghe Bạch Cúc bắt ngờ hô hoán :

- Đề phòng lão ma phóng xuất Cương Ty Tàn Hồn Điệp.

Sư phụ của chàng, Mai Tuyết Tuyết, và Tường Hồng Nhu, cả hai vốn có ấn tượng sâu đậm về danh xưng của loại ám khí bá đạo này! Do vậy, khi nghe Bạch Cúc hô hoán, cả hai cùng quát lên giận dữ :

- Chính lão ma người đã sát hại sư phụ ta. Hãy đỡ!

- Vì mối hận của Cổ Huyết thành, lão ma, đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Tường Hồng Nhu không ngờ là Mai Tuyết Tuyết với tấm thân tàn phế cũng lao đi, lão kinh hoảng hét gào :

- Mai muội chớ nên loạn động! Hãy lùi lại nào?

Lão Thạch ma có phần nào bất ngờ vì sự xuất hiện thêm nữa của một phụ nhân với hai chi dưới đã mất! Và khi nhận ra phụ nhân đó là ai, lão cười hiểm độc :

- Là người, Mai tuyết Tuyết? Hóa ra lần đó người chỉ bị tàn phế hai chân thôi sao! Vậy thì lần này để ta ra tay tế độ cho người vậy! Đỡ!

Vù... Vù...

Từ khi thấy sư phụ vì quá động nộ phải tự thân ra tay, Cơ Thạch đã vội lao đến.

Và kịp lúc lão ma phát kinh, Cơ Thạch liền gầm lên :

- Chính ta mới là người tế độ cho lão. Đỡ!

Vù... Vù...

Ào... Ào...

Ầm!

Có Cơ Thạch kịp can thiệp, cả Tượng Hồng Nhu lẫn Mai Tuyết Tuyết nhờ đó tháo lui an toàn.

Chàng vận dụng toàn bộ chân lực lao tiếp vào lão ma :

- Hãy xem Bạch Thạch Cang Khí.

Ào... Ào...

Với toàn thân phát sáng trắng, Cơ Thạch lao vun vút như một quả cầu khí vào lão ma đang có phần kinh hoảng.

Khi đã rõ Cơ Thạch nhờ bí kíp Tiên Thiên chân khí đã luyện đến mức thượng thừa là Cang Khí Hộ Thể, lão ma tự biết yếu thế nên luôn tìm cách tránh chạm chiêu!

Lão vừa nhảy lùi vừa vẩy nhanh tả thủ :

- Để xem ngươi còn đắc ý được bao lâu. Xem ám khí!

Viu... Viu...

Ám khí Cương Ty do lão sau này tự chế luyện và đã từng phân phát cho bọn Khiêm Hạ như đã xảy ra, tuy không đạt mức lợi hại như Cương Ty Tàn Hồn Điệp nhưng dầu sao cũng là loại ám khí có công dụng xuyên phá lớp cang khí thượng thừa. Biết rõ điều này, tả kiếm của chàng liền phát xạ những tia kiếm khí.

Véo... véo Những tia kiếm khí lập tức đánh bật những ngọn ám khí kìa.

Không lấy đó làm sợ, lão ma lại tiếp tục vẫy tay, ném ám khí :

- Vẫn chưa hết đâu! Đỡ!

Viu... Viu...

Phải liên tục vận dụng kiếm khí để đối phó những ngọn ám khí, chưởng Bạch Thạch Cang Khí của chàng vì thế mất dần độ phát sáng.

Ở bên ngoài nhìn vào, Bạch Cúc hô hoán :

- Lão muốn tiêu hao nguyên khí của ca ca! Đừng mắc lừa lão.

Lập tức, lão ma giận dữ gầm lên :

- Tiện tỳ! Ngươi chán sống thật rồi. Hãy nạp mạng!

Vù... Vù...

Không kịp lao đến tiếp trợ cho Bạch Cúc, Cơ Thạch vội kêu :

- Hãy lùi mau, Bạch muội!

Không chờ cho Cơ Thạch nhắc, Bạch Cúc tự biết thân đang tìm cách thoái lui!

Bất ngờ từ phía sau Bạch Cúc có tiếng quát vang lên...

-----oOo-----

Chương 36: Tử Quang xuất, Bạch Thạch nan tiêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

- Bạch Cúc! Người dám phản thế này, phải chăng tam sư đệ Vu Đình là do người đồng mưu hãm hại? Đỡ!

Vù... Vù...

Cùng với tiếng quát phẫn nộ này là một tia kinh sấm sét quật vào hậu tâm Bạch Cúc!

Nhưng lại có tiếng thét lạnh lạnh khác kịp vang lên :

- Họ Trương kia! Ta và người vẫn chưa phân thắng bại với gì người bỏ đi? Đỡ!

Vù... Vù...

Phát hiện sự xuất hiện lần lượt của Trương Hoài, kế đó là Hà Phi Phượng, Cơ Thạch ngơ ngác nhìn lại quang cảnh chung quanh!

Nửa canh giờ chàng đã hẹn với các phái không ngờ đã trôi qua từ lâu! Và bây giờ, dường như canh năm sắp điểm đến!

Điều này chứng tỏ do Tưởng Hồng Nhu quá tùy tiện trong hành động đã phá hỏng mọi sắp xếp của chàng khiến cho Cửu Âm sáo Thôi Hồn không những không còn mà ngược lại, lão ma còn biết rõ thực lực của chàng và đã có cách chi trì cục diện thật lâu.

Bây giờ nếu Trương Hoài đã xuất hiện thì không bao lâu nữa bọn Khiêm Hạ cũng chạy đến!

Ngại nhất là bọn chúng sẽ có cơ hội liên tay, tái diễn lần đã xảy ra tại Thiếu Lâm phái, Cơ Thạch vội lao vào lão ma họ Thạch :

- Lão ma, tiếp chiêu! Đỡ! Đỡ! Đỡ!

Vù... Vù...

Véo... Véo...

Nhìn chàng vừa dùng kiếm vừa xuất chưởng, lão ma bật cười :

- Người cần gì phải vội? Muốn vào Quỷ Môn quan nào phải đã hết dịp? Xem đây!

Viu... Viu...

Lão vẫn theo đấu pháp cũ, cứ ném ám khí cương ty vào.

Ầm!

Coong... Coong...

Và lão càng thêm đắc ý khi từ xa đã bắt đầu vọng đến những âm thanh huyền ảo :

- Du Hoàng Vân! Hãy đỡ bút pháp Điểm Thương.

- Nam mô A di đà Phật! Tiếp chiêu!

Sau những tiếng huyền ảo này là đủ các tiếng quát tháo giận dữ :

- Lão Bạch không sợ Môn chủ bắt tội sao? Xem kiếm của Trác mỗ!

- Trác Thiện Hữu! Bạch Điền Quang ta dù có chết vẫn muốn chết thật minh bạch! Xem Long Trảo Du Hồn Nhân!

- Hừ! Quả nhiên là có tiểu tử Cơ Thạch xuất hiện! Chẳng trách bọn họ có dõm lược tìm đến đánh tháo tù nhân!

Nghe rõ những thanh âm này, Cơ Thạch vội quát lên thật to :

- Chư vị hãy cố chi trì một lúc nữa! Tại hạ cũng đang tận lực đây! Lão ma đừng chạy! Đỡ!

Vù... Vù...

Và ý đồ của lão ma liền lộ rõ qua tiếng quát hạ lệnh :

- Mau ném ám khí vào tiểu tử! Còn bọn kia hãy để ta hóa kiếp! Đỡ!

Vù... Vù...

Khiêm Hạ, Thạch Phát, Đoạn Mộc Phi và Lâm Bất Toàn, cả bốn tên liền ném loạn hàng nắm ám khí ra, ngăn cản bước tiến của Cơ Thạch!

- Tiểu tử! Lần này ngươi đừng hòng thoát chết! Đỡ!

Viu... Viu...

Bị ngăn cản, Cơ Thạch thêm động nộ khi phát hiện lão ma đang thả sức phát kình vào lão đại sư Chứng Quả!

Chàng trút hết căm hờn vào lũ Khiêm Hạ :

- Bọn ngươi muốn chết! Bạch Thạch Đại Phật Thủ!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Ầm!

Cùng với những mũi ám khí bị đẩy đi bọn Khiêm Hạ do không ngờ Cơ Thạch dám ngang nhiên phát kình nên không kịp phòng bị phải bị chấn kình đẩy lùi về phía sau!

Có tiếng Bạch Cúc gào vang :

- Sao lão dám hại mạng Chứng Quả lão đại sư? Đỡ!

Vù...

Tiếng gào của Bạch Cúc tuy là phù hợp với sự việc đang xảy ra nhưng không ngờ lại tạo ra một tác động thật hữu hiệu?

Hai lão tăng Thiện Ngộ và Thiện Nhân vừa nghe đến những chữ Chứng Quả đại sư, phản ứng của cả hai cứ như người vừa nhìn thấy ma vậy!

Thiện Ngộ rùng mình :

- Là sư phụ?

Đang giao đấu với Huệ Tâm sư thái, sự phân thân của Thiện Ngộ chính là cơ may hãn hữu cho đối phương :

- Xem kiếm!

Vèo...

Phập!

Mắt đứt hữu thủ, lão Thiện Ngộ định phát tác thì lại nghe sư đệ Thiện Nhân kêu lên :

- Chứng Quả?! Quả nhiên lão vẫn còn sống! Hự!

Sự phân tâm của Thiện Nhân cũng chịu một kết cục như Thiện Ngộ với tràng cười khoái trá của Từ Khắc Kim :

- Ha... Ha...! Kẻ nào dám bảo Vân Vân Áo Bộ của ta không có chỗ lợi hại! Ha... Ha...

Trong khi những việc này xảy ra thì sinh mạng của Chứng Quả đại sư cũng may mắn được người cứu thoát!

Và Cơ Thạch phải thật sự lo ngại khi nhìn thấy người này sau khi kịp giải nguy cho Chứng Quả đại sư vẫn cứ ngang nhiên lăn xả vào lão ma họ Thạch :

- Ta phải liều mạng với hạng ác đồ thiên lý bất dung như lão ma! Đỡ!

Vù... Vù...

Tiếng gầm giận dữ của lão ma lập tức vang lên lồng lộng :

- Tưởng Hồng Nhu, ngươi thật muốn chết! Nằm xuống!

Ào... Ào...

Cơ Thạch động nộ quật liền một chưởng Bạch Thạch Cang Khí vào bọn Khiêm Hạ vừa ào đến :

- Lui mau!

Ào... Ào...

Ầm!

Và chàng lập tức động thân lao thật nhanh về phía lão ma :

- Hãy xem kiếm khí thượng thừa!

Véo...

Nhưng, Cơ Thạch vẫn chậm mất một bước!

Ầm!

Hự!

Tưởng Hồng Nhu lão đảo quay cuồng, miệng bắt đầu gào loạn :

- Ta quyết liều mạng với ngươi! Ta phải báo thù cho sư phụ!

Lão ma cười ặc ặc :

- Muốn báo thù ư? Cứ đỡ xong phi kiếm của ta đã! Kha... Kha...

Véo...

Cơ Thạch tiến đến đủ gần liền quát :

- Nạp mạng!

Ào... Ào...

Lão ma quay người tung ám khí :

- Là ta hay là ngươi phải nạp mạng? Đỡ!

Viu... Viu...

Buộc phải đối phó với những ngọn ám khí vừa được lão ma ném ra, Cơ Thạch điếng hồn khi nghe sư phụ chàng gào thét thanh :

- Nhị sư huynh! Lão ma! Đỡ!

Vù...

Đến lượt Cơ Thạch phải gào :

- Đừng sợ phụ! Ôi chào! Sư phụ!

Ầm!

Chỉ hai lần cất tay, lão ma không những đã dùng phi kiếm lấy mạng Tử Ông Hồng Nhu mà còn nhẹ nhàng dùng công phu Tử Khí Tam Ngươn chưởng thu hồn đoạt phách sư phụ chàng là Mai Tuyết Tuyết, toàn thân Cơ Thạch hoàn toàn trân cứng, quên mất những gì đang xảy ra!

Chàng chỉ sực tỉnh khi nghe có tiếng Bạch Cúc thét bên tai :

- Khả Tú Tú! Người độc ác thế sao? Hãy xem trảo!

Vụt... Vụt...

Cùng với tiếng thét này, Cơ Thạch bỗng cảm nhận ở hậu tâm chàng chọt nhói lên một cái, như vừa bị một vật gì xuyên vào!

Và chàng vụt hiểu khi nghe bọn Khiêm Hạ đồng loạt hô hoán :

- Tiểu tử đã trúng ám khí rồi! Khả sư muội đã phá hủy Cang Khí của tiểu tử rồi!

Rúng động, chàng xoay người phát xạ thật nhanh một chiêu kiếm :

- Tiện nhân độc ác! Chết!

Véo...

Phập!

Thân hình của Khả Tú Tú vừa đứt làm hai đoạn, bọn Khiêm Hạ phần nộ ùa đến :

- Phải giết tiểu tử để báo thù cho Khả sư muội!

- Giết! Giết!

Ào... Ào...

Vù... Vù...

Bọn chúng cùng hiệp lực, tạo một kinh ánh ra những tia Tử Quang!

Cơ Thạch lập có cảm nhận đang có điều bất ổn xảy ra trong nội thể!
Không thể để muộn, chàng vận toàn lực gầm vang :

- Bạch Thạch Cang Khí! Đỡ!

Một vầng kinh khí phát màu sáng trắng liền hiển hiện, quật thẳng vào hiệp lực Tử Quang của bọn Khiêm Hạ bốn người.

Ào... Ào...

Ầm! Ầm!

Bọn Khiêm Hạ lập tức bị chấn bay, cứ như những chiếc lá đang bị cuồng phong xô cuốn!

Vù...

Bất chợt có tiếng cười sảng sặc của Bạch Điện Quang vang lên :

- Là ngươi, Lâm Bất Toàn? Nghịch đồ phải chết!

Bộp!

Dùng trảo bóp vỡ thủ cấp của Lâm Bất Toàn, Bạch Điện Quang đắc ý cười ngất :

- Ha... Ha... Ha...! Cuối cùng bốn Chưởng môn cùng có dịp thanh lý

môn...

Bạch Cúc bỗng kêu lên một tiếng bi thương :

- Phụ thân!

Cơ Thạch cùng kịp nhìn thấy lão ma họ Thạch đang lẳng lặng xạ một tia phi kiếm về phía Bạch Điền Quang.

Véo...

Chàng lập tức lao đến :

- Lão ma! Đỡ!

Véo... Véo...

Với tia kiếm khí kịp thời vận dụng, Cơ Thạch đã phá hủy ngọn Phi Kiếm một thời oanh liệt của lão ma.

Choang...

Giận dữ lão ma xông vào chàng :

- Người đã bị trúng ám khí mà hãy còn hung hăng thế sao? Đỡ!

Vù... Vù...

Cơ Thạch chưa kịp xuất kinh ngăn đỡ bỗng nghe Bạch Cúc quát :

- Lão Trác dê tiện! Dám ám toán phụ thân ta là phải chết? Đỡ trảo!

Vụt... Vụt...

Chàng vội di hình hoán vị, tránh chiêu chưởng của lão ma.

Vút!

Và chàng thất kinh nhìn ngọn kiếm của Trác Thiện Hữu đang xuyên suốt thân hình Bạch Điền Quang, Chưởng môn Không Động phái.

Soạt!

Chính lúc đó ngọn trảo của Bạch Cúc cũng kịp cắm vào hậu tâm Trác Thiện Hữu.

Bộp!

Oa!

Khiêm Hạ phần nộ gào lên :

- Bạch tiện tỳ! Ta...

Có tiếng Gia Cát Hưởng gầm vang :

- Người thì sao? Đỡ!

Ầm!

Đoạn Mộc Phi vội lao vào Gia Cát Hưởng :

- Lão thất phu sao dám hại mạng đại sư huynh ta? Đỡ?

Vù... Vù...

Bạch cúc quay lại kịp lúc :

- Đoạn Mộc Phi! Đỡ!

Vụt... Vụt...

Cơ Thạch vừa nhìn thấy bóng trảo của Bạch Cúc lóe lên thì ở phía sau một vật nhọn khác bỗng cắm vào chàng.

Phập!

Và chàng phải hiểu khi nghe lão ma cứ há miệng cười ngạo nghễ :

- Cương Ty Tàn Hồn Điệp! Ha... Ha... Ha...

Nhưng thật lạ!

Nếu lần trước chàng phải đau nhói vì bị Khả Tú Tú ngấm ngấm ném ám khí vào người thì lần này chàng không hề có cảm giác đau nữa!

Ngỡ lão ma hóa vội nên không thể ném ám khí đúng vào chỗ đã định, Cơ Thạch bất ngờ tung người cuộn đến :

- Vận may của lão đã hết rồi! Hãy đỡ Bạch Thạch Cang Khí!

Ào... Ào...

Nhìn Cơ Thạch như vẫn an tường và quả nhiên đang phát một kinh lấp lánh màu sáng trắng, lão ma thoáng sững người :

- Người...! Được! Hãy xem đây!

Vù... Vù...

Tử Quang và Bạch Thạch, hai loại công phu này một lần nữa lại có dịp đối đầu.

Ầm!

Phát hiện trên sắc mặt của Cơ Thạch như đang có dấu hiệu đau đớn, lão ma vội quát thật to :

- Đệ nhị ngưng Tử Khí! Đỡ!

Vù... Vù...

Cơ Thạch càng nhăn nhó nhiều hơn khi phải vận dụng Bạch Thạch Cang Khí :

- Đỡ!

Ào... Ào...

Ầm!

Cơ Thạch khẽ chao người.

Lão ma hớn hờ quát :

- Đệ tam ngươi Tử Khí! Đỡ!

Vù... Vù...

Sự nhăn nhó của Cơ Thạch vẫn còn nên chàng có phần chậm khi phải phát chiêu chống đỡ.

Ào... Ào...

Ầm!

Hực!

Tiếng kêu đau đớn của chàng đã làm cho Bạch Cúc kêu lên hoảng hốt :

- Cơ ca ca?

Nghe tiếng kêu này, Hà Phi Phượng từ xa lao đến :

- Cơ đệ sao rồi? Lão ma! Đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Đôi với bóng nhân ảnh đang lao đến của Hà Phi Phượng, lão ma cười rộ lên :

- Người cũng muốn chết sao tiện tỳ? Hãy nằm xuống nào! Ha... Ha...

Vù... Vù...

Cơ Thạch quá kinh tâm vì sinh mạng của Hà Phi Phượng đang như ngàn cân treo sợi tóc chàng vụt gầm vang :

- Lão ma thật độc ác! Ta liều chết với lão! Đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Chàng lao vào và hy vọng kịp giải nguy cho Phi Phượng!

Và ý đồ của chàng đã đạt.

Ầm!

Hự!

Chàng càng loạng choạng ngã lui thì lão càng đắc ý :

- Cơ Thạch! Người là người cuối cùng của Bạch Thạch môn phải bị ta hủy diệt! Đỡ nào!

Vù... Vù...

Toàn thân chàng đang chao đảo bất ngờ đứng thẳng lên.

Và thật lạ hai chân chàng không hề động đậy nhưng toàn thân vẫn

cứ thế bốc lên cao dần!

Cùng với hiện trạng này bao quanh thân chàng bỗng xuất hiện một lớp kính khí màu trắng nhạt.

Chàng bất ngờ cười như phát cuồng :

- Liệu lão có đủ bản lĩnh thực hiện điều đó không? Hãy chờ!

Chàng vẩy mạnh hữu chưởng.

Ào... Ào...

Cả một lớp kính vụt tia ra như những tia sương sớm màu trắng nhạt.

Ào...

Ầm!

Lão ma thất kinh vì đây là lần đầu tiên lão phải bị chấn lùi :

- Ngự Khí Phi Hành?!! Người đã tự đả thông Sinh Tử Huyền Quang?!

Cơ Thạch lẳng không lao vào lão :

- Lần này lão đoán đúng rồi!

- Vậy còn chờ gì mà không nạp mạng? Chờ!

Vù... Vù...

Những tia kính màu trắng nhạt lại được tia ra lao vun vút vào lão ma!

Lão bản loạn đưa tay phát kính theo bản năng :

- Người không thể nào đạt được điều này! Không thể nào! Đỡ!

Vù... Vù...

Lão bị đẩy bay đi.

Sợ lão nhân đó bỏ chạy, Cơ Thạch vội lẳng không bám theo.

Vút!

Chàng quát thật đanh giọng :

- Chạy đâu cho thoát?

Vù...

Ầm!

Lão lại bị đẩy bay đi và Cơ Thạch lại có dịp phô diễn thuật Ngự Khí Phi Hành!

Vút!

Chàng quát to như tiếng sấm động :

- Tử Quang tuy xuất nhưng Bạch Thạch nào dễ tiêu! Nạp mạng!

Vù...

Hự!

Lão ma té khụy xuống, Cơ Thạch lập tức hạ thân cạnh lão!

Và chàng chột mồm cười khi thấy lão ma vẫn gắng gượng đưa hai tay xua loạn :

- Lão không muốn chấp nhận số mệnh ư? Đã trễ rồi! Vĩnh biệt!

Ầm!

Oa!

Lão ma phải đền tội. Và cái chết của lão ma như tạo thêm hưng phấn cho Hà Phi Phượng và Bạch Cúc!

Hai nàng cùng quát :

- Trương Hoài! Đờ!

- Thạch Phát hãy nạp mạng!

Ào...

Vù... Vù...

Ầm! Ầm!

Vừa hạ thủ xong hai gã này, không hiểu sao cả hai nàng cùng phi thân, lao về phía Cơ Thạch!

Vút! Vút!

Đứng hai bên Cơ Thạch hai nàng hoàn toàn đứng đưng nhìn những trận chiến còn lại cũng đã đến hồi kết thúc!

Quách Phú bỗng loang nhanh bút pháp :

- Du Hoàng Vân! Đờ!

Vụt... Vụt...

Cùng lúc đó, ngọn kiếm của Huệ Tâm sư thái cũng lao vào Du Hoàng Vân như tia chớp :

- Tội chết khó dung tha! Nam mô A di đà Phật.

Véo...

Phật! Phật!

Vô Lượng đạo trưởng cùng gầm lên thịnh nộ :

- Thiện Nhân! Đỡ!

Véo...

Phật!

Trong khi đó, Gia Cát Hưởng có Từ Khắc Kim liên tay cùng nhau hạ thủ lão ác tăng Thiện Ngộ :

- Lão trọc mau nạp mạng!

Ầm! Ầm!

-----oOo-----

Chương 37: Vượt kiếp nạn, võ công thất tán

Nguồn: EbookTruyen.VN

Nhìn Chứng Quả đại sư cứ đứng lặng người trước một kết quả quá bi thảm sau trận chiến, Cơ Thạch chột buột miệng :

- Giang hồ đại loạn kiếp nạn thất phái! Một kết quả bi thảm này phải chăng đều là do Bạch Thạch gây ra?

Âm thanh của Cơ Thạch vang lên phá tan sự tĩnh lặng đang ngự trị toàn trường và một kết cục hiển nhiên liền xuất hiện. Tiếng than của Huệ Tâm sự thái khiến mọi người tỉnh ngộ :

- Nam mô A di đà Phật! Bần ni là người xuất gia, không ngờ vẫn để cho sự cuồng nộ bộc phát, che mờ lý trí. Ôi chao! Nguyên khí của võ lâm phen này bị tổn hại nghiêm trọng, không biết phải bao lâu nữa mới có thể khôi phục?

Vô Lượng đạo trưởng cúi đầu :

- Vô lượng thọ Phật! Lỗi này nào riêng gì Bạch Thạch môn? Bần đạo... chính bản đạo cũng không kèm chế được, nói gì ai? Vô lượng thọ Phật!

Quách Phú chép miệng :

- Tất cả đều là chuyện đã rồi, cơn ác mộng đã qua đi! Để khi tỉnh lại, hà... chúng ta đành phải đối đầu với một sự thực quá phũ phàng!

Mỗi người một ý, tựu trung đều muốn bày tỏ nỗi niềm hối tiếc trước thảm cảnh xảy ra dường như ngoài ý muốn của họ?

Nhưng Gia Cát Hưởng bỗng dội lên đầu họ những sự thực còn phũ phàng và tàn nhẫn hơn :

- Danh môn chính phái! Hừ! Tất cả đều là giả dối! Chư vị đang nuôi tiếc ai vậy? Một Đạo Kiếm Thượng Nhân đã từng một tay che kín cả bầu trời ư? Hay nuôi tiếc hai phái Côn Luân, Hoa Sơn vì để danh lợi xui giục suýt nữa đã khiến cả Thất đại phái mất đi cội nguồn để chỉ còn một Tử Quang môn bá đạo hoành hành thiên hạ?

Gia Cát Hưởng bĩu môi nhìn những nhân vật Chưởng môn may còn sống sót :

- Đến lúc chư vị đều phải cúi đầu khuất phục Tử Quang môn, ai sẽ là người thay chư vị nuôi tiếc cho ba phái Võ Đang, Nga Mi và Điểm

Thương? Không ai cả! Vậy tại sao chư vị không chấp nhận một thực tế này, ác lai ác báo, nhân quả tuần hoàn, tà bất thắng chánh?

Chứng Quả lão đại sư giạt mình lên tiếng :

- Gieo nhân gặt quả? A di đà Phật! A di đà Phật!

Lững thững tiến về phía Gia Cát Hưởng, Chứng Quả đại sư bảo :

- Đa tạ sự điểm hóa của thí chủ. Lão nạp nếu không nhờ những lời vừa rồi, ắt vẫn còn sự thống trách vì đã để Thiếu Lâm phái lâm vào nghịch cảnh này! Giờ lão nạp đã hiểu! Giao nhân nào, gặt quả này! Lão nạp phải gặt lấy quả do lão nạp tự gieo, sự tồn vong của tệ phái, lão nạp phải tự thân gánh lấy! A di đà Phật!

Những lời lẽ sâu nghiêm của Chứng Quả đại sư bất ngờ cũng thức tỉnh Cơ Thạch.

Chàng đảo mắt nhìn mọi người :

- Đã là vậy tại hạ nguyện đảm đương việc giúp hai phái Hoa Sơn và Côn Luân phục hồi nguyên khí? Mong được chư vị tiên bối chỉ giáo.

Họ nhìn chàng, thán phục :

- Khí phách quả hơn người! Được lắm, Cơ Thạch! Quách Phú ta cũng sẽ giúp ngươi! Huệ Tâm sư thái và Vô Lượng đạo trưởng không nói rõ bằng lời nhưng qua câu niệm Phật của họ cũng cho thấy họ hoàn toàn tán đồng định ý của Cơ Thạch.

* * * * *

Cơ Thạch nhìn Bạch Cúc :

- Tất cả đã đi rồi, sao Bạch muội không đưa di thể lệnh tôn về và lo chấn chỉnh Không Động phái?

Bạch Cúc chột nghiêm sắc mặt :

- Mọii biết tự lo liệu! Còn ca ca sao không đưa di thể lệnh sư về an táng?

Chàng nhìn qua Hà Phi Phượng vẫn đứng bên cạnh chàng như Bạch Cúc ở phía bên kia :

- Tỷ tỷ! Phần lệnh sư...

Hà Phi Phượng xua tay :

- Người yên tâm! Gia sư dấu sao vẫn là người Bạch Thạch môn, đương nhiên ta và người phải đi chung đường! Người chưa đi, ta cũng chưa đi!

Cơ Thạch cười gượng :

- Đệ sẽ đi sau. Tỷ tỷ hà tất phải đợi chờ đệ!

Hà Phi Phượng bĩu môi :

- Người còn đi được sao? Nếu được, người thử bước đi xem nào! Nếu quả nhiên người có thể tự bước đi được đó là chưa nói người còn phải mang theo di thể của tam sư cô, Hà Phi Phượng ta không việc gì phải chờ người đi cùng!

Chàng thất sắc :

- Sao tỷ tỷ lại nói đệ không thể tự bước đi? Đệ...

Bạch Cúc lạnh giọng :

- Nếu ca ca tự đi được, cũng như Hà tỷ tỷ, mọii sẽ lập tức quay về Không Động phái!

Chàng cười thành tiếng :

- Tỷ tỷ và Bạch muội lạ thật đấy! Cơ Thạch này đường đường là người đã luyện Tiên Thiên chân khí đến mức thượng thừa có lẽ nào...

Cả hai không hẹn mà đồng, cùng thách thức chàng :

- Không phải nói nhiều, người cứ tự bước đi cho ta xem.

- Chỉ cần ca ca tự bước đi là đủ. Muội đâu cần ca ca phải biện minh?

Và cả hai lập tức cùng một lúc bước dịch khỏi người Cơ Thạch!

Mất chỗ tựa Cơ Thạch bỗng lão đảo.

- Ta...! Ôi chao...

Cả hai lại bước sát vào, cùng đưa tay đỡ Cơ Thạch!

Và mỗi người có mỗi lời nói được thể hiện khác nhau :

- Cơ Thạch! Sự tổ đã từng bị Cương Ty Tàn Hồn Điệp gây nên thảm tử! Ta thừa biết người cố tình giấu việc người đã bị loại ám khí bá đạo đó phá hủy những kinh mạch trọng yếu! Người đâu thể lừa được ta?

- Ca ca đừng hòng giấu được muội! Muội từng nhìn thấy ca ca mấy lần tự đả thông Nhâm Đốc Nhị Mạch và đều đã thất bại! Lần vừa rồi nào phải ngẫu nhiên Sinh Tử Huyền Quan của ca ca được khai thông? Ca ca nói đi, phải chăng Cương Ty Tàn Hồn Điệp đã bị lão ma ném ngay vào chỗ tiếp giáp nhị mạch của ca ca?

Cơ Thạch chột thờ dài :

- Thì ra vì đoán được, ngay khi có thể, cả hai lập tức đến bên cạnh ta?

Họ cùng gật đầu :

- Ta đã nghe lão ma cười đắc ý như thế nào, nên tự đoán ra.
- Mọi người đã nhìn thấy sắc mặt bất ổn của ca ca. Mọi người tự hiểu điều đó!

Chàng lần lượt nhìn họ và từ từ gật đầu :

- Không sai! Lão thật tàn độc cố tình lấy mũi Cương Ty Tàn Hồn Địch duy nhất còn lại do gia sư cất giữ bên mình để ném vào ta! Ta đã khinh suất không kịp phòng bị! Và thế là...

Chàng thở dài sườn sượt :

- Để có thể trừ khử lão, ta đành phải dùng Cang Khí Hộ Thể đưa ngược vào trong, quyết phá hủy mảnh Cương Ty Tàn Hồn Địch đó! Kết quả, tuy ta tự khai thông Sinh Tử Huyền Quan nhưng toàn bộ chân nguyên nội lực của ta cũng theo chỗ kinh mạch bị phá hủy tuôn hết ra ngoài!

Dù đã đoán biết kết quả nhưng Hà Phi Phượng vẫn kêu hoảng :

- Vậy là người cố tình vận dụng hết những chân nguyên thất tán đó vào những chiêu cuối cùng để diệt lão ma?

Chàng cười buồn :

- Không vận dụng, tự nó cũng thất tán. Và thật may, đệ cũng kịp thời giết lão ma, trước khi bị lão ma phát hiện.

Bạch Cúc cũng kêu :

- Vậy là từ nay ca ca không thể nào vận dụng chân lực được nữa?

Chàng lắc đầu :

- Cũng còn một tia hy vọng! Đó là nhờ Tiên Thiên chân khí tự nối kết các kinh mạch! Nhưng để đạt được kết quả này, ta nghĩ phải mất ít lắm là mười năm? Nhưng một khi đã luyện theo tâm pháp này, và vì Lượng Cực nhị động đã không còn, Bạch Thạch công phu kể như bị thất truyền!

Để kết thúc, chàng lẩm bẩm :

- Đúng là Tử Quang xuất Bạch Thạch tiêu!

Hà Phi Phượng bỗng tự đề xuất :

- Cơ Thạch! Ta se không rời bỏ ngươi! Đừng nói là mười năm, có lâu hơn nữa ta vẫn theo ngươi như bóng với hình! Ngươi hiểu ta chứ?

Chàng giật mình :

- Tỷ tỷ...

Hà Phi Phượng chợt đưa tay sờ lên mái tóc :

- Từ khi ta trao trâm cho ngươi, thân của ta cũng đã thuộc về ngươi!

Bạch Cúc không chịu kém :

- Ca ca! Đừng nói là ca ca sẽ có ngày khôi phục công lực, dẫu ca ca bị tàn phế suốt đời muội vẫn một lòng một dạ hầu hạ ca ca.

- Bạch muội? Ta...

Cũng như Hà Phi Phượng, Bạch Cúc vội vác thi thể Bạch Điền Quang lên vai, rồi cùng với Phi Phượng đang vác hai thi thể của sư phụ và tam sư cô, cả hai dìu Cơ Thạch bước đi thật chậm...

* * * * *

Cơ Thạch bỗng vươn vai và khoan khoái nhìn hai vị nương tử :

- Sáu năm qua nếu không nhờ nhị vị nương tử, một người luôn quan tâm ta như một tử tử, một người luôn an ủi ta như một vị muối muối, Cơ Thạch này làm gì có được ngày hôm nay? Ta thật sự cảm kích!

Hà Phi Phượng dẫu môi :

- Đã là phu thê, tướng công nói làm gì hai chữ cảm kích? Tướng công còn nói nữa bọn muội sẽ không giúp tướng công khai sáng phái Tiên Thiên!

Cơ Thạch chưa kịp lo sợ đã nghe Bạch Cúc lẩm bẩm :

- Khai sáng Tiên Thiên phái là đồng nghĩa với việc khai tử Bạch Thạch môn! Thật đáng tiếc.

Cơ Thạch thở dài :

- Ta biết phải làm gì bây giờ? Còn Bạch Thạch nhất định sẽ còn Tử Quang? Ta không muốn câu "Tử Quang xuất Bạch Thạch tiêu" một lần nữa lại xuất hiện!

Hà Phi Phượng xua tay như muốn xua đi những gì quá u ám :

- Đủ rồi! Chúng ta đã bàn kỹ để đi đến quyết định này, hà tất phải nhắc lại! Thôi nào, Thất đại phái đã đến đủ, vẫn chờ tướng công bắt đầu đại điển lễ khai sáng phái Tiên Thiên!

Cơ Thạch gật đầu giọng cả quyết :

- Chúng ta đi thôi!

-----oOo-----